

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE POISONER

I . V . O P H E L I A

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

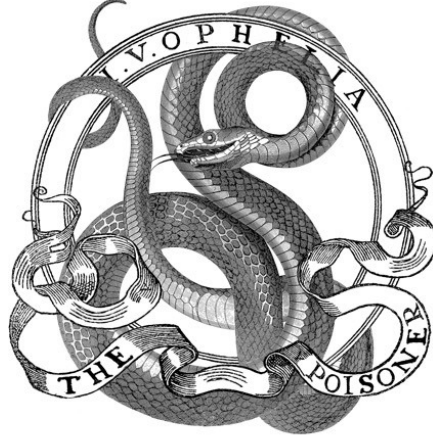
Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Zehirci Birinci

Baskı

Telif Hakkı © 2024 I.V.Ophelia tarafından

Kapak resmi:

Fotoğraf: Isabel Malia (tüm platformlarda @smoltog)

Model: Bailey Harris

Saç: Vanessa Luciano

Yılan: Baby Noodle (Sahibi Lydia Lux) Editör:

Tiffany Tyer

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmaksızın elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt, tarama veya başka herhangi bir yolla çoğaltılamaz, saklanamaz veya iletilemez.

Eleştirel makaleler ve incelemelerde yer alan kısa alıntılar dışında, bu kitabın izinsiz olarak kopyalanması, bir web sitesinde yayınlanması veya başka herhangi bir yolla dağıtılması yasaktır.

Gururla insan yapımı. Bu kitabı yazmak, çizmek veya oluşturmak için hiçbir yapay zeka kullanılmamıştır. Bu yayının hiçbir bölümü yapay zeka yazılımını eğitmek için kullanılamaz.

ivophelia.com

DEDICATION

Bu karakterlerin hiçbirine yüksek bir saygı gösterilmemeli, hatta bazen en duygusuzlarımız için bile lezzetli değiller. Kesinlikle kurgusal tüketim için tasarlandılar. İyi yiyin, aşklarım.
-I.V. Ophelia

AU T H O R' S N O T E

İÇERİKLE İLGİLİ

Bu bir Gotik Romantiktir ve açık cinsel sahneler içerir. Kitapta ayrıca korku ve gizem unsurları vardır, bu da şu anlama gelir şiddet, vahşet ve kan betimlemeleri. Bu karakterler uygunsuz ve tekrarlanmaması gereken maddelerin tüketiminde yer alabilirler. Bazı sahneler, gerçekte güven, rıza ve sınırlar hakkında kapsamlı konuşmalar yapmış deneyimli partnerler tarafından gerçekleştirilecek hafif BDSM içerir. Cinsel saldırı tartışması vardır ve bir sayfa şüpheli olmayan rıza sahnesi. Bu kitaptaki tüm eylemler cinsel tatmin için yapılmamıştır ve sağlıklı ya da cinsel ilişki için bir referans olarak kullanılmamalıdır.

gerçekçi cinsel ve duygusal ilişkiler. Eğer non/dub- con konusunda hassassanız, lütfen 48. bölüme dikkatli bir şekilde girin.

Her zaman olduğu gibi, tasvir onaylama değildir.

f l I U f l S

Birincil karışıklıklar şunlardır:

Vampirler, ilkel, düğümlemenin bir çeşidi, risk bilincinde rıza kink, kovalama, ısırma, saç çekme, kan oyunu, çatallı / bölünmüş diller, hafif yaratık özellikleri, velet / velet terbiyecisi, tükürme, çıkmaz ve karşılıklı takip.

Kinkler dahildir, ancak bağlamları göz önüne alındığında romantik/erotik etki yaratmaları gerekmez, yine de bahsetmeye değerler:

Dub/non-con, kırbaçla darbe oyunu, pirincin uygunsuz kullanımı, aşağılama/övgü, sadizm.

Sevgili okuyucum, eğer bir kink'ten ya da ne içerdiğinden emin değilseniz, lütfen bu işe bilinçli bir şekilde girdiğinizden emin olmak için adını araştırın.

Aksi takdirde, keyfini çıkarın.

PROLOGUE

H Hiç ölümcül dozda arseniğin sizi ne kadar sürede öldürebileceğini merak ettiniz mi?

Otuz beş saat, yirmi dokuz dakika ve on beş saniye.

Bilmem gerekirdi. Kendimi saydım.

CHAPTER ONE

ZEHİRLEYİCİ

M Arabadan dışarı adımımı attığımda topuklarım ıslak kaldırım taşlarına çarptı. O gece yağmur durmadan yağıyordu. Ağır su damlaları yukarıdaki karanlık alandan düşüyor, ancak inerken sokak lambalarını geçtiklerinde aydınlanıyorlardı. Ben orada durup beyaz taş apartmanlara bakarken uşak bana bir şemsiye uzattı. Pencereleler hayat doluydu, her odada insanlar vardı ve sıcaklık birçok koridorda dolaşıyordu. İçerideki insanların gölgeleri, içeride gizlenen faaliyetlerle alay ediyordu. Phoebe'nin evinin en az elli odası olmalıydı.

büyüklüğü. İnsan kolayca kaybolabilir ve bir daha asla yüzeye çıkamaz.

"Alina!" Phoebe kapı aralığından ciyakladı. "Çok geç kaldın!" diye takıldı. "Siyah mı giydin?"

"Siyah her durum için uygundur." Sırıttım, selam vererek içeri girdim Onu.

"Her fırsatta böyle olmak zorunda değil Alina. Bu bir parti. Uyan." Sevgili arkadaşım dramatik bir şekilde iç çekti ve ellerini yenilgiyle havaya kaldırdı. Benim zevklerimin çok özel olduğunu ve bu konuda fikrimi değiştiren ilk kişi olmayacağını biliyordu.

Kızgın kızıla bakarken kaşlarım eğlenerek yukarı kalktı. "Phoebe, sakın ol. Kıyafetimin kıyafet kurallarına uygun olacağına söz verdim." Pardösümü çıkardım ve pardösüm pancar gibi çalışan personelinden biri tarafından çekilip alındı. Omzunu güven verici bir şekilde sıktım. "Ayrıca, asla çok hazırlıklı olamazsın. Ya bir misafirinizi sizi öfkelerendirip onları dövmenize neden olursa? Bu durum için modağa uygun bir şekilde hazırlanacağım."

Phoebe sinirli yüz ifadesini koruyamadı ve gergin ifadesi heyecanlı bir ışına dönüştü. Kolları sıkı bir sarılmayla boynuma dolandı. "Geri dönmen çok güzel. Arayı kapatmamız gereken çok şey var! Bir yıllık mektuplara rağmen, hangi küçük maceralara atıldığınız hakkında hala pek bir şey duymadım!"

"Çok şey kaçırmadınız, gerçi eminim benden çok daha heyecanlı hikayeleriniz vardır."

"Madem eve döndün, o zaman biraz sorun yaratmalıyız." Kollarını önünde kavuşturmuş, zarif, peri benzeri yüz hatlarını bir sırtış süslüyordu. Düzgün topuzundan sıyrılan çilek bukleleri solgun yüzünü çerçevesliyordu. Phoebe güzelliğine zahmetsiz bir hava katan kızlardan biriydi. Teni kaymaktaşı gibiydi, yanaklarını süsleyen pembe sıcaklıktan her duyguyu görebileceğiniz kadar solgundu. Kızıl saçları yeşil gözlerini daha da büyüleyici kılıyordu.

"O zaman yaratacağımız sorun bu." Ben de sııttım.

Phoebe ve ben kendimi bildim bileli arkadaşık. Aynı gülün iki dikenini gibiydik, aramızda kolay bir bağ vardı. Babalarımız genellikle ilaç endüstrisinde birlikte çalışıyordu, ancak onun babasının çok sayıda başka uğraşısı da vardı. Benim babam tek endüstri midillisiydi; hayatını botanik, kimya ve fizyoloji yoluyla tıp okumaya adamıştı. Bunun için ona hayrandım. Bu asil bir meslekti ve Phoebe'nin babasının yatırımlarıyla çok yol kat edebildi. Bazen geçen yıl vefat etmeseydi dünyaya başka neler verebileceğini merak ediyorum.

Onu kaybetmek asla anlayamayacağım bir parçamı kırdı. Geçen yılı malikanemizde inzivaya çekilerek geçirdim. Phoebe ile arkadaş olmanın getirdiği sosyal baskıyla, o halde görünme riskini göze alamazdım. Babamın itibarı, ondan bana kalan tek şeydi ve rol yaparak bunu lekelersem lanetlenirdim. Bu kadar çabuk dönmeyi beklemiyordum ama şehir hayatını özlemiştim.

Phoebe'nin ev sahipliği yaptığı geceleri kaçıracığımı hiç düşünmemiştim, ancak birkaç günlük seyahatten sonra bu kadar çok sosyalleşmeyi ne kadar iyi idare edebileceğimi abartmış olabilirim. Düzenleyebileceği kaos söz konusu olduğunda aşırı uyarıcı demek hafif kalır.

Eviyle ilgili her şey büyük ve görkemliydi; odanın iki yanından kıvrılarak çıkan ve tepede birleşen olağanüstü dekoratif bir merdiveni vardı. Her iki yanda kemerli geçitler vardı ve ileride

merdivenlerin balkonunda. Duvarlar düzinelerce sanat eseriyle doluydu ve nadide mobilyalar etrafa saçılmıştı. Bu parçalardan bazıları en iyi zanaatkârları bile huşu içinde ağlatabilirdi. Her şey zenginlik ve statü yayıyordu, ertesi hafta tekrarlamak üzere şafak vakti dışarı çıkana kadar yüzlerce kişiyi ağırlamak için mükemmeldi.

Beni birçok odadan birine doğru çekerken eli kolumu kavradı. Biz yaklaştıkça konuşmaların uğultusu arttı. Herkes ipekli elbiseler ve özel dikim takımlar giymişti. Siluetler, en son moda kalıplarına aşına olanların bile gözünü korkutmaya yetiyordu.

Seçtiğim elbisenin sade bir silueti vardı. Korsemin de yardımıyla belimi sarıyor, kalçalarımın önünden aşağıya doğru inerek yere kadar uzanıyordu. Elbisenin arka kısmı hafifçe kabarıyor, ardından ince bir kuyruk arkamdan geliyordu. Siyah ipek kaygan bir parlaklık bırakıyor, her dalgalanma ve toplanma ile ortamdaki yumuşak ışığı yansıtıyordu. Yakası düşük ve genişti, neredeyse omuzlarımın dışındaydı, göğsümün önünü süsleyen ve drapenin içine dağılmış kumaş güllerle süslenmişti. Eşleşen siyah bir çiçeğe sahip kalın bir dantel gerdanlık boynumun üzerinde sabitlenmişti. Son olarak, saçlarımın yarısı açıktı ve mürekkep rengi lüleler omzuma dökülmüştü. Elimde, siyah tüylü yelpazemi eldivenli parmaklarımın arasında tutuyordum, ipek opera eldivenleri yukarı tırmanıyor ve dirseklerimin üzerinde bitiyordu.

Phoebe'nin elbisesi de benzerdi, ancak beyaz dantelli detayları olan yumuşak bir allık pembesiydi. Göğüslerini etkileyici bir şekilde vurgulayan daha dramatik bir korse silueti seçmişti. Eldivenleri tamamen kalın beyaz dantelden, yelpazesi ise elbisesiyle benzer dekoratif unsurlara sahip ipekten yapılmıştı. Ayrıca, boynunun ve kulaklarının etrafındaki deriyi öpen ağır elmaslarla daha az mütevazı mücevherler seçti. Bahçesindeki pembe güllerin üzerindeki taze çiy damlaları gibi parlıyordu. Her zaman onun yeryüzünde yürüyen en güzel kadın olduğuna inanmıştım ve şimdiye kadar beni yanıltmamıştı.

"Sonra Benjamin'in burada tanıdığımız Mary'yi aradığını duydum, ki bu oldukça lezzetli çünkü onun çoktan bir sevgili edinmiş olabileceğini duydum." Phoebe kolumu tutarken bana baktı ve dalıp gittiğimi fark etti. "Alina, neyin var senin? Orada ortadan kayboldun." Kaşlarını çatı ve işaret parmağını şakağıma dayadı.

"Ben iyiyim. Sadece bir rutin oluşturmam," diye mırıldandım, kollarımız birbirine dolanmış bir şekilde kalabalığın içinde onu takip ederken. En yakındaki tabaktan şampanya kadehlerini aldık ve diğer konukların arasına karışmak için sürüklendik.

Phoebe zarafet ve misafirperverlik yayıyordu. Benim auram her zaman biraz ulaşılmaz, belki biraz ürkütücü olmuştur. Kendimle yabancılar arasında biraz mesafe olmasını tercih ettiğim için bu kişisel bir sorun değildi. Zaten çoğu gün varlığımla çok fazla dikkat çekiyordum. Düşündüğümde, ne tür karakterlerin yaklaştırmaya cesaret ettiğini görmek eğlenceliydi.

Phoebe daha önce hiç görmediğim bazı kendini beğenmiş tiplerle sohbet ediyordu. Bir süre sonra tüm yüzler aynı görünmeye başladı, bu yüzden onlarla bir zamanlar tanışmış olsaydım hatırlamazdım. "Bu benim sevgili arkadaşım Alina Lis. West End'de çiçekçilerin yanındaki eczanenin sahibi. Kendisi bir tür bilim insanıdır!"

Benim hakkımda konuştuğunu fark ettiğimde gerildim. Mesleğime olan hevesini takdir ediyordum ama bırakın herhangi bir bilimsel alanda çalışmayı, kadınların mülk sahibi olmasını ya da miras almasını her erkek takdir etmezdi. Dükkân babamındı ve o öldüğünde bana geçti.

"Bugünlerde bilimsel dergiler için güzellik ürünlerinin toksisitesi hakkında yazıyorum ve daha güvenli alternatifler öneriyorum. Eğer magazin gazetelerini okuyorsanız, çalışmalarımı okumuş olabilirsiniz." Kibarca gülümsedim, kadınların "uzmanlık alanları" dışında çalıştıklarına dair bir yorum beklemiyordum. Becerilerimin daha kadınsı bir şey içerdiğini bilmek bazen erkekleri rahatlatıyordu. Kendimi açıklamak yorucuydu. Bunun yerine sükunetimi korumak için konuyu basitleştirdim.

Huzurdan bahsetmişken, evlilikle ya da başka bir şekilde bağlanmış, hoş olmayan karakterleri ortadan kaldırmak isteyen kadınlar için ayrılmış masa altı ürünleri meselesi vardı. Botanik ve kimya konusundaki olağanüstü anlayışım birçok erkeğin ortadan kaybolmasına yardımcı olmamı sağlamıştı - profesyonel bir zehirleyici de diyebilirsiniz. Phoebe bu işin yarısının varlığından bile habersizdi ama onun güncel dedikoduları bir sonraki deneklerimi seçmemi oldukça kolaylaştırdı.

Onlara kurban dememeyi tercih ederdim. Onlar başka bir şeydi.

Bir zehircinin işi asla bitmezdi, çünkü bir zehir her zaman daha iyi olabilirdi. Daha rafine, daha saf, daha ölümcül... Ta ki siz yeni bir şey yapıp süreci yeniden başlatana kadar. Bu yüzden her alıcı bir denektir, her ceset bir sonraki günahkâr için zehrin nasıl geliştirilebileceğine dair daha çapkın ipuçları bırakıyordu.

Ben konuşurken Phoebe'nin dikkatini ev sahipliğiyle ilgili çabalara çevirmesi ve beni kalabalıkla baş başa bırakması uzun sürmedi.

"Ah, demek eczacı gibisin?" Adamın sözleri doğrudu, ama bana herhangi bir onay vermeden önce alay etmek için arkadaşına döndü.

"Söylesene, saçının renginin nesi var? Şurada, yüzünde."

Parmaklarım kaşımın üzerinde gezinirken sıkı bir gülümsemeyle karşılık verdim. "Yanlış bir şey yok. Bu poliosis. Sadece yüzümün sol tarafındaki saçları beyazlatıyor." Sesim eğitici olsun diye nazikti, onun gibi bir somun bunu bilemezdi.

"Eczacı olduğunuza göre böyle bir rahatsızlığın nasıl tedavi edileceğini biliyor olmalısınız."

"Bu bir hastalık değil, daha çok ilginç bir biyolojik olay." Kendimi daha olumsuz ifadelerle düşmekten alıkoymak için derin, sabit bir nefes aldım. "Ben buna nadir bir durum demeyi tercih ediyorum."

Cehalet beklenen bir şeydi ve ben onları asla suçlamadım. Aptal olmak bir seçim değil, yine de sempatik olmak için elimden geleni yaptım. Sarışın doğmuş olsaydım bu kadar konuşulacağından şüpheliydim. Ne yazık ki annemin siyah saçları bana bahşedilmişti ve bu saçlar yeni yağmış karın üzerindeki melanistik bir tavşan gibi göze çarpıyordu.

Diğer odalara giderken boş şampanya kadehimi dolu bir kadehle değiştirerek etkileşimden ayrıldım.

Diğer hanımlarla bazı yazıları hakkında, özellikle de magazin dergilerinde güzellik rejimleriyle ilgili olanlar hakkında tekrarlayan birçok konuşma oldu. Diğer yarısı bilinmese bile, çalışmalarımın takdir edildiğini bilmek güzeldi; bunun iyi bir nedeni vardı. Bir gün belki ben de Giulia Tofana kadar kötü şöhretli biri olacaktım ama şimdilik bu, kendimle buna en çok ihtiyacı olan kadınlar arasındaydı. Kişisel zevkler kuruyan çiçekler gibiydi, canlılıklarını korumak için ışıktan uzak tutulmaları en iyisiydi.

Gözlerim odadaki yeni manzarayı görmek için kalktı. Tavanlar yüksekti ve etkileyici bir tablo koleksiyonu duvarlara tırmanıyordu. Birbiriyle uyumsuz boyutlardaki tuvaler her duvarda eklektik bir uyum içinde bir araya getirilmişti. Portreler, egzotik manzaralar, sevilen hayvanlar ve orada burada tuhaf bir folklor sahnesi vardı. Hepsi altın varaklı çerçeveler içinde gururla sergileniyordu. Dikkatim bir tablodan diğerine atlayarak kalabalığın arasında yavaşça gezindim. Bu gibi odalar *para kokuyordu*.

Enstrümanların akort sesleri dikkatimi çökmekte olan sanat gösterisinden uzaklaştırdı. Tüm konuklar ana balo salonuna doğru yöneldi. Zemindeki ahşap, kahverengi ve taba renginin birbirini tamamlayan tonlarıyla boyanmış ve zemini çevreleyen kıvrımlı bir desenle döşenmişti. Salonda bir piyano vardı.

Bazı müzisyenler de enstrümanlarıyla ilgileniyordu. Diğerlerinin arasında odanın kenarında durmuş, yakında başlayacak olan şenlikleri bekliyordum. Bir tutam saçımı parmaklarımın arasında dolaştırdım, şampanyanın kalanını yudumladım ve neredeyse dudaklarımın kenarından dökecektim.

Yavaş ol, Alina. Gece bu kadar özensiz olmak için çok genç.

Köşeyi kucaklayarak kalabalığın heyecanla dansçılara ve seyircilere ayrılmasını izledim. Bu sefer seyirci olmayı seçtim. İnsanları izlemenin rahatlatıcı bir yanı vardı. Farklı insanlar *olmanın* nasıl bir şey olduğunu merak etmeyi seviyordum. Gözlerim birbirlerinin etrafında salınan ve çırpınan çiftlere kaydı. Bazıları akşamın hareketlerini yapan tecrübeli evli partnerlerdi, bazıları birbirlerinin varlığında parlayan manyetik aşıklardı ve sonra ilk kez hevesli gözlerle buluşanlar, birbirlerinin hareketlerinde dikkat ve merak gösterenler vardı. Bu bana farklı kuş türlerini ve eşlerini nasıl cezbetmeyi seçtiklerini hatırlattı.

Odanın sıcaklığı artıyordu ve kafam uçabileceğine inanmaya başlamıştı. Ruhların peşinde koşmaya ara vermem iyi olmuştu. Ceset sürüsü dışarı çıkıp bir sonraki odaya geçmemi zorlaştırıyordu. Daha önce geçtiğim zamanlardan bir dinlenme alanı olduğunu biliyordum.

Bunu kendime neden yapıyorum? Bu geceyi dinlenmek için kullanmalıydım.

Hızla yaklaşan mide bulantısı büyüsünü hafifletmek için iki parmağımla burnumun köprüsünü sıkıştırarak odaya girdim.

Keskin bir çığlık bana ayıklığımın bir kısmını geri verdi.

Odanın diğer tarafındaki şezlongda iki kişi oturuyordu.

Uzanma koltuğunun ortasında bir adam oturuyordu, dizleri geniş bir duruştaydı ve aralarında bir kadın vardı. Adamın siyah eldivenli bir eli kadının boynunu yana doğru kavramış, diğer eli ise kadının kolunu sıkıca sarmıştı. Tamamen siyah giyinmişti. Kadının bebek mavisi elbisesi adamın gözüne çarpıyordu.

Topuklarımın tıkırtısı onu varlığımdan haberdar etti.

Gözleri yavaşça odanın içinde gezinirken bana takıldı, tavırlarında hiç acelecilik yoktu. Kıpırdamadı, utanç verici pozisyonundan dolayı pişmanlık duyduğunu gösteren bir hareket bile yapmadı.

Gözleri soğuk, soluk gri renkteydi. Hızlı bir bakışla sizi yere serebilecek türdendi. Altın sarısı saçları hafifçe yüzüne dökülüyordu. Başka herhangi bir durumda bir melek olarak tanımlanabilirdi, ancak o ilahi sıcaklık bakışlarına asla ulaşmadı.

Aramızdaki havadan her türlü teselliği sızdıran o ölü gözlerden başka bir şey hatırlamıyordum.

Adamın kadını kavrayışı sıkılaştı ve kadın kulaklarımda bulanık çınlayan bir hıçkırık çıkardı. Tek duyabildiğim kanımın kulaklarımda hızla aktığı idi.

Keskin yüz hatlarında aç bir sırıtış belirdi. Boynundan aşağı süzülen ıslak kırmızı izler, elbisesinin güzel mavi ipeğini lekeliyordu.

Gözlerinde bir ışık parıltısı gördüğüme yemin edebilirim.

Vahşi adamlar benim için bir sır değildi. Onları iyi tanıyordum. Ama yakalandığında sevinecek kadar küstah olanını hiç görmemiştim. Sağduyu yok, utanma yok.

Kadının çenesini kavrayıp boynunu daha da uzatmadan önce yüzünde vahşi bir hava vardı. Kırmızı, parlak bir dil şahdamarına doğru ilerledi. Sanki "*Ne yapacaksın?*" diye sorar gibi beni gözünün ucuyla takip etti.

Keşke o adama acı çektirdiğimi, ellerini kavanozlara koyduğumu ve dilini ağzından kopardığımı söyleyebilseydim. Bunun yerine, çok daha kötü bir şey yaptım.

Hiçbir şey yapmadım.

CHAPTER TWO

YARATIK

"G Hadi, kıvranmaya devam et. O zaman sana nefes borularının ne kadar narin olduğunu gösterebilirim," diye fısıldadım, alt dudağımı güzel kuşun kulağına sürterek. Boğazımın altından tatmin edici bir inilti kaçtı.

Bu sözler çelimsiz küçük kızın hıçkırarak ağlamasına neden oldu.

Dudaklarımı boynuna kadar takip ettim. Köpek dişlerimin köklerindeki metalik tonu neredeyse hissedebiliyordum.

Boynunu ısırmadan önce bir kez daha kıpırdandı, onu yerinde tutmak için kalçalarını bacaklarımın arasına doğru bastırdım. Isı boğazıma doldu ve vücudumu sek viskiden daha hızlı ısıttı. Yaptığım işi incelemek için geri çekildim, tadın tadını çıkarmak ve yemeğimin biraz daha uzun sürmesini sağlamak için kendimi kenara çektim. Ayrıca, ölü ağırlığı taşımak onun şu anki uçarılığından daha tatsız olurdu.

Tıklayın.

Bölünmelerden *nefret ederdim.*

Dikkatimi taze cesetten uzaklaştırmam bir an aldı ve gözlerim yavaşça kemerli geçitteki figüre yerleşti.

Oh? Henüz başka bir yemek için hazır değildim. Şanslı gecem.

Kemerli geçitte duran cesedi inceledim. Kollarımdakinden çok daha lezzetli görünüyordu.

Uzun, kıvrak vücudu tereyağlı siyah bir kumaşa bürünmüştü. Yere atıldığında nasıl görüneceğine dair görüntüler hemen zihnimde bir yuva kurdu. Onu siyah elbisesi ve uzun saçları arasında bir gölge sanabilirdim.

Süt gibi teni olmasaydı gece yarısı saçları olurdu. Gözleri tundradaki buz gibiydi, acımasızca soğuk ve hiddetliydi.

Yüzümden bir sırıtma geçti ve onun o güzel kirpiklerinin şaşkınlıkla kırışmasına neden oldu.

Beni hatırlayacak kadar ayık olacak mı? Korkmuş muydu yoksa büyülenmiş miydi? Neden orada öylece *duruyordu*?

Neden onun ifadesi az önce tadını çıkardığım lokmadan daha tatmin ediciydi?

Parmaklarım kucağımdaki avı daha derinden kavradı ve cılız bir hıçkırık daha yükseldi.

O parlak gözlerde bir öfke parıltısı belirdi.

Siyah saçlarını avuçladığımda da benzer bir ses çıkarır mıydı? Parmaklarımı o zarif boynuna doladığımda? Benimle kavga eder, bir cadı gibi adımı lanetler miydi? Yoksa ağlayıp devam etmem için yalvarır mıydı? Tüm bu sorulara seve seve cevap arardım.

Dilimi zavallı ruhun boynunda düzleştirdim, yavaş ve istikrarlı bir şekilde kaydurdım. Kan ve tükürükten oluşan bir iz derinin tuvalini boyadı.

Şimdi ne yapacaksın, röntgenci?

İçinde bir ateş yanıyordu. Daha yakın olsaydım, bir fırının sıcaklığı gibi ondan yayılan kokuyu alabilirdim. Ben düşüncelere dalmışken o uzaklaşınca eğlencem yarıda kesildi.

Ne kadar yazık.

İştahım değişmişti. Az önce tanık olduğum yemek, bu akşam yakalayacağım yüzlerce sarhoş atıştırmalığa değerdı.

O dizginlenemez, hızla geri dönen av tutkusu bana geri dönmeyeli uzun zaman olmuştu. Peşinden koşmaya değer bir şeye ihtiyacım olmalıydı.

Seni yakaladığımda da aynı lezzetli ifadeyi takınacak mısın?

CHAPTER THREE

ZEHİRLEYİCİ

Nauseous.

Alkol, kendi sınırlarımı belirleyememem nedeniyle yeniden ortaya çıkma tehdidinde bulundu. Önceki gecenin anıları bulanık beynimde yeniden su yüzüne çıkana kadar başım dönüyordu.

O ölü gözler hâlâ göz kapaklarımın arkasına kazınmış, gündüz düşlerime olduğu kadar kâbuslarıma da musallat olmuştu.

Midem sonunda çok ihtiyaç duyduğu bazı hatırlatıcıları su dolabına bıraktı, ancak özellikle tüm bu anılar safraya dönüşmüştü.

Olayları hatırlamanın verdiği akşamdan kalmalık ve kırbaç beni hasta etti, *iğrendirdi*.

Keşke bunun tamamen o adama yönelik olduğunu söyleyebilseydim, ama o kızı orada, o insan ayısı tuzağının pençesinde bıraktığım an suçluluk duygusu üzerime çöktü. O anda kendimi korumam adalet ihtiyacımı bastırdı ve bunun ne kadar iğrenç bir his olduğunu asla unutmayacağım.

Ne gördüğümü tam olarak anlayamamıştım ama bunun bir rüya olmadığını bilmek yeterliydi. Gözlerindeki o aç bakış ancak görgüsüz, hatta şehvet dolu olarak tanımlanabilirdi.

Yansıyama tereddütle bakarken parmaklarım lavabonun kenarını kavradı, görüntünün dışarı fırlayıp beni tokatlamasını umuyordum. Koyu renk saç telleri her yöne dağılmış, huzursuz bir gecenin ardından düğümlemişti.

Kendine gel. Yapacak işlerin var.

Bugün Phoebe ile buluşacaktım ama içimi kemiren bu suçluluk duygusuyla banyonun sınırlarından çıkmakta zorlanıyordum.

Ne yazık ki, dikişlerim sayesinde kendimi yarı yarıya toparlayabildim. Kasaba evinin içinde ilerlerken, dağınık sandıkların arasında kaybolmuş ve içindekilerin boşaltılmasını bekleyen belirli giysileri aradım.

Kısa bir süre önce, Phoebe ve ben tahta atlarımızla bu koridorlarda yarışıyor, hayal gücümüzü keşfetmek için sonsuz olanaklara sahip bu evi kendi dünyamız haline getiren maceracılarımız gibi davranıyorduk.

Eastwater Malikanesi şimdilik benim geçici evimdi. Burası Phoebe'nin ailesine aitti. Ben sadece başka bir yer bulana kadar kiracıydım.

Malikane, üç katlı ve çok fazla odası olan güzel bir Gürcü şehir eviydi. Sakin bir sokağın sonunda yer alıyordu ve etrafı en az onun kadar zarif evlerle çevriliydi. Arka tarafta, komşuların bakışlarından gizlenmiş, duvarlarla çevrili yemyeşil bir bahçe bekliyordu. Benim favorim, aşırı büyümüş sarmaşıkların arasına sıkışmış mütevazı seraydı. Londra'nın en mükemmel bölgesinde kaldığım için minnettardım. Ev yumuşak kremler ve beyazlarla kaplıydı ve her tırabzan ve köşede sıcak bir ahşap kaplıydı. Gençken ziyaret etmeyi en sevdiğim yerd. O zaman da şimdi olduğu kadar labirent gibiydi. Hiçbir şey değişmemişti.

Kıyafet sandıklarımı açtıktan sonra bulabildiğim ilk sağlam yürüyüş kıyafetini giydim. Ruh halim de kıyafetlerim kadar kasvetliydi. Sanırım bir iskelet benden daha neşeli görünürdü.

Elim tırabzan boyunca uzanan karmaşık oymaların üzerinde gezindi. Sabah ışığı, fuayeyi bir göz gibi izleyen, fildişi duvar kağıdındaki yumuşak altın yaprak desenlerini aydınlatan benzersiz bir dairesel pencereden sızıyordu. Dairesel pencere sahanlığın üzerinde asılı duruyor, merdivenleri bir sonraki kattan ayırıyor ve karanlık bir alana ışık getiriyordu.

Kaslarımın gerginliğini gidermek için enseme ovuşturdum. Yakamın ince siyah danteli çene çizgimin altını gıdıklıyordu.

Posta sepetini kontrol etmek ve herhangi bir paket için kapıyı açmak üzere kapıya yaklaştım. Beni karşılayan esinti bana sonbaharın sonuna ne kadar yakın olduğumuzu hatırlattı. Sokağı kaplayan ağaçlar dökülmüş ve neredeyse çıplak kalmıştı. Atların nal sesleri ve kargaların cıvıltıları mevsimin nostaljisiyle çınılıyordu.

Kapıyı arkamdan kapattığımda, kilit sesi evin içinde yankılandı ve duvarlarda bir söylenti gibi yankılandı. Ses

Yeterince uzağa kaçtığında dağıldı. Kalbimi sevgiyle tutan yalnızlığın bir hatırlatıcısı.

"YEMİN EDERİM daha uzun süre kalırdım! Ne oldu bilmiyorum. Bir ateş beni ele geçirdi. Bunu tahmin etmek mümkün değildi!" Böreğimden bir parça daha koparıırken utangaç bir şekilde gülümsedim.

Phoebe ve ben dün geceki ani ayrılışımı telafi etmek için parkta kahvaltı için buluştuk. Dışarıda küçük sandalyeleri ve masaları olan küçük bir kafe vardı, insanların izlemesi ya da okuması için sessiz bir yer. Bizim durumumuzda, sabah dedikodusu için mükemmel bir yerdi.

"Senden bir telefon aldığıma, iyi olduğunu duyduğuma çok sevindim. Ortadan kaybolduğunda beni çok endişelendirmiştin." Phoebe ofladı ama kızgın kalamayacağını biliyordu. "En azından biraz ortama karıştın mı? Biriyle tanıştın mı? Verecek bir detayın var mı?"

Duraklamadan önce başımı salladım, adamın tuhaf yaratığını hatırladım. Yanaklarım bunu ele vermiş olmalı ki Phoebe heyecanlı bir ciyıklama çıkardı. Gerçi benim kızarmış halim utangaçlıktan değil, öfkeden kaynaklanıyordu.

"Yaptın, değil mi? Neden söylemedin?" Sanki uzun ve sulu bir kulaktan dolma habere hazırlanır gibi sandalyesinde kıpırdandı. "Eee?" Eldivenli parmakları beklentiyle çay fincanını sıktı.

"Öyle değildi," diye azarladım, ama heyecanı dudaklarımın kenarını çekiştiriyordu. "Sadece geçerken uğradım. Hiçbir şey olmadı."

Phoebe bana hoşnutsuz bir bakış attı, bunu yaparken burnunu kırıştırdı. Sonra omzumun üzerinden bir şey dikkatini çekti ve önceki sorgulamasını çabucak unuttu.

Zarif gülümsemesi geri döndü. "Bakın! Tam şurada bir ressamın dikkatini çektik!" Zanaatkârı fark ettiğini belli etmemek için başını ona doğru eğerek işaret etti.

Bu ilk kez olmazdı, çünkü zıt tarzlarımız genellikle şehrin gezgin sanatçılarının dikkatini çekerd. Phoebe her zaman parlak, zarif ve temizdi. Ben ise karanlık ve uğursuz olanı tercih ederdim.

İşim gereği siyah giymek gibi kişisel bir ritüelim vardı. Pek çok cenaze törenine, saygı gösteremediğim ve göstermeyeceğim olaylara neden oldum - her zaman duruma uygun giyinmem sadece uygundu. Kendime özgü yeteneğime bir saygı duruşu. Her gün insanlar öldüğü için cenaze kıyafetlerini değiştirmeye gerek yoktu, bu bir kutlama sebebiydi.

Manevi sebeplere gelince, hiçbiri yoktu. Yas olsun ya da olmasın siyah her zaman moda olurdu. Ayrıca siyah, insanlarla etkileşimimi minimumda tutma eğilimindeydi, bu da ek bir lütuftu. Aksine, ruhlar beni şimdi görürse bunun bir övünme gibi görüneceğinden emindim. Şiirsel bir düşünce.

Birkaç dakika daha oturduk ve sabah gezintimize çıkmadan önce çizere iyice bakma şansı verdik.

"Cinayet! Ceset rıhtıma atılmış! Karındeşen aramızda! Kana susamış bir canavar!" diye bağırdı bir gazeteci çocuk, elinde parmak izleri ve çanta, insanların görmesi için onları dışarı itiyordu.

Çocuğa bir bozuk para attım ve bir kâğıt kaptım, Phoebe ayak uydurmaya çalışırken adımlarımı hızlandırdım.

"Rıhtımda bir ceset mi? Bu hiç de yeni bir haber değil." Kaşlarını çattı, ben ön kapağı açarken gazeteye göz atmaya çalıştı.

"Herhangi bir beden değil," diye mırıldandım, çoğunlukla kendi kendime. Resme bakarken yüzü zar zor seçebiliyordum, muhtemelen gerçek cesedin başlangıçta tanımlanabilir bir yüzü olmamasından kaynaklanıyordu. Zarif bir elbise giymiş bir kadın silüetiydi.

Sadece kâğıt üzerindeki siyah mürekkep olabilirdi ama bebek mavisi elbiseyi özellikle tanıdığımı biliyordum.

Yanından geçerken çöp kutusuna attığım kâğıdı parmaklarımın arasında ezdim ve ellerimi, üzerlerine bulaşan suçluluk duygusundan arındırmak istercesine sinirli bir şekilde eteğime sildim.

Yeni deneyim yine çirkin yüzünü gösterdi.

Phoebe ve ben bu noktada yollarımızı ayırdık, böylece o gün için ayrı ayrı işlerimizi yapmaya başlayabilecektik. İlk durağım çiçekçiydi.

Caldwell's Flora and Botanicals, tabelada şöyle yazıyordu.

Bayan Caldwell'i küçüklüğümde beri tanırım. Babam onu hep tuhaf isteklerle uğraştırırdı. Dükkânı, özel istek üzerine çiçek ve bitki ithal eden tek dükkânlardan biriydi. Kocasını nakliye ve ithalat endüstrisiyle iyi bağlantılara sahipti. Bu, ilaçlar, tentürler ve o sırada meşgul olduğu başka şeyler için sürekli tuhaf bitki örtüsü denemeleri yapan babam için bir zorunluluktan ziyade bir zevkti.

Sonunda, bir yıl önce şehirden ayrılana kadar işim için ihtiyaç duyduğum her şeyde ona bağımlı hale geldi. "Ne kadar?" ya da "Ne zaman istersin?" gibi sorular dışında soru sormazdı. Yıllar geçtikçe bana karşı büyüdü, bir çeşit geniş aile oldu.

"Özel siparişim geldi mi? Geçen hafta telefon ettiğim?" Tezgâhın üzerinden kısa boylu, tombul kadına bakarak sordum.

"Alina! Evet. Görünüşe göre gereğinden fazla göndermişler, ama senin küçük tuhaf bitkine ihtiyacım yok, o yüzden hepsini al!" Etrafta dolanarak düz bir sandık çıkardı ve tezgâhın üzerine koydu. Üstünü kaldırdınca ortaya bol miktarda beyaz yılanotu çıktı.

Ellerimi çalılık bitkiden uzak tutarak inceledim, ancak parmaklarımı gümr yaprakların üzerinde gezdirmekten kendimi alıkoymakta zorlandım. Zengin bir yeşil renkteydi ve tepelerinde yaban otuna benzer küçük beyaz çiçekler vardı. Etkileyici görünmeyen bir bitkiydi ama içindeki kimyasal muhteşem bir şeydi.

Bu sönük otun içinde tremetol adlı bir kimyasal vardı. Belirtilerin ortaya çıkması birkaç gün sürüyordu ve ince yollardan yeterince verilirse hem insanları hem de hayvanları hızla yere seriyordu. Doğru alıcı için parfüm koleksiyonunda saklamak için oldukça güzel bir parçaydı.

"Mükemmel, Bayan Caldwell," diye nefes aldım. Sırtışıımı daha fazla gizleyemedim.

"Sen ve senin tuhaf çiçek aranjmanı seçimin. Anlamıyorum ama seni mutlu görmek güzel." Kıkırdadı. "Seni eve dönmüş görmek çok güzel. Nasılsın?"

Bana yalnızlıktan döndüğümünden beri çok sık gördüğüm bir bakış attı. O acıma, başsağlığı bakışı. Eski bir yüz gördüğümde o ayakkabının düşmesini bekliyordum, daha önce sahip olduğumdan daha az aile üyesiyle döndüğümü hiç bitmeyen bir hatırlatma.

Sesim yine sertleşti. "Tekrar teşekkür ederim. Görüşmek üzere."

Caldwell's ile ilgili en uygun şey, babamın eczacısından, *benim eczacımdan* sadece üç blok ötede olmasıydı.

Sandığı kolumun üzerinde dengede tutarak anahtarımı kilide soktum. Kapıyı iterek açtığımda dükkanın zili keskin bir şekilde çaldı.

Dükkânın kokusunu parfüm olarak şişeleylebilseydim, yaşadığım sürece benim başka bir kokuyu asla tutmazdı.

İçeride kutsal bitki ve antika ahşap kokuları birbirine karışıyordu. Her girdiğimde nostalji dalgaları beni karşılıyordu. Babam, morgda olmadığı çoğu gece eve eczane gibi kokarak gelirdi. Alanın kolonyasının beni eve kadar takip etmesini severdim, duyularıma yapıştığı her anın tadını çıkarırdım. Bu fantastik yer sayesinde onun anısı asla solmayacaktı. Sanki ben dükkândayken fiziksel olarak olmasa da her zaman yanımdaydı.

Koyu renkli ahşap tezgahın arkasında arka oda vardı. Düzensiz ve gelişigüzel olsa da buraya laboratuvarım diyordum. Sihrin gerçekleştiği yer burasıydı.

Arka odada, babama ait ya da King's College laboratuvarından emekli olmuş pirinç enstrümanlar uzun tezgahların üzerine dağılmıştı. Şekilleri, renkleri ve ons kapasiteleri farklı cam şişeler tezgahların altında düzgünce istiflenmişti ve yüzeylerinde sabırla biriken bir toz tabakası vardı. Dükkânın önünden daha az hoş, daha belirgin bir şekilde küf ve çamaşır suyu kokuyordu. Tek ışık, havalandırma için açılabilen yüksek duvarlardaki ince yatay pencerelerden geliyordu. Son olarak, basit bir arka kapı, çöp kutularının ve farelerin tutulduğu ara sokağa açılıyordu. Eskiden laboratuvar farelerimi arka tarafta yakalıyordum, ancak bu sefer tutarlılık için büyük olasılıkla kendi farelerimi üretmeye karar vermiştim.

Herkesin bildiği kadarıyla, güzellik ve sağlık alanında kullanılan bileşiklerin toksisitesi üzerine çalışıyordum ve bu da bana bu tür bitkileri toplamam için iyi bir neden veriyordu. Akademik jargonun çoğu insanları hemen kaybetti. Takip eden sorular çok azdı.

Sandığı tezgâhın üzerine koyduğumda, ön kapının zili çoktan çalmıştı. Ne yazık ki bu güzel örneği incelemek için daha sonra beklemem gerekecekti.

Gün boyunca müşteriler gelip makyaj malzemelerini, hangi hastalık için ne almaları gerektiğini, hangi bitkilerin ciltlerini daha açık, hangilerinin daha zayıf göstereceğini ve hangilerinin kocalarının tipik performanslarını sergileyebilmelerini sağlayacağını sordular.

Hiçbiri umurumda değildi. Botanikle ilgili tüm meraklarım işin bu yönünü sevmemi sağladı. İnsanların, arkasında bir gazete olmadan magazin gazetelerinin söylediklerine inanmaktansa sormalarını tercih ederdim. Bu yüzden sık sık kendi makalelerimi gönderiyordum. Herkesin *X'in zehirli olduğunu* anlayabileceği kadar basitleştirmek zor değildi, *Y'yi kullanın*.

Zil bütün gün çaldı ama dükkânıma giren Madam Berdot'nun zil sesini duymak beni heyecanlandırdı. Uzun süreli *özel sipariş* müşterilerimden biriydi. Tüm müşterilerim nispeten eşit derecede takdir edilirdi, ancak bu özel müşteri uzun haftalar veya aylardan sonra dört gözle beklediğim bir müşteriydi. Daha geçen ay posta yoluyla ona bol miktarda deneysel yılanotu zehri vermiştim. Babamın yeni bir şey yapmak için sakladığı artık örnekleri kullanmıştım. Birkaç hafta önce bana iyi çalıştığını yazmıştı, bu yüzden daha fazla sipariş verdim.

Mesleği, uygunsuz erkeklerle uğraşmak gibi talihsiz bir tehlikeyi de beraberinde getiriyordu. Limanın aşağısında şehrin en köklü genelevlerinden birinin sahibiydi, bu yüzden bulduğum her çözümü test etmek için mükemmel bir zemindi ve özellikle korkunç kişileri merakıma memnuniyetle maruz bırakırdı. Tek kuralım, bunu kötü niyetli erkekler üzerinde kullanmasıydı.

"Konuşmamız gerek," dedi aniden, gözleri bitki rafını inceleyen bir grup müşteriye kaydı. Endişeli elleri kıvrıkcık sarı saçlarını karıştırdı ve zümrüt boyalı göz kapakları yeni gelmiş olmasına rağmen ürkekçe ön kapıya doğru kanat çırpı.

"Elbette, lütfen." Dikkat çekmeden konuşmak için tezgâhın arkasındaki odayı işaret ettim.

Nemli eliyle kolumu kavradı. "Ne olduğunu bilmiyorum ama çalışmayı durdurdu."

Kaşlarımı ona doğru kaldırdım. "Bu mümkün değil."

"Evet, öyle. İşe yarıyordu, bunu kabul ediyorum, ama sonra yaramadı. Beni ve kızlarımı ne kadar tehlikeye attığını biliyor musun?"

Sesimi alçalttım. "Bu mümkün değil, çünkü zamanla dejenere olmazdı. Bunun küçük bir miktarı bir atı yere serer. Bundan eminim."

"Sadece hastalandı ve geri geldi ve o-" Sesi boğazında düğümlendi. "Belki de doğru dozu kullanmamışımdır diye düşündüm ama demek ki bazılarında işe yarıyor, bazılarında yaramıyor."

"Bir açıklama borçlu değilsiniz. Sana başka bir şey getireyim. Yaralanan oldu mu? Bir şeye ihtiyacınız var mı?" Tezgâhın arkasındaki ince çekmeceleri karıştırmaya başlamıştım bile. Küçük bir şişe çıkardım. "Arsenik. Yine de acil bir tehlike arz ediyorsa, daha hızlı, daha kör alternatifler öneririm. Gerekenden fazla risk almayın."

Şişeyi elimden kaptı ve başıyla onayladı. Başka bir şey söylemeden aceleyle dükkânımı terk etti. Bana kızgın olup olmadığını anlayamadım, ancak profesyonel ilişkimizin bu tökezlemeden etkileneceğini varsayabilirdim.

İşte benim sürekli denek kaynağım gidiyor.

Güneş sisli ufuk çizgisi üzerinde kaybolmuştu ve dükkânın ışığı yavaş yavaş sönüyordu. Gece için dükkânı kapatırken el lambasının ışıltısı bana rehberlik etti. Yerler süpürüldü, raflar temizlendi ve yarınki yeni günden önce ürünler yeniden stoklandı. Bu hızla gidersem yeni bitkilerimi sökmeye vaktim olmayacaktı.

Yarına kadar, benim güzel örneklerim.

Sırtımı kapıya dönerek yüz elli çekmeceli ecza dolabıma odaklandım ve bazı gevşek envanterleri gözden geçirdim. Bir şey unutmadığımdan emin olmak için kontrol etmeden önce, yakın zamanda teslim edilmesi gereken ev çağrısı siparişlerimi içeren küçük deri çantayı fark ettim.

Nereden geldiğini anlayamadığım alçak bir tıkırtı sesi odada yankılandı.

Ses o kadar yanılttı ki kulağımda çınlayan bir tür kulak çınlaması olmadığını anlamam bir süre aldı. Sanki bir şey ağustos böceği ile bir kedinin pencerenin dışında kuş gördüğünde çıkardığı gevezelik sesini karıştırmış gibiydi. Merak ve avlanma sesi.

Sonsuzluk hissi veren uzun bir dakika boyunca devam etti.

Ses laboratuvarından geliyordu, çatlak kapıdan bana bakan karanlığın içinde uzak bir yerden.

Kapıyı kapatmalı mıyım yoksa daha geniş açarak yarattığı içeri mi davet etmeliyim diye düşündüm. Ben ikincisinde karar kıldım. Bunu yaptığımda, pencereden gelen ışık

Lamba donuk zemine vuruyordu. Yalnızca havada uçuşan tozları aydınlatıyordu; tuhaf sesler aniden kesildi.

Sağır edici bir sessizliğin yanında sadece karanlık, boş bir dükkân kalmıştı.

Kapıyı kapatıp çantamı ve lambamı alırken kaşlarım çatıldı. Bunun hayal gücümün bir ürünü olduğuna inanmak için kendimi kandırmaya çalışmayacaktım. Ya yeni yılan otu sevkiyatımla egzotik bir böceğin izini sürmüştüm ya da bir hayvan dükkânımda bir yere saklanmıştı.

O gece eve yürüyüş her zamankinden daha uzundu. O sesten duyduğum tedirginlikle tüylerim ürperdi. Gırtlaktan geliyordu ve tanıdık gelmiyordu, yine de sabah o yaratığı, her neyse, bulma konusunda bana biraz heyecan veriyordu. Yeni keşfettiğim bir böceğe ya da memeliye ne isim vereceğimi hep merak etmişimdir.

Ön kapıya vardığımda, gün boyunca ayakta durmaktan ve yürümekten bacaklarım yıpranmıştı. Antrede, merdivenlerin üzerindeki pencereden içeri süzölmeye başlayan ay ışığı beni karşıladı ve temiz fayansların üzerine saçıldı.

Oturma odasına yerleşerek kendime hak ettiğim bir kadeh viskiyi doldurdum. Phoebe'nin babası Bay Aston'ın bir özelliğı de içkiden anlaması ve sadece en iyisini bulundurmasıydı. Ayrıca, taşradaki malikânelerinde koleksiyonunu en son gördüğümde, gördüğüm en eski şişe ve fiçılardan bazılarını toplama becerisine sahipti.

Elimde kristal bardakla yukarı çıkmadan önce merdivenlerin dibinde botlarımı tekmeledim. Sabaha yavaş başlamak şu anda çektiğim yorgunluğa yardımcı olmuyordu. Her basamağı çıktıkça ağrı daha da belirginleşiyordu.

Merdivenlerin ilk basamağından sonra duyulabilir bir dağılma sesi duyuldu. "*Başka bir haşere mi?*" İnledim.

Tercih ettiğim silah, merdivenlerin üstündeki küçük dolaptan aldığım bir süpürgeydi.

Scratch. Scratch. Scratch.

Koridorun sonundaki köşeden baktım. Sonra bekledim. Sadece sağa ya da sola gitmiş olabilirdi. Duvara yaslanıp içkimden bir yudum daha alırken, bir sonraki rahatsızlığı dinledim.

Scratch. Scratch. Scratch.

Tekrar. Sol tarafta yatak odam vardı. Süpürgeyi halının üzerinde gezdirerek yolda herhangi bir yaratık görüp görmediğıme baktım, onları yakalamaya hazırdım.

Koridorun sonunda, yatak odamın kapısı aralıktı.

Bir an için sessizlik oldu. Fincanımda kalan sıvı da duruşum gibi bir o yana bir bu yana sallanıyordu. Kendimden emin bir şekilde süpürgeyi diğer elime aldım ve karanlık yatak odasında sesin tekrar kendini göstermesini bekledim.

Kapı, hafifçe itildiğinde odayı ortaya çıkarırken zifiri bir vınlama çıkardı.

Eğer orada bir şey bulacaksam odayı bu kadar loş bırakmanın bir anlamı yoktu.

Yatağımın yanındaki ışığı yakmak için odanın içinde süzıldüm. Kadranı çevirdiğimde lamba titredi, alev kasvetli odayı aydınlatmak için tembelce büyüdü.

Sonra yine ses geldi. Tam arkamdan.

Çizilme sesi değil, dükkandan gelen *tıkırtı* sesi.

Bir kez daha dehşete düşerek, bu sefer ne olduğunu çözebileceğime kendimi ikna etmek istercesine dikkatle dinledim. Daha önce duyduklarıma hiç benzemiyordu. Egzotik bitki ve hayvanların peşinde dünyayı dolaşmışım ve hiçbir şey duyduğum bu şeye yaklaşamamıştım.

Topuklarımın üzerinde döndüğümde, gürültü aniden kesildi. Görünürde hiçbir yaratık yoktu. Sadece loş, boş bir oda.

Birkaç metre ötede olduğuna yemin edebilirdim ama böyle bir şeyi düşündürecek hiçbir kanıt yoktu. Geriye kalan tek kanıt, tercih ettiğim zehrin vızıltısı eşliğinde hayal gücümün köşelerine sıkışmıştı.

CHAPTER FOUR

YARATIK

I Çok lezzetli değil mi?

Alina Lis, önüme serilen lezzetli aranjman.

Kalın siyah saçları ipek çarşafların üzerine dağılmıştı. Görünüşe bakılırsa gece boyunca dönüp durmaktan kendini alamamıştı. Belki de sıcacık yuvasına sinsice yaklaşan bir yırtıcının varlığını hissedebiliyordu.

Zeki kız, ama yeterince zeki değil.

Sadece izledim, kendime uslu duracağıma dair söz verdim. *Sadece bu seferlik.* Oyun için bolca zaman vardı. *Onun* için hazırladığım son yemeği bitirdiğimden beri açlığım daha da artmıştı.

Ben bir centilmendim. Avımı yemeden önce onu tanımayı severdim. Bu sadece kibarlıktı. Bugün çok çalıştım, onun her hareketini takip ettim. Bu büyüleyici yeni oyuncağım hakkında kendi araştırmamı yaparak onu da okudum.

Özellikle de bu kadının yaptığı yürüyüş miktarı göz önüne alındığında, yakından ve kişisel bir ödülü hak ediyordum. En azından bu kadar aktif olduğu için kan dolaşımının olağanüstü olacağını biliyordum. Bugünkü yemeğimle ilgili keşfettiğim şeylerin yarısını beklemiyordum. Bayan Lis hızlı hareket ediyordu ve bazı işlerini anlamak zordu. Rutininde pek çok tuhaf ritüel vardı. Yine de eczacı ilginç bir gelişmeydi. Anahtarları olan tek kişi o gibi görüldüğüne göre buranın sahibi oydu sanırım.

Zahmete degecek bir şeyi takip etmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki. Almaya hazır bir hayatla bu kadar yakınlaşmak. Hayal kırıklığına uğrardım.

Tadının yavan olması için beni bu kadar uğraştırdı. Tadı bir yana, kovalamanın ne kadar heyecan verici olduğunu neredeyse unutuyordum. Zamanın iyi harcandığını söyleyebilirim. Onun rutinini, hayatını, *kokusunu* ezberlemek. Sanki çoktan benim olmuştu. Zavallı şey acı verici bir şekilde farkında değildi.

Yatağın üstündeki beden beni ileri, yatağa yaklaşmaya çağırırdı. Sadece benim için ayrılmış bir incelik.

Bu ele avuca sığmaz yaratığın güzelliği, bir cadının onu eski ruhların musallat olduğu ve yüzyılların sırlarını barındıran kadim bir ormandan çıkarmış olmasına benziyordu. *Eşsiz* renginden bahsetmiyorum bile. Sanki biri öğütülmüş kömürün üzerine rafine şeker dökmüş gibiydi. Kazara ve türünün tek örneği, ziyan edilemeyecek kadar utanç verici.

Yorganın altında hışırdadı ve arkasını döndü.

Ne kadar yakın olduğumu hissedebiliyor muydu?

Bir ısırık alacak kadar yakın.

Yatağın ipeksi kumaşını dikkatlice kaldırarak, tipik asık suratlı kıyafetinin altında ne sakladığını görmeyi umdum. Geceliğini çıkarmadığını görünce hayal kırıklığına uğradım ama belki de en iyisi buydu. Ne de olsa bu bana *yanlış* geliyordu.

Çıplak bir beden benim için gizemli değildi, ama onunkini görmek günahkâr hissettirecekti. İnsan bir lezzeti aceleyle tüketmemeli. Bu terbiyesizlik olurdu. Saçları gevşek bukleler halinde soluk teninin üzerinden kalçalarına kadar uzanıyordu, sanki dokunmak istediğim yerler için bir harita çiziyorlardı. Kumaş etrafını sardığı için vücudunun sadece dış hatları görünüyordu. Nedense kendimi hâlâ bir rahibe kıyafetinin altından dikizliyormuşum gibi hissediyordum.

Başımı yana eğerek baktım, çarşafı vücudundan fazla kaldırarak onu rahatsız etmek istemiyordum. Keşke bana doğru yuvarlansaydı. Daha fazlasını görmek istiyordum. Kendini bilerek bakışlarımdan koruyordu. *Tamam, istediğin gibi olsun, ama sadece bu gecelik.*

Kokusu burnumu okşayarak keskin bir nefes almamı sağladı.

Yatağın yanında dizlerimin üzerine çöktüm, gözlerim önümdeki büyüleyici ilişkiye sabitlenmişti. Parmaklarım ensesindeki saçları okşadı.

Elimde değil. Ben kimim ki hayatın basit zevklerinden kendimi mahrum bırakayım?

Daha yakına eğilerek burnumu saçlarına gömdüm ve avucumun etrafına koyu renkli bir dal sardım. Uzun bir nefes aldığımda, duyularım onun varlığında dans etti. Siyah kiraz, acı badem ve likör gibi kokuyordu. Küçük notalar halinde başka bir şey daha vardı, boğazımı sıkan ve yakan bir şey. Beni çözeceğini biliyordum.

Yeni sezgiler kafamı bir büyüye soktu ve onun anısının zihnime iyice kazınmasını sağladı. Ne de olsa, herhangi bir avı avucunun içi gibi bilmek, her hareketini tahmin edebilecek kadar iyi tanımak çok önemliydi. Bunu da zamanı geldiğinde her şekilde tanımaktan çekinmezdim.

Tüm hareketlerin altındaki etin içinde, daha önce birkaç kez benzer bir şey yaşamış olmama rağmen, yerleştirmesi daha zor bir şey vardı.

Sulandırılmamış, güçlü, dokunulmamış. Bu tatlılığın bir damlası herkesi açlık ve arzudan çılgına çevirebilir.

Onu ilk ben bulduğum için şanslıydı, gerçekten.

Başka biri bunu bilecek kadar yaklaşırsa onu paramparça ederdi.

"Ah... çok tatlı," diye mırıldandım, yüzüm boynunun kıvrımlarına gömülmüştü.

Onun nadir olduğunu söylediğimde haklıydım. Çok az kişinin sahip olduğu bir kan grubu, ama bu dünyanın yaratabileceği başka hiçbir lezzete benzemiyordu. O bizim Mellifluous Host dediğimiz türdendi, nadir bulunan bir lezzet.

Haklı olmayı severdim.

Kanında tuhaf bir baharat vardı ve bazı zevkli aromatik notalar ekliyordu.

O kadar baştan çıkarıcıydı ki, boynu çenemin önünde nazikçe durmuş, beni bekliyordu. Tek bir ısırıkla onu ikiye bölebilirdim.

Yüzüne baktım. Çok yumuşak, çok huzurluydu. Gecenin rahatlığına sarılmış uyuyan bir geyik yavrusu gibi, karanlıkta gizlenen dehşetten saklandıklarından emindiler. Çaresizdi, masumdu.

Onun için *fiziksel olarak* acı çekiyordum.

Köpek dişlerim seğirdi, beklentiden ağrıyordu, altımdaki hassas etin içinde kaybolmak için yalvarıyordu. O el değmemiş deriyi yaralamak en büyük afrodisyak olurdu. Aynı his dün gece de beni rahatsız etmiş ve bir önceki yemeğimi talihsiz bir şekilde berbat etmişti. Yaptığım işi o sabah gazetede gördüğünü biliyordum. Benim yaptığımı bilmesini istedim.

Rahat etmek için diz çöktüğüm yerde yer değiştirdim. Kalçalarımı ayarlarken boğazımdan alçak, heyecanlı bir tıkırtı çıktı ve soğuktan dişlerim takırdadı. Gazetedeki çizimi gördüğünde yüzünde beliren o ifade beni heyecandan titretti. Acaba o suratı yine yapar mıydı?

yine benim için. Bunu düşünürken boğazımda titreşen koroya engel olamadım. Her şey çok heyecan vericiydi. Neden beni sormadı? Polise bile bahsetmedi.

Ne kadar kaba.

Anlayışlı biriydi. İlk arayacağı yerin karakol ya da gazeteler olacağını düşünürdüm.

Neyin peşindesin? Neden oynamıyorsun?

Jestimi görmezden gelmesi için bu kadar zahmete katlanmak oldukça sinir bozucuydu. Gerekçesini anlamamıştım. Belki de daha açık olmam gerekiyordu. Normalde fazladan çaba harcamakla uğraşmazdım ama o beni *ateşledi*. Onu görmezden gelmek imkansızdı ama onun *beni* görmezden gelmeyi nasıl başardığını hayal bile edemiyordum.

"Bizi dört gözle bekliyorum, küçük gölge," diye fısıldadım kulağına, son bir gece dinlenmesine izin vermeden önce bir tutam saçını arkasına sıkıştırdım. Oyunlarımız başlamadan önce bir gece daha.

CHAPTER FIVE

ZEHİRLEYİCİ

B *Kan, her yerde kan var.*

Ellerimin ve dizlerimin üzerinde, kalın, yapışkan sıvının içindeki yansımama bakıyorum.

Neden bu kadar çok var? Bu benim mi?

Yukarı bakıyorum. Siyah bir alan beni çevreliyor ve kızıl havuz göz alabildiğine uzanıyor. Vücudum tepeden tırnağa kanla kaplı.

Damlacıklar gözüme doluyor, onu kırmızı ve bulanık yapıyor. Yüzümü ne kadar ovarsam ovayım temizlenmiyor. Sanki kaşıdıkça daha fazla kan damlıyormuş gibi geliyor.

"Ah...çok tatlı."

Uzakta bulanık bir şekil konuşuyor. Sesi daha çok suyun altındaymışım gibi geliyor. Gözlerimi kırıştırıyorum ve çılgınca gözlerimi temizlemeye çalışıyorum, burada benimle birlikte ne olduğunu görmeye çalışıyorum.

Uzun boylu bir figür, sırtı bana dönük, zayıf kaslarından kan damlıyor. Taştan oyulmuş gibi görünüyor. Bana Lucifer'in ta kendisi olduğunu söyleyebilirdi ve ben de ona inanırdım. Onun görüntüsü insanlığın sınırlarını aşıyor, ölümlülerin niteliklerini aşan bir gizem barındırıyor.

Başını omzunun üzerinden çevirip bana bakıyor. O tanıdık gülümseme, bana yansıyan ölü soluk gözlerle eşleşiyor.

Dudaklarının köşesi bir sırtışı dönüşürken, cehennemin derin bir çemberinden gelen bir tür iblis gibi boğazında o yırtıcı tıkırtı yükseliyor.

Açıkça bana işkence etmekle görevlendirildi.

Görüşüm tekrar bulanıklaşırken sendeleyerek geri çekiliyorum. Tek gördüğüm, yaklaşırken düşük ışıkta gözlerinin yırtıcı yansıması.

"Bizi dört gözle bekliyorum, küçük gölge."

Kalbimin aniden düşmesi beni zihnimden koparıp gerçekliğe geri döndürdü.

Phoebe fincanının kenarına vurarak, "Çünkü *benimle* eğlenmek yerine sürekli *çalışıyorsun*," diye çıkıştı.

"Ondan değil. Son birkaç gündür iyi uyuyamadım. İş beni rahatlatıyor."

"Çalışmak sizi *rahatlatıyor* mu? Lütfen, normal bir insan ne zaman böyle bir şey söyledi ve bunu kastetti?"

"Ciddiyim!" Güldüm ama Phoebe'nin ifadesi bana inanmadığını gösteriyordu.

Sabah dedikodu seansımız için Phoebe'nin evinde buluşmaya karar verdik, çünkü yağmur yürüyüşümüzü engellemiştir.

"Belki de uyumuyorsundur çünkü görünüşe göre sokaklarda bir soyguncu dolaşıyor. Eminim yeni cesetlerle ilgili haberi görmüşsündür," diye mırıldandı Phoebe.

"Hangi yeni bedenler?" Elimi hevesle uzattım. "Göster bana." O sabah basılmış bir gazeteyi uzattı.

Limanda iki ceset bulunmuştu. Resimde, sürüklenerek çıkarıldıkları yerde, donuk kaldırım taşları üzerine serilmiş solgun yüzleri ve kaskatı bedenleri resmedilmişti.

İki kızın benzer görünmesi dikkat çekiciydi. Gazetede akraba olmadıkları, hatta tanıdık bile olmadıkları yazıyordu. Ama *çok* tanıdık görünüyorlardı.

Gözleri bulutlanmıştı ama yine de bir anlık ışık tonları görülebiliyordu. Koyu renkli, ıslak saçları dağınık bir şekilde yüzlerine yapışmıştı.

Bir başka ilgi çekici nokta da yüzlerinin sol tarafındaki deriydi. Kaşlarının üstünden gözlerine doğru düzgünce soyulmuştu. Açıkta kalan kaslar ve yüzlerindeki yaraların düzgün sınırları, bunun titizlikle, hatta metodik olarak yapıldığını ima ediyordu.

Kimin yaptığına dair bir soru işareti yoktu, ancak bu durum beni tiyatroya duyulan ihtiyaç konusunda meraklandırdı.

Bu benim için bir mesajdı. İnan bana, alındı. İşaretlerimin motifi en iyi ihtimalle tatsız olsa da.

Tiksintim yüzümden okunuyor olmalıydı ki Phoebe gazeteyi sıkıttım ellerimden çekip aldı. "Bir sabah için bu kadar ürkütücü şey yeter."

Zihnim olasılıklarla doluydu. Bugün benim için gelecek miydi? Yarın mı? İki hafta sonra mı? Henüz kendini göstermediği için rahatlamıştım, çünkü böyle bir etkileşimi dört gözle beklemiyordum. Tek umudum bu tehdidin tek başına olmasıydı. Neyse ki onun için polis konusunda endişelenmeye gerek yoktu. Ona ne yapacağım konusunda endişelenmesi gerekiyordu, özellikle de alay etmeye devam ederse.

Yine de hangi senaryoyu seçerse seçsin hazırlıklı olmalıydım. Ne yapacağımı bilemezdim ama bu yaratığın acımasız zevklerine dayanarak beni öldürmenin çok nazik bir davranış olacağını hissediyordum. Çabucak halledecekse, bir mesaj için bu kadar çaba sarf etmek boşa giderdi.

Phoebe'den ayrıldıktan sonra markete ve eczaneye uğradım. Eve dönerken çantamdaki şişeler ve metal parçaları birbirine çarpıyordu. Karanlık korktuğum bir şey değildi ama her halükarda kendimi böyle tehlikeli bir duruma sokmayacaktım. Bundan emin olmak için dükkânı erkenden kapattım.

Eve gelir gelmez çantamdaki kıtalar mutfak tezgahının üzerine döküldü. Neye ihtiyacım olduğuna karar veremediğim için her şeyden biraz aldım. Küçük, garip şekilli, farklı renklerde şişeler tahtanın üzerinde yuvarlanıyordu. Bazıları şeffaf camdı ve farklı renkteki sıvıları açığa çıkarıyordu. Diğerleri ise koleksiyonumdaki ışığa daha duyarlı çözeltiler için koyu kahverengi renkli camlardı. Onları etiketlemeyi unutmuştum, bu yüzden kullanmaya karar verirsem ikimiz için de sürpriz olacaktı. Metal bir şırınga, yeni bilenmiş bir terzi makası ve fazladan katlanmış bir berber bıçağı gibi başka eşyalar da masaya çarptı. Evde çok sayıda bıçağım vardı, gerçi asla yeterince bıçağa sahip olamazdınız.

İtiraf etmeliyim ki, ne kullanacağımı düşünürken kendimi neredeyse başım dönerken yakaladım. Yüzleşmenin hayalini kurarken. Avının ölümüyle sonuçlanacağını öğrendiğinde şaşırarak mıydı? Peşine düşüleceğini anladığında yüzünde belirecek ifadeyi hayal ettim. Hızlı mı yapmalıyım, yavaş mı? Bu da bana şunu hatırlattı.

daha uzun süre sürüklenme fırsatım olursa diye seradan biraz ip almak için.

Cam şişelerin yüzeyi parmaklarıma karşı serindi, ilk önce hangisini alacağımdan emin olamadan ürün yelpazesine doğru ilerliyordum. Parmak uçlarımda hafif bir kırmızı renk vardı, çünkü sevgili yeşilliklerimi takdir ederken eldivenlerimi kullanmayı alışkanlıkla unutuyordum. Birçok kötü alışkanlıktan biri.

Phoebe her zaman beni azarlar ve tahrişten kurtulmak için sığır donyağı ve diğer merhemlerden oluşan kendi güzellik rejimini reçete etmeye çalışırdı. Neyse ki eldivenler sonsuza kadar norm olacaktı ve moda oldukları sürece kimse ellerimi görmek zorunda kalmayacaktı.

Aldırmadım. Ellerimi bu hale getirmek saatler süren bir çalışma gerektirmişti. Bu bir başarı işaretiydi. Babam, izsiz ellerin, başarıları için çalışmamış bir adamın işareti olduğunu söylerdi. Büyük ihtimalle müstakbel kocamı kastediyordu ama ben de kendime bu standardı koymaya karar verdim.

Sonunda dikkatim ıvır zıvırlarımdan çekildi ve gece için daha önemli görevlere yöneldim. Kapılara, pencerelere ve kilitli olduklarından emin olmak için açılan her şeye döndüm. İyi bir önlem için panjurları bile kapattım.

Belki aşırıya kaçmıştım ama bu sıradan bir deneğim değildi. Neler yapabileceğini biliyordum ama onun talihsiz ruhu, karşılığında benim verebileceğim zararı bilemezdi.

Bıçaklar ve keskin nesneler minderlerin ve diğer saklanma yerlerinin arasına yerleştirilmişti. Çabalarımдан tatmin olmuş bir şekilde banyoya çekildim ve tahkimatımdan emin oldum. Bu gece birilerinin içeri gireceği şüpheliydi ama her ihtimale karşı, tanıdık yerler üzerinde bir kozum olduğundan emin oldum.

Yorgun bedenimi banyoda rahatlatmak, yumuşak bir gecelik giymek ve işim bittiğinde saçlarımı taramak için bir iki saat harcadım. Uzun saç tellerimi ördükten sonra onları alçak bir topuz haline getirdim ve ekstra özel bir şeyle sabitledim.

Saçımı sabitleyen sopa, genellikle puf yılanı olarak bilinen *Bitis arietans*'ın yılan zehrine batırılmış bir iğneyi kınına sokuyordu. Yeni ithal edilmiş. Gece geç saatlere kadar sürecektir herhangi bir girişimde bulunmayı planladığımda önlem olarak saçıma eklediğim ince bir ayrıntıydı. Bugün ilk kez evimde tek başıma takma ihtiyacı hissettim.

Siyah ipek bornozumu giymeden önce aynadaki yansımam bana aynanın buğusundan emin bir gülümseme fırlattı. En sevdiğim uzanma parçamdı, çünkü omuzları boyunca mor iplikle özenle işlenmiş devedikenleri vardı, sonra kolları ve etek uçları.

Uyku, yapılacaklar listemin en başında değildi, bu yüzden yalnız başıma kaliteli zaman geçirmeyi tercih ederdim. Rahat bir gece aktivitesi.

Oturma odasına girerken anonim bir melodi mırıldandım. Bu oda her zaman favorim olmuştu. Büyük bir taş şömine vardı ve şöminenin üzerine eski hikâyeler oyulmuştu. Uğursuz figürler ateşin titrek ışığında kıpırdanıyor, hikâyelerini anlatmak için canlanıyorlardı. Şömine yeterince sıcak bir parıltı verdiği için gaz lambalarını yakmaya gerek yoktu. Işığın solgun közlere dönüşmesine yaklaşık otuz dakika kalmıştı.

Diğer duyular için bir şeyler olmadan ruh hali bütün olmazdı. Bay Aston'ın koleksiyonundan kendime biraz daha viski doldurdum.

Pikabın iğnesini makinenin üzerinde duran kaydın kenarına nazıkçe yerleştirdim ve çalmaya başladı. Bir vals haline gelmeden önce çatırdayarak canlandı. Karanlık ve yağmurlu bir akşam için hoş bir enstrümantal parçaydı.

Müzik evin içine yerleşirken başımı arkaya yasladım ve yeni doldurduğum kadehimden yudumlayarak yaylı çalgılara eşlik ettim. Antreden yemek odasına geçerken küçük, dramatik bir dönüş yaptım.

Kendi kendime güldüm.

Ne kadar çocukça, bu basit zevkler.

Mutfağa doğru yola çıktım ve tezgahın ortasındaki meyve kasesine göz attım.

Portakallar. Oldukça cömert bir yığın. Pahalıydılar ama her kuruşuna değerdi. Turunçgillerle ilgili bir şey vardı. Muhtemelen en çok sevdiğim şey bazen sizi ısırmasıydı. En iyisi onları alkol ruh halimi yatıştırdığında yemek için saklamaktı.

O gece kendimi manik bir duruma sokarken daha birçok anı biriktirdim ve unuttum.

Mükemmel olgunluktaki meyveyi soymayı bitirdiğimde evin içinden bir hışırtı duyuldu. İçimden bir inilti yükseldi ve bıçağımı masaya, merakla beklediğim ikramımın yanına vurdum.

Katilleri uzak tutabilirdim ama daha küçük haşereleri uzak tutma konusunda pek iyi değildim.

Yanan mumla birlikte bir elimle tutacağı sıkıca kavradım. Sesin geçen geceki yaratıktan ya da şöminenin içindeki yanmış bir kütükten geldiğinden şüpheleniyordum.

Antreden tekrar geçtim, ana salona girdim ve o büyük şöminenin önüne geldim. Ancak yaklaştığımda tüm kütükler kül olmuştu. Sadece parlayan birkaç köz kalmıştı ve rahatsız edildiğine dair hiçbir kanıt yoktu. Toz yığınının önünde çömelerek elimdeki tek mumla etrafı incelerken dilim sıkıntıyla şakladı.

Bu noktada karanlık dış dünyayı tamamen tüketmişti ve sabahın erken saatleri üzerime çökmüştü. Tüm ev gölgelere dönüşmüştü.

Yanmış hiçbir şey yığınının olan ilgimi kaybederek bornozu vücuduma daha sıkı saracak şekilde ayarladım. Mum bir an için çılgınca titredi. Alev balmumunun üzerinde dans etti. Derim karıncalanmadan önce bir saniyeliğine safça inceledim, omzumun üzerinde beliren bir şeyin varlığını haber veriyordu.

Gözler.

Alev hızlı bir hava üflemesiyle söndü, sönerken boğuk bir tıslama duyuldu.

Bir çığlık attım, hızla topuklarımın üzerinde döndüm ve tutacağı düşürdüm. Yere çarptı ve erimiş balmumundan geriye kalanlar döküldü.

Pikap, iğnesi raydan çıkmaya zorlandığında, biraz önce benim çıkardığım gürültüyü andıran bir çığlık attı.

Sonunda, karanlık ve sessizlikle çevrili bir şekilde bekledim.

Yeterince hava solumak çok zordu. Sanki ciğerlerim yeterince genişleyemiyor, beni nefessiz ve baş dönmesi içinde bırakıyordu. Karanlık genişlikte yersiz bir şeyin yerini bulmaya çalışan bir yarasa gibiydim, ancak ekolojasyon yoktu, sadece körlük vardı.

Dumanlı bir koku etrafımı sardı. Yıllanmış viski fiçilerinde, egzotik purolarda ve itibarı yerle bir eden adamlarda bulunan türden bir duman.

Böğürtlen ve defne yaprağı notaları ağızda kalan bir tat gibi geride kaldı. "Ne tatlı bir ses çıkardın..."

Yumuşak bir ses, aşağıdaki tahtanın tahtasını yakmadan önce, tereyağında kızgın bir bıçak gibi havayı kesti.

Vücudum kaskatı kesilmiş, bana ulaşan şifreli ses karşısında donakalmıştım. Cevap vermemenin en iyisi olduğunu düşündüm, düşüncelerimi toparlamam için bana ekstra zaman tanıdı.

"Kaba olmayın. Bir misafirin var. Ne tür bir ev sahibi misafirini iki kez görmezden gelir?" Tısladı ve yakınlardan adım sesleri duyuldu.

"*Misafir* kendine verdiği cömert bir unvan," diye alay ettim. "Sinir sisteminizin sağlam kalmasından hoşlanıyorsanız, bu çocukça arayışa son vermeniz sizin yararınıza olabilir."

"Oh" -sesinde ukala bir sırıtış duyabiliyordum- "sadece konuşmuyor, aynı zamanda ısıtıyor da."

"Eminim sen de bundan zevk alacak türden bir dejenere olurdun," diye alay ettim.

Bir timsahın boğazının arkasındaki gümbürtüye benzeyen o uğursuz yırtıcı tıkırtıya dönüşmeden önce bir yerlerden bir kıkırdama duyuluyordu.

Ensemdeki tüyler diken diken olmakla kalmadı, kendilerini tırnak etlerinden ayırıp tepelere doğru kaçmak istedi. Varlığımın her zerresi, karşımdaki varlıktan kaçmak için kendini iskeletimden koparmak istedi.

Odanın ortasına doğru ilerledim ve karanlıkta hareket eden bir gölge olup olmadığına baktım.

"Kimsin sen?" Mobilyalara çarpmamak için ellerimi temkinli bir şekilde önümde tutarak sordum.

"Olmamı istediğin her şeyim ben." Sesi kulağımın yanında belirdi.

"Karar vermene izin vereceğim, seni *yutmadan* önce son bir özerklik yanılması." Bir el kalçalarımın iki yanında duruyordu, iğneye benzer bir şey enseme sürtünüyordu. Bu his beni sıçrattı ama itiraf etmekten utandığım başka bir şeyle vücudumu ateşlendirdi.

"O kadar ileri gideceğinizi varsaymak çok cesurca." Sesimi sabit tuttum.

"Kur yapmaya yalanlarla başlamayalım, sevgili gölgem." İç çekti. "Aynı olduğumuzu çok yakında anlayacaksın. Ne kadar ileri gidebileceğimi görmek istediğini bu şekilde anlıyorum."

"Aynı mı? Beni eğlendiriyorsun. Sen bir insansın, bir *iblis*."

"Kesinlikle ikisi de değilim." Güldü ve boynumun kenarından ıslak bir şey kaydı.

Arkamı döndüm ve öfkeyle tenimdeki ıslaklığı sildim. "Seni şeytan!" Kalaylı vazoyu sehpanın üzerinden kaptığım gibi odanın diğer ucuna fırlatarak bağırdım. Duvara çarptı ve büyük bir gürültüyle yere düştü.

Alçak bir hırıltı odanın içinde yankılandı. Nereden geldiğini ayırt etmek imkansızdı, bu da kafamı daha da karıştırdı.

"Eğer şeytan olmamı istiyorsan, bahse ne dersin?"

"Ben kumar oynamam."

"Parayla değil ama her gün başka bir şeyle kumar oynuyorsunuz." "Kazanacağımı biliyorsam bu bir kumar değildir."

"Öyle mi?" Durakladı. "Kazanacağımı biliyor musun?" "Elbette biliyorum. Her zaman bilirim."

"O zaman ne zararı var? Beni şımartın."

Sesi, o kaçınılmaz sıkışmadan önce avının etrafında kıvrılan bir yılan gibi karanlıkta beni çevreledi.

Sadece uzun siyah bir figürün pencerelerin önünden kısa bir süre geçerken hareket ettiğini görebiliyordum.

"Eğer ben seni yakalamadan önce yatak odana gidebilirsen" -bir şey saçımın bir parçasını çekiştirdi, bir el benimkine dokundu- "o zaman seni bu gece yalnız bırakırım." Kazanmadan önce ödülünü inceliyormuş gibi bornozumun kolunu çekiştirdi.

"Peki ya yapmazsam?"

Soruma sadece kıkırdayarak karşılık verdi. "İyi niyetimin bir hediyesi olarak sana bir başlangıç vereceğim." Kelimeler hastalıklı bir tatlılıkla, yavaş ve baştan çıkarıcı bir şekilde çıkıyordu.

Ben düşünmeden bacaklarım hareket etti.

Kemerli geçit sadece birkaç adımdı ve merdivenlerin önüne kaydım, ancak topuğumdaki hareketlerini duydum.

Merdivenleri yarıya kadar çıkabildim. Sonra bileğimde keskin bir ağrı oldu.

Bu kadar hızlı yakalamışken bana yol vermesi mümkün değildi.

Yukarı.

Ne hile ama!

Saç çubuğuma uzanırken bir çığlık koptu. Vücudum kırbaçlandı düşerken onunla yüzleşmek için döndüm. İğneyi önümdeki adama-şeye-sapladım. Yüzü, girişin üstündeki dairesel pencereden sızan ay ışığıyla aydınlanmıştı.

Melek gibi sarı saçları parladı ve o solgun, ölü gözler bana dikildi. Gördüğüm son şey, başımın arkası merdivenin keskin basamağıyla buluşmadan önce iğnemin onun yanağını kestiği idi.

CHAPTER SIX

YARATIK

"W "Nelerden hoşlanır?" diye sordu tombul çiçekçi.
"Aslında bu konuda bana yardım edebileceğini umuyordum."
Gülümsediğimde yanağımdaki iyileşmekte olan kesiği sıkıca
hissettim. "Sanırım o bir
düzenli olarak?"

"Elbette, memnuniyetle!" Gülümsedi. "Adı ne?"

"Alina Lis," dedim. Bu isim ağızımda neredeyse fazla rahattı.
Dilimde bıraktığı tada bakıp ağızım sulanabilirdi.

"Ah evet, oldukça titizdir." Başını salladı. "Onun zevkini çok iyi
bildiğim için şanslısın. Arkayı toparlamam için bana bir dakika verin."

Avuçlarımı birbirine bastırdım ve bıkkın bir şekilde iç çektim. "Sen
Tanrı'nın bir lütfusun."

Şişman kadın koşturarak arkaya gitti ve o gözden kaybolduğunda
gülümsememin düşmesine izin verdim.

Yüzümdeki yara normalden daha yavaş iyileşiyordu ama yine de
iyileşiyordu. İlk başta, Alina'nın neden sadece bir iğneyle kendini
silahlandırdığı konusunda kafam karışmıştı. Oldukça can sıkıcıydı. Ancak
ilk birkaç günden sonra beni *zehirlemeye* çalıştığını fark ettim.

İnanın bana bu kadın midemde kelekler uçuşmasına neden oldu.
Gerçi bu sadece iç kanama da olabilir. Her iki durumda da beni büyüledi.

"Bay Forbes! Lütfen beni takip edin, bence kendiniz seçmeniz daha
kolay olur. Güvenlik nedeniyle hepsini dışarı çıkaramam!"

aradı.

Eleştirel bir bakış attım ama tezgâhın yanından geçip köşeyi dönerek arka odaya ilerledim.

"Sol duvardaki her şey eve dönmeden önce yerleştirdiği yeni ithal ürünler. Lütfen onlara dokunmayın, siz seçtikten sonra onları toplayacağım. İşiniz bittiğinde bana seslenin!" Dükkânın zilini çalmadan önce odadaki rafi işaret etti.

Çiçek duvarını gördüğümde her şey anlam kazanmaya başladı.

O duvardaki her bir bitki, yeterli özen ve uygun hazırlıkla ortalama bir insanı öldürebilir.

İnsanların ve Vipera'nın aniden zehirlenmesinin sebebi o olabilir mi? Başlangıçta düşündüğümde daha fazla şey sakladığını düşünmeye başlamıştım.

Vazodan bir itüzümü sapı koparıp parmaklarımın arasında döndürdüm. Geriye dönüp baktığımda mantıklı geliyordu. Bir botanikçi, ölümcül egzotik ithalatlar, eczacı ve zehirli iğneler. Bir amacı ve bunu gerçekleştirmek için küçük bir serveti vardı. Teraziler eşitlenmeye başlamıştı ki bu benim için sorun değildi. Bu sadece yaklaşımında biraz daha sert olmama izin verildiği anlamına geliyordu.

Kendi kendime kıkırdadım ve yanağımdaki kesiğin üzerindeki itüzümü çiçeğini düşüncesizce fırçaladım. Muhtemelen beni öldürdüğünü düşünüyordu! O gecedan sonra rahatladığını hayal etmek eğlenceliydi. Onu tekrar gördüğümde daha da iyi olacaktı. Şaşkınlığına tanık olmak ve egosunu yerle bir etmek çok lezzetli olurdu. Zehrin etki etmediğini gördüğünde kendini zavallı bir zehirci olarak bile düşünebilirdi.

Bu şimdiye kadar bir avda yaşadığım en eğlenceli şeydi.

"Beyefendi! Size dokunmayın demiştim! Zavallı kız zaten ricalarımı dikkate almıyor, cildinizi tahriş edeceksiniz!" diye azarladı dükkândaki kadın, bitkiyi elimden aldı.

"Özür dilerim. Daha yakından bakmak istedim," dedim. "Onun nelerden hoşlandığını benden daha iyi biliyor gibisin. Seçecek çok fazla şey var. Birkaç düzenleme yapmanız mümkün mü?"

"Evet, tabii ki! Sadece kaç tane olduğunu söyle-"

"Yapabildiğin kadar. Bitirdiğinde bana telefon et. Onları alması için birini göndereceğim." Cebimden bir kartvizit çıkardım ve yanından geçerken ona uzattım.

Yeni keşfimden sonra her dakika aklıma fikirler geliyordu. Alina'nın ölümcül doğası, oyuncağımın kolayca kırılmayacağını bildiğim için bana biraz yaratıcı özgürlük sağladı.

Alina'nın sabahlarının her gün aşağı yukarı aynı başladığını fark ettim. Sıkı bir rutini vardı.

Önce kahvaltı için buluştu, ancak anlamsız yerlere rağmen fazla bir şey yemedi. Bunu meslektaşı Phoebe Aston için yaptığını varsayıyorum. Sosyal çevreleri küçüktü, yine de bağlantıları beni şaşırttı.

Her neyse, her zaman kahvaltı ile başlardı.

Her sabah *neredeyse* hatasız. Kafasını o basamaklara çarptığı anda o iyi yağlanmış makineye bir anahtar attım.

O anda onu yemediğim için mutluydum, yoksa daha fazla oyun fırsatını boşa harcadığım için kendime kızardım.

Alina kesinlikle zeki olsa da, şimdiye kadar gördüğüm en kötü takıntıya sahipti. Bir kitabı açtığı anda sanki ortadan kayboluyor, sadece bir insan kabuğuna dönüşüyordu. Birkaç kez neredeyse ona çarpıyordum. Markette yanından geçerken omzuma çarpmasına bile izin verdim. Özür diledi ve yürümeyi bırakmadı.

Kendimi tekrar edeceğim: *özür diledi* ve bana doğru *bakmadı* bile.

O soğuk gözler sayfalarındaki mürekkebi hiç bırakmadı. Okumak dışında harcadığı tek çaba, ömrünü mırıldandıktan sonra bir elmayı ısırması. Aslında oldukça sinir bozucuydu. Onu köprüden aşağı itmek istedim ama beni görmekten çok kitabın ıslanmasına üzülebilirdi.

Gününün çoğunu atölyede, Tanrı bilir perde arkasında neler yaparak geçiriyordu. Bilimle hiç ilgilenmemiştim, yine de her şeyin çok etkileyici olduğundan emindim; çünkü arka odada pahalı görünen bir sürü ekipman vardı. Hiçbir şekilde yeni değillerdi ama ucuz olmadıklarını anlayacak kadar karmaşık görünüyorlardı. Elden düşme aletlere rağmen o bir profesyoneldi.

Müşteriler onu ön tarafta meşgul ettiği için genellikle onu arka odadan izleyebiliyordum. Kapısının mandalının arızalı olduğunu düşünüyordu, ama ben sadece kapıyı aralık tutuyordum, böylece sevgili çalışma alanından rahatça gözlemleyebiliyordum. Ben hep oradaydım. Fazladan malzeme almak için arka tarafa geldiğinde bile kapının arkasından onu izliyordum.

Bir kez daha, şimdiye kadar gördüğüm en kötü durumsal farkındalıktı. İşine o kadar dalmıştı ki kimsenin ona ulaşamayacağını düşünüyordu, yeteneklerine o kadar güveniyordu ki karanlıkta neyin gizlendiğine dair içgüdüsel korkusunu kaybetmişti. Kendini beğenmişti.

İşten sonra ne yapacağı belli olmazdı ama genellikle akşam sekiz buçuktan önce evde olurdu.

Bugün bir ev ziyareti yaptı. Ev ziyaretini rıhtımdaki geneleve yapması, onun Zehirleyici olduğuna dair şüphelerimi doğruladı.

Tavernanın arka tarafına doğru kayan karanlık figürünü takip ederken sağlıklı bir mesafeyi korudum. Bir kadınla konuşuyordu. Onlar konuşurken meyhanenin içinden gelen ışık, hanımefendinin bakımsız sarı saçlarını aydınlatıyordu.

Alina ona farklı boyutlarda şişelerle dolu küçük bir kese uzattı -eski parfüm şişelerini kullanma konusunda becerikliydi. O zarif şişelerin içinde ne tür dehşetler barındırdığını ancak hayal edebilirdim. Görünüşe göre hoşlanmadığı erkekleri hedef alıyordu, ki bu anlaşılabilir bir şeydi, benim türümden kaç erkeğin aniden ağrı ve sızılarla hastalandığını biliyordum. Yine de bunun Yuva'ya zarar vermek için koordineli bir çaba olduğunu düşünüyorlardı ki bunu tamamen kazara ve onun bilgisi olmadan yaptığı düşünüldüğünde bu komikti.

Daha önceki her gece olduğu gibi, işi bittikten sonra evine gitti. Rutininin her adımı bir amaca hizmet ediyordu, eğlenceye ya da zevke yer yoktu. Evde bile kağıtlar üzerinde çalışıyor ya da kendi deneylerini getiriyordu. Kendine izin verdiği tek zevk içki içmek ya da banyo yapmak gibi görünüyordu - ki bunların içinde uyuyakalmak gibi kötü bir alışkanlığı vardı. Böyle yaptığı için onu suçlamıyordum. Onun rutini seyircileri bile yoruyordu.

Küvetin yanındaki tabureye oturdum ve başını küvetin porselenine yaslamasını izledim. Nemli saçları bembeyaz yüzeye yapışmış gibi göze çarpıyordu.

Hayır, onu soyunurken izlemedim.

Aslında onun suya dalmasını bekledim.

Onu böyle görmek için doğru zaman değildi. Mükemmel zamanı beklemek, kuyruğu botumun altında kalmış bir fare gibi kıvranışını görmek istiyordum.

Onu uyurken izlediğim ilk gecede olduğu gibi gözlemlemek için buradaydım. Benimle olan etkileşimleri de dahil olmak üzere kendini bu kadar sık tehlikeye atması beni şaşırttı.

Dirseğimi dizime dayamış, çenemi avucumun içine almıştım. Koltuğumun üzerine bıraktığı berber bıçağını açıp kapadım, düşüncelere dalarak kıpırdandım. Yüzündeki huzurlu ifade, onun bir tehdit olabileceğine inanmayı neredeyse zorlaştırıyordu.

Onu kendi haline bırakmak istedim ama ben bu onuru yaşayamadan boğulacağından endişelendim. Tüm çabalarım boşa giderdi.

Ayağa kalkıp küvetin ucuna doğru yürüdüm ve leğenin kenarına dökülen saçlara baktım. Başındaki dikişler yaranın sivri kenarlarını bir arada tutuyordu. Hafifçe kabarmıştı, önceki eğlencemizden dolayı hâlâ tahriş olmuştu. Uyuyan yılanı rahatsız etmemeye dikkat ederek saçlarını nazikçe ayırdım. Beklediğimden daha büyük bir yaraydı, neredeyse görünce irkilecektim.

İnsanlar iğrenç derecede narindi.

CHAPTER SEVEN

ZEHİRLEYİCİ

I O gecenin üzerinden bir hafta geçmişti ama dün gibi hatırlıyordum.

Ya da en azından dün olabilir diye düşünmüştüm. Bir ya da iki hafta olmuş muydu? Bir gün ya da birkaç gün? Beyin sarsıntımı atlatırken kendimi herhangi bir sayımla rahatsız etmemeye çalıştım. Günleri takip etmek bir yana, dozajları ölçmeye çalışmak bile yeterince zordu.

Keşke bunun beni sarsmadığını, güçlü olduğumu ve hayat bana ne getirirse getirsin korkusuz olduğumu söyleyebilseydim. Dürüst olmak gerekirse, bu olay yeteneklerimi sorgulamama neden oldu. Hayatım boyunca ölümle hiç bu kadar yakın olmamıştım ve bir daha böyle bir yakınlık kurmaya niyetim yoktu.

O korkunç sabah, büyük dairesel pencereden gelen ışık gözlerime vuruyordu. Uyandığımda saçlarım yüzümün kenarına keçeleşmiş, eski kanla kaplanmıştı. Merdivenlerin ahşabı, kaç kez fırçalanmış olmama rağmen, artık kalıcı olarak kıpkırmızı bir lekeyle işaretlenmişti. Yerdeki bu iz, o gece bir şey olduğuna dair tek göstergeydi. Bunun dışında herhangi bir hırsızlık ya da kargaşa izi yoktu. Fırlattığım vazo bile masanın üzerine özenle yerleştirilmiş, içine de bir dizi kırmızı gelincik konmuştu. Sadece o izin verdiği için hayatta olduğumu hatırlatan arsız bir hatırlatma.

Polise haber verilmemesinin tek nedeni, adamın daha sonra çok uzun süre hayatta kalamayacağını bilmemdi. Zehir onu bir gün içinde öldürürdü. Yılan zehrinin tedavisi yoktu. En azından kolay erişilebilir bir tedavisi yoktu.

Phoebe'nin bildiği kadarıyla sarhoş oldum ve düştüm, ki bu pek de mantıksız değildi. Eğer ne olduğunu bilseydi, yaşadığım sürece bir daha asla kendime ayıracak zamanım olmazdı. Her gün beni kontrol ediyor, dinlendiğimden emin olmak için sabah rutinimiz için evime geliyordu.

Phoebe hoş karşılanma süresini uzatma alışkanlığı edinmişti. Her aktivitede bana katılıyor, hatta eczaneye gelip kendimi daha iyi hissetmem için bitkilerle ilgileniyormuş gibi davranıyordu. Eğlenceliydi ama o etraftayken özel müşterilerime danışmamı zorlaştırıyordu. Bugün, özel bir gergin gevezelik markasıydı.

"Sanırım Edith maskeli baloya davet edildi. Sanırım bugünlerde herkesi içeri alıyorlar," diye geveledi, can sıkıntısını dedikoduyla doldurmaya çalışıyordu.

"Oh, öyle mi? Kim o?" Boş boş sordum, ben rafların envanterini çıkarırken onu konuşacak bir şeyler bulmaya teşvik ettim. En yüksek rafa ulaşana kadar adım adım duvardaki merdiveni tırmanırken stokta neyin az olduğuna dair notlar aldım.

Phoebe olaylar, aşk üçgenleri ve henüz aklından çıkaramadığı diğer yan hikayeler hakkında atıp tuttu.

"Birkaç gün içinde bir etkinlik düzenleyeceğim. Botanik bahçelerinde küçük ve samimi bir şey! Tüm o... bitki *şeylerinle* tam sana göre," dedi beceriksizce ve konuya nasıl katkıda bulunacağını bilemediğinden önündeki duvarı işaret etti. Duvardaki şişeleri incelerken yerinde kıpırdandı ve tırnaklarını karıştırdı.

"Benimle kalmak zorunda değilsin. Söz veriyorum iyiyim." Ona güven veren bir gülümseme fırlattım.

"O merdivenden düşmeyeceğini nereden bileceğim? Yoksa tüm o tehlikeli aletlerin bulunduğu arka odada mı? Ya da-"

"Phoebe, ben iyiyim." Merdivende ona doğru eğildim ve serçe parmağımı uzattım. "Söz veriyorum."

Bana perişan bir bakış attıktan sonra pes etti ve serçe parmağını benimkine doladı. "Lütfen biraz bile üşürsen beni ara. Tamam mı?" diye yalvardı.

Başımı sallayarak, bırakmadan önce serçe parmaklarımızı birbirine kenetledim.

Bir sonraki müşterim geldiğinde tereddütle yanımdan ayrıldı. Üst raftan bir bardak aldım ve ona uzatmak için eğildim, stoğa odaklanmadan önce hayati kullanım bilgilerini sıraladım. Miktarlarda daha fazla çeşitlilik sağlamak için farklı onsluk şişeler yapıp yapmamam gerektiğini düşünürken kalemimin ucu dişlerimin arasında sıkışmıştı.

Kapının zili çaldığı anda dükkânın havası üzerime ağır bir şekilde çöktü. Ensemdeki tüyler diken diken oldu ve hala iyileşmekte olan baş yaram bir kez daha zonkladı.

Hayır. İmkansız.

Düşünceler aklımdan geçerken, o *aralıksız* tıkırtı havayı kesiyor, titreşim kulak zarımı gıdıklıyordu.

"Yılan zehri için bir şeyiniz var mı acaba?" diye sordu soğuk bir ses.

Rafa baktım. Zihnim hemen onun nasıl hayatta kalmış olabileceğine dair tüm olasılıkları gözden geçirdi. Her sonucun sıfıra yakın bir olasılığı vardı.

"Bilirsin, bir yılan ısırıldığında, genellikle kaçman için sana adil bir uyarı verdiği içindir." Merdivendeki yerimden omzumun üzerinden aşağı bakarak tatlı tatlı gülümsedim.

İlk kez saldırganıma tarafsız bir gözle bakabildiğimi fark ettim.

Sarışın figür masumca başını bana doğru eğdi ama adamın günah içinde yüzdüğünü görmek için aziz olmaya gerek yoktu. Aynı gri gözler, hayranlık dolu bir ifadeyle bana bakıyordu.

Tanrı bana ve bu adamın aklından geçenlere yardım etsin.

Yalan söylemeyeceğim. Beklediğimin ötesindeydi. Ona sadece yakışıklı demek ona haksızlık olurdu. Bu adamın her zerresi baştan çıkarmak için biçimlendirilmiş, yırtıcılık için tasarlanmıştı. Keskin çene çizgisi ve kaslı fiziği, gerçeklikten ziyade sadece ustaların hayal gücüyle yontabileceği bir şey gibiydi. Saçları düzgün ve yana taranmış, ince bir işçilikle dikilmiş kıyafetleriyle uyumluydu. Vücuduna yapışan kıyafetleri neredeyse kıskanıyordum, ama en çok boynundaki atkıyı kıskanıyordum -Ellerimle değiştirmeyi çok isterim.

Raflara yaklaştı, bir parmağını sayısız şişenin üzerinde dikkatle gezdirdi ve küçük etiketleri inceledi, sonra yavaşça eğilerek alt rafa baktı.

Ait olmadığı bir yerde bu kadar rahat olması ne kadar da kibirliydi. Tipik bir erkek.

"Firavun faresinin yılanı karşı neden neredeyse *her zaman* kazandığını biliyor musun?" diye sordu, yaklaşırken bana dönüp bakma zahmetine girmeden. "Yılan, ısırığının öldürmek için en güvenilir yol olduğuna inanıyor, çünkü aksini düşünmesi için ona bir sebep verilmedi." Bir elini yılanın yan tarafına koydu.

Sonunda yanıma ulaştığında merdivenim. "Tek sorun, yılanın firavun faresinin onun *acımasız* ısırığına karşı direnç gösterdiğini ve rakibinin etine karşı bir tat geliştirdiğini asla tahmin edememiş olması." Başını eğdi ve bakışlarını bana çevirdi.

"Saçmalama. Sen bir erkeksin, firavun faresi değil," diye alay ettim.

"Tekrar ediyorum, ben bunların hiçbirisi değilim ama metaforların siz *bilim insanları* için anlaşılması zor olduğunu biliyorum." Sırıttı, beni izlerken rafa yaslandı.

Merdivenden inerken botlarım yere çarptı.

Onu güpegündüz gördüğümde boyunun ne kadar uzun olduğunu fark ettim - en az 1.80 boyundaydı. Etrafımdaki erkeklerden genellikle daha uzun ya da eşit boyda olduğum için biraz rahatsız olmuştum.

Phoebe bunca zamandır boynunu bana doğru eğmek zorunda kaldığı için böyle hissediyor olmalı.

Ben onu incelerken yüz ifadesi hiç değişmedi. Çok uzun süre bakmış olabileceğimi fark ettiğimde yanaklarıma kan hücum etti.

Topuklarımın üzerinde döndüm ve tahta tezgahı aramıza koyarak kendimi rahatlattım.

"Neredeyse hayal kırıklığına uğramış gibisin. Bu acıtıyor," dedi alaycı bir tavırla, kalbini dramatik bir şekilde kavradıktan sonra dirseklerini tezgâhın üzerine dayadı. Tavrı şakacı olsa da gözlerindeki bakış tamamen şehvetliydi ve sadece tek bir şeye odaklanmıştı. "Çok güzel vakit geçirdiğimizi sanıyordum."

"Buraya nasıl geldin?" Çekmeceleri ve içindekileri karıştırarak sordum.

"Neden olmayayım ki sevgilim?" "Zehir."

"Tüm vücudum zehirden oluşuyor." Güldü. "Ya da belki sadece şanslıydım."

"Ben şansa inanmam."

"İnanmadığınız ama muhtemelen inanmanız gereken pek çok şey var." Daha yakına eğildi. Eldivenli bir el başımın yan tarafına doğru uzandı.

Elini tokatlayarak uzaklaştırdım ve o da bana yaralı bir kuzuya bakıyormuş gibi bir tür acıma ifadesi takındı.

"Sakin ol. Ne kadar tedirgin olduğunun kokusunu buradan alabiliyorum. Sadece el işimi tekrar görmek istedim."

"Kim olduğunu sanıyorsun bilmiyorum ama bir daha bana elini sürdüğünde iç organlarını sıvılaştıracağımdan emin olabilirsin." Bütün enerjimi

Gözlerimi kaçırmaya çalışıyordum, her bir duyum gecenin içindeki silah sesleri gibi parlıyordu.

Bakışları yoğundu, vücudumun kaçmam, kaçmam ve onun görüşünden saklanmam gerektiğini haykırmasına neden olan esrareniz bir şeydi.

Tehdidim sadece gülümsemesinin daha da büyümesine neden oldu. "Bir randevuya benziyor." "Ne?"

"Beni gayet iyi duydun." Bana bir kartvizit uzatarak göz kırptı.

"Seni öldürmeye çalışıyorum ve sen bunu flört olarak mı algılıyorsun?" Kaşlarımı kaldırdım, kâğıdı döndürdüm ve yazı karakterine baktım.

Silas Forbes
Astor Endüstriyel & Petrol

İsim tanıdık geliyordu. Büyük olasılıkla daha önce çeşitli etkinliklerde ve dedikodu çevrelerinde birkaç kez duyduğum bir isimdi. Daha önce Phoebe'den duymuş olsaydım şaşırmazdım, ancak itiraf etmeliyim ki dinlemiyordum.

Tabii ki bu piç paradan geliyordu. Başka nasıl bu kadar pervasız olabilirdi?

"Bay Forbes." Kartı inceledim.

"Silas," diye düzeltti. "Eğer tanışacaksak, bana bir yabancıymışım gibi hitap etmemeni tercih ederim." Başını ellerinin arasına aldı.

"Seni görmek istediğimi nereden çıkardın?"

"Sen meraklı bir yaratıksın. Bunu istediğini *biliyorum*. Cevapları istemiyor musun?"

Sahte bir şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırdım. "Oh, elbette! Beni öldürmediğiniz takdirde evimde çay ve bisküvi eşliğinde bir röportaj düzenleyeceğim! Tamamen mantıklı. *Beni aptal mı sanıyorsun?*"

"Tam tersi, ama zihniniz tatmin olana kadar merakınızın sizi yiyip bitireceğini biliyorum."

Konuyu değiştirdim. "Hile yaptın."

"Pardon?"

"Son konuştuğumuzda bahse girmiştik. İyi niyetinin bir göstergesi olarak bana avantaj sağlayacağını söylemiştin."

"Ya seni *kötü* niyetle takip etmeye karar verseysem?" Başını yana eğdi. "E l i m d e değil. Bir tazıyı kovaladığı için ona kızma."

alışan bir şey."

"Yine zoomorfizm." Gözlerimi devirip kartı çeşitli Çekmecelerden birine ittim ve kapattım. "Eğer bir hayvan olsaydın, baş belası olurdun."

"Umarım bir dahaki sefere daha güzel bir şeyler giyersiniz. Yemeklerimin o güzel küçük garnitrlerle gelmesi hoşuma gidiyor." nceki azarlamamı duymazdan geldi.

Dilimi ısırđım ve ters ters baktım, arkamı döndüm ve kendimi ondan başka bir işe odaklanmaya zorladım. şimdiden oldukça sinir bozucu biri olduğunu kanıtlamıştı. Belki de onu görmezden gelirsem, bir c gibi ortadan kaybolurdu.

Ayak sesleri azaldı, ardından n kapının zili duyuldu. Varlığı her yere yayılmıştı, bulunduğu her odaya boğucu bir hava getiriyordu. O gittikten sonra bile güçlü bir kolonya gibi varlığını sürdürdü.

Onun etkileşimleri beni tedirgin ederken, bir sonrakini dört gözle beklememe neden oldu. Ayrılışı beni hayal kırıklığına uğratmadı desem yalan olur.

Sonunda bu dünyadan lekesini çıkarmanın bir yolunu bulduğumda yüzündeki o kendini beğenmiş ifadeyi silmek istedim. İlk kez yetkin bir deneğim vardı, ancak rahatsız edici bir öğrenme eğrisi vardı. Çalışmalarımın çoğu kovalamaca, saldırı ya da savunma içermiyordu. Zehir böyle basit bir şeydi. Önümüzdeki günlerde, haftalarda, aylarda -bana yenik düşmesi ne kadar sürerse sürsün- aklından geçen her düşüncenin yanlış olduğunu kanıtlayacaktım.

Erkekler, hepsi aynıydı. Bu sadece bu tür şeylere karşı iştahı olan biriydi. Diğerlerinden farklı olmayacak. Hepsi benim işteğime boyun eğdi ve soldu, öyle ya da böyle.

BRRRRRRRING.

Kitabımdan başımı kaldırıp kapıya baktım. Bir hışırtı duydum ve ardından metal mektup yuvasının şangırtıyla kapandığını işittim. Posta düşmüştü.

Kitabımı dikkatlice sehpanın üzerine yerleştirdikten sonra yerimi işaretlemek için kalemimi ortaya koydum.

Mektup kutusuna baktığımda *Young Ladies' Journal*'ın bir nüshası sepetin içindeydi ama zili çalmaya değecek bir şey yoktu.

Kapının kilidini açıp dışarı baktığımda ön basamakta küçük dikdörtgen bir kutu gördüm.

Yavaşça kutuyu aldım ve masanın üzerine koydum. Beceriksizce karşısına oturdum, bir paket beklemediğim için kutu kafamı karıştırdı.

Pahalı bir kâğıda sarılmıştı ve bir hediye gibi hafif hissettiriyordu. Phoebe benim için bir şey gönderiyor olsaydı bana söylerdi, bu yüzden bir gönderici söz konusu olamazdı. Bu zahmete katlanabilecek tanıdığım tek kişi Bay Forbes'tu.

Bunu açmak istiyor muyum? Ya hiç görmemişim gibi davranıp çöpe atarsam? Artık geri dönmek için çok geç değil.

Birkaç düşünceli dakikadan sonra ve sonunda daha iyi bir karar vermeme rağmen, kutudaki kâğıdı açtım ve kadife bir kılıf ortaya çıktı.

Tanrım, beni öldürmekten çok bana kur yapmakla ilgilendiğini düşünmeye başlıyorum.

Açtığımda o güne kadar gördüğüm en güzel inci parçalarından birini gördüm.

Demi-parure kolye tamamen tohum incilerden yapılmış bir gerdanlıktı. İpler bükülmüş ve arkada altın bir toka ile rozet şeklinde biçimlendirilmişti. Yatay olarak üst üste dizilmiş birkaç ipi olduğu için oldukça kalındı. Daha yakından incelediğimde mücevherde farklı bir şey fark ettim.

Genellikle böyle bir parça at kılından yapıldı, ince ama en narin incileri tutacak kadar güçlü bir şey. Ama bu kıl daha ince görünüyordu ve siyah, beyaz incileri dizerken kullanmak için tuhaf bir renkti.

Kutunun içinde bir not vardı.

Onları son büyük jestimden saçlarla dizebilirdim, ama sizinkileri kullanmanın çok iyi olacağını düşündüm, daha kişisel bir dokunuş.
-Silas

Farkına vardım ve boğazımda safranın yükseldiğini hissettim.

Kolyeyi bıraktım ve bedenimi odadan dışarı çıkmaya zorladım, midemin fayansın üzerinde tutunduğu her şeyi serbest bıraktım.

O bir şeytan. Bundan eminim.

Göğsümde yakıcı, sıcak bir öfke birikiyor, kan çekirdeğime hücum ederken el ve ayak parmaklarımın soğumasına neden oluyordu. Kendi kişisel iblisimi hak edecek ne yapmış olabilirdim ki?

CHAPTER EIGHT

ZEHİRLEYİCİ

I Parmak eklemlerim bembeyaz olana kadar bıçağı elimde tuttum.

Odada volta atarken saate tekrar baktım.

Sabahın birinde, önceki karşılaşmamızdan on üç saat sonra.

Uyku bu gece bana gelecek bir şey değildi. Evin çıkardığı her ses beni geriyor, geceleri en sevmediğim yumruğun ortaya çıkmasını bekliyordum. Sezgilerim beni bir şeyin yaklaşmakta olduğu konusunda her şekilde uyarıyordu.

O yalancı bana bir ziyaret sözü verdi. Cevabını bilmediğim soruları pek sık sormazdım ama hayatta kalmış olması beni rahatsız ediyordu. Nasıl olduğunu bilmem *gerekiyordu*. Öğrenmem an meselesiydi ve o zaman endişelerim dinecekti.

Ne zaman geleceğinden emin değildim, tek bildiğim *geleceğiydi*. O zaman bu ölümcül dans başlayacaktı ve ben kazanmak zorundaydım. Başka bir seçenek yoktu. Eğer ben ortadan kaybolursam, bu dünyada onun gibi adamlarla kim ilgilenecekti? O burada olmayı hak etmiyordu ama öldürdüğü o kızlar hak ediyordu. Onların hayatları, aileleri, özlemleri vardı ve o bir hırsız gibi kaçtı.

Ellerim ve ayaklarım üşümüştü ve vücudum yorgun kalbime pompalanan adrenalinden dolayı nemli bir hal almıştı. Bıçak hâlâ avucumdayken, ellerimi bir orkestra şefi gibi yavaşça yukarı ve aşağı kaldırdım, kendime nasıl hava alacağımı ve bırakacağımı öğrettim.

Banyoya ekstra sabun ve kurutulmuş lavanta ekledim. Hiçbir bitki beni sakinleştirecek kadar güçlü olamazdı ama yine de gösterdiğim çaba takdire şayandı.

Bıçağı saklamak için küvetin yanındaki ahşap taburenin üzerine koydum.

Kendimi içine bıraktığımda sıcak su karıncalandı ve kanı tekrar uzantılarımın içine çekmeye zorladı. Su boynuma kadar ilerlerken inledim. Sonunda suya battığımda gerginlik, su bardağındaki buzun kırılması gibi kırıldı. Her an kaçmaya hazır olmasaydım daha keyifli olabilirdi. Küvette saatlerce uzanma fırsatına ne kadar değer versem de, bu çok değerli bir zamanın boşa harcanması olurdu.

Çabalarım rağmen bedenim bana ihanet etti. Zihnimin yüzmesi uzun sürmedi ve sonuç olarak boşluğa sürüklendim.

Uyandığımda bir gümbürtü kalbimde bir şok etkisi yarattı. Ani uyanışın yarattığı kırbaç darbesi başımı döndürdü. Görüşüm kapalı kapıdan duvardaki saate kaydı.

Sabah üçte.

Seni aptal, Alina!

Bıçağı tabureden kaptım ve kalan köpüklerin gizlediği suyun içine indirdim. Her ne kadar bu halde yakalanmamayı tercih etsem de, bu konuda başka seçeneğim olmayabilirdi.

Son karşılaşma, bir tür kimyasal yardım olmadan bunu başarabileceğim konusunda beni kuşkuya düşürdü. Belki sessiz olursam bu odayı es geçerdim. Mumum çoktan sönmüştü ve bir süredir hareket etmemiştim. Burada olduğumu bilmiyor olabilirdi. Belki birkaç dakikam vardır diye düşündüm.

Bir çift botun ağır sesi koridorda yankılanıyor, eski ahşap zemin her adımda sızlanıyordu. Onlar yaklaştıkça nefes alışım yavaşladı. Birbiri ardına, yavaşça yaklaşıyorlardı.

Nefes alışımın yaratacağı gürültüyü bastırmak için elimi ağzımın üzerine koydum. Adım sesleri banyo kapımın dışına kadar ulaştı ve kapı kolu yavaşça dönmeye başladı.

Derin bir nefes alarak suyun altına daldım, boş bir banyo görüp yoluna devam edeceğini umuyordum. Şimdi nefesimi ne kadar tutabileceğimi test etmek için iyi bir zamandı. Suyun altında bedenimi gevşetmeye çalıştım, boğuk ayak sesleri odaya girerken ayırabildiğim oksijeni sakladım.

Beklerken gözlerim kapandı. Sanırım kafamın arkasında dua eden küçük bir ses bile duydum. Suyun altındaki sessizlik sağır ediciydi. Ciğerlerim ağrıyor, hava almam için bağıırıyordu.

Sadece biraz daha.

Birdenbire, keskin bir saç çekme acısı içime çekmeme neden oldu, ancak ciğerlerim arzuladıkları hava yerine suyla karşılaştı.

Ellerim kafa derimi çeken deri kaplı eli pençelerken başım suyun üzerine çekildi.

Biraz su içtim ve o tanıdık vahşi bakışla karşılaştım.

"Başlamadan önce kendini öldürerek eğlencemi mahvetmeye mi çalışıyordun?" diye sordu küvetin yanına çömelerek. "Bu hiç de sportmence bir davranış değil." Gözleri göğsümü kaplayan sabun köpüklerine kaydı.

Yüzüne tükürdüm.

Bu sadece onu daha da sıkılaştırdı. "Çok fazla enerji harcama. Kovalamaca sadece gerçekten çabalıyorsan eğlencelidir, canım." "Seni yaratık," diye öfkelen dim.

"Vay, vay, bu senin önceki tahminlerinden daha yakın olurdu!" Gözlerinde çılgın bir bakışla eşleşen vahşi bir sırıtma önümde parladı. Aşık olduğunu söyleyebilirdim ama büyük olasılıkla beni öldürmek için kaşınıyordu.

Saçlarımdan tutarak beni yüzüne doğru çekti. "Şimdi başlayalım, olur mu? Bazı temel kuralların üzerinden geçelim," diye talimat verdi ve aniden kafa derimi bırakarak yere yığılmama neden oldu. Adam ayağa kalkarken koyu renk paltosunun kırıklıklarını düzeltti ve leğenden uzaklaştı. "Ayağa kalk. Seni görmeme izin ver."

"Bu haksızlık. Tamamen giyiniksin." Vücuduma sarıldım ve küvetin içine daha da gömüldüm. Parmaklarım küvetin zemininde, bacaklarımın altında duran bıçağın kabzasını okşadı.

"Alina, bana ikinci kez sordurtma." Yüzü buz kesmişti. Ses tonundaki hiçbir şey şaka yaptığını göstermiyordu. "Bir centilmen gibi davranıp bir dahaki sefere sormayacağım."

Titrek bir nefes aldım ve karşılaşmak üzere olduğum kaderi ertelemek için elimden geldiğince oyalandım. Utana sıkıla ayağa kalkmadan önce bıçağı arkamdan kavradım. Saçlarım kalın, ıslak dallar halinde vücuduma dökülüyor, neyse ki göğüslerimi örtüyordu. Bacak bacak üstüne atmıştım. Her şey çok açıktaydı. Sabun köpükleri vücudumdan aşağı kayarak geldikleri yere, suya geri döndüler. Serbest kalan elim elimden geldiğince her şeyi örttü.

Bunun amacı ne? Aşağılama mı? Sadizm mi? Birincisi ve ikincisi aynı anda mı?

Tek bir kelime etmeden uzun bir dakika boyunca orada kıvranmama izin verdi. Gözleri acı verecek kadar yavaş bir hızla vücudumda gezindi. Kendimi ona bakmaya zorlayamıyordum. Sadece şüphesiz mevcut olacak aç ifadeyi hayal ettim. Ya da belki bir zafer, bir tatmin ifadesi görmekten korkuyordum.

Bu bir çeşit g oyunu muydu? Başlamadan önce beni yıkmak için mi?

Yanaklarım yanıyor, dokunulamayacak kadar sıcaktı. Uykusuzluktan da olabilirdi ama cildimin etrafında milyonlarca küçük böcek geziniyormuş gibi hissediyordum.

Sonunda konuştu. "Oyun sever misin? Hadi bir oyun oynayalım. Sen saklan, ben de seni arayayım." Yaklaştı.

"Nasıl kazanabilirim?" Kırık pencereden gelen soğuk hava bedenimi yaladığında titreyerek sordum.

"Şafağa kadar saklanın. O zamana kadar üç saatin var." Gülümsedi ve aramızda sadece bir metre kalana kadar yaklaştı.

"Beni öldürecek misin?" "Hayır."

"O zaman ne kazanıyorsun?"

"Seni diri diri yiyeceğim," dedi soğuk bir şekilde, bakışları aşağıya doğru inerken başını yana eğdi ve önünde titreyişimi izledi. "Korkuyor musun?"

"Üşüyorum," diye tısladım sıkılmış dişlerimin arasından, onun görüşünü engellemek için kendi içime büzüldüm.

"Seni yakaladığımda böyle mi titreyeceksin? Yoksa sana sahip olmayı planladığım tüm şekillerde altımda olmak seni heyecanlandıracak mı?"

Bıçağı savurdum, doğrudan göğsüne nişan aldım.

Bileğim onun tutuşuna çarptı, parmakları bileğimi sıktı.

İfadesi hiç değişmedi ve o hınzır parıltı orman yangını gibi parladı. "Küçük yılanımın ne zaman saldıracağını merak ediyordum." Ucunu omzuna bir santim sokmama izin verdi, sonra bir tane daha ve bir tane daha. Koyu renk paltosunun altındaki beyaz gömlek yaradan dolayı ıslak ve siyahtı.

Nasıl orada öylece duruyor?

Boynunu iki yana kırdı ve yakınına eğildi. Bir şeyler değişti. Kan gözlerinin beyazına hücum etti ve onları siyah bir denizle çevrili gümüş bir iris halesi kalana kadar karanlıkla doldurdu. "Oyunumuz şimdi başlıyor." Üzerimde gezindi. Islak, yarık bir dil dudaklarımın üzerinde yavaşça kaydı.

Önümdeki adam-yaratık- karşısında gözlerim büyüdü.

Bıçağı omzundan hızla çektiğinde yaşadığım şok azaldı. Kolunun altına girdim ve odadan dışarı fırladım. Gördüklerimi mantığa oturtacak zamanım yoktu. Bu, hazırlıklı olabileceğimin ötesinde bir şeydi. Bu asla adil bir oyun değildi ve o da bunu *biliyordu*.

Labirent gibi odalarda ayaklarımın üzerinde hafifçe ilerledim. Gıcırdayan kapılara dokunmamaya ve bildiğim gıcırdayan döşeme panellerini atlamamaya dikkat ettim. I

Kalan saygınlığımın bir kısmını kurtarmak için bir sandalyenin üzerine attığım bornozu almayı başardım.

Durmadan önce attığı adımlar evin her yerinden duyuluyordu. Beni dinliyordu, bir hata yapmamı bekliyordu.

Gürültü yapmadan hızlı hareket etmek zordu. Dolap kadar belirgin olamayacağı için saklanacak bir yer bulmak zor olacaktı. Saklambaç tahmin ettiğimden daha zor olabilirdi.

Tercih ettiğim silah, misafir odasındaki şömineden aldığım keskin bir demir çubuktu. Aklıma gelen ilk saklanma yeri, kumaş süslemeyle gizlenmiş yatağın altına kaymaktı.

Yakınlarda çarpma, vurma ve karıştırma sesleri duyuluyordu. Bu tıkırtı sesi ara sıra patlak veriyordu.

Her şey mantıklı gelmeye başlamıştı. Yöntemlerimin hatalı olmadığını bilmenin garip bir rahatlığı vardı. Sadece onun insanlık dışı olduğunu düşünmemiştim, ki şüphelensem bile bunu düşündüğüm için kendimi histerik olarak adlandırırdım.

Türler sık sık mutasyonlar geliştirir, ancak bir organizmada, en azından bir insanda bu kadar çok mutasyon olmasını asla beklemezdim. Ağır botları yavaşça odaya girdi, topuklarından ayak parmaklarına doğru adım attı.

Sakin bir şekilde perdelere yaklaştı ve sanki yeni bozulmuş tozdan başka bir şey bulmayı bekliyormuş gibi onları kenara itti. Ardından dolabın kapağını açtı ve içeriye bakarken uzun bir duraksama oldu, görünüşe göre giysilerim dikkatini dağıtmıştı.

"Kokun baştan çıkarıcı," dedi yüksek sesle. "Soğukkanlılığını ısıtırıp geçtiğimde tadının hanımeli ve acı biber karışımı gibi olacağından şüpheleniyorum." Neredeyse inleyerek kasıla kasıla gözden kayboldu.

Hareketi gözden kaybettim ve artık onu duyamıyordum. Bu noktada bildiklerimle, beni yeme tehditlerinin gerçek anlamda alınıp alınmayacağını merak ettim.

Eller ayak bileklerime dolandı ve beni hızla açık alana çekti.

Boğazımdan acı dolu bir çığlık koptu ve arkamı dönüp demir çubukla kafasına sert bir darbe indirdim. Darbe o kadar keskindi ki kafası yana savruldu ve bana bir an için toparlanma fırsatı verdi.

Ayağa kalkmaya çabalarken bileğimden keskin bir çatlak geldi ve hoş olmayan bir şekilde yuvarlandı.

Tekrar yere düşmeye zorlanırken bir çığlık daha attım.

Parmakları bacağıma saplandı ve beni ahşap zeminde sürüklerken sırt üstü çevirdi. İpek bornozuma rağmen tahta tenimi gıcırdatıyordu.

"Bu gerçekten iyiydi! En azından darbeyi aldığın için seninle gurur duyuyorum," diye alay etti ve beni yerde tutmak için göğsüme bir çizme kaldırdı. Sopa ellerimden söküldü ve odanın diğer ucuna fırlatıldı.

Kalbim, avuçlarımdan çok uzakta, yere çarparken battı.

Sanki kalbim koştuktan zaten zorlanmıyormuş gibi, şimdi de onun altında çarpıyordu.

Tırnaklarım bacağına batarken siyah gözleri beni izliyor, benimkilerle yanıyordu.

"Seni *öldüreceğim*," diye nefes alarak bacağına vurdum. Göğsüm elinden geldiğince inip kalkıyor, onun ağırlığı altında debelenirken o sabit yükseliş ve düşüşü korumak için mücadele ediyordu.

"İşin bitti mi?"

"Beni yiyemezsin. İnsanlar gittiğimi fark eder ve beni ararlar," dedim nefes nefese. "Tadım güzel olmaz. Uzun süre çok fazla toksine maruz kaldım. Bakın!" Meraklı dokunuşlar yüzünden kızarmış derimi göstermek için parmaklarımı açarak elimi uzatarak yalvardım.

"Oh." Kendini beğenmiş bir sırıtış yüzüne yayıldı. "Bunu gerçek anlamda söylediğimi mi sandın? Sanırım bir anlamda öyle olacak ama senin düşündüğün şekilde değil." Başını iki yana salladı. "İnsan eti çok lifli. Dişlerime takılıyor," dedi açıkça ve ağzını açarak üst çenesindeki iki uzun, ince köpek dişini gösterdi.

Şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırdım ve gördüğüm görüntüyü mantıklı hale getirmeye çalıştım.

Daha yakından bakmak için eğilmeye çalıştım ama botu beni hâlâ yerimde tutuyordu.

"Oh? Bu şüpheliyi ikna etmeye yeter mi?" Güldü. Dişleri aniden kayboldu. Geri adım attı ve beni kucağına aldı.

"Bekle-"

Yalvarışımı duymazdan gelerek köşedeki sandalyeye oturdu ve beni üzerine çekti. Bacaklarını iyice açtı, ben de kalçalarını kavrayınca benimkileri daha da açmaya zorladı.

"Adil bir şekilde kazandım." Bana ukala bir bakış attı.

"Bu nasıl adil olabilir *ki*?" Tersledim ama panik halimle göz teması kurmakta zorlandım.

Zihnimde hâlâ dişlerin, dilin ve gözlerin görüntüleri yanıp sönüyordu. Tam bir şeyleri anladığımı düşündüğümde, aslında daha az anlamlıydı, en azından hangi olası türlerden dallanmış olabileceğine dair sınıflandırma seviyelerini haritalandırmaya çalıştığımda.

"Merak etme. Gerçekten *cesur* bir çabanın ödülü olarak, bundan zevk almanı sağlayacağım," diye mırıldandı kulağıma. Elleri kalçalarımın yukarı kayd ve belimin etrafında dolaştı. Kaslı yapısı vücudumu kavrayışında narin hissettiriyordu. Bir kez sıkısa omurgam kırılacaktı.

Boynumda ılık, ıslak bir sıcaklık dolaştı. Yarık dili tenimin üzerinde kayarak kulak mememi gıdıkladı. O çok tanıdık klik sesi kulağımda çınılıyordu ama bunun iyiye mi kötüye mi işaret olduğunu bilmiyordum. Ses kulağımanın hemen yanındayken o kadar karmaşıktı ki, sanki iki perde birbirine uyum sağlamıştı.

Dokunuşlarından kaçtım, adrenalinin etkisiyle başım dönüyordu.

Kapalı.

Boynuma yakın durdu, tenime doğru nefes verdi. Bir ısırik bekleyerek irkildim ama ısırik hiç gelmedi.

Bekle, o şey miydi?

"Dur!" Göğsüne bastırdım ve geriye doğru eğildim. Kan Yanaklarımdaki kızarıklık loş ışııkta bile fark ediliyordu. Bu utanmaz pozisyonumun farkında olarak bornozumu vücuduma daha sıkı geçirdim.

"Ne? İstedığın buysa bencil olabilirim," diye önerdi, parmakları yanlarımı kazıyordu.

Yüzümü buruşturdum.

Gitmeme izin vermeyecekti.

Yakın olmaktan başka seçeneğim yoksa, bundan faydalanabilirim.

Temkinli bir şekilde eğildim ve ellerimin göğsünden aşağı kaymasına izin verdim.

Önceki önyargılarıma rağmen, orada bir yerde bir kalp atıyordu. İnanılmaz derecede hızlıydı. Atışları saydığımda dakikada üç yüz civarında olması gerektiğini fark ettim. Bunun imkânsız olduğu düşünülebilirdi ama bir saat önce takipçimin bazı tuhaf adaptasyonları olduğunu keşfettim. Keşfim beni yemeye kararlı olmasaydı daha heyecan verici olurdu.

Ellerim yukarı doğru ilerlerken, ısırmasından korkarak parmağıımı tereddütle alt dudağının üzerinde gezdirdim.

"Aç." Alt dudağını çekmek için parmağıımı aşağı doğru hareket ettirirken dudaklarım yakınımda durdu.

Onu memnun etmeyen herhangi bir hareket yaparsam kırılacakmış gibi her hareketimi yakından takip ederek nezaketle itaat etti.

İşaret ve orta parmaklarım dudaklarını itti, dili dudaklarının etrafında dans ediyordu.

Dil tam ortadan ikiye ayrılarak birbirinden bağımsız hareket eden iki yarım parça oluşturdu. Dili parmaklarım boyunca hareket ederken esnek ve koordineliydiler. Onları emerken alçak bir inilti çıkardı.

Aceleyle parmaklarımı aşağı doğru sarkıtarak çenesini açmaya zorladım.

"Onları nereye saklıyorsun?" Daha iyi görebilmek için başımı yana eğerek sordum. Diğer elimle başını geriye doğru ittim.

Yaratık geri çekildi ve iki bileğimi de yakaladı.

"Tanrı aşkına ne yapıyorsun sen?" Gerçek bir şok ifadesi onun maskaralığını yarıda kesti.

"Onu bu işe karıştıрма. Bana dişlerini nerede sakladığını göster. Bana böyle bir şey gösterip soru sormamamı bekleyemezsin." Bileklerimi tuttuğu yerden çektim. "Geçen gün bana cevap vereceğine söz vermiştin. Bana *borçlusun*."

Şimdi bana deli olan *benmişim* gibi bakıyordu. Kaşları çatıldı. "Tamam, ama başka parmak yok."

Başını hafifçe arkaya yatırdı ve ağzını bana açtı.

Her zaman bu kadar itaatkâr olsaydı ona bu kadar aldırılmazdım.

Her iki dişi de bir yılan benzer şekilde ağzının çatısına doğru düzgünce kıvrılmıştı. Dişlerini öne doğru eğerek köpek dişleriyle aynı hizaya getirdi ve onlara bastırıldığında insan dişleriyle kusursuz bir uyum sağladı. En dıştaki set daha kısa ve kalın olsa da, iki uzun çift mükemmel ölümcül iğne. Gözlerini benden ayırmıyor, tepkimi bekliyordu.

"Ön ve arka aksesuar dişlerin var. Viperidae ile Colubridae arasında bir tür melez gibi," diye heyecanla sayıkladım, parmağımı büyük iğnede gezdirirken zihnim teoriden teoriye koşarken gülümsememi gizleyemedim. "Sizden başka var mı?" Merakla fısıldadım.

Yüzüme bakarken ifadesi ciddiydi, davranışımın bir şaka olduğuna dair bir ipucu arıyordu.

"Neden bana öyle bakıyorsun?" Gözlerim onunkiler arasında gidip geliyor, onu analiz ediyordu.

Göğsünde alçak bir hırıltı titreşti.

Şimdi ne oldu?

Kendini beğenmiş tavrını kaybetti ve tehlikeli bir şekilde kararlıydı.

Nefesim kesildi. Nefesimi tuttuğumu fark etmemiştim - ya da belki de bu bir anksiyete atağıydı. Merakımı beslemenin en akıllıca hareket olup olmadığını bilmeden bakışlarımı beceriksizce kaçırdım.

Gözlerinin gümüş halesi beni inceliyordu. Sanki ani bir hareket yaparsam beni kapıp yiyecekmiş gibiydi, ki bu da ihtimal dışı değildi. Bu adamın kendi konuşmasını dinlemeyi ne kadar sevdiğini bildiğimden, sessizliğinin doğal olmadığını biliyordum.

Elleri kalçalarımın belime doğru hareket etti. Eğilerek boynuma doğru sürekli nefes aldı, yakınlığın tadını çıkarıyor gibiydi.

Elleri göğüslerime çok yaklaştığında ellerim geniş omuzlarını itti. Vücudum rahatsızlıktan kaskatı kesilmişti.

Gitmesine izin vermiyordu. Her mücadele onu daha sıkı tutuyordu.

Vücudum neden bu kadar sıcak?

"Yapamam," dedim kısık sesle, uzaklaşarak.

Başımın arkasındaki saçları tuttu ve boynumu ortaya çıkarmak için geriye doğru çekti.

Hem korkudan hem de utançtan, ama daha çok utançtan, onun kollarında titreyen, telaşlı bir karmaşa içindeydim.

Vücudum sinirden titriyordu ve bu da bedenimi eskisinden daha bitkin bırakıyordu. Şaşırtıcı bir şekilde, o korkunç diş gösterileriyle beni ısırmadı ama sanki tadına bakmadan önce zevk almaya çalışıyormuş gibi kasıtlı olarak tenimi emdi.

Nabızı atan atardamarıma yumuşak bir öpücük bıraktı, o kadar nazikti ki onu bir sevgili sanmış bile olabilirdim. Sonra, temasının sıcaklığı göğüslerime kadar indi ve saçlarımdaki tutuşu sıkılaştırırken beni tekrar öne eğdi. Hassas derimi ısırp emerken yırtıcı bir gümbürtü duyuluyordu, çalışırken bornozumun kumaşını uzaklaştırıyordu.

Meme ucumu dişlerinin arasına sıkıştırdı ve ben keskin bir nefes aldım. Ondandır derin bir mırıltı olarak yorumlanabilecek bir ses geldi.

Midemin çukurundaki gerginliğin hevesle düğümlenmesine neden oldu.

Bu sesler benim için mi yoksa benim yüzümden mi?

Diğer eli karnım boyunca ilerleyerek aşağıya doğru indi.

"Hayır!" Tersledim ve elim dışarı fırlayarak tırnaklarımı omzundaki yaraya geçirdi.

Umutsuzca pençelememden bir irkilme bile olmadı. Eğilip dilini göğsümün yan tarafında gezdirirken kaşları bana doğru eğik bir şekilde kalktı.

Dudağımı ısırdım ama emmeden önce bana düşünecek zaman bırakmadı, köprücük kemiğime doğru ilerlerken izler bıraktı. Elleri ve ağzı beni keşfederken kollarında kıvrandım ve solgun tenimde sert izler bıraktım.

Sahiplenici dokunuşu itiraf etmekten utandığım şeyler hissetmeme neden oldu. Gövdemin her tarafına çimdikler ve ısırıklar bırakarak iz üstüne iz bıraktı, yakaladığı üzerinde hak iddia etmenin hastalıklı bir yoluydu. Mümkün olan her yere dokundu, beni seğirten şeyi bulmak için dürttü ve dürttü, ancak tekrar aşağıya dokunmaya teşebbüs etmedi. Sanki en iyisini sona saklıyor gibiydi.

Göbeğimde bir gerginlik vardı. Öleceğimi düşünmekten kalan bir heyecan olabilirdi ya da bu kadar ölümcül bir yaratığın beni yemek yerine benimle oynamaya karar vermesinden kaynaklanıyor olabilirdi. En hafif tabiriyle gururum okşanmıştı. Cennete inanmıyordum ama aklımdan geçen fikirlerle oraya gitmeyeceğimi de biliyordum. Buna ne zaman son vereceğini, dişlerini şahdamarıma geçirip buradaki acıma son vereceğini merak ediyordum.

"Nereye gittin?" diye fısıldadı boynumun kıvrımına. "Bir yerlere sürüklendin. Bunu hissedebiliyordum."

"*Cehennem*," diye dürüstçe cevap verdim, gözlerim açık kalmakta zorlanıyordu.

Bu bana sevimli bir kahkaha kazandırdı. "Yeterince adil." İçini çekti, çenem boyunca öpücükler bıraktı, tenimi ısırdı ve boynumu sertçe emdi.

Sonrasında ne olduğunu hatırlamıyordum, çünkü bedenim o sırada karanlıkla çevriliydi ve yorgunluğa yenik düşmüştü.

CHAPTER NINE

YARATIK

NO anda hiçbir kelime onu tarif edemezdi.

Doğru düzgün bir tat almadan ağzımı etine dolamak acı vericiydi. Çıkardığı küçük sesler beni çılgınlıklarından çok daha fazla doyuruyordu. Hiçbir şey kalmayana kadar, kollarımda titreyen, zavallı bir karmaşa haline gelene kadar onu yutmak istiyordum.

Alternatif olarak, onu dünyadan korumak ve bir evcil hayvan gibi odamda tutmak istedim.

Benim gibi bir şeyi büyülemenin pek çok yolu vardı ve Alina aklıma gelen her şekilde başarılı oldu. Onu bu halde görmek, cildinin utanç, utanç ve uyarılma ile kızarması. İşaretlerim vücudunu bir tuval gibi boyuyor, her kötü niyeti gururla ilan ediyordu, böylece vücudu henüz neyin geleceğini biliyordu. Teninin tadı bile tatlıydı, tam da hayal ettiğim gibi ve daha fazlası.

Saçlarını bıraktığımda geriye doğru yığıldı. Eğer kolum belinde olmasaydı, kucağımdan düşebilirdi.

Uyuyakaldı.

Ne kadar sinir bozucu.

Onu öne doğru çekerken Alina'nın başı ağır ağır omzuma çarptı. Huzurlu ifadesi sadece pencereden gelen ay ışığıyla aydınlanıyordu, yenilmiş bir beden kollarıma yığılmıştı. Onu o anda alabilirdim ama bilinmeyen bir nedenden dolayı bunu yapmadım.

Yeterince uzun süre yanmasına izin verirsem, önümdeki görüntü zihnimde bir hatıra olarak kalacaktı. Neredeyse bana kızgın olduğum o korkunç kaşıntıyı unutturacaktı.

Uyumak için beni terk ettiği için.

Gece çok kısaydı. Keşke daha uzun olsaydı. *Ne büyük haksızlık.*

Vücudunu kaldırdım ve son zamanlarda tüm şehirde en sevdiğim yer olan ana yatak odasına doğru ilerledim.

Yaşam alanı bana o kadar tanıdık geliyordu ki odadaki her nesnenin zihnimde bir resmini çizebiliyordum. Saç fırçasını nerede sakladığını, çoraplarını hangi çekmeceye koyduğunu, sol yastığın altına dört inçlik bir berber bıçağını nasıl sıkıştırdığını ve her ihtimale karşı yan çekmecede arsenik bulundurduğunu biliyordum.

Onu yumuşak, ipeksi çarşaflara yatırdım. Bu gece ona karşı yumuşak davrandım ama mücadele etmek yerine savaşıması beni çok şaşırttı. Gurur duyduğumu söylerken ciddiydim, öğrencisine hayran kalan bir öğretmen gibi. Onu aklımdan geçen her kötü fikre maruz bıraktıkça daha da hırçınlaşacağından emindim. Parçalanmadan önce onu ne kadar zorlayabileceğimi görmek tam bir sergi olacaktı.

Onu harekete geçirebilecek her şeyi kontrol etmek istedim.

Her bükülme, gerginlik veya serbest bırakma. Her itme ve çekme. Her damla kan ya da gözyaşı.

İstisna yok.

Hepsi *bana* ait olacaktı.

Ama bu gece için biraz huzur kazandı.

Sigaramdan çıkan yoğun duman ciğerlerime doldu ve geri üflenmeden önce onları doldurdu.

Gemiler limanda tembel tembel sallanıyor, sadece sokak lambaları ve şurada burada yanan tek tük alevlerle aydınlanıyordu. Gövdeler her geçişte sallanırken ara sıra çanlar çalıyordu. Bu gece hava daha soğuktu - yoksa bu sabah mı demeliydim? Güneşin sisi dağıtmaya başlamasına bir saat kalmıştı.

Açlığım odaklanmamı kabul etmek istediğimden daha fazla etkiledi. Her geçen dakika daha da sinirleniyordum.

Ne düşünüyordum ki ben?

Şansım varken Alina'dan beslenmeliydim. Adımı haykırmasını ve durmam için yalvarmasını ya da devam etmem için yalvarmasını sağlamalıydim. Her ikisi de beni pençesine almış olan bu derin açlığı dindirebilirdi. Bu gece şimdiye kadar beslendiğim her şey beni hayal kırıklığına uğratmıştı. Saatler önce dişlerimi ona geçirmiş olsaydım tadının nasıl olabileceğini hayal ettim. Hiçbir şey onun kokusuna bile yaklaşamadı. Parfüm burnumun iç kısmına yapışmış olsa da, hatırlanmak istemeyen bir rüya gibi hızla soluyordu.

Yakın bir tehlikeyle karşı karşıyayken nasıl *uyuyabiliyordu*? Ne muamma.

Ve o meraklı gözler, bana bakma şekli. Bu beni kızdırdı.

Daha önce hiç kimse beni bir tür test deneği gibi incelemek için *parmaklarını ağzıma sokmamıştı*. Küçük bir parçam devam etmesini, benim onu keşfetmek istediğim gibi onun da beni keşfetmesini istiyordu. Ona istediği her şeyi göstermek için. Ona daha fazla şey gösterdiğimde korkudan sinecek miydi? Yoksa yaratık alışkanlıklarımı daha fazla göstermek onu heyecanlandırır mıydı?

Yırtıcı olmanın ilk kuralı: Yiyeceğe bağlanma. Ama ne diyebilirdim ki? Ben hoşgörülü bir adamdım. Merak adına kendini daha derine batırırken tehlikeyi tamamen göz ardı etti. Bu içimde bir şeyleri ateşledi. Onu korkutmak bir şeydi, ama beni incelediğinde başka bir şey hissettim, kesilip açılacak ve incelenecek bir şey gibi. Sıradan bir adam olmadığım için neredeyse rahatlamış görünüyordu.

Bu konuda yanlış bir yol izliyor olabilirim.

Onu bu hale getiren neydi? Doğaya ve tüm canlılarına bu kadar saygı duyan birini, hem de bir insanı bulmak çok nadirdi. Belki de beni gerçekten anlayabilirdi. Onun bu hevesinden korkmalı mıydım yoksa tahrik mi olmalıydım bilemiyordum, özellikle de onu yanımda tutamayacaksam.

Ama belki de yapmak zorundaydım. Kendi haline bırakılamayacak kadar önemliydi. Keşfetme duygusunun peşine düşecek ve başkasının eline düşecekti. Bu olmazdı.

Bana ait olan bir şeyin üzerinde başkalarının ellerinin olduğunu düşünmek tüylerimi diken diken ediyordu. O *benim* yemeğimdi. Bunu hak etmiştim.

Dur.

Çok heyecanlanmıştım.

Odaklan. Avlanma zamanı.

Sigaramdaki son yaşam kırıntısını da emerek toprağa gömdüm.

Birkaç başıboş halk mensubu erken saatlerdeki işlerine koşuşturuyordu. Tavernanın yanındaki sokağa bir kova şüpheli madde döken siyah saçlı bir kız vardı.

Onu yakalamak hızlı oldu. Vücudu tüy gibi hafifti. Onu ara sokağa sürüklerken elimle ağzını kapattım.

Beklentiyle titreyerek sonunda dişlerimi ona geçirdim. Sıcaklık ağzımı doldurdu ve açgözlülüğümün üstesinden geldim, dürtüyü doyumak için daha sert ısırdım. Boğazını delen ilk uzun diş dizisi karşısında ağladı. İkinci set etine saplandığında, zehir kaslarını gevşetti ve kan zayıf bedeninden daha hızlı aktı.

Tadı *yavandı*, tuzsuz ekmek gibi. Otsuz haşlanmış et gibi. Gece boyunca açık havada bırakılmış bayat bisküviler. Donuk sıvı ağzımda kuruyana kadar aktı.

Bu geceki sevgili gölgem olduğunu hayal etmeye çalışarak kendimi bitirmeye zorladım. Gözlerimi kapattığımda, duyularıma dolan o tatlı baharatı, parmaklarıma dolanan gür siyah saçlarını, dehşetle açılmış o mavi gözleri hayal ettim...

Midem burkuldu ve acı içinde kıvrandım. İştahımı kabartmak için ne kadar çabalasam da yediklerim beni tatmin etmiyordu. Çenelerimi daha da sıktım ve ceset düşerken hayal kırıklığı içinde bir ağız dolusu eti çektim.

Serbest bırakıldığında, avım bir un çuvalı gibi katlandı, yere küt bir gümbürtüyle düştü.

Midemden yeni çekilmiş kanı dışarı attım, sadece çakılın içine emilmesini izledim.

Bir yemek daha boşa gitti, tıpkı diğer üçü gibi.

Sanki Alina'nın düşüncesi her şeyin tadını yavanlaştırıyor, tüketmeye çalıştığım her şeyden tüm lezzeti ve besini süzüyordu. Tantalus da böyle hissediyor olmalıydı - meyvesinden biraz fazla uzakta.

Beni lanetledi, aşağılık cadı!

Kendime onun sadece bir yemek olduğunu ne kadar söylesem de yalan söylediğimi biliyordum. Bu değişiklikler çok ani olmuştu, saplantım tarafından katalize edilmişti.

Şimdilik, beslenmeye ihtiyaç vardı. Gerekirse tüm gece boyunca denerdim. Sadece biraz daha zamana ihtiyacım vardı.

CHAPTER TEN

ZEHİRLEYİCİ

MVücudum çakıl taşının üzerinde uyumuşum gibi ağrıyordu. Yatakta doğrulduğumda kırmızı ve mor morlukları inceledim. Kovalamacadan ve onun pis ağzından kaynaklananların bir karışımı vardı. İzlerin yanı sıra, kavga nedeniyle omzumdan belime kadar uzanan geniş sıyrıklar da vardı. Çarşafımın kumaşı bile onlara sürtündüğünde hoş olmayan bir acı veriyordu.

"Ne hıyar herif," diye homurdanarak bacaklarımı kenardan aşağı salladım. Ayak bileğime baskı uyguladığımda, onun neden olduğu hasar listesine ekleneceğini fark ettim, çünkü mücadelem sırasında olumsuz bir şekilde bükülmüş olmalıydı. Rahatsız edici bir durumdu ama atlatamayacağım bir şey değildi.

Komodinin üzerinde tek bir patlıcangil sapı vardı.

Neden hediye bırakmakta ısrar ediyor?

Çiçeğin yanında bir mendil duruyordu. Beyaz kumaşın bir kenarından kırmızı kan akıyordu. Çözüldüğünde, kırılğan, bedensiz bir parmak ipeğin içine düzgünce yerleştirilmişti.

Kokuyu duyunca burnum kırıştı. Söz konusu eklentinin sahibi hakkında gazetede bir haber çıkacağından emindim. Önemli değil, bugün bulmaca çözecek vaktim yoktu. Parmak gizlice tuvalete atıldı.

Bu bana bir zamanlar sahip olduğum ve her sabah bana ölü yaratıklar getirmeyi seven bir kediye hatırlattı.

Her ne kadar eğlenceli olsa da, Yaratık'ın pek de hoş olmayan alışkanlıklarını düşünecek zamanım yoktu. Bugün yapmam gereken şeyler vardı.

Phoebe ve benim onun bahçe partisi için elbise alışverişı yapmamız gerekiyordu, ancak bunu sadece beni daha iyi hissettirmek için yaptığına inanıyordum.

Göğüs kafesimdeki çürüğe bastırdım ve botunun ağırlığıyla ilgili anılar yeniden canlandı. Deri kokusu burnumda hâlâ tazeydi. İzler boynuma, göğüslerime, kaburgalarımaya dağılmıştı.

Ancak, o karşılaşmaya nasıl tepki verdiğimi hatırladığımda yüzümün ısındığını hissedebiliyordum - hala ağzını karıştırdığıma inanamıyordum. *Ne kadar utanç vericiydi.* Bazen beynimin o sinir bozucu dürtüsel yanını kapatabilmeyi diliyordum. Ama nedenlerim için kendimi tamamen suçlayamazdım. Bir insan yepyeni bir türe ne sıklıkla bu kadar yaklaşırdı? Bilmek zorundaydım.

Bugünkü kıyafetim, boynumdaki taze izleri gizlemek için muhafazakâr bir yas elbisesi idi, bu yüzden tipik kıyafetimden hiçbir şey sapmadı. Avucumu ağrıyan boynuma sürterek derin bir iç çektim. Sevişmekten başka bir şey yapmamış olmasına rağmen, saçma bir şekilde sertti. Bu kaba gösteriye hiç gerek yoktu.

"Hangisi? Pembe mi mavi mi?" Phoebe sordu. Terzi iki kumaşı havaya kaldırırken omzunun üzerinden bana baktı.

"Neden farklı bir şey olmasın? Nane ya da adaçayı?" Yorgun bir şekilde önerdim. "Neredeyse yeşilliklerin de bir seçenek olduğunu unutuyordum," diye mırıldandı.

çevik sanatçı daha fazla ipek çekmek için arkaya kaçmadan önce terziye bir bakış attı.

"Gözlerin kıpkırmızı. Hâlâ uyumuyor musun?" Phoebe ayak parmaklarının ucuna kalkarak yüzümü tuttu ve her iki yanımı da inceledi. Bunu yaparken, yüksek yakamın altından görünen parlak mor ve siyah çürüğü fark etti. "Alina Katarzyna Lis! *Bu da ne?*" diye ciyakladı ve heyecanla yüzümü sıktı.

Şimdiye kadar kızaran tek şey gözlerim değildi. "Hiçbir şey! *Yok bir şey!*" Onu susturmaya çalıştım.

"Kendimi ihanete uğramış hissediyorum. Fethetmeye gittin ve bana tüm lezzetli detayları anlatmadın mı? Gerçekten çok kırıldım," dedi sahte bir hayal kırıklığıyla.

Dükkânın ön kapısı yeni bir müşteriye işaret edecek şekilde çaldığında baş döndürücü tavrı yatıştı. Ancak, kim olduğunu görmek için yanımdan geçip gittiğinde yüzündeki ifade pek de eğlenceli değildi. Tavrındaki değişiklik ilk kış esintisi kadar keskindi.

Tavrında böylesine ciddi bir değişikliğe kimin neden olabileceğini görmek için boynumu bükmeden önce kaşlarım birbirine çarptı.

O şeytani sırıtış önümüzde belirdi.

"Seni yoluma çıkardığına göre Tanrı bugün bana iyi bakıyor olmalı," dedi Yaratık dükkâna girerken, sesi o kadar hastalıklı ve tatlıydı ki şimdiden bir çukurun oluştuğunu hissedebiliyordum. Elinde önceki geceden kalma kararmış gömlek vardı.

"Bay Forbes-" diye başladım.

"Silas," diye hatırlattı bana, gözleri Phoebe'ye kaydı.

"*Silas*," diye onayladı Phoebe onu sıkı bir gülümsemeyle, ama hoşnutsuzluğunu gizleyemeyecek kadar ifadesizdi. "Seni bir terziye getiren nedir? Kendine ait bir terzin yok mu?" diye sordu soğuk bir ifadeyle.

"Bugün Pazar, Bayan Aston. İyi Hristiyanlardan Pazar günü çalışmalarını istemem!" diye cevap verdi, ses tonunda alaycı bir ton vardı.

Bu ikisinin *bir geçmişi* mi var?

"Ayrıca, pis bir güve gömleğimi yemiş," dedi gömleğini kaldırarak. Omzunda, bıçağımın onu deldiği yerde büyük siyah bir leke vardı.

Dikkatim gömleğe odaklandı ve yüzüne döndüğümde bana bakmaya başlamıştı bile. "Güve miydi yoksa mürekkep balığı mı?"

Gömleğini tezgâhın üzerine koymadan önce sadece gülerek cevap verdi. Bir çırak çabucak topladı.

"Sizi görmek her zamanki gibi bir zevkti Bayan Aston." Bana dönmeden önce ona alaycı bir veda etti. "Alina." Çürük parmak eklemimi öpmek için elimi kaldırdığında adım dilinden döküldü, gözleri benimkilerden ayrılmıyordu.

Başparmağını tenimde gezdirmek için bir an durakladıktan sonra dudağının kenarını hafifçe yukarı kaldırdı ve sonra geri çekildi.

Onun gidişini izlerken, yeşil gözler Phoebe'nin bakışlarının yoğunluğuyla yüzümün yan tarafında delikler açtı.

Utana sıkıla döndüğümde, sevgili dostumda o güne kadar gördüğüm en sinirli ifadeyle yüz yüze geldim.

Omuzlarım gerildi ve elimi elbisemin dokunduğu yerine silerek sadece garip bir gülümseme oluşturabildim.

"Lütfen bana söyleme-"

"Hayır, değil-"

"Onun dışında *herkes*, Alina!" diye azarladı, topladığı eldivenleriyle omzuma vurarak. "Ondan uzak duracağına söz ver." Yüz ifadesi sertti.

"Denedim, inan bana. Kasabın çöplüğüne giden bir köpek gibi," diye homurdandım, boynumu tekrar kaşıyarak. "Sadece... oldu işte. Önemli bir şey değildi." Deli bir kadın olduğumu düşünmeden karşılaşma hakkında daha fazla bir şey söyleyemezdim ama onu telaşlandırmak yapmak istediğim son şeydi. İçinde sıkışıp kaldığım bu hastalıklı kovalamacayı anlamayacaktı. Neyse ki daha fazla endişelenmesine gerek yoktu. Sadece ondan kurtulmak için biraz daha zamana ihtiyacım vardı.

Bakışları şüpheyile yüzüm ve boynum arasında gidip geldi.

"Hanımefendi! Kumaşlarınız!"

Terzi konuşup Phoebe'ye seçmesi için birkaç ipekli kumaş gösterdiğinde rahatlardım. Phoebe modaya uygun ruh haline geri dönerken gerginliği yavaşça dağıldı.

Bir kıskançlık ipi kalbimin etrafına dolandı ve beni bir düğüm haline getirdi.

Phoebe'den intikam almak için mi bana kafayı takmıştı? Beni takip ediyordu, hayatımı inceliyordu. Aston'larla olan ilişkiyi bilseydi şaşırırmazdım. Ondan hiç bahsetmemişti, gerçi uzun süredir yoktum ve bazı şeyleri kaçırmış olabilirim. Çalışmalarıyla ilgili başka hiçbir ayrıntıyı atlamadığı için hayatındaki bir erkekten bahsedeceğini düşünmüştüm. Yine de onun *gerçek* doğasının farkında olmadığından şüpheleniyordum. Eğer öyle olsaydı, şimdiye kadar herkes bunu duymuş olurdu. Bu da bana Yaratık'la olan tanışıklığımın biraz özel olduğunu hissettirdi.

Eğer kafasından bir saç teli bile koparıldığını fark etseydim, kalbini çıkarır ve masamda bir kavanozda saklardım. Mükemmel bir kağıt ağırlığı olurdu.

PHOEBE bana birkaç yeni elbise aldı. Beni koyu kırmızı ve lacivert bir gece elbisesi almaya ikna etti. İşlerimi hallederken onları taşımak zorunda kalmamam için teslim edeceğini söyledi.

Hoş bir öğleden sonra olduğu ve güneş ışınları bulutların arasından görüldüğü için bugün pazar kalabalıktı. Siyah kıyafetimle biraz sıcaktı ama başka bir şey giyme şansım da yoktu. Boynum bir gece önceki sıyrıklardan dolayı her türlü renge bürünmüştü. Gün geçtikçe izler daha da kötüleşti, bu yüzden morarma yağı için bazı malzemeler satın aldım.

Kapalı sepetimle, parmaklarımın arasına sıkıştırdığım buruşuk listeyi gözden geçirdim. *Portakal, zambak, menekşe, kiraz, hint yağı, sirke ve solucan - gerçi* daha önce parkta solucan toplamıştım.

Sırtıma bastıran bir beden neredeyse sepetimi düşürmeme neden oluyordu. Bir Yaratık kulağıma doğru eğildi. "Bugün kiraz gibi kokuyorsun. Bunu benim için mi giydin?"

"Belki de nöbet geçirmek üzere olduğun için kiraz kokusu alıyorsundur. Belki de zehir seni etkilemiştir," diye alay ettim, gözlerimi listemden ayırmayı reddederek.

"Biliyor musun, bıraktığın kesik oldukça düzgün iyileşti. Kozmetik sektöründe çalışmayı düşündün mü?" diye takıldı ve uzanıp parmaklarımın arasından listeyi aldı. El yazısını incelerken başımın üzerinde tuttu.

"Seni böcek!" Doğruca yukarı baktım ve başımın arkası göğsüne çarptı.

"Bu... oldukça uzun bir liste. Size son derece tuhaf bir kadın olduğunuzu söyleyen oldu mu, yoksa zaten bildiğinizi mi varsayıyorlar?" Başını bana doğru eğdi.

Ayak parmaklarımın ucunda uzanarak onu geri aldım ve uzaklaştım.

"Beni gördüğünde hep hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyorsun." İç çekti. "Küçük iksirlerinden birinin işe yarayacağını umduğun için mi? Bunu sana söylemekten nefret ediyorum ama bana saplanan bir bıçak işe yaramadıysa, süslü tentürler de işe yaramayacaktır."

"O gömleği neden sakladın? Mahvoldu. Bir milyon tane gömlek alabilirdin." Hâlâ bu sabahki karşılaşmanın etkisindeydim.

"Çünkü bu benim sevgili gölgem tarafından yapılmış bir şaheser. Sanatı bir kenara atmayı kendime yediremiyorum!" diye alay etti. "Ayrıca, o zaman seni takip ettiğimi itiraf etmek zorunda kalırım. Seni görmek için dünyadaki tüm bahaneleri uydurmayı tercih ederim," dedi yanımda yürürken tatlı tatlı.

Caldwell'e birlikte gittik, daha doğrusu o beni takip etti.

"Alina! *Oh!* Bay Forbes!" Bayan Caldwell telaşla tezgâhtaki yaprakları fırçaladı ve endişeyle gülümsedi. "Bugün sizi buraya getiren nedir?"

Yaratık konuşmak için ağzını açtı.

"Sadece ithalat ve birkaç eşya daha," diye hızlıca konuştum ve ona elimdeki Liste.

Bu kadar çok insanın bizi birlikte görmesi ne kadar utanç vericiydi. Biliyordum. Phoebe'nin ertesi gün telefonda kulağını koparacağını söyledi. Bugünlerde söylentiler buharlı makinelerden daha hızlı yayılıyor. Benimle ne kadar çok görülürse, yakında cansız bedenini o kızları bıraktığı limana attığımda o kadar çok şüphelenecektim.

Bayan Caldwell tezgâhın arkasından ince bir tahta sandık çıkarıp önüme koydu. Gözleri aramızda gidip geldi. "Anladığım kadarıyla onları beğenmiş?" Gözleri Yaratık'ın üzerindeydi.

"Öyle de denebilir." Aldatıcı derecede tatlı bir gülümsemeyle ona doğru baktı. "Bayan Caldwell, aslında bir isteğim daha var. Evin kapısını kontrol edebilir misiniz?"

Artan böğürtlen sapı var mı diye bakmaya mı geldin?" Konuşurken ona karşı duyduğum hoşnutsuzluğu gizlemeye çalışarak sordum.

"Oh! Evet, elbette, sizin için kontrol edeyim." Başını salladı, döndü ve dükkanının derinliklerine doğru kayd.

Hızla Yaratık'a döndüm. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Sıkılmış dişlerimin arasından ısırarak bir parmağımı göğsüne doğru ittim.

"Size çiçek almak gerçekten bu kadar büyük bir suç mu?" Aptalı oynamaya çalışırken hafif bir sırıtma seğirmesi belirdi. O çürümüş beyninde bilmemeyi tercih edeceğim pek çok kötü düşünce olduğuna emindim.

Bayan Caldwell eşyalarımıla döndü ve ben de çiçekleri kapalı sepetin içine koydum, tomurcukların nefes alması için kapağı aralık bıraktım. Kutuyu almaya gittiğimde, onu kaptı.

"Kendine bu kadar ağır bir kutu yüklemene gerek yok! Ağır işler yapmak yerine dinleniyor olmalısın," diye alay etti. Ne kadar kibirli.

Bakışlarım bir ok olsaydı, çoktan kafasına saplanmış olurdu.

En tatlı gülümsememle çiçekçime iyi günler diliyorum.

Dışarı çıktığımızda kutumu geri aldım. "Viskinde arsenik istemiyorsan bunu bir daha asla yapma," diye çıktım.

Beni özel hayatımda istediği kadar aşağılayabilirdi ama bunu herkesin içinde yapmak dinamitle oynamak demekti.

"Öyle mi? Denemeni görmek isterim." Sesini alçalttı. "Bunu nasıl başaracaksın, sevgili gölgem?"

Sakarca bir sırtışla, kulağına fısıldamak için ayak parmaklarımın üzerinde durdum. "Bunu yapmama izin vereceksin. Bunun için bana yalvaracaksın, çünkü uzak kalmaya dayanamayacağını biliyorum. *Öyle değil mi?*"

Bir an için bakakaldı. "Belki de." Başını bana doğru eğdi. "En azından senin için bir araba çağırayım. *Dün geceki* gibi kendini aşırı yormana izin veremem."

İfadem tipik soğukkanlılığına geri döndü ve yüz ifadesini incelemek için zaman ayırdım. Sonunda geri adım attım ve bir adım geri çekildim.

Bunu bir ateşkes olarak kabul etti ve yoldan geçen bir arabacıya el salladı.

Yaratığın niyetini anlamamıştım. Dün gece olanları düşününce, bu fazla şakacı, fazla arkadaşçaydı. Bakışlarının boynumda kaldığını fark ettim. Onu gördüğümde kendi mutsuzluğumla ilgili sözlerine rağmen, tenimi lekeleyen istismarlarını göremediği için hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. Sinirli olduğunu söyleyecek kadar ileri gidebilirdim.

Elim onun elindeyken taksiye binmeme yardım etti ve öpeceğini sandığım elime doğru eğildi. Dişleri öne doğru fırladı ve bir parmağımı ısırarak için harekete geçti.

Elimi geri çektim. "Sen bir *şeytansın*," diye tısladım, taksinin kapısını çekerek kapattım.

"Sadece senin için." Omuz silkti.

"Bu bir yalan, Yaratık. Sen *her zaman* bir şeytansın."

Taksi ileri doğru sarsıldı ve biz geçerken silueti kayboldu.

CHAPTER ELEVEN

YARATIK

I dükkânında yarı zamanlı yaşadığını düşünmeye başlamıştım. Şimdiye kadar gitmiştir diye düşünmüştüm. Kapanışı üç saat elli iki dakika geçmişti ve onu henüz ininden çıkarken görmemiştim. Her gün daha uzun kaldı.

Bazen karşıdaki kapalı kafede bir sandalye çekip Ben de ona eve kadar eşlik etmek için bekledim.

Bu çok uzun sürüyor.

Oturduğum yerden kalktım, dükkânın arka kapısından onu ziyaret etmek üzereydim ki mağarasından çıktığını gördüm.

İşte buradasın.

Kapıyı kilitlerken anahtarlar parmaklarının arasında şıngırdadı ve güven vermek için kapıyı çekiştirdi.

Caddede yürümeye başladım, ama o yanlış yöne gitti. Arkamı döndüğümde ters yönde yürüyordu. *Evine giden yol bu değil, küçük gölge.*

Ona yetişmek için daha hızlı yürürken ben de caddenin diğer tarafında onu takip ettim. Elinde bir kâğıt vardı, başı eğik bir şekilde kâğıda bakarak sokakları arşınılıyordu. Rutininin dışına hiç çıkmadığı için endişelenmeye başlamıştım. En sık gittiği yerleri bir elin parmaklarını geçmeyecek şekilde sayabilirdim. Onu bir kez bile bu şekilde yürürken görmemiştim.

Onu evimin önünde boş boş dururken görmek için en az otuz dakikalık bir yaya yolculuğu yapmış olmalıyım.

Büyük, görkemli malikânenin önünde küçük bir heykelcik gibiydi. Çağlar boyunca topladığım şeylerin sayısı ile eşleştirildiğinde büyüklüğü ile bir müze olabilirdi.

Bir şeyler yazmak için donmuş halinden çıktı.

Ne planlıyorsun, minx?

Ön tarafta volta attı, sonra da içeriyi gözetlemenin bir yolu olup olmadığını görmek için etrafta dolandı. Evin yan tarafındaki servis girişini çekiştirdi. Kilitliydi ama bundan sonra orayı açık bırakacağıma dair kendime bir not aldım. Gecenin bir yarısı evimde başıboş bir Alina bulmak büyük bir zevk olurdu.

Kapıyı çalmayı deneyeceğini umuyordum ama bu akşamki planları arasında bu yok gibiydi. Sonra daha önce gitmesi *gereken* yöne doğru geri çekildi.

Çenemdeki kaslar seğirdi. Hiçbir şey yapmayacaksa buraya kadar gelmenin ne anlamı vardı?

CHAPTER TWELVE

ZEHİRLEYİCİ

A en az yirmi cam test tüpü laboratuvarımın etrafına dağılmış ahşap tutucularda istiflenmişti. Bazıları farklı oranlarda su ile seyreltilmişti, bazıları kontrol numuneleri idi ve diğerleri de ekstralardı. Hangi zehri yapmak istediğimi seçmek zordu, bu yüzden hepsini yapmaya karar verdim. Envanter biriktirmek asla kötü bir şey olmazdı, özellikle de şimdi etrafta dolaşan bu Yaratık üzerinde hangisinin işe yarayacağını bulmam gerekirken.

Çok fazla bitki ithal etmiş olabilirim. Onlardan özüt yapmak için sadece çok fazla zamanım vardı. Hepsini zamanında yetiştirebileceğimden şüpheliydim.

Saat çaldı. Kalemim, yaygaraya karşılık olarak kağıdımın üzerinde başıboş bir iz bıraktı.

Öğleden sonra 2'de.

Phoebe'nin bahçe partisi bu telaş içinde neredeyse aklımdan çıkıyordu. Başka bir etkinliğe daha geç kalırsam başımın etini yerd. Sabah yürüyüşümüzü iptal etmem ve suçu hazırlanmak için zamana ihtiyacım olmasına atmam yeterince kötüydü.

Phoebe'nin düzenlediği HER ETKİNLİK bunun gibi olsaydı, çok daha fazla eğlenirdim.

Etkinlik botanik bahçelerinde, değerli seralarının içinde gerçekleştirildi. Benim için bir çocuğu hayvanat bahçesine götürmek gibiydi. Göğsüm kelebeklerle şişti, gözlerim muhtemelen huşudan kocaman oldu. Son birkaç haftadır katılmak zorunda kaldığım onca etkinlik arasında ilk kez gerçek bir mutluluk hissediyordum.

Cam katedral karmaşık paneller halinde yukarıda yükseliyordu. Maviden pembeye ve kırmızıya geçiş yapan gökyüzü, seranın kubbelerinden herkesin görebilmesi için kendi freskini çiziyordu. Burası benim kişisel sığınağımdı. Yaşayan dünyanın bir şapeli.

En nadide çiçekler, ağaçlar ve çalılar büyük cam kaleyi süslüyordu. Kuşlar cennetteki evlerinde kanat çırparken keyifle cıvıldıyorlardı. Bu koruma altındaki arboretumda yaşayan bir kuş olduğumu hayal ettiğimde içimi bir kıskançlık duygusu kapladı. Ah, o yavru kuşlardan birine dönüşebilmeyi ne kadar isterdim.

Phoebe'nin benim için seçtiği kırmızı gece elbisesi sıcak ışıkların ve kırmızı gökyüzünün altında adeta parlıyordu. Üzerimde aile mücevherleri bulundurmamakla hiç ilgilenmediğim için bana birkaç yakut ödünç verdi. Evimdeki diğer tek süs eşyası Yaratık'ın zalimce sergilediği inciler olurdu.

Kızıl saçlı arkadaşım henüz ortaya çıkmamıştı, ancak dikkati dağılmış bir arı gibi vızıldayıp duracağını tahmin ediyordum. Bu benim için fazlasıyla iyiydi. Bana bir kez olsun rahatlamak için zaman verdi. Çok büyük bir kalabalığın arasına karışmak midemi bulandırır da, kendi ortamımdayken, örneğin böyle bir ortamda katlanılabilir bir durumdu.

Bir çiçek gözüme çarptı; uzun yeşil bir iğ, havada bir mızrak gibi dimdik duruyordu. Ortamı beni adeta ona doğru çekiyor, daha yakından incelemem için yalvarıyordu.

Pirinç levhada *Ceset Çiçeği (Amorphophallus Titanum)* yazıyordu.

"Muhteşem, değil mi?" diye konuştu derin Rus aksanlı bir ses.

Ben.

Sağ tarafıma baktığımda, tuhaf bir şeye bakan hayran bir karakter gördüm. bir örnekti. Yumuşak kehribar rengi gözleri meraklı ve merak doluydu.

Bunu anlayabiliyorum, özellikle de böyle bir yerde.

Kaslı yapısı ve yakışıklı yüzü göz önüne alındığında yersiz görünen garip bir duruşa büzülmeden önce gözlerimle buluştu. Dudağının kenarında mütevazı bir gülümseme belirdi, tel gözlüklerinin kenarını düzeltirken gamzeleri ortaya çıktı. Akademik kahverengi takım elbisesi içinde benden iki yaş büyük, belki yirmi beş yaşında görünüyordu.

"Viktor Kaskov." Kibar bir el uzattı, aksanı tatlı ve şakacıydı.

Kaşlarım şaşkınlık ve şüphecilik karışımı bir ifadeyle kalktı. Bir adam benimle eşit olarak el sıkışmak mı istiyordu?

Temkinli bir şekilde aldım, hafifçe sıktım. "Alina Lis-"

"Biliyorum! Özür dilerim. Çalışmalarınızın hayranı olduğumu önceden belirtmeliydim." Gözleri yoğun, rahat olduğumdan daha derine bakıyordu. "*Ageratina altissima*'nın haşaratın sinir sistemi üzerindeki etkilerine dair makaleniz büyüleyiciydi. Konu olarak beyaz yılanotunu kullanmayı nasıl düşündünüz? Buralarda pek yaygın değil." Başını yana eğdi, beni yakından incelerken birkaç siyah buklesi yerinden düştü.

Bunalmak abartılı bir ifadeydi. Erkeklerin yazdığım hiçbir şeyi ciddiye almasına alışık değildim. "Babamla yaptığım seyahatlerde tanıştım. Bu şeylere karşı bir hayranlığı vardı." Onun elinin arasında tuttuğum elime baktım.

"Ne kadar ilginç. Bir bilim ve macera kadını mı? Bu nadir görülen bir şey." Elimi bırakmadan önce sıktı. "Bahçelerdeki zehirli ve etobur çiçeklerin sergisini gördün mü?"

"Böyle bir yer olduğunu bilmiyordum. Gerçekten daha sık ziyaret etmeliyim." Bu teklif karşısında gözlerim parladı.

ZEHİRLER ve etoburlar bölümü diğerlerinden ayrıydı. Girmemize izin verildiğinden emin değildim. Kapalı konservatuar bahçelerin farklı bir kanadındaydı.

Larkspur bitkileri, maviler, pembeler, morlar ve beyazlar içinde, yaklaşık üç metre boyunda yürüyüş yolunu kaplıyordu. Yüksükotları uzun mızraklar halinde çiçek açarken, küçük trompet çiçekleri gövdeden aşağıya doğru kademeli olarak açılıyordu. Yerdeki diğer çiçekler arasında itüzümü, yaban otu, zakkum, trompet çiçekleri ve daha önce hiç görmediğim diğer egzotik toksinler vardı. Kenarlara asılmış ibrik bitkileri, sinekkapanlar ve diğer yapışkan görünümlü benzerleri vardı, ancak yamyam bitki örtüsüne daha az aşınaydım.

Bir süre birlikte keşfe çıktık. İkimiz de zamanı takip etmiyorduk. Burası beni bekleyen sosyal cehennemden uzaktaki küçük cennetim gibiydi.

kapıların dışında. Bir sürü işaret etme, binom isimlerini tahmin ederken plaketleri arama ve o gözcülük yaparken bir ya da iki kesik çalma. Toplarken kir bulaşmasın diye eldivenlerimi çıkardım.

"Bunları nasıl çoğaltacağınızı biliyor musunuz? Bazılarını daha önce gördüğümü sanmıyorum." Elimdeki küçük bitki dallarını altınmış gibi avuçladım. İkimiz de insan yapımı göletlerden birinin önündeki banka oturmuştuk.

"Elimde bir ya da iki kağıt olabilir. Siz geri gönderebildiğiniz sürece bazılarını postayla gönderebilirim." Sırıttı.

Tavrı çok sıcak ve bir anlamda sakinleştiriciydi. Bana tanıdık gelmeli.

"Onları geri vermek zorunda mıyım? Ne kadar zalimce," diye şaka yaptım ve kupürleri çantama yerleştirdim.

"Ellerin-" Birden elimi tuttu. "Özür dilerim. Kesimleri senin için yapmalıydım - cildini tahriş ediyorlar," dedi endişeyle, kırmızı parmak uçlarına bakarak.

Ona bunun az önce işlediğim bir düzine bitki yüzünden olduğunu söyleyemedim ama endişesi itiraf etmeliyim ki yüzümü kızarttı. Utangaçlaşıyor muydum? Hem de bir erkeğin yanında?

"Telaşlanmana gerek yok. Sadece hassaslar," diyerek onu rahatlattım ve elimi onun elinden çektim, tenim zaten hassasiyetini kaybetmişti. "Ben... Ben geri dönmeliyim," dedim çabucak.

"Elbette. Eminim oldukça meşgulsünüzdür." Viktor gülümsedi. "Beni beklemeyin. Bir süre burada kalabilirim. Sosyal toplantılar bana göre değil."

Gerçekten anlıyordu.

Anlayışla başımı salladım. "Arkadaşlığınız için gerçekten minnettarım."

"Ne zaman istersen. Ciddiyim." Göz kırptı.

Bununla birlikte, onu o ağır duygularla birlikte güzel serapta yalnız bırakarak ayrıldım.

Vızıldayan kalabalığın arasından ilerlerken, gözlerim patika boyunca uzanan bitkilere odaklanmıştı. Çömeliip kolumdan bir bıçak çıkardım ve daha sonra çoğaltmak üzere birkaç sapı daha oymak için kullandım. Bir müzeden mücevher çalışıyormuşum gibi hissediyordum ama kimsenin umursayacağından şüpheliydim.

Tekrar ayağa kalktım ve yeni numunelerime hayranlıkla bakarak onları çantama koydum ve kalabalığı inceledim.

Ortada biraz telaşlı bir figür vardı. Kim olduğunu anlamam bir dakika sürdü.

Yaratığın kafası bana doğru döndü, yüz ifadesi öfkeliydi, sanki ondan bilerek saklanıyormuşum gibiydi. Doğrudan bana doğru hışımla geliyordu.

Kafamın içinde alarmlar çalmaya başladı ve ana toplanma alanından kaçmak için kalabalığın arasından hızla ilerledim. İnsanlar bana çarpıyor, cesetlerin arasından geçerken rotamı değiştiriyorlardı.

"Çekil!" Tısladım.

Seranın uzak tarafında, üzerinde Ziyaretçi Giremez tabelası olan bir kapı vardı.

Kapı ittirilerek açıldığında neredeyse arkamdan kapanmak üzereydi, ancak yırtıcı hayvan arkamdan girdiğinde çarparak kapandı.

"Nereye gittiğini sanıyorsun?" Kapının kilidini çevirdi. "Senin sonucun da benimki kadar iyi." Yerimde durdum.

Tesadüfen bir çocuk odasına girmiştik. Oda küçüktü ve eski, buğulu camlardan yapılmıştı. Ahşap raflarda çeşitli fideler içeren küçük saksılar duruyordu. En azından merkezi alandan daha sessizdi.

Dikkatim küçük bitkilere kaydı ve birkaç tanesini almak istedim.

"Bana bak." Yaratık önüme çıktı. "Bu kadar erken dikkatimizi dağıtmayalım." Gülümsemesi alaycı, hatta sinirli olmaktan başka bir şey değildi.

"Ne oldu şimdi? Sadece bir geceyi kendime ayıramaz mıyım?"

"Birkaç geceyi kendine ayırmana izin verdim." Bir adım öne çıktı. Yerimde sabit durdum. Beni korkutmasına izin vermeyecektim.

"Sanki bunca zamandır beni izlemediğine inanacakmışım gibi. Hiç izin aldın mı? Belki oynayacak yeni birini bulursun?"

"Bunu çoktan aştık, gölgem." Kıkırdadı, üzerimde bir darağacı gibi sallanıyordu. Parmakları yüzümün yan tarafını düzeltti ve diğer eli kolumdan aşağı inerek yumruğuma doğru ilerledi. "Lezzetli olduğun için şanslısın. Genelde avımın bu kadar uzun süre acı çekmesine izin vermem."

Parmağı yanağımda gezindi, sonra başparmağı alt dudağımı aşağı çekti.

Dışlerim parmağını sıktı.

Ben kapıya yönelirken acı içinde bağırdı ama diğer eli beni ensemden yakaladı ve göğsümü kapının tahtasına sıkıştırdı.

"Alina." Onaylamaz bir tavırla dilini şaklattı. "Koşmak hakkında ne öğrendik?"

"Başka bir genç kız bul." Ağzımdan onun kanının bir kısmını tükürdüm.

Boğazımda bir yanma oluştu ve beni kavrayışı altında kıvrandırdı. Yaygın his daha da güçlendi. Sanki bir el boğazımı sıkıyor, ben de zorla sıcak közle besleniyordum.

Nefesim hızlandı ve bir öksürük çıkardım. Temizlemeyi başaramayınca bir inilti eşlik etti. Boğazımı acı metalik bir tat kapladı.

Yaratık yüzümü ona dönmem için beni çevirdi. "Sana ne demiştim?" Başını yana eğdi. "Zehirden yapıldığımı söylememiş miydim? Bu kısmı kesinlikle ciddiye alacağını sanıyordum."

Gözlerim yaşarmış, yumruklarım çaresizlikten gömleğinin içinde toplanmıştı. Zorlu bir nefes daha boşuna alınmıştı. Yanma dayanılmazdı, sanki boğazımdaki kızgın kömürlerden kurtulmaya çalışıyormuşum da daha da yayılıyormuş gibiydi.

Bu da ne?

Kuşkusuz, kendim de bir zehirleyici olarak, zehirlenecek kişinin ben olacağımı hiç düşünmemiştim. Geçtiğimiz birkaç hafta pek çok ilkle doluydu. Nasıl biçtiysem aynı şekilde ölmem ne kadar şiirsel.

Yüzünü benimkine doğru indirdi ve bedenim yakınlığı protesto etti. "Bana güveniyor musun?" diye fısıldadı dudaklarıma.

"Hayır." Sesim ağlamaklı çıkmıştı. Gözyaşlarım yüzünden görüşüm bulanıklaşmıştı ve baş dönmemi sabitlemek için ona daha sıkı sarıldım. Ciğerlerimdeki hava kesiliyordu ve genişlemek için mücadele ediyorlardı.

"Bunu yapmak için içinde bir şeyler bul, sadece bu seferlik," diye fısıldadı.

Bir eliyle yüzümü kavradı ve kendisine doğru itti. Dudakları dudaklarımı buldu ve dilinin ağzımın içine girdiğini hissettim. Şiddetine rağmen öpücük yumuşaktı.

Böyle bir jeste karşılık vermeyi reddettim ama sonra yanma yavaşça dağıldı. Bedenim hava almak için ağzımı açmaya zorladı ve o da hiç vakit kaybetmeden bu fırsatı değerlendirdi. Boğazım gevşeyip öpüşmemiz derinleşince bir nefes kaçtı.

Yaratık beni kaldırıp çalışma tezgahının üzerine itti, bahçe aletleri takırdayarak yere düştü.

Keskin bir hareketle nefesim kesildi, dudaklarımız ciddiyetle birbirinin üzerinde geziniyordu. Eğer oda karanlık olsaydı, statik elektrik olurdu.

Aramızdaki gerginlikten dolayı ışık parlamaları. Ellerim şoktan titreyerek delik deşik olmuştu.

Neredeyse beni öldürüyordu. *Yine*. Ve her ne kadar tamamen onun hatası olmasını istesem de, kendimden başka suçlayacak kimse kalmayacaktı. *Kendini Zehirleyen Zehirci*. Mezar taşındaki yazıyı şimdi görebiliyordum.

Nefes almama izin verecek kadar cömertti. Ne kadar aşağılayıcı.

Yüzümdeki rengin geri dönüşünü izlerken hiç şüphesiz nazlı bir bakış atacağını bilmek için ona bakmama gerek yoktu.

"Biliyor musun, dudakların maviye döndüğünde çok tatlı oluyorsun." Gözleri dudaklarımdan gözlerime kaydı. "İnsanları neden bu şekilde infaz etmeyi tercih ettiğini anlayabiliyorum."

İçimde o korkunç sızı vardı. İçinde bulunduğum durumu tamamen kavradığımda karnımın alt kısmında bir düğüm oluştu.

Bu Yaratık üzerimde duruyordu, aç ve bekliyordu. Kalçaları bacaklarımdan arasına bastırmış, elleri titremelerimi sabitliyordu.

Adrenalinden ya da kendi açlığımın bir tezahürü olabilirdi. Bunu nasıl açıklayacağımı bilemiyordum. Sanki vücudumda bir şimşek çakmış gibiydi. Neden beni bu kadar *sıcak* hissettiriyordu?

"Hangi küçük düşünceler kafatasının içine çarpıyor?" Gözbebekleri küçülmüştü. Etrafındaki hava, fırtına öncesi durgun hava kadar tehlikeliydi.

"Hayır... düşünceler," diye mırıldandım, ona bakmayı reddederek. "Üzgün görünüyorsun."

"Öyleyim."

"Oh, o zaman bu işe yaramaz, değil mi?" Eğildi, bedenini bedenime bastırırken kulağımı hafifçe ısırdı.

Parmakları gece yarısı tellerine dolandığında saçlarım düzgün topuzumdan kaymıştı. Bacaklarımı ortaya çıkarmak için elbisemi yukarı kaldırdı, kalçalarını kapanmalarını engelleyen bir bariyer olarak kullandı.

"Bekle-" Boynumu çenemden emmeden önce kelimeler kısa düştü. Soğuk, deri kaplı bir el elbisemin altında gezindi ve kalçamdan yukarı süzüldü. Bacaklarımı sıkarak kapatmaya çalıştım ama o engel oluyordu.

"Uslu dur," diye boynuma doğru nefes aldı. "İyi davranmaya çalışıyorum. İzin ver seni neşelendireyim."

Nefes aldığı, dokunduğu, emdiği her yerde tenim yanıyordu. Katı ahlaki pusulamla ilgili tüm düşüncelerim kontrolden çıktı. Bu şekilde tamamen manyetikti.

Bana böyle hissettirdiği için ondan ne kadar nefret etsem de, onun için, tüm insanlar için, istediği her şeye sahip olabilirdi. Neden beni rahatsız etsin ki? Neden bu kadar inatçı ve kendisini öldürmek isteyen kişiye saplantılı olmak zorundaydı?

"O gece dilimin parmaklarında nasıl hissettirdiğini hatırlıyor musun?" diye sordu boynuma doğru, boynumda neredeyse iyileşmiş morluklardan birinin üzerine bir işaret daha koydu.

Başımı salladım ve utanç içinde yüzümü başka yöne çevirdim. O da geri çekilerek karşılık verdi.

Onun yokluğunda hayal kırıklığına uğramış bir düğüm oluştu. Aşağı baktım ve bacaklarımın arasında o geniş omuzları gördüm. Gözlerim açıldı ama tenime değen ılık, ıslak bir his tepkimi geciktirdi.

"Hayır!" Ben tersledim ama o uzanıp kalçalarımı kavradı, bacaklarım omuzlarına yaslandı. Bedenimi masanın kenarına doğru çekti.

Dili labialarımda hafifçe aşağı yukarı geziniyor, beklentiyle zonkladığımı, herhangi bir başıboş harekette seğirdiğimi hissetmeden önce bölgeyle alay ediyordu. Dili etrafımdaki deriyi nemlendirdi. Parmakları ipek çoraplarımın etekleriyle oynarken, odağı tamamen kalçalarımın arasındaydı.

"Bırak!" Onu saçlarından yakaladım ve başını yukarı çektim.

Artık simsiyah olan gözleri sarı kirpiklerinin arasından bana baktı ve yüzünü, itirazlarıma aldırmadan, kıvrılmış elbisesinin arkasına indirdi.

Uzun bir dil, giriş için nazikçe dürtmeden önce bacaklarımın arasında şakacı bir şekilde dans etti.

Dudağımı biraz daha ısırıyordum kanayacaktı. Gerçi onun da buna aldıracağını sanmıyordum. Boğazımın çıkardığı sesleri bastırmak giderek zorlaşıyordu. Beni hayır demekten alıkoyan neydi? Ne zaman onu azarlamayı düşünsem, dilinin benimle alay ettiği hissi dikkatimi dağıtıyordu. Yumruğum hâlâ saçlarını tutuyordu ama onu itmek mi yoksa yaklaştırmak mı istediğimden emin değildim.

Yavaşça, dudakları etrafındaki bölgeyi emene kadar dilini içeri itti ve benden yumuşak bir nefes aldı.

Bu benim için yeniydi. Birçok kez bir erkekten zevk almaya çalışmıştım ama hiç böyle bir şeye yaklaşmamıştım. Karnımın alt kısmında oluşan gerginlik beni nefes nefese bıraktı, tam bir nefes almak için mücadele ettim. Küçük cam odada etrafımızdaki pencereler buğulanmaya başladı.

Boğazından alçak bir tıkırtı çıktığında ağzı tenimde titreşiyordu.

Masanın üzerine uzandım, saçlarını bıraktım, çünkü zevk vücudumda dalgalanırken kendimi destekleyemiyordum.

Ayağa kalkarak yer değiştirdi, bacaklarım omuzlarının üzerindeydi, böylece tam görüş alanındaydı, ama ben de öyleydim. Kalçalarımın arasında gezinirken bana baktı, bir elini klitorisimle oynamak için kullandı.

Yanaklarım şimdi utançtan ve pozisyondan dolayı başıma hücum eden kan yüzünden kızarmıştı. Tırnaklarım masanın yüzeyini kazıyor, umutsuzca tutacak bir şey bulmaya çalışıyordum.

Ona sadece ters ters bakmayı başarabildim. Eğer bundan daha fazla zevk almasına izin verirsem, kazandığını düşünmeye başlayacaktı.

"Oh, eğer bu en güzel manzara değilse" -dilini benden gelen ıslaklığa karşı düzleştirdi- "o zaman ne olduğunu bilmiyorum." Bir an bile kaybetmeden, o şeytani dilini tekrar içime soktu ve herhangi birinden bekleyebileceğimden daha derinlere ulaştı.

Sırtımı kamburlaştırarak bağırdım.

Dilini hareket ettirirken bana karşı nefes nefese kaldı, dilini ileri doğru esnetti ve sık sık bulunmayan o yasak noktaya vurmak için kıvrıldı.

"*Silas!*" O içimde hareket ederken gözlerimi sımsıkı kapatarak sızlandım.

Adının söylenmesi onu fiziksel olarak gerginleştirdi, hareketleri daha açgözlü hale geldi.

Dayanabileceğim fazla bir şey kalmamıştı. Karnım o kadar sıkışmıştı ki sıcaktan yanabilirdim. Son hızla yaklaşıyordu. Üzerime gelen dalgayı durdurmak mümkün değildi.

Orgazm vücudumu öylesine yoğun bir şekilde sardı ki, yemin ederim o bile dilinin etrafında kenetlenerek içimde hareket ettiğini hissedebiliyordu. Her seferinde bir öncekinden daha az yoğun olan dalgalar halinde içimde yuvarlandı, vücudumu terk etmeden ve kalan tüm gerginliği de beraberinde götürmeden önce.

Vücudum gevşedi ve göğsüm baş döndürücü bir solukla inip kalktı. Korse nefesimi yeniden kazanmama hiç yardımcı olmuyordu.

O affedilmez dilini çıkardı ve karşılık olarak dudaklarının üzerinde kaydırdı. "Biliyor musun, tadın hayal ettiğimden daha güzel." Sırıttı. "Ama tüm o güzel sesler bunu gerçekten bir deneyim haline getirdi," diye alay etti.

"Seni öldürmek için... bekleyemem..." diye nefes aldım ve başımı masaya çarparak geriye düşmesine izin verdim. Sadece bir dakikalığına gözlerimi kapatmam gerekiyordu.

Ne yaptım ben?

"Bana teşekkür etmenin yolu bu mu?" Bacaklarımı indirdi, beni tekrar oturur pozisyona çekti, kalçalarım titriyordu. "Eğer bunu yapmama izin

veriyorsan, neden

benim farklı bir zevkim mi var?"

"Geri dönmeliyim-"

"Acelen ne?" diye sordu, eğilerek. "Neden bütün gece burada kalmıyoruz?" Kalçalarını tekrar bacaklarımın arasına bastırdı - korkunç bir ima.

Mide bulandırıcı.

"Bunun olacağını düşünüyorsanız hayal görüyorsunuz demektir."

"Bu gece hayatını kurtardım ve ikinizin de tatlı dudaklarının tadına baktım. Her şey olabilir."

Utanç içinde bakışlarımı indirdim. Öfke ve telaşla kendimi masadan dışarı attım.

"Kırmızı sana yakışıyor," dedi, "özellikle de yüzüne kan hücum ederken." Güldü ama ben çoktan kapıdan çıkmıştım.

Saçımı tekrar bağladım ve yerine oturtmak için önceden sabitlediğim kurdeleyi kullandım. Ne dağınıklıktı ama.

Yüzüm sert bir göğse çarpmadan önce titreyen ellerim kurdelemle oynayarak onu bir fiyonkla bağlamaya çalışıyordu.

"Bayan Lis!" diye mırıldandı gergin bir ses. "Çok özür dilerim, görmeliydim -" Viktor ellerini omuzlarıma koydu ve o tatlı kahverengi gözleriyle bana baktı. Telaşlı yüzümün halini görünce ifadesi endişeyle çarpıldı. "Sen iyi misin? Biraz bitkin görünüyorsun," dedi.

"Evet, evet, sorun değil. Sadece bir molaya ihtiyacım vardı!" Sinirle haykırdım, o odadan olabildiğince uzaklaşmak istiyordum, bacaklarım hâlâ titriyordu. "Dans etmeye ne dersin? Evet! Hadi dans edelim. Gel!"

Patika yollardan ana etkinlik alanına doğru ilerlerken elim onun elindeydi. Bazı yaylı çalgılar, alçak ortam ışığı arasında odayı rahatlatıcı bir ruhla aydınlatıyordu. Güneş batmıştı ve birkaç yıldız cam tavanın diğer tarafındaki karanlık gökyüzünü aydınlatıyordu.

Gecenin geri kalanında düşüncelerimle boğuşmak istemediğim için etrafımın insanlarla çevrili olması en iyisiydi. Önümden geçen bir tepsiden bir şampanya kadehi aldım ve soğuk sıvının ağrıyan boğazımdan aşağı tek bir yudumda süzülmesine izin verdim.

Viktor onu yanımda sürüklediğim için şaşkın görünüyordu.

Pisti dolduran kalabalığa katıldık ve ben bu yeni figürüme batan bir gemideki can simidi gibi tutundum.

"Bayan Lis, her şeyin yolunda olduğundan emin misiniz?" diye fısıldadı, bir elini belime koydu ve elimi kendi elinin içine aldı.

"Evet! Harika-her şey harika!" Zorla gülümsedim, ani bir hareketle uçup gidecekmişim gibi ürkekçe omzunun üzerinden baktım.

Konuyu daha fazla uzatmadı ama elimi güven verici bir şekilde sıkarak bedenimi nazıkçe kendine çekti. Bu jest beni biraz sakinleştirdi. En azından Silas herkesin önünde olay çıkaramazdı. Burada değil. Başımı Viktor'un göğsüne doğru eğdim, o da karşılık olarak çenesini başıma yasladı.

"Bayan Lis-"

"Alina. Lütfen bana sadece Alina de," diye mırıldandım takım elbisesinin yakasına doğru.

"Alina," diye düzeltti kendini, dilinde adımın sesiyle oynuyordu.

"Sana eve kadar eşlik etmemi ister misin?"

"Lütfen."

Kapı ağır bir tıkırtıyla açıldı ve Viktor'a dönüp baktım.

İlk basamakta durmuş, şehirdeki eve bakıyordu. Derin gözleri detayları yutuyor, tamamen içine alıyor gibi görünüyordu.

Bana kendimi hatırlattı; her şeyi sırlar saklıyormuş gibi inceliyordu.

"İçeri gelmek ister misiniz?" Kapıyı onun için daha geniş açarak teklif ettim.

Düşünüyormuş gibi yaparak çenesine birkaç kez vurdu. "Bilmiyorum... Bu gerçekten zor bir karar. Ya bir cadı olduğun ortaya çıkarsa?"

"Dışarıda uzaylılar gibi daha kötü şeyler de var." Göz kırptım.

Ellerini ceplerine soktu ve ayakkabılarına utangaç bir bakış attı. "Ne kadar istesem de gitmeliyim. Bu saatte bile nadiren dışarı çıkarım."

"Sen bilirsin." Omuz silktim. "Bir ara beni ara, olur mu?"

"Daha iyisini yapabilirim." Utangaç bir şekilde gülümsedi. "İstedığınız kağıtları göndereceğim."

"Kendini de postaya verdiğin sürece bir anlaşmamız var." "Ne yapabileceğime bakacağım." Güldü.

Bununla birlikte, gece için yollarımızı ayırdık.

CHAPTER THIRTEEN

ZEHİRLEYİCİ

O Evin içinden geçen tek tek vadi zambağı saplarını tek tek kopardım. Narin sapları kırılğan beyaz çan şeklinde Uzunluğu boyunca düzgün inciler halinde çiçekler. Yaratığının hastalıklı oyunları ile oynamak ters etki yaratabilirdi, ama o, mükemmel çiçekleri ziyan etmeyeceğimi biliyordu.

O sabah uyandığımda, izler yatağımın başucundan başlayıp koridorlardan geçerek merdivenlerden iniyor ve sonunda mutfakta son buluyordu.

Pencereden odaya dolan ışık, geldiğimde kıpırdayan küçük toz zerreciklerini aydınlattı. Işık yerde ve gizemli bir elyaf yığınının bulunduğu masada gezindi.

Pek bir şeye benzemiyordu. Uzaktan bakıldığında, masanın üzerine atılmış bir yün yığını gibi görünüyordu. Yaklaştıkça, yün dokusu yavaşça ince saçlara dönüştü, çiçeklere ve yapraklara dönüşerek bir çelenk haline geldi. Saçın bazı bölgeleri, kasıtlı gibi görünmeyen, ancak malzemeleri toplamak için gereken dağınıklıktan arta kalan dağınık lekelerle kırmızıya boyanmıştı.

Çelengin ortasına bir fare yerleştirilmişti. Sırt üstü yatmış, derisi soyulmuş ve karnına düzgün bir Y kesilmişti; kafası yoktu. İçindeki her şey olması gerektiği yerdeydi, sadece kalbi başının olması gereken yerin üzerine tutturulmuştu.

Nota gerek yoktu. En sevdiğim haşereden geldiğini biliyordum.

Keşke yaratıcılığı için ona iltifat edebilseydim, ama ne yazık ki bu kuşlara verebileceğim bir şey olurdu.

Saç çelengini dikkatlice kaldırdım. İnce teller hâlâ eski sahiplerinin kafa derilerinin yağlarına tutunuyordu. Ellerimde hissedebiliyordum. Fare kalbini çıkarıp leşin içine geri koydum ve arka kapıdan çıkmadan önce küçük bedeni dikkatle okşadım.

Şafak vakti her şey sessizdi, ancak arka bahçeye adım attığımda bir vıraklama korosu patlak verdi. Ondan kalan tek şey çiçeklerdi. Geri kalanını bahçemde daimi ikametgah edinmiş kuzgun arkadaşlarıma verdim. Leşi çimenlere attım ve kümes hayvanları hevesle yemeklerine doğru zıpladılar.

Seranın yanında, çelengi kuş yemliğine astım, diğer yuva yapıcılarının benden daha iyi değerlendirebileceğini umuyordum. Bu noktada savurganlık yapıyordu. Ne zaman bir hediye bıraksa, mümkünse onu yeniden kullanmanın bir yolunu bulmaya çalışıyordum. Gerçi vücut parçalarıyla bunu yapmak daha zordu. Onlar için tek güvenli yer, kurtçuklar tarafından yenmek üzere çiçek tarhlarının altına gömülmeleri idi.

Daha dağınık bir şey olmadığı için şükrediyordum, çünkü kayıtlarımda bir hizmetçim yoktu. Birinden insan uzuvlarını toplamasını isteyebileceğimden değil.

"VE niyetini açıkça belirtti mi?" Phoebe kanepede yanımda otururken göğsüne kadar çektiği dizlerine yaslanarak dürttü.

Şöminenin önüne yerleştik. Kristal kadehlerde tatlı içkiler bize eşlik ediyordu.

"Hayır, ama yapsaydı da umurumda olmazdı." Yüzüm kızardı, fincanımdan utangaç bir yudum aldım.

"Böyle şeylere bayılıyorum! Çöpçatan olmalıyım. Sanki partilerimde herkes bir sevgili buluyor." Kıkırdadı. "Yakında ikinizi de görebilecek miyim?"

"Emin değilim. Bana bazı belgeler göndereceğine söz verdi. Umarım paketin içine bir de kartvizit bırakır." Omuz silktim, kadehimi Phoebe'ye uzatmadan önce bitirdim.

"Bu çok heyecan verici! Eşleşip müzeye, fuara ya da belki canlı bir gösteriye gidebiliriz?" diye sayıkladı, sürahiyi kaldırıp bana biraz daha doldurdu.

"Kulağa iyi bir zaman gibi geliyor." Gülümsedim. "Peki ya sen? Yeni biri var mı?"

"Hep aynı. Asla senin ya da benim kadar ilginç birini bulamayacağımdan korkuyorum ve sıkıcı biriyle yetinmeyeceğim." Periye benzer bir sırtış belirmeden önce durakladı. "Yine de bu beni tat testi yapmaktan alıkoymayacak."

"Parti cüzdanların ve şarap mahzenlerinle onları kurutacaksın." "Bir koca bunun için değil midir?"

"Touché." Omuz silktim.

Battaniyeyi omuzlarımızın üzerine çektim, altına rahatça sığabilmemiz için yaklaştırdım.

"Sigara mı içiyordun?" Phoebe sordu.

Başımı salladım. "Ara sıra, ama son zamanlarda değil. Tadını tercih etmiyorum."

"Huh." Saç örgümü aldı ve burnuna götürdü. Sonra boynuma doğru eğildi ve burnunu kıvrarak içine çekti. "Duman gibi kokuyor."

"Tuhaf." Kaşlarımı kaldırdım, saçlarımı da burnuma doğru kaldırdım. "Yıkanma günü iki gün önceydi. Dışarıda yürürken olmuş olabilir."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Seni hiç sigara içen bir tip olarak görmemiştim. Yine de içmemen gereken şeyleri içtiğini hayal edebiliyorum." Güldü.

"Doğru." Parmaklarımın arasına sıkıştırdığım örgüye bakarken dudaklarım kısa bir gülümsemeye dönüştü.

"Şimdi yıkansak nasıl olur? Yardım edebilirim, gidelim!" diye mırıldanarak bacaklarını kanepeden kaldırdı ve beni ayağa sürükledi.

"Buna gerek yok! Yarın yaparım!" "Eski günlerdeki gibi olacak!"

"Beş kişiydik! Şimdi küvete sığacağımızı sanmıyorum."

Tutuşunu hiç gevşetmedi ve beni banyoya kadar çekiştirdi. Özlediğim tek şey yatıya kalmalarımızdı. Phoebe ve ben çoğu gün birbirimizin yanından ayrılmadığımız için başka kimseyi kendimize bu kadar yakın tutmazdık. Ben yokken onun ne yaptığını merak ediyordum. Yarı yarıya onun benden başka arkadaşlar edinmesini bekliyordum. Bir bakıma, kaldığımız yerden bu kadar sorunsuz bir şekilde devam edebildiğimiz için rahatlamıştım.

"Görünüşe bakılırsa bugün pazardan haydutlar gibi para kazanmışsın," diyerek içkisini bıraktı ve kapının üzerinde kuruyan baş aşağı duran zambak demetini eline aldı.

"Özel bir fiyat vardı. Hayır diyemedim," diye yalan söyledim, sonra porselen leğene döndüm.

Suyu açmak için yalpaladım ama su garip bir şekilde şıpırdıyordu, bu da leğende bir şey olduğunu gösteriyordu.

Sıçanlar. Küvetin dibine iki, hayır, üç düzine fare leşi yığılmıştı. Hepsi bir önceki gibi açılmıştı. Su onları birbirlerine doğru iterken, hastalıklı bir kızılclık bataklığı gibi yuvarlanıp sallanıyorlardı.

Öğürdüm ve elimle ağzımı kapattım.

"Saçını tutmamı ister misin?"

"Hayır! Hayır, Phoebe," diye bağırdım. "Sadece... koşup bana biraz zencefil getirebilir misin?"

"Emin misin-" Bana doğru adım attı.

"Hayır! Çabuk! Lütfen git yakala!"

Bağırdım.

Elimde olmayan bir baharatı almak için kapıdan dışarı fırladı.

Küvetin üzerine eğildiğimde ellerim öfkeyle kenarı kavradı. Bu kadarı yeterdi. Bana istediği oyunu oynayabilirdi ama sevgili Phoebe'mi travmatize etmesine izin veremezdim. O nazık bir ruhtu ve onun bu kadar dikkatsiz olmasına izin veremezdim. En azından kuzgunlar mutlu olacaktı.

Küvetin üstündeki pencerenin kilidini açtım. Arka bahçeye açılıyordu. Kuşları içeri almak, fareleri dışarı atmaktan daha uygundu.

Kuzgunlar yerine, bahçenin ortasında duran daha elverişsiz bir Yaratık vardı.

Sessizdi. Tek yaptığı ellerini ceplerine sokarak sırtıtmaktı.

Pencereden uzaklaşırken dilim tiksintiyle dişlerime çarptı.

Çıkarken banyonun kapısını kilitledim. Endişelenmem gereken şey yarının pisliğiydi.

"Şimdi daha iyi hissediyorum!" Phoebe'ye bağırdım, hızla merdivenlerden aşağı koştum ve kilitleri kontrol etmek için arka kapıya gittim.

Pencereden dışarı baktığımda, dışarıda bekleyen hiçbir figür yoktu.

CHAPTE RFOURTE EN

YARATIK

T Bugün, çılgın bir cadaloz gibi koşturuyor, kendisi için kazmak üzere olduğu çukur için körü körüne kendini topluyordu.

Her gün, hedefleri çelikten yapılmış gibi görünüyordu, ama bugün farklı bir görevdeydi. Belki de hediyelerim ona her günkü amansız düzenini bozması için ilham vermiştir.

Koridordaki gölgelerin arasında bekledim, o yatak odasında dolaşırken gizlendim. Hafif aralık kapıdan onu görebiliyordum, mum ışığında çırpınıyordu.

Gaz lambalarını yakmaya zahmet etmedi, bu da yakında gideceği anlamına geliyordu.

Sırtımı kapının yanındaki duvara dayamıştım. Makyaj masasının üzerindeki mum ışığının aydınlattığı bedeni birkaç kat dökülmeye başlamıştı.

Yüksek yakasının arkasındaki birkaç düğmeyle uğraştı. Daha hızlı soyunmasına yardım edebilmeyi çok isterdim. Sonunda onları çıkardı, geri kalanını acı verici bir yavaşlıkla çözdü. İç çamaşırlarını ortaya çıkarmak için elbiseyi aşağı kaydırды. Şeffaf beyaz bir korse ve jupon onun geri kalanını gizliyordu. Jartiyelerini ayarlayıp eteğin altına küçük bir kese bağlarken siyah pamuklu çorapları göründü. Saçlarını toplarken o tanıdık iğneyi saçlarına batırdı.

Benim için mi?

İş kıyafeti olarak adlandırdığım yün bir yürüyüş eteği ve sade bir bluz giymişti. Son giysi parçası ise bir çift çamurlu bottu.

Bunlar onun yürüyüş botlarıydı. Bu gece çalışıyor olmalı. Genellikle teslimatlar için yanında bir çanta getirirdi, bu yüzden normalden daha hafifti. Kiminle buluşacağını merak ediyordum. İşini bitirdikten sonra kapıyı açtı ve yanımdan geçip gitti.

Yine o iğrenç meşguliyet vardı. Zavallı şey.

Dolambaçlı sokaklar boyunca yapılan yürüyüş *tanıdık* gelmeye başladı.

Beni görmeye geliyordu.

Eve yaklaşıp dışını tekrar incelerken onu dikkatle izledim. Servis kapısını açık bırakmıştım, yine de ısırmadı. Onun yerine çömelip kiler penceresini açmasını ve bodrumdan içeri süzülmesini izledim.

Sonunda, düzgün bir hamle.

Karşılık vermeden önce flört etmeme ne kadar izin vereceğini merak ediyordum.

Malikânenin yan tarafına doğru ilerleyerek, içeriye bakmak için taşın kenarına çıktım. Tuzağını kuracağı mükemmel yeri bulmak için eşyalarımı karıştırarak etrafta dolaştı.

Bir hayvanı doğal ortamında izlemek gibiydi; sözde kimse izlemiyorken tam olarak nasıl çalıştıklarını görmek gibiydi.

Çalışma odama girmesi uzun sürmedi. Kapıyı açık bıraktı, böylece şişelerinden birini sürahime doldururken onu tam olarak görebildim.

Ne kadar da arsız. Sanırım "eve dönme" vaktim geldi.

Ön kapıma yaklaşarak, kendini toparlayabilmesi için yavaşça kapının kilidini açtım. Kapı kolunu çevirdiğimde beni evimin sıcak ışığı karşıladı.

En az zaman geçirdiğim yer olmasına rağmen oldukça genişti. Toplantılar ve diğer bencil amaçlar için iyi bir şekilde kullanılıyordu, ancak bunun dışında bir labirent gibiydi. Hizmetçi çalıştırmasaydım çoğu oda kalın bir toz tabakasıyla kaplı olurdu. İçeri girdiğimde, geniş bir fuaye ve iki set merdiven birleşerek odanın üzerinde bir orta balkon oluştuyordu. Sol tarafımda oturma odası, sağ tarafımda ise özel çalışma odam vardı. Tam önümde, genellikle boş kalan birçok odaya açılan bir koridor vardı.

Köşede bir hareket parıltısı ve ona eşlik eden ayak sesleri kayboldu.

Ne kadar çapkınca.

Anahtarlarımı girişin yanındaki küçük masanın üzerine bıraktım ve tahtaya çarptıklarında yüksek sesle bağırmalarına izin verdim.

Yumuşak bir ses duyuldu.

Evimin içinde dolaşırken yönümün belli bir amacı yoktu. Her adımımı yavaşça atıyor, her hareketimde biraz daha ısınıyor muyum yoksa soğuyor muyum diye merak ediyordum.

Birinci kattaki odalara giden uzun koridora girdiğimde bir koku aldım.

Göğsümün derinliklerinden gelen cıvıl cıvıl ses, bu oyunda iyi iş çıkardığını düşünmesine yetecek kadar arkasından takip ettiğimde heyecanla çiçek açtı. Koridorun sol tarafındaki bağlantılı odalardan geçerken ayaklarını sürüyerek yürüdüğünü duyabiliyordum.

Kokuyu yakından takip ederek dinlenme odalarından birine, oradan da bağlantılı bir odaya geçtim.

Kapılardan birinin altından kısa bir gölge parlaması oldu.

İşte buradasın.

Koridorda ilerlerken, saklandığı odaya ulaşana kadar koku gittikçe yaklaştı. İçeri girmedim. Diğer taraftaki kapının hemen yanındaydı. Tahtaya yaslandım, sessizce nefes aldım. Korkusunun kokusunu alabiliyordum - ensesinde dans eden terin, şüphesiz yanaklarını yakan sıcaklığın.

Böyle özel bir olayı aceleye getirmek israf olurdu. Uzun zamandır onun biraz çaba göstermesini bekliyordum. Birinci kattaki pencereler açılmıyordu, bu yüzden eninde sonunda dışarı çıkması gerekecekti.

Kapıdan geri adım attım, koridorda yürüdüm ve sonunda durdum.

Bekleyeceğim.

Boğazımda patlamak isteyen istemsiz tıkırtıyı bastırmak için içimdeki her şeyi kullandım. Kendimi tutmak acı veriyordu ama onun ortaya çıktığını görmek buna değecekti.

Saat gibi işleyen Alina'nın kalbinin bir sonraki hamlesini yapacak kadar sakinleşmesi yirmi dakika sürdü. Damarlarında dolaşan her nabzın kokusunu alabiliyordum. Adrenalin onun tipik aromasına baharatlı bir renk katıyordu.

Gölge dışarı süzüldü, önce koridorun diğer ucuna baktı - çıkmaz sokak. Sonra yüzünü bana doğru çevirdi.

Yüz ifadesi ağızımı sulandırdı. O mavi gözler beni görünce daraldı. Zihni hesaplamaya dalmadan önce o narin yüz hatlarında bir korku parıltısı belirdi ve derisinin altında yatan dehşeti gizlemek için etkileyici bir cephe oluşturdu.

Kendi şartlarınızla yakalandığınıza göre şimdi ne yapacaksınız? Bu sefer sen başlattın. Bundan sonra yapacaklarım için beni affetmen gerekecek.

Alçak bir koro boğazımdan titreşerek göğüs boşluğumda derinleşti ve daha aç, daha *açgözlü* bir hal aldı.

Paniğe kapılmak yerine dik durdu ve koridorun ortasına, tamamen görüş alanına doğru ilerledi.

Saklanmanın bir faydası yok. Sırada ne var?

Orada durdu, gözleri beni tepeden tırnağa inceliyor, seçeneklerini değerlendiriyordu. Hiçbiri yoktu, en azından çok fazla.

Elimi cebimden çıkararak bileğimdeki saate baktım. Saati pek merak etmiyordum ama onun için sonsuzluk gibi bir şey olduğuna emindim. Hareket etmediğim ya da konuşmadığım her an, bana göstermeyi reddetse bile, içinde kaynayan endişeyi hissedebiliyordum. Ona beş dakika daha tanıyacaktım ve sonra bunu ondan zorla çıkaracaktım.

"Üç yirmi altı," dedi. Ona

doğru baktım.

"Zaman," diye açıkladı.

"Anladım."

"Hareket etmeden önce kaç dakika daha bekleyeceksiniz?"

"Seni beklediğimin açık olduğunu sanıyordum. Bu senin oyunun canım."

"Bana öyle deme."

"Sevgilim mi?"

"Hayır."

"İnatçı şey." Ona dilimi şaklattım ve elimi pantolonumun cebine geri soktum. "Ne olacak?"

Şakalaşmamız sırasında saçlarını serbest bırakmıştı, bu da tek bir güzel şey anlamına geliyordu: *iğneler*.

Kapılardan birini itti. Şansını bağlantı odalarından geçerek deneyeceğini düşündüm.

O kaygandı, ama ben daha hızlıydım.

Üçüncü kapıyı tekmeleyerek açtım, çıkamadan ona vurdum ve geri düştü.

"Bu oyundan bıktım." Yerdeki zayıf bedene doğru bir adım attım. Elinde aynı iğneyi tutuyordu. İçindeki zehrin ürpertisini hatırlayınca nostaljik bir duyguya kapıldım.

"Yalan söyleme. Oyunları seviyorsun," diye alay etti.

"Elbette, ama bir dahaki sefere daha titiz düşünmeni tercih ederim." Gülümsedim, bir adım daha yaklaştım.

Geri kaçtı, ama ben eteğinden aşağı indim ve ona doğru eğildim. "Hadi yeni bir oyun oynayalım, bu sefer benim seçimim."

Bir çizme fırlattı ve ben onu bileğinden kavradım.

Kolunu salladı ve iğneyi baldırıma gömdü.

Bileğini sertçe içe doğru büküm. Ondan gelen feryat beni daha da heyecanlandırdı ve daha da sinirlendirdi.

"Sanırım birlikte bir şeyler içmemizin zamanı geldi. İçmeyi seviyorsun, değil mi?" İğneyi bacağımdan çektim ve fırlatıp attım.

Cevap vermedi, omuzları gergindi.

"Bunu evet olarak kabul ediyorum." Sırıttım, sonra onu ayak bileğinden tutarak sertçe yerde sürükledim.

"Hayır!" Çırpındı ve tekmeledi. Mobilyalara, koridor köşelerine, kapı çerçevelerine, yakalayabildiği her şeye acınası bir şekilde tutunmaya çalıştı. Halıyı bile kavradı, tırnakları çalışma odama kadar rahatsız liflerden izler bıraktı.

"Bırakın beni!" diye bağırdı. "Çılgılık atacağım!"

"Burası senin evin değil. Çılgılık atacağın tek kişi *benim*." Onu büyük çift kapıdan içeri sürükledim. Karmaşık bir yönetici masasının arkasında kemerli uzun bir pencere vardı, duvarları kitaplar kaplıyordu. Genel olarak standart bir çalışma odasıydı -herhangi bir şey için kullandığımdan değil.

Bugün olsa, çok işe yarardı.

Onu masanın önüne ittim ama kapıları açık bıraktım - ulaşamayacağı bir kaçış yolu.

Yüzünü buruşturdu ve bana sadece Phlegethon'un kendisinden gelebilecek bir ateşle baktı.

"Sakin ol. Sadece bir içki," dedim masumca ve iki bardak doldurmak için köşeye doğru ilerledim. Sürahme koyduğu şeyin kokusu yoktu ama biraz bastırırsam bana ne olduğunu söyleyeceğinden emindim. Ona geri döndüm,

masanın önüne yaslanmıştı. Yerdeki yerinden kıpırdamadı.

Ne kadar itaatkar.

Kendi bardağını dudaklarıma götürdüm ve yanık kokusunu içime çekerken dudaklarımı ayırdım. Ona yan gözle baktım. "Biliyor musun, ilk içkiyi sen içmelisin. Bir misafirin önce bir şeyin tadını çıkarması kibarlıktır."

Ona bir bardak uzattım ama başını salladı.

"Alina Lis içki içmeyi mi reddediyor? Şimdi anlıyorum ki bir şeyler fena halde ters gidiyor olmalı." Ona sahte bir endişeyle baktım.

"İçmek için farklı bir ruh halini tercih ederim."

"Söyle bana Alina, viskimi kurcaladın mı?" "Hayır."

"Alina," diye uyardım, "bana yalan söyleme."

"En kötüsünü düşündüğünüz için aşağılandım," diye şakacı bir şekilde cevap verdi.

Öne doğru eğildim, narin bedeninin üzerinde yükseldim. "Bana söz vermek istiyor musun?"

"Sana söz veriyorum."

"Peki ne üzerine yemin ediyorsun?" "Tanrı."

"Hayır, önemsedığın bir şey olmalı." Merakla başımı eğdim. "Peki ya senin hayatın?"

Dudakları ince bir çizgi halinde sıkıştı.

Artık sen varsın.

"Hadi bu teoriyi test edelim." Sırıtişım genişledi. Başımı arkaya eğdim ve zehirli likörün ağzıma dolmasına izin verdim. Tadını almak için sıvıyı çalkaladım. Sonra ona baktım.

Gözleri yumuşadı, daha önce de birçok kez gösterdiği kusursuz bir canlılıkla izliyordu. Bu şekilde okunmasını istememiş olsa bile bir umut ifadesiydi bu. Bu merak parıltısı her zaman dış görünüşünden daha parlaktı, belki de onun hakkındaki tek dürüst şeydi.

Onu yüzünden yakaladım. Parmaklarımın uçları yanaklarına bastırarak ağzını açmaya zorlarken, elleri bileğimi kavradı ve tırnaklarını derime geçirdi. Çenesini benim için daha geniş açmaya zorlamak için daha sıkı sıktım.

Sıvıyı doğrudan ağzına tükürdüm, dudaklarının kenarlarından daha fazlası dökülmeden önce elimi ağzının üzerine bastırdım. "Şimdi yut," dedim, daha yakına eğilerek, sesimi alçaltarak.

Burnundan gelen ılık nefes elimin üzerinde gezinirken hızlandı.

Gözlerinden yaşlar süzülürken gözleri pembeleşti. Bunun korkudan kaynaklandığını düşünmek isterdim ama alkolün ağzını yaktığını biliyordum.

"Ne? Zehir değil, değil mi? Bu yaygara niye?" Elimi yavaşça ağzından çekerek ona sordum.

Kendisi tuttu.

Gerçekten ne yapacağını merak ediyordum. Burada mı bitirecekti yoksa benim işkencelerime daha fazla maruz mu kalacaktı?

Bir süre sonra ağzını açtı ve içkiyi tükürdü, içki eteğinin ve gömleğinin önünü ıslattığı için hafifçe öğürdü. Yere birkaç kez tükürerek ağzındaki uyuşukluk hissinden kurtulmaya çalıştı.

"Ben de öyle düşünmüştüm." İçimi çektim, onun etrafında döndüm.

Beyaz bluzu daha şeffaf hale geldi ve korsesi tarafından sıkıca bastırılan göğüslerinin küçük, nemli bir pencereden görünmesine izin verdi. İçine bir şey giymesi bile utanç vericiydi.

"Seninle ne yapacağım, hmm?" diye sordum. "Başka bir oyuna ne dersin? Yarattığın bu karmaşayı kontrol altına alman için sana ikinci bir şans vereceğim."

"Artık oyun yok."

"Bu artık sana bağlı değil." Hayal gücümün derinliklerinden gelen fikirlerle mırıldandım. "Ayağa kalk."

CHAPTER FIFTEEN

ZEHİRLEYİCİ

H gözlerinde uğursuz bir şey vardı. O şeytani gözlerin ardında bir fikir dans ediyordu.

Yavaşça ayağa kalktım.

"Dirsekler ve avuçlar masanın üzerinde," diye mırıldandı Yaratık, başını masaya doğru eğerek.

"Bunu neden yapayım ki?"

"Bir çıkış yolu istemiyor musun?"

Nefesim istediğimden daha titrek çıktı ama bedenimi buna uymaya zorladım. Masanın üzerine eğildim, dirseklerim ve avuçlarım koyu renkli ahşaba bastırıyordu. Sadece yüzeye oyulmuş karmaşık detaylara odaklanabiliyordum.

Islak kumaş göğsüme ve kalçalarımaya yapışarak bana ne kadar yapışkan ve üşümüş olduğumu hatırlattı. Kesikler ve sıyrıklar likörle ıslanmış kumaşta karıncalanıyordu.

Bacaklarım titriyordu. Beklentiden ya da kovalamacanın verdiği heyecandan olabilirdi. Bunu korku dışında herhangi bir şey olarak tanımlayabilirdim, ancak bunun kesinlikle bir rolü vardı.

Masanın diğer tarafına geçti.

"Eğer tek bir dirseğini ya da avucunu kaldırırsan," diye başladı, kulağımın arkasına saçlarımı sıkıştırarak, "seni öldürürüm. Beni anlıyor musun?"

"Nasıl kazanabilirim?" Avuçlarım masanın üzerinde titrerken ters ters baktım.

"Ödül olarak ne zaman öleceğine sen karar vereceksin ve ben bunu hızlıca yapacağım, bu pek çok kişiye nasip olmayan bir iyilik," dedi tatlı bir sesle. "Unutma,

Avuç içleri ve dirsekler." Topuklarının üzerinde dönmeden önce masanın tahtasına iki kez vurdu.

Beni orada bıraktı.
Masasının üzerine
eğilmiş.
Titriyor ve yalnız.

GECE, bir tuz kütlesinin üzerinden geçen bir sümüklüböcek gibi geçip gitti.

Yavaşça, sabah ışığı bir ışık örtüsüyle üzerime çöktü. Kendimi ayakta tutmaktan vazgeçtim. Başımı masanın üzerine koysam o kadar da kötü olmazdı. Ağırlaşan gözkapaklarımla, evin içinde bir yerlerde olan iblisin korkusu zihnimden silinirken sonunda kendime biraz dinlenme izni verdim.

"Günaydın," diye fısıldadı alçak bir ses kulağıma. Silas'ın sesi hâlâ uyanıyormuş gibi geliyordu. Benimle konuşurken kafamın içinde yankılanıyordu. Ellerini kalçalarımın altına kadar gözlerim açılmadı.

"Ne yapıyorsun?" Omzumun üzerinden bakmak için başımı eğdim. "Kibarlık yapıyorum. Günaydın demiyor musun?"

"Neden bahsettiğimi çok iyi biliyorsunuz."

"Oh." Ses tonundaki kendini beğenmişliği duyabiliyordum. "Bunu mu demek istiyorsun?" Elleri aşağıya indi, eteğimi yukarı kaldırmak için uzandı.

"Seni pis baş belası!" Nefes nefese kaldım, olduğum yerde kıpırdandım ama kollarımı neredeyse masadan kaldırdığımı fark ettiğimde kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Omzumun üzerinden ters ters baktım. "Yine hile yapıyorsun."

"Eğer doğru hatırlıyorsam, sadece bir kural vardı." Üzerime eğildi ve göğsünü sırtıma bastırdı. Elini kalçalarımın arasına götürdü ve çoraplarımdan birinin eteğiyle hafifçe oynadı.

Yumruklarımı sıkmak istedim ama bu avuç içlerimi hareket ettirmek anlamına gelirdi. Benimle oynuyordu, hareket edeceğimi umuyordu.

Hiçbir şey yapmaya cesaret edemezdi. Beni istediği kadar okşayabilirdi ama ben hareket etmiyordum.

Parmakları kalçamda daha yukarı hareket etti. Dokunuşlar iç çamaşırdaki açıklığa ulaşıyor, hassas tenimde yumuşak izler bırakıyordu.

İrkildim ama yerimden kıpırdamadım.

"Seni geriyor muyum?" diye sordu, yüzünü saçlarıma gömerken derin bir nefes aldı.

"Gergin değilim," diye mırıldandım yorgunca.

Diğer eli başımın arkasındaki saçları topladı ve kulağıma ulaşabilmek için başımı geriye doğru çekti. "Ah, sevgili Alina... Sana çok korkunç, mide bulandırıcı şeyler yapmak istiyorum. Umarım bunu biliyordursun."

Sıcak nefesi kulak mememi gıdıklarken, o tuhaf dili uzandı ve muhtemelen önceki geceden kalan yapışkan burbonu tatmak için yanağımı yalayabilecek şekilde uzandı.

"Senden korkmuyorum."

"*Yalancı*," diye fısıldadı. "Neredeyse altımda titriyorsun."

"Üşüyorum. Mükemmel içkiyi ziyan ettin."

"Tükürdüğünde bunu kendin yaptın. Yutman gerekirdi. O zaman bu durumda olmazdın." Boynumu yumuşakça emdi. "Korku içinde marine olduktan sonra tadının nasıl olacağını merak ediyorum. Beni daha ne kadar bekleteceksin, seni zalim şey?"

"Sonsuzluk - bu sizin için ne anlama geliyorsa artık."

"Pekâlâ." İçini çekti, beni bıraktı ve geri çekildi. Yaratık masasının diğer tarafına ulaşp deri döşemeli sandalyesinde arkasına yaslandığında görüş alanıma geri döndü. Arkasındaki pencereden gelen ışık onu cennetten gelmiş gibi gösteriyordu ama güzel bir haleye güvenilmemesi gerektiğini biliyordum. Beni sessizce izlerken başını avucunun içine yaslamıştı, tıpkı beni küvette yakaladığında yaptığı gibi. Kıvranışımı izlemek istiyordu ama bu sefer ona bu zevki tattırmayacaktım.

Başımı masaya yasladım ve daha fazla dinlenmek için gözlerimi kapattım. Hareket etmemi istiyorsa beni masadan kaldırması gerekecekti. Sabır benim için bir erdem sayılırdı. Sadece ne kadar kalacağı önemliydi.

CHAPTER SIXTEEN

YARATIK

Hiç bu kadar inatçı bir kadınla karşılaşmamıştı.

Kapının pervazına yaslanıp saatimi kontrol ederken ayağımı yere vurdum. En az on iki saattir aynı pozisyondaydı. İç karartıcı ve acımasız tavrına rağmen, bu sefer gerçekten yaşamak isteyebileceğinden korktum.

Bu tamamen yanlıştı. İşlerin nasıl gitmesi gerektiği konusunda işbirliği yapmıyordu. Neden oyunları en başından beri amaçlandığı gibi oynayamıyordu? Asla bu kadar ileri gidemezdi.

Nedense, saatler önce onu öldürmekle tehdit ettiğimde, ağzımda doğru bir tat bırakmadı ve kelimeler dilimde ekşi kaldı.

Ellerimin onun içindeki yaşamı sıkıldığını, etini dişlerimin arasına alıp kemiklerinden kurtardığımı hayal ettiğimde, bu bana başlangıçta beklediğim zevki vermedi. Beni uyuşuk bıraktı. Nasıl hayal edersem edeyim, hiçbir şey hissetmedim.

Ona olan takıntımın *bu* tür bir açlıktan kaynaklanmadığını fark etmeye başlamıştım. Onun canlılığı, inatçılığı, sivri dili ve zekâsı arzuladığım şeydi. Riske aldırması, bana karşılık verme biçimi, hastalıklı flörtümüz en çok beklediğim şeydi. Tadı ne kadar güzel olursa olsun, bir cesetle *bu* tür bir eğlence yaşayamazdım.

Girişten ona baktığımda, artık ayakta durmuyordu, masanın üzerinde yatıyordu, dizleri bükülmüştü. Sanırım ayakta durması gerektiğine dair hiçbir şey söylememiştim.

Masasında ona yaklaştım, yüzünü görmek için başımı eğdim. Bir mezarlık heykeli gibi huzurlu bir ifadesi vardı. Bu durumda rahatça dinlenebildiğine göre onu çok yormuş olmalıyım.

Eğildim, nefes alırken alnımı onun başına yasladım. Sabahın erken saatlerinde meyhaneden atılmış bir sarhoş gibi kokması önemli değildi. Kendi alışkanlıkları düşünüldüğünde eğlenceli, komikti. Geri çekildiğimde, kokusunu başka bir şey bozdu.

Gözlerimi ona diktim ve yere bakmak için arkama yaslandım. Koyu kırmızı halının rengi değişmişti. Çizmelerinin altında daha koyu kırmızı bir leke vardı. Gerçekte ne olduğunu görecektik kadar yakın olmasaydım bunu bir gölge sanabilirdim.

Altına işemişti.

Şu velet.

"Alina!" Bağırđım.

İrkilerek uyandı. Gözbebekleri üzerime düştüğünde gerildi ve yorgun gözlerinin kırmızısına karşı gözlerini inanılmaz derecede mavi yaptı. "Evet?" Sesi çatallaştı.

"Çık dışarı."

"Hayır."

"Oyun bitti. Sadece git."

İkna olmuş görünmüyordu, kaşlarını kaldırarak bana baktı.

"Ciddiyim. İştahım kaçtı," diye homurdandım ve çalışma odasından çıkıp servis kapısına doğru yürüdüm. Gürültülü bir tıkırtıyla mandalı açtım ve fırlattım. Bekledim ama o hâlâ gelmemişti.

"Alina!" Tekrar bağırđım. "Fikrimi değiştirmeden önce!" Hâlâ cevap yok.

"Korkunç olan her şey aşkına," diye homurdandım ve hışımla koridora geri döndüm, ama döndüğümde o gitmişti.

Sonra servis kapısının koridorda çarparak kapandığını duydum.

Şu küçük fındırdek.

CHAPTER SEVENTEN

ZEHİRLEYİCİ

I batıl inançları yoktu.

Babamın mezarı üzerinde küçük çiçekler büyüdü.

Derler ki, eğer iyi bir insan olsaydınız, mezarınızda çiçekler açardı. Kötü bir insan olsaydınız, sadece yabancı otlar olurdu.

Hala bunun insanların kendilerini daha iyi hissetmek için anlattıkları bir masal olduğuna inanıyordum.

Vücudum hiç olmadığı kadar ağrıyordu. Dikişlerimden ayrılıyordum. Vücudumda o hayvan gibi adamla yaşadığım birçok karşılaşmadan kalma eski ve yeni çürükler ve çizikler vardı. Fiziksel ağrının yanı sıra, uzun süre bir masanın üzerine eğilerek uyumaktan ve saatlerce bir santim bile hareket etmemekten dolayı kaslarım gerilmişti. Birkaç kez çok tuhaf ya da çok fazla baş belası olarak hayatımı kurtarmış olmam bana hala inanılmaz geliyordu.

Babamın mezarı önünde diz çöktüm. Mezar taşı bile en az kendisi kadar korkutucu ve heybetliydi. Uzun, koyu renkli, granit gibi bir şeyden oyulmuş bir taşı. Ortasına ölüm maskesi yerleştirilmişti. "Dinlenirken" bile sert ve odaklanmıştı. Yüzündeki o kırışıklıkların ne kadar kalıcı olduğunu dinlenmeye çekildikten sonra öğrendim. Annemin yanına gömülmemiş olması utanç vericiydi ama ebedi istirahatgahlarının nerede olmasını istedikleri konusunda anlaşılamamışlardı.

*Jacek Aleksander Lis
Nisan 1845-Ocak 1889*

"Birinin elinde bir serçe olması, çatıda bir güvercin olmasından daha iyidir."

Bu onun en sevdiği sözdü. Bana sık sık tekrarladığı bir cümleydi, öyle ki okurken sesini duyabiliyordum. Genellikle benim hırslarımla ilgiliydi. Yapabileceğimden fazlasını üstlenmemem konusunda sürekli uyarır, fikirlerimi çok büyük, belirsiz ve ulaşılamaz oldukları için eleştirirdi.

"Eminim beni gördüğünüze çok sevinmişsinizdir, öyle değil mi baba?" Sanki cevap verecekmiş gibi irkildim. Beni şimdi görürse hayal kırıklığına uğrayacağını biliyordum. Taşrada saklanmadan önce onu cenazede gördüğümünden bu yana bir yıldan fazla zaman geçmişti. "Gecikmem buna degecek. Geldiğimden beri çok şey oldu."

Sonraki bir saati açık havada konuşarak geçirdik. Ölüler nadiren yargıda bulundukları için her şeyi anlatabileceğim tek kişi oydu. Tedavi ediciydi ama benim açımdan biraz acınası bir durumdu. Dertlerimi anlayabilecek tek kişi ölmüş olanlardı.

"Phoebe ve ben hala arkadaşız. Artık eski şehir evindeyim. Birkaç arkadaş daha topladım, belki bir ya da iki düşman. Her zaman bunların el ele gittiğini söylerdin. Doğal bir denge, gerçi bunu hak etmek için ne yaptım bilmiyorum." Kırmızı parmak uçlarını karıştırarak güldüm. "Sen sormadan söyleyeyim, henüz kocam yok."

Derin bir nefes aldım, kederimi dizginlemek için boğazım sıkılıyordu.

"Bir şey keşfettim," diye söze başladım, mezardan bir çiçek koparıp sapını parmaklarımın arasında çevirirken. "Sanırım onları inceleyebilirim. Ondan iyi bir şey çıkarabilirim. Yeni bir yaratık. O... büyüleyici. Daha önce hiç görmediğim bir şey." Yutkundum, gözlerim doldu. "Keşke burada olup bana yardım etseydin. Bunu tek başıma yapabilir miyim bilmiyorum. Sen gittiğinde İskenderiye Kütüphanem yanmış gibi oldu. Neyi bilmediğimi bilmiyorum. Sanki ne kadar çok şey öğrenirsem, o kadar az şey biliyorum. Bundan nefret ediyorum," diye mırıldandım, gözyaşlarımın akıp gitmesi ve göz çukurlarımda yeniden emilmesi için yalvarmak üzere başımı arkaya yatırdım. Bulutların kapalı perdesi üzerimizde alçakta asılı duruyordu.

Gri genişlikten kalın yağmur damlaları düşmeye başladı. Önce birkaç tane, sonra bir sürü. Ne olduğunu anlamadan su beni ıslatacaktı. Alışılmadık bir yağmurdu, normalden daha ağır damlalar vardı. Başka bir masala göre bu da ölümün yakın olduğu anlamına geliyordu. Sanırım ölüm her zaman yakınımda olacaktı, en yakın yoldaşım. Kapımın önünde mırıldayan, beni güvenilir bir yiyecek kaynağı olarak bilen sokak kedisi.

Sonunda ayağa kalktığımda uzun süre oturmaktan dizlerim ağrıyordu. Kan bacaklarımda karıncalanma hissiyle geri döndü.

"Bunu daha mutlu bir günde tekrar yapalım," dedim ve çiçeği yeşillik yatağına geri attım.

Yağmur bana havanın ne kadar soğuduğunu hatırlattı. Sonbahar hızla sona eriyordu. Siyah kıyafetlerimin içinde bile soğuğun kemiklerime, zihnime, daimi varoluş halime nüfuz etmesine engel olamıyordum.

Sisli patıkada yürürken birkaç saksağanın yerleştiğini ve bir ya da iki kedinin saklanmak için mezarların arasından koştuğunu gördüm. Sis onların ardından dans ediyor, kıvrılıyor ve havada kayboluyordu. Kargaların bile söyleyecek bir şeyi olmadığına göre fırtına yaklaşıyor olmalıydı.

Yağmur bir yana, mezarlık yasaklayıcı bir güzelliğe sahipti. Sarmaşıklarla kaplı zeminin altında, sonsuza dek mahzenlerinde saklanacak yüzyılların sırları saklıydı. Bu mezarlık, bir tür arboretum gibi ağaçlarla kaplıydı. Babam hayattayken burada yiyecek arardı, çünkü şehre bu kadar yakın pek fazla yer yoktu.

Heykeller dimdik duruyor, ben geçerken bana acıyarak bakıyorlardı. Meleklerin gözleri, zarif formlarına rağmen her zaman biraz sertti. Beni yargılıyorlardı, bana tepeden bakıyorlardı. Bu yüzden mezarlıkta en sevdiğim heykellerden bazıları köpekler, atlar ve bir mezarın üzerinde güneşlenen uyuyan bir kadındı.

Karanlık bir patikadan geçerken, alçak, ahenkli tıkırtılar yoğun sisi delip geçti. İnce hava, sesin gökyüzünde yanıp sönen bir ışık gibi yayılmasını sağlıyordu.

Şimdi olmaz.

Patika yoldan aşağı inip mezarlıktaki üstü kapalı bir köprüden geçerek, unutulmuş yeraltı mezarlarının önünde asılı duran sarmaşıkların altına saklandım. Gök gürültüsü gökyüzünde gümbürdüyor, duvarlara alçak bir titreşim veriyordu. Dışarıdaki ağaçlar çırpınmaya başladı, çatırdama, şapırdama ve şapırdama korosuyla birbirlerine çarparak hızlarını artırdılar.

Eğer daha fazla tıkırtı olsaydı, kaynayan havanın sesleri arasında duymazdım ama öğrenmek için beklemedim. Köprünün altında, yeraltı mezarlarından oluşan bir yol açıldı, ortadaki yapının tepesinden bir sedir ağacı yükseliyordu. Ağacın etrafını çepeçevre saran, özel mezarlara açılan birçok kapı ve üst kata çıkan merdivenlerle kaplı, dairesel yapıyı çeyreklere bölen dairesel bir batık yoldu bu.

Yol boyunca, bahçıvan tarafından ihmal edilmiş, uzun dikenli ayı kayışı dalları yetiştiriyordu. Küçük meyveleri olan uzun bir bitkiydi, omurgasına düzgünce yerleştirilmiş zeytine benzeyen bir şeydi. Yaprak kenarları sıkı sivri uçlar halinde kıvrılmıştı.

Yerden bir tane kopardım ve bu sırada ellerime battı. Yanıma keskin bir şey almamıştım, o yüzden bu işimi görecekti.

Köprünün altından ayak sesleri yankılanıyordu, ben de daha yüksek bir yere çıkmak için merdivenlerden yukarı koştum, tenimi ısırarak soğuk havayı ve nemli yas elbisemin sürtünmesini görmezden geldim.

Yukarıdan baktım, çömelerek sarışın yaratığın görüş alanına girmesini izledim. Altımdan geçerken bir dizi klik sesi daha duyuldu. Hayal kırıklığı içinde duvarı tekmeledi, mırıldandı ve elini ıslak saçlarında gezdirdi.

Yüksek zeminin kenarına yaslandığımda, kenardan bir miktar toprak ufalandı ve omzuna düştü.

Kafasını kaldırdı ve ikimiz de bir anlığına donup kaldık. Sanki birbirimizin kafasına tabanca dayamıştık. İkimiz de hareketsizdik. Bir şimşek çakması gökyüzünü aydınlattı ve gözleri, bakışlarının ne kadar yoğun olduğunu mükemmel bir şekilde yansıtan yansımalarını bana geri verdi.

Merdivenlere doğru hızla hareket ettiğinde çıkmaz bozuldu.

Tökezleyerek geri çekildim ve mezarlığın içinde minyatür bir kasaba gibi sıralanmış uzun, ev benzeri mezarlara doğru koştum. Kilitlenmemiş bir kapı bulmak için çaresizce her bir kolu çekiştirirken, mühürlü kapılar hiç hareket alanı bırakmıyordu. Mezar taşlarının arasından koştum, o görüş alanına yaklaştıkça yataktan yatağa atladım. Yosun tutmuş lahitlerin üzerine tırmandım ve bir sonraki sahanlığa ulaşmadan önce dik tepeye doğru yükseldim.

Bir kavşakta durdum. Yorgunluktan boğazım yanıyordu, duraklamam panik içinde beni biraz rahatlattı. Heybetli heykellerden oluşan kalabalık bir jüri gibi etrafımı sarmıştı ve celladım çok yakınımdaydı. Dönüp yolların her birine bakarken ıslak saçlarım yüzüme çarptı. Bir diğerinden daha iyi görünen hiçbir yol yoktu, hepsi eşit derecede karanlık ve bilinmezdi, yağmur gölgelerdeki her şeyi birbirine karıştırmıştı.

Ancak o zaman çakan bir şimşek bana hangi yoldan gitmemem gerektiği konusunda ipucu verdi. Işık, ortada uzun boylu bir figürü aydınlattı, sadece gerçekten soğukkanlı, öldürmeye hazır bir şeyden gelebilecek hesaplanmış bir kararlılıkla yaklaşıyordu.

Onunki olmadığı sürece seçtiğim yolun bir önemi yoktu.

Mezarların arasından geçtim. Botlarımın altındaki rahatsız ruhları umursamadan aceleyle koşarken küçük, mütevazı mezar taşları devrildi.

Onu gözden kaybettim, ama büyük bir mezara yaklaştığımda, kapının çerçevesinin üzerine kazınmış iki kenetlenmiş elin üzerinde "*Tekrar buluşacağız*" yazıyordu. Ellerim kapılarla sadece bir anlığına buluştu.

Vücudum ileri doğru sarsılarak kapılara çarptı ve güçlü kollar yerde benimle boğuştu. Kıllı bitkinin iki ucundan tuttum ve keskin otu boğazına doğru iterek onu ısıramayacağı kadar uzakta tuttum.

Bana tısladı, dişlerini büyük bir şiddet ve öfkeyle gösterdi. Beni öldürmekle tehdit etmesinin ne kadar dürüstçe olabileceğini ve hiç terlemeyeceğini fark etmemi sağladı. Bu tam anlamıyla bir yırtıcıydı. Ondan insani bir şey beklemek için hiçbir nedenim yoktu. Bekleseydim aptal olurum.

Dikenli çalıyı ona doğru itmek için tüm gücümü kullandım. Daha sert ittikçe derisinden siyah kan damlamaya başladı. Dizlerimi kaldırdım ve dışarı doğru tekmeleyerek tekrar ayağa kalkmam için onu geri ittim ama inadı sınır tanımıyordu.

Savurduğumda dikenli sap yüzüne çarpıp derisini kesti ama bu onu pek korkutmadı.

Gözleri kararmıştı ve tekrar saldırıp boynumdan tutarak beni geriye doğru iterken gözlerini bana dikmişti.

Dizlerimin arkası taş lahdin kenarına çarptı ve beni lahde doğru çarptı, yere düşerken başım taşla çarptı. Şiddetin etkisiyle ciğerlerimden nefesim kesildi.

Tırnaklarımı bileğine geçirdim ve nefes nefese kaldım. Kalbim kaburgalarımı çarpıyor, eğer kaçamayacaksam kendi kaçışını yapmakla tehdit ediyordu. Kavrışı sıkılaştı ve beni aşağıdaki levhaya sabitledi.

Dizimi tekrar kaldırmaya çalıştım ama bacaklarımı tekmeleyerek ayırdı ve sıkıca bacaklarımın arasına yerleşti.

"Bırak beni!" Bağırma çalıştım ama tutuşu sesimi kesiyordu.

Sonra boşta eliyle elbisemi çekiştirerek bacağımı omzuna attı.

"Hayır!" Çığlık attım. Gözlerim büyüdü ve ona karşı mücadele ettim, elime geçen her şeye tutunmaya çalıştım. Gözlerimden yaşlar boşandı. İlk defa ondan korkmayı içimde buluyordum. Yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Bunu yapacaktı ve ben onu durduramayacak kadar güçsüz olacaktım.

Elini çenemin yanından boynuma doğru kaydırdı, boynumu uzatmaya zorlayarak beni merhametine açtı. Zonklayan boynumu görünce dişlerinin seğirdiğini görebileceğim kadar yakındı. Kuduz bir hayvan gibi titriyordu, yakalayabildiği her şeyi parçalamaya hazırdı.

"*Silas!*" Yalvarışım çığlık ve hıçkırık arası bir şeydi, savaşıyor muydum yoksa korkarak mı ölmek istediğime karar veremiyordum.

Durakladı, titreyen bedeni üzerimde geziniyor, gözleri boynuma sabitlenmişti. Islak saçları yüzüme su damlaları bırakıyor, taze gözyaşlarına karışıyordu.

Adını haykırdığımı duyunca sanki içinde bir şeyler koptu ama ne hissettiğine karar veremedi. Yüzündeki ifade çok üzücüydü. Öfkeli, sinirli ya da çelişkiliydi - her ne olursa olsun, bana daha fazla tahammül edemeyecekti.

"Tekrar söyle."

"S-Silas..." Sertçe yutkundum, boğazımda bir yumru oluştu. "Öyle değil." Sesi titriyordu.

"Lütfen yapma-" diye kıvrandım. Sıcak gözyaşları yüzümü boyadı ve kulaklarımda birikti, ama mümkün olduğunca uzun süre sert bir ifade takındım.

Yaklaştı, burunlarımız neredeyse birbirine değiyordu. Sanki bir muammaya bakıyor gibiydi, beni bu halimle tanıyamıyordu.

"Yine," dedi, sesi alçaktı.

"*Senden nefret ediyorum.*" Sesim çatallaştı ve boğazım endişeden ve parmaklarının baskısından ağrımaya başladı.

"Tekrar," dedi, yüzünü boynumun kıvrımına gömdü, kalçalarını bacaklarımdan arasına daha sıkı bastırdı ve uzun, iğne gibi dişlerinin tenime sürtünmesine izin verdi.

"*Silas,*" diye boğuldum, "*hazır değilim, lütfen.*"

Bu son, değil mi?

Başını sıkıntıyla başımın yanındaki taşa vurdu. "Bunu yapamam," diye nefes aldı ve bacağımın omzundan kaymasına izin verdi.

Arkasına yaslandı, acınası halimi inceliyordu. Boynumu bıraktığında kan tekrar başıma hücum etti ve sonunda nemli havada nefes alabildiğim için rahatlayarak inledim. Gözlerimi kapattım ve öksürdüm. Açgözlülükle emebildiğim her şeyi içime çekmeye çalışırken temiz havanın hücumu boğazımı tahriş etti. Sırada ne varsa onu bekledim ama ne yazık ki diğer ayakkabı hiç düşmedi. Karşımdaki varlık kayboldu ve hava onun yokluğunda daha hafif hale geldi.

Gözlerimi açtığımda sadece boş bir mezar gördüm. Kasvetli hava devam ederken metal çift kapılar tembelce birbirine çarptı,

altındaki kargaşadan habersizdi, görünürde tek bir sarışın şeytan yoktu.

CHAPTER EIGHTEEN

ZEHİRLEYİCİ

"Uyuyakalmışım. Hayır, Phoebe, lütfen sakın ol. Sadece çok içtim. Kendimi iyi hissetmiyordum. Söz veriyorum her şey yolunda!" Duvara yaslanırken telefonu sıkıca tutarak ona yalvardım.

"Bana yalan söyleme! Evde olmadığını fark edene kadar arayıp durdum!" diye ağladı. "Senden haber alamayınca polise şikayette bulunacaktım!"

"Phoebe, her şey yolunda. Sana iyiyim diyorum. Birini ziyaret ediyordum, çok uzun sürdü. Sonra dün babamı görmeye gittim. Sadece zamanın nasıl geçtiğini anlamadım."

Titrek bir nefes aldı ama misafirim olduğunu söylediğimde rahatlamadı. Aramızdaki gerginlik telefonda bile devam ediyordu.

"İstersen bana gelebilirsin? Bir konuda tavsiyeye ihtiyacım olabilir," diye teklif ettim.

"Tavsiye mi? Ne hakkında?" İlgisini çekmişti.

"Ben...um." Bir dakika durakladım. "Giyecek kıyafetim kalmadı."

"Otuz dakika içinde orada olacağım." Hiç vakit kaybetmeden telefonu bir tık sesiyle kapattı. Phoebe'yi ziyarete ikna etmek için fazla bir şey gerekmiyordu, *özellikle de* işin içinde kıyafet varsa.

Başımı telefonun yanındaki duvara yasladım ve uzun, bıkkın bir iç geçirdim. Bugün uzun olacaktı. Bunu hissedebiliyordum.

Sabahın büyük bir kısmı cildimi fırçalamakla geçti, sadece ne kadar iğrenç hissettiğim için değil, o geceden kalan zehirli viski ertesi gün ortaya çıkan pembe bir döküntü oluşturduğu için. Üzerime en hafif, en az

Bulabildiğim kaşındırıcı bir elbise, Phoebe'nin bir noktada geride bıraktığı ipek çay elbiselerinden biri. Yumuşak dokusu tahriş olmuş cildimi rahatlattı. Vücudumun ön kısmı sürtünme yanığı gibiydi.

Planım başarısız olmakla kalmadı, kötü paketlenmiş baruttan daha hızlı bir şekilde yüzüme patladı. Çok fazla bir şey yapmasına gerek kalmadı, çünkü aşağılanma tamamen benim öngörü eksikliğimden kaynaklanıyordu. Beni çok çabuk buldu. Evine tırmanışımı izlemiş olmalı, muhtemelen sürahisini zehirleyişimi de izlemiştir.

Ne kadar amatörce.

Bana gitmemi söylediğinde çok öfkeliydi. En azından onun için bir baş belası olduğumu bilmek beni gülümsetti. Beni yakalamış olabilirdi ama ben kazandım. Hâlâ hayattaydım.

Muhtemelen yakında benim için geleceğini fark ettiğimde gülümsemem azaldı. Daha önce mezarlıkta kesinlikle kararlı görünüyordu. Neden beni orada bitirmediği tek sorumdu. Döndüğünde o kadar da şakacı olmayabilirdi. Phoebe'nin gelecek olması iyi bir şeydi. Gece kalmasını önermeliydim.

Kapı zilinın çalması beni ürküttü. Çok çabuk oldu. Telefonu kapattığına yemin edebilirim!

Kapıyı açtığımda elinde birkaç kitap yığını ve bir el çantası tutan uzun boylu bir figürle karşılaştım.

Benim tatlı Viktor'um, zamanlaman ne kadar kötü.

"Kredi oldukları için doğrudan teslim etmenin en iyisi olacağını düşündüm ama sonra hangisini seçeceğime karar veremedim, bu yüzden hepsini getirdim. Ciltli ve gevşek yapraklı." Viktor ince gözlüklerinin kenarından utangaç bir ifadeyle baktı. "Özür dilerim, size telefon etmeliydim ama ne yazık ki kartvizitinizi almadım."

"Hayır! Hayır, hiç sorun değil. Lütfen içeri buyurun," dedim hızla, arkasında başka beklenmedik ziyaretçiler olup olmadığına bakarak. Neyse ki hiçbiri yoktu.

"İçerisi daha büyük," diye yorumladı kollarındaki kitapları dengelerken ve merdivenin üzerindeki dairesel pencereye bakarken.

"Benim değil," dedim kapıyı arkasından kilitleyerek. "Ben sadece bir arkadaşımın boşluğunu işgal ediyorum."

"Yedek evi olan insanlarla arkadaş mısınız? Etrafta duran fazladan araba tekerlekleri gibi mi?" diye alay etti.

"Biliyorum, böyle söylediğimde kulağa oldukça anlamsız geliyor." Avuç içlerimin tahriş olmuş derisini kaşıdım. "Şunların bazılarını çıkarayım

Ellerini. Gel." Kitaplardan bazılarını kollarımın arasına alarak onu oturma odasına doğru çağırdım.

Oturma odasının duvarları kitap raflarıyla kaplıydı ve üst raflara ulaşabilmem için köşede tekerlekli bir merdiven duruyordu.

"İsterseniz çay masasının üzerine," diye talimat verdim, kitapların yanına oturdum ve sırtlarında başlıklarını ve cilt numaralarını inceledim.

"Kitapların da arkadaşınıza ait olmadığını varsayıyorum?"

"Hayır, bu benim koleksiyonum. Çoğu babamdan kaldı," dedim, o yanımdaki koltuğa oturana kadar gözlerimi kâğıtlardan ayırmadan.

Elini çantasına attı ve birkaç santim kalınlığında, ciltlenmemiş üç kâğıt çıkardı.

Onları bana uzattığında gözlerim parladı. Başlıkları dikkatle okudum. Hepsi de güncel botanik dergilerinde yeni bitki örtüsü, rehberler ve doğal toksinleri içeren diğer kimya konularını detaylandıran yazılardı. Buna yaklaşılabilecek tek hediye üç düzine portakal olurdu.

"Bunlar iyi olacak mı?" diye sordu, hangisini çevirdiğimi görmek için bana bakarak.

"Bunlar *mükemmel*." Heyecanım etrafa yayıldı ve kollarımı boynuna dolayarak ona sıkıca sarıldım. "Teşekkür ederim Viktor."

Elleri tereddüt etti, uzandı ve belimin üzerinde durdu, sonra beni sarmalarına ve jeste karşılık vermelerine izin verdi.

Ön kapının kilidi tıkladı ve kapı hızla açıldı.

"Birkaç seçeneğim var ama görünce öğürmeyeceğin pek fazla renk bulamadım-" Çırpınan kızıl saçlı, yedek anahtarla içeri girdi, antreden bize baktı ve oturma odasına göz gezdirdi. "Oh- bölüyor muyum?" Kaşlarını imalı bir şekilde bana doğru oynattı.

"Hayır, hayır, Phoebe." Kızardım ve Viktor'u bıraktım, oturduğum yerden kalkmadan önce eteğimi düzelttim. "Bu Viktor! Botanik bahçelerinde tanıştığım-"

"Evet, tabii ki! Başka bir Viktor olduğunu düşünmezdim." Phoebe güldü ve elini uzattı. "Phoebe Aston, sizinle tanıştığıma memnun oldum."

Onu karşılamak için ayağa kalktı ve Phoebe'nin üzerinde durup elini tutarak sıktığında daha da kısa görünmesine neden oldu. "O zevk bana ait-eğer

Etkinlikler için yer arıyorsanız, ilgileniyorsanız müze küratörleri arasında birkaç bağlantım var!"

"Elbette öyleyim! Buyurun, kartvizitimi alın." Çantasını karıştırdıktan sonra üzerinde adı ve numarası yazılı allık pembesi bir kart uzattı.

Başını salladı ve kartı alıp hafifçe okşamadan önce ceketinin cebine koydu. "Bulduğum her şey için sizi arayacağım."

Phoebe onun yanından geçip bana baktı ve kaşlarını kaldırdı. "Bir kez olsun *beyaz giydiğine* göre giyecek seçeneğin çok azalmış olmalı."

"İkinizi yalnız bırakabilirim, bu çok önemli bir mesele gibi görünüyor." Viktor başının arkasını ovuşturdu.

"Hayır! Kal!" Gülümsedim. "Ne kadar çok o kadar iyi! Çok uzun birkaç gün geçirdim. Arkadaşımın olması güzel," dedim ama korktuğum için bunu itiraf etmedim. Tanıklara ihtiyacım vardı. Yaratığım beni sadece yalnızken rahatsız ederdi, başkaları varken nadiren ortaya çıkardı. Çoktan gelmiş, onların gitmesini bekliyor olabilirdi.

"KAHVEYİ YAKTIM. Umarım sade seversin," diye geveledim, fincanı masaya koyarken Viktor'a doğru yalpalayarak yürüdüm.

Üçümüzün de içmeye ve Phoebe'nin küratörlüğünü eleştirmeye karar vermesinin bir sonucu olarak kıyafetler sandalyelere, koltuk arkalıklarına ve yerde dağınık bir yığına dağılmıştı.

"Tam sevdiğim gibi yapmışsın! Aslında yanık olmasını daha çok tercih ederim!" Viktor'un aksanı sarhoş olduğunda kalınlaşıyordu. Fincanın kenarını ağzına götürdü ve kahveyi kolaylıkla içti. Alaycı bir tavırla dudaklarını şapırdattı. "Nefis! Merak etme, daha fazla lezzet katıyor."

Viktor bizi bu gece koyu likör yerine votka içmeye ikna etmişti. O gayet iyi idare ediyordu ama Phoebe ve benim yanaklarımız pembeleşmiş, amaçsızca kıyafetleri karıştırırken liseli kızlar gibi kıkırdıyorduk.

Elinde başka bir elbise tutan Phoebe'ye doğru yürürken ona güldüm.

"Peki ya bu?"

"Viktor, mavi evet mi hayır mı?" Elbiseyi vücuduma doğru tutarken ona doğru dönerek sordum.

"Herhangi bir renk gayet iyi görünür." İç geçirdi, koltuğa yaslanırken arkasına yaslandı, ancak bacakları çok uzundu ve koldan sarkıyordu.

"Bu doğru değil," diye azarladı Phoebe. "Kimseye turuncu yakışmaz." Gözlerimi devirdim ve elbiseyi ona geri uzattım.

Döndüğümde fuayenin karanlığı her zamankinden daha heybetliydi. Sonsuzdu, gözlerimin alışmasına izin vermezsem sonsuza kadar genişleyecekti.

İşte o zaman onu gördüm - koridorun karşısındaki mutfak penceresinin önündeki o kusursuz vücut hatlarını. İnsanlar evdeyken etkileşime girmediği konusunda haklıydım ama artık burada olduğunu bildiğim için kimsenin gitmesine izin veremezdim.

Yaratığıma hâlâ kızgındım.

"Şuna bir bakayım." Tembelce kırmızı bir elbiseyi işaret ettim. "Kırmızı mı? Emin misin?" Phoebe mırıldandı.

"Neden olmasın? Kendimi biraz maceraperest hissediyorum," diye şaka yaptım. "Viktor?" Adını duyunca köpek yavrusu gibi doğruldu ve hazır olda beklemeye başladı.

Viktor merakla izliyordu, bakışlarında aynı merak vardı, tıpkı bahçedeki bitkilere baktığı gibi. *Bana* da aynı gözle bakıyordu. İki erkeğin bana böyle baktığını bilmek yeni bir duyguydu, gerçi daha sonra özellikle birinden bu konuda azar işiteceğimden emindim.

Phoebe kırmızı elbiseyi tenime doğru tuttu, denememe izin verip vermemeye karar vermeden önce nasıl görüneceğini görmeye çalıştı.

"Kırmızı hakkında ne düşünüyorsun?" Viktor'a sordum.

Gözlerini benimkilerden ayırmadı, elbiseye bakma zahmetine bile girmede. "Hiçbir şey kıyaslanamaz," dedi basitçe.

"Bakmadın."

"Zorunda değilim." Sırıttı.

"Arsız." Ona kaşlarını çatarak arkama baktım, tanıdık hayalet daha önce bulunduğu yerden ayrılmıştı. Viktor ve Phoebe'ye döndüğümde muzaffer bir gülümseme yayıldı. "İkiniz de bu gece burada kalmalısınız. Korkarım ki sarhoşken yaralanma gibi bir alışkanlık geliştirdim."

"Senin izninle ya da iznin olmadan kalmayacağımı düşünmen çok komik." Phoebe gülerek önceki elbisemi topladı ve bana uzattı.

"O halde ikinizi bırakayım mı?" Viktor sordu.

"Hayır, sen de burada uyuyacaksın. Ayrıca, beni o kadar merdivenden başka kim taşıyacak? Elbette Phoebe değil," diye şaka yaptım.

"Korkarım bu uygunsuz olur, ama Phoebe'nin görüldüğünden daha güçlü olduğunu biliyorum. Bunu kolayca yapabileceğinden eminim." Güldü, koltuktan kalktı ve gerindi. "Ben kendim çıkarım ama sabah akşamdan kalmalığın nasıl gittiğini öğrenmek için seni ararım."

Gittiğini hatırlamıyordum ama Phoebe'nin kapıyı arkasından kapattığını hatırlıyordum. Sonra ikimiz tökezleyerek üçüncü kata, yatak odama çıktık.

Başım dönmüş bir halde yatağa yuvarlandım.

Phoebe çarşafı çekiştirdi ve benimle birlikte içeri girdi.

"Yani?" Phoebe mırıldanarak yatakta yanımda yüzüstü yattı. "Bunu etrafta mı tutuyorsun?"

"Belki." Ona gözlerimi devirdim. "Henüz karar vermedim."

"Neden tereddüt ediyorsun?"

Omuz silktim. "Bu adil olmaz. Dikkatim bölünmüş durumda." Sırtışı bozuldu. "Kiminle?"

"Hiç kimse."

"Kim o, Alina?" "Hiç kimse."

"Umarım bu kesin bir S ismi değildir."

"Olabilir. Sana ne bundan?" Başımı kaldırdım ve yan tarafıma dönerek ona baktım.

Narin kaşları birbirine kenetlendi. "Seni incinmiş görmek istemiyorum," dedi yanağıma hafifçe dokunup parmağını koyu renk kirpiklerimin üzerinde gezdirdikten sonra açık renk kirpiklerime doğru ilerledi.

"Telaşlanacak bir şey yok. Önüme çıkan her erkekle başa çıkabilirim."

Bana sıkıca sarılmadan önce kısa bir süre gülümsedi ve başını göğsüme yasladı.

Durakladım, kızıl saçlıya baktım. İçkinin etkisiyle duygularım kabarmış olmalıydı. Ona tekrar sarıldım ve çenemi başına yasladım.

Benim tatlı Phoebe'm, benim için çok fazla endişeleniyorsun.

UYUYAMIYORDUM. arşıflar arasındaki her sürtünmede isiliğim yanmaya başlamıştı. Kirlenmiş bir elbise gibi derimi çıkarıp yıkayamamak beni üzüyordu.

Düşünebildiğim tek rahatlama tekrar banyo yapmaktı.

Su cennet gibiydi. Köpükler çeneme gelene kadar dibe battım. Suyun yaralarımınla oynaması ve beni okşaması. Banyoda tek başınıza yıkanmak varken kimin bir başkasının tesellisine ihtiyacı vardı ki? Kafamın içinde bir uğultu vardı. Ruh peşinde koşarken daha fazla su içmeliydim.

Başımı küvetin kenarına yasladım. Kenarı tuttum ve başımı kollarıma yasladım, kendimi topraklamak istercesine yüzümü sakladım. Yan yatarak leğenin kenarına doğru kıvrıldım. Mumdan geriye kalan ışık, küçük bir parıltı olmasına rağmen gözlerimi zorluyordu.

Uyuyakalmış olmalıyım, mide bulantım beni arada bir sendeletmekle tehdit ederken uykuya dalıp çıkıyordum.

Bir el saçlarımı yüzümden uzaklaştırdı. Bir öğürme sesi daha çıkardım ve inledim. Phoebe beni duymuş olmalı.

"Ben iyiyim... Uyumaya devam et. Ben iyiyim, sadece..." Gözlerimi kapalı tutarken derin nefes almaya çalışarak dizlerimi tekrar daha da yaklaştırdım.

Derin nefes al. Hasta olmayacaksın. İyisin, kendi kendime söyledim.

Sakinleştirici parmaklar saçlarımı taradı, saçlarım geriye doğru toplanıp leğenin kenarına, hastalanma *ihimalime* karşı suyun dışına serilirken kafa derim boyunca hafifçe sürüklendi.

"Lütfen git. Öğleden sonra içkim yeniden ortaya çıkarsa senin de hasta olmanı istemiyorum. Artık bize votka yok," diye mırıldandım, alnım hala küvetin serin yüzeyine dayanıyordu. "Hmm... bu çok hoş," diye fısıldadım. Dokunuşla rahatlayarak kafa derimi okşayan avuç içine doğru eğildim. Saçlarımla oynanması en sevdiğim duygulardan biriydi.

Sonra kafa derimdeki karıncalanma durdu ve saçlarım tekrar aşağı indi.

Geri çekilen ayak seslerini sağır edici duman ve metal kokusu takip etti. Duyu organlarıma, atın kılına vurulan bir kırbaç gibi çarptı.

Gözlerimi açtığımda orada kimse yoktu ama koku devam ediyordu.

Yavaşça döndüm. Leğendeki su koyu, opak bir kıpkırmızıydı.

Tereddütle bakışlarımı kaldırdım. Bir kız küvetin diğer ucuna yığılmıştı. Yapış yapış saçları, alçalmış yüzünün yan tarafına yapışmış ve küvetin kenarına yapışmıştı; kolları suyun içine doğru uzanmıştı. Kollarının arasında, kanayan boynunun hemen altında ıslak bir kağıt parçası porselene yapışmıştı.

Mürekkep nemden lekelenmiş ve akmıştı, kâğıt liflerinde damarlar gibi genişliyordu.

Kırmızı sana çok yakışıyor.

-S

Sertçe yutkundum, okunaksız lekeler haline gelmeden önce kağıdın hamurunda birbirine karışan kelimelerden başka bir şeye odaklanamadım.

Evin içinde ürkütücü bir cıvıltı sesi yankılandı, karanlıkta beni çağırıyordu, ancak retorikti, çağrıya cevap vermemi beklemiyordu.

CHAPT RNINTE N

ZEHİRLEYİCİ

C^{hop}.

Baltayı aşağı salladım ve kütüğe sapladım.

Phoebe'nin aksine, eve ayak uydurmak için tam bir personel tutma ihtiyacı hissetmedim. Evin tek sakini ben olduğumda, bir personele sahip olmak daha utanç vericiydi. Her şeyi kendim yapıyordum, yalnızlığımdan dolayı buna alışmıştım. Babam kırsaldaki kulübemizin bakımını nasıl yapacağımı gösterirken bir ya da iki kütüğü kırmama izin verirdi. Odun sobası için sadece birkaç küçük parça kesmem gerekiyordu, çünkü satın aldıklarım büyük şömineye daha uygundu.

Personeliniz olmamasının bir başka yanı da, listeye daha tuhaf görevler eklemek zorunda kaldığınızda kimsenin sizi sorgulamamasıydı.

Chop!

Baltayı dirseğin bağlı olduğu kola doğru savurdum ve kolu ikiye ayırdım.

Daha önce bana hiç bütün bir ceset bırakmamıştı. Bütün olarak gömmek zahmetli olurdu. Uzuvarları ortancalarımı gübreleyecek bir yuva bulacaktı. Yine de, onları toprağa yatırmadan önce kuzgunların yığınımdan istediklerini almalarına izin verdim.

Sonbahar havası ensemden ve alnımda biriken tere karşı serindi.

Karnımda gergin bir sızı vardı ve kabzasına yaslanmak için destekli baltayı kullandım. Eve'in laneti bu ay beni biraz erken ziyaret etmişti, peşimde bir *psikopatın* olmasının yarattığı stresten şüpheleniyordum. Hiç şüphe yok ki

gözlerim çok kararmıştı. Sürekli ılık bir rahatsızlık halinde olmadıgımda ağrı daha da kötüleşiyordu, bu neredeyse rahmimdeki kısa ağrı nöbetlerinden daha kötüydü.

Odunları çamur odasındaki yakacak odun kutusuna yerleştirdikten sonra baltayı omzuma alarak içeri doğru yürüdüm. Botlarım çimenler yüzünden ıslanmış ve yerde izler bırakmıştı ama bunu dert edemeyecek kadar sersemlemiştim. Giydiğim beyaz bluz bir hataydı, çünkü bu noktada kirle kaplanmıştı. Neyse ki eteğim siyahtı. İki lekeli giysiye ihtiyacım yoktu. Bugünkü işim bitmişti. Çamaşır yıkama işi daha sonraki bir zamana kalmıştı. Kaslarım, beni rahatlamış halimden çekip çıkaracak ekstra bir iş yükü olmadan ılık bir banyo için ağrıyordu.

Merdivenleri çıkarken attığım her adım bana ağır bir yük taşıdığımı hissettirdi. Çıkarken eklemlerimin gıcırdadığını duyduğuma yemin edebilirim. İkinci kattaki koridorun sonunda, karşı uçtaki bir gölge köşede birinin beklediğini ima ediyordu.

O kadar gün içinde bugün mü?

Evindeki o sahneden, mezarlıktaki sinir krizinden sonra ortaya çıkması ve bana kendi başıma atmam için bir ceset bırakması biraz yüzsüzceydi. Sınırlı huzur zamanımda beni rahatsız etmesine izin veremezdim.

Dikkatli bir takiple baltayı omzumdan indirdim.

Thwap!

Köşeyi döndüğümde bıçak başının yanındaki duvarın tahtasına çarptı.

Gözleri kocaman açılmıştı. Zorlu Yaratık'ı gerçekten h a z ı r l ı k s ı z yakalamış olabilirdim. Baltaya ve sonra tekrar yüzüme baktı. *Gerçek* bir şaşkınlık.

"Evlen benimle," diye nefes aldı.

"*Çık dışarı!*" Bağırarak bıçağı duvardan çektim ve kıymıkların yere saçılmasını s a ğ l a d ı m .

"Benimle b ö y l e flört ederken olmaz." Durmadan önce birkaç adım geri çekildi, bu alaycı bir kışkırtmaydı.

Tekrar savurdum, baltanın ağırlığı onu dikkatle yakalayamayacak kadar yavaştı, ıskaladım.

Bir yumruk daha. O kendini beğenmiş suratla karşılaşmadan önce eğildi.

"Oh, şimdi gerçekten benimle alay ediyorsun." Aramızdaki kolu tuttu ve yüzüme kafa attı.

Acı başıma vurdu ve baltayı bıraktım, geriye doğru tökezledim ve başımı yere çarptım.

Kafamı kaldırdığımda, baltayı başının üzerine kaldırmıştı.
Ben.

Büzüldüm ve yüzümü kapattım.

Thud!

Sesi hiçbir acı takip etmedi.

Kollarım yavaşça düştü, balta sol tarafımda yere gömüldü. Bana bakıyor, beni öldürmediğini anlamamı bekliyordu.

"İyi bir dövüşü takdir edebilirim. Biliyor musun, senin sadece bir el altından iş çeviren bir kadın. Senin de saldıracılabileceğini bilmek güzel." Yanımdan geçip başımın yanına çömeldi. Diz çöktüğünde elini alnıma koydu ve başı benimkiyle buluştuğunda oluşan kesikteki kanı sildi.

"Bu çocukçaydı." Ona ters ters baktım.

Parmağındaki kanı yaladı. "Baş ağrısına değer." İnledi. "Silas, bir. Alina, zed." Parmaklarıyla bir sıfır şekli yaptı.

Ertesi gün de farklı değildi.

Koridorda hızla ilerledim, hızımı tekrar artırmadan önce halının kenarına basıp kaydım.

Silas çok geride değildi, çizmeleri gıcırdayan tahtaya çarpıyordu.

Bir yazı masasının yanından geçerken metal uçlu bir kalem kaptım, bu kadar kısa sürede silah olarak kullanabileceğim tek eşya buydu. Yumruklarımı kullanmak zorunda kalmaktan daha iyiydi.

Yürüyüş ayakkabılarımın topukları yere sertçe vurdu. Sessiz olmak için artık çok geçti. Kovalamacamızın sessiz kısmını saatler önce geçmiştik. Bu, şimdiye kadar ondan kaçabildiğim en uzun süreydi. İkinci kata inmek için merdivenlerde birkaç basamak atladım.

Birden saçlarımı sıkıca kavrayıp kafa derimi çekmeye başladılar.

Oh hayır-

Silas örgümü avucuna doladı ve sertçe geri çekti. Sırtım göğsüne çarptığında çığlık attım.

"Silas, iki. Alina, z-"

"Bir!" Bağırdım ve kalemin ucunu kalçasına saplayarak kafa derimdeki baskıyı hafiflettim.

Ardından gelen hayvani sesin acıdan mı yoksa uyarılmadan mı kaynaklandığından emin değildim.

Bunun üzerinde durmamayı tercih ederim.

Daha fazla basamak atlayarak ve parmaklıkların üzerinden atlayarak bahçeye açılan arka kapıya yöneldim. Çimlerin üzerinden seraya giden yolu yarılamıştım ki bir güç beni yere devirdi.

Çarpışmanın etkisiyle birkaç metre yuvarlandık ve birbirimize dolandık. Tırmalama, ısırma ve kavrama.

Yaşadığımız tek duraklama, küçük, paslı bir saksı küreğini boynuna dayadığım zamandı.

Yapabildiği tek şey üstüme çıkararak beni yerimde tutmaktı.

Sonunda, bir çıkmaz.

Nefeslerimiz öğleden sonra havasında görülebiliyor, kaybolmadan önce tek bir buhar pufunda birbirine karışıyordu.

Kızgındı ama en azından yorgundu.

Bunun için minnettardım, çünkü bu vals yüzünden ben de aynı yorgunluğu yaşıyordum.

"Ne zaman... teslim olmayacağımı... kabul edeceksin?" Nefes aldım, kırmızı parmaklarım küreğin sapını kavradı ve tenine bastırdı.

"Yapacaksın," diye yorgunca nefes verdi. Nefesini toparladıktan sonra ellerini kalçalarına koyarak arkasına yaslandı ve sanki bundan sonra nereye gideceğimize karar vermek istercesine bana baktı. Bulutlu ışık o acımasız gri gözleri daha da parlak, daha hesapçı gösteriyordu.

O hafta her gün o gözleri görecektim ve onları son görüşümün gümüş bir tepside olmasını umacaktım.

Göğsümü odamın dışındaki koridorun duvarına çarptı ve botuyla bacaklarımı tekmeledi.

"Burada neyimiz var?" Kalçalarını bana doğru bastırdı, bir eli enseme sıkıca kavradı.

Beni bugün üstümü değiştirirken yakalamıştı.

Üzerimde sadece ince beyaz bir kombinezon etek ve kolsuz bir korse vardı. Tercih ettiğimden biraz daha açıktaydı, keskin bir şeyi saklayacak hiçbir yer yoktu.

Silas eteğimi arkadan kaldırdı ve çıplak tenime baktı. Arka tarafımın bir yarısını kavradı ve sıktı.

Dokunuşuyla irkildim. Bacağımdan aşağı sıcak bir damla aktı.

"Gökkuşağının sonunda altın bulmuş gibi hissediyorum," dedi tatlı bir sesle. "Şimdi her şey biraz daha anlam kazanıyor. Neden bana *bu haftanın* senin *çilek haftan* olduğunu söylemedin?" Sözleri çocukça ve alaycıydı.

Çocuk gibi davranma.

Bacağımdan aşağı düşmesine izin verdi, zeminle buluştuğunda kırmızı İran halısına karıştı.

"Ah, seni bu halde takip etmem ne kadar düşüncesizce!" sesi kulağımda çınladı. Eldivenli elini ağızımın önünde tutarak, "Ama önce, eğer rahatlamak istiyorsan, ağızındaki o şeyi bırak," dedi.

Avucuna küçük bir cam şişeyi yavaşça tükürmeden önce omzumun üzerinden ona uzun, kaynayan bir bakış attım.

"İçinde bir şey olduğunu biliyordum. İyi bir şakayı reddetmek sana göre değil," diyerek şişeyi cebine koymadan ve eldivenini dişleriyle çıkarmadan önce alay etti.

"Ne yapıyorsun sen?" Avuç içlerimi duvara dayayarak talep ettim ama ensemdeki tutuşu yanağıma duvar kağıdına yasladı.

"Bir centilmen olarak elbette," dedi kulağıma alçak sesle, eteğimin kumaşını toplayıp beni önden açığa çıkarırken. Parmaklarının sıcaklığı kalçalarımın arasına girmeden önce leğen kemiğim boyunca dans etti.

"*Hayır! Kes şunu!*" Telaşlandım.

İşaret parmağı vajinamın girişine hafifçe bastırdı.

Nefesim kesildi ve göğsüne doğru geri itildim. Bu *hayvan* en kötü zamanımda bana dokunuyordu. Bunun beni daha iyi hissettireceğini nasıl düşünebilirdi?

Taze kanla kayganlaşan parmağı kolayca içeri kaydı.

"Silas, *lütfen* çıkar şunu," diye yalvardım, vücudum hem içeride hem de dışarıda rahatsızlıktan kaskatı kesilmişti.

İkinci bir parmak ekledi ve onları şefkatle içimde hareket ettirdi, şişmiş kısımlarıma karşı esnedi.

Vücudum keskin bir titreme geçirdi, başım geriye düştü.

"İşte böyle. Bırak gireyim," diye fısıldadı omzuma doğru, parmaklarını içimde gezdirirken nazikçe öpücükler kondurdu.

Bunu asla kabul etmezdim ama kendimi iyi hissettim, *gerçekten* iyi.

Sanki ağrıyan yerlerim onun elinde eriyordu. Bu fikir rahatsız edici ve düşünülemez olsa da, endorfinler karnımdaki ağrı için harikalar yaratıyordu, afyonla değilse bile nasıl başa çıkacağımdan asla emin olamadığım bir gerginlik boşalması gibi.

"İğrenç." Hızını artırdığında soluğumun kesildiğini gizleyemedim.

"Sen mi? Asla," dedi kulağıma tatlı tatlı, nefesi ensemde gezinirken.

Hızını artırdı. İçimdeki her şey çok hassastı, sanki böyle bir boşalmayı bekliyordu.

Başım omzuna yaslandı ve onu öldürmek mi yoksa teslim olmak mı istediğime odaklanamayarak zor bir nefes verdim.

Geri adım attı ve sırtı karşı koridorun duvarına çarpana kadar bizi geriye doğru yürüttü. Beni kendisine doğru tutarken diğer eliyle göğsümü kavradı. İçimde daha fazlası için yalvaran derin bir yere çarptı.

"İşte," diye nefes nefese kaldım, parmakları iç organlarımı okşarken bileğini kavradım.

"Orada mı?" diye tekrarladı ama parmaklarını daha yavaş hareket ettirdi. İnledim ve kaşlarımı çatarak ona baktım.

Yüzünü saçlarıma çevirmeden önce kendini beğenmiş bir ifadeyle bana baktı ve görünüşe göre telaşlı halimin tadını çıkarıyordu.

"Başladığın işi bitir," diye uyardım, kalçalarım onun pençesinde yuvarlanırken tırnaklarım eline batıyordu.

"Eğer *pressesin* istediği buysa." Yumuşak bir kıkırdama çıkardı.

Parmaklarını kıvırdı, metodik vuruşları midemin çukurunda o tanıdık düğümün daha da büyümesine neden oldu, yalvardığım aynı noktaya çarptığından emindi.

Rahatlama ve zevk, zonklayan acıyı yavaş yavaş köreltti ve en başta orada olduğunu bile unuttum. Tek odaklanabildiğim şey içimdeki parmaklarıydı; yeni bir ağrı oluşuyordu.

Tatlı salınımına yaklaştıkça, alt dudağımı ısırdım, orgazm vücudumda dalgalanırken çıkaracağım herhangi bir sesin tatminini ona vermek istemedim.

Vücudum kollarında erirken göğsünden düşük bir titreşim geldi ve parmaklarını çekerek kırmızı kaplamalarını inceledi.

"Puan sana mı bana mı gidiyor? Bu bir beraberlik mi?" Mırıldandı, parmaklarını yalayarak temizledi.

"Bu iğrenç bir şey." Sorusunu duymazdan gelerek yüzümü buruşturdum.
"Kan kandır." Sırıttı. "Bana verdiğin her şeyi alacağım-
herhangi bir şey."

BU OYUN ZORLAŞMAYA BAŞLAMIŞTI. Gece gündüz tüm zamanımı ve enerjimi tüketiyordu.

Bu sefer beni tavan arasına kapatmıştı.

Elimde bıçakla küçük balkonda duruyordum. O gece ona fırlatmadığım tek şey buydu.

Uzun boyu tavan arası girişinin kapısında belirdi ve ileri atıldı.

Bıçağı boğazıma dayadım.

Neredeyse patinaj yaparak durdu, olduğu yerde kaldı.

"Ne yapıyorsun sen?"

"Bunu bitirmek."

"Blöf yapıyorsun."

"Öyle miyim?" Ucu göğüslerimin arasında gezdirdim, deriye bastırarak ince bir kan akıntısı çıkmasını sağladım.

"Dur-" Öne doğru eğildi.

GERİYE DOĞRU HAREKET ETTİM, kısa korkuluklara çarptım ve sendeledim.

Güçlü kollar beni kabaca kenardan çekerek ona doğru tuttu, ancak bıçağımın ucu şimdi çenesinin altındaydı ve boynunun etiyle alay ediyordu.

"Skor neydi?" Bıçağı derisine doğru bastırdım.

"Beş-sekiz, senin liderliğin," diye mırıldandı.

"Teslim ol, yoksa sen bakmıyorken kendimi çatıdan aşağı atarım."

"Teslim oluyorum," dedi çabucak.

Dudaklarımın kenarında memnun bir gülümseme kıvrıldı.

"Şunu yere bırakır mısın artık?" Kaşlarını kaldırıp bıçağa baktı.

İsteksizce bıçağı çektim, ama o da çekti.

"Kavgadan bıktın mı? Farklı bir şey deneyelim mi?" diye sordu, yanımdaki korkuluğa yaslandı ve bir matara çıkardı.

"Senden bıktım," dedim basitçe, bir yudum alırken şişesine baktım.

"Kutlama hediyesi mi?" Bana uzattı.

Bütün hafta beni o kadar meşgul etmişti ki, bırakın içmeyi, uyumaya bile vaktim olmamıştı. Elinden aldım ve geri vermeden önce birkaç yudum içtim. Tüm bu heyecan karnıma sanki biri yumruk atmış gibi yeniden kramp girmesine neden oluyordu. Bunun sebebinin Silas olduğunu düşünebilirdim ama küçük oyunlarımız sırasında bana hiç vurmamıştı. Şimdi düşününce bu çok garip geldi. O sadece kovalamak, yakalamak, bırakmak ve tekrarlamak istiyordu.

"Biliyor musun, eğer teslim olsaydın, şu anda seni kovalamak yerine sana tapıyor olurdum," diye fısıldadı kulağıma. "Yine de elde edilmesi zoru oynadığında oldukça heyecan verici oluyor."

"Oyun oynamıyorum," dedim açıkça. "Sana güvenmiyorum. Vücudunda tek bir hassas kemik bile yok. Senin gibi bir sadisti eğlendireceğimi sana düşündüren nedir?"

"Tek bir kemik bile mi?" diye sordu masumca. "Sen bir bilim kadınısın. Üstün bir şeyin sana sahip olmak istemesi seni gururlandırmıyor mu?" "Üstün mü?" Meydan okudum. "Eğer doğru hatırlıyorsam, ben kazandım."

"Çünkü sana *izin verdim*," dedi basitçe.

"Mezarlıktaki şey bu muydu? Kazanmama izin vermek mi? Yoksa bu bir teslimiyet miydi?"

Sustu, yüz ifadesi değişmedi ama vücudunun fiziksel olarak gerildiğini görebiliyordum.

Ne kadar ilginç. Pişmanlığa tanıklık ediyor olabilir miyim? Eğer durum buysa gerçekten her şeyi görmüştüm.

CHAPTER TWENTY

YARATIK

T Bugün onu serada buldum.

Ayakkabılarımın altında çıtırdayan çakıllar kapının önünde olduğumu ele veriyordu.

"Silas, sera camdan. Seni görebiliyorum."

"Saklanmıyordum."

Saklanıyordum. Dikkat etmediğini düşündüm. Köşeyi döndüğümde, girişin kapı çerçevesine rahatça yaslandım.

Sera küçüktü ama bu onu içine koyabildiği kadar çok bitki koymaktan alıkoymuyordu. Etkileyici bir koleksiyonu, ama etrafta tuttuğu herhangi bir şeye yaklaşmamam gerektiğini biliyordum.

Alina parlak camlı odanın köşesinde oturmuş, zarif parmaklarıyla bir kitap tutuyordu. Bugün beyaz giymişti. Normal kıyafetlerine göre daha az bakımlıydı, güzel boynunu ve en ufak bir ısı değişiminde kızaran soluk tenini gösteriyordu. Açık renk kıyafeti gözlerinin inanılmaz derecede açık mavi renkte parlamasına neden oluyordu, sanki bir gölü kaplayan buza bakıyormuşum gibi, ama bundan daha da soğuk. Bu anı somutlaştırmak için bir ressam olarak az da olsa zaman harcamış olmayı diledim, sanki kimse karşıdaki heyulanın görüntüsüne inanmayacakmış gibi.

En güzel hayalet olurdu, şimdiden aklımın her köşesine musallat olmuştu.

Çevik parmakları bir sayfa daha çevirdi. Ağzında yanmamış bir sigara asılı duruyordu.

"Biliyor musun, sigara içmenin en zevkli kısmı sigarayı yakmaktır." Temkinli bir şekilde yaklaştım, gerçi bu sabah pek de koşma havasında görünmüyordu. Adrenalin ve kanın bulanıklaştırmadığı kokusunu net bir şekilde alabilecek kadar yakındım.

Siyah kiraz ve siyanür gibi kokuyor.

"Kibritim bitti," dedi basitçe, bir sayfayı çevirirken.

"Bu yüzden mi kaçmak için acele etmiyorsun? Ateşim olduğuna mı güveniyordun?"

"Evet." Gözlerini kitabından ayırmadan sigarayı bana doğru eğmek için ağzını kullandı.

Elimi cebime attım ve mekanik çakmağımı çıkardım, alev almak için çarkına hafifçe vurdum.

Sonunda dikkatini edebiyattan çekip ona doğru eğildi ve sigaranın ucu kızarıırken üfledi. O yanıltıcı dudaklara aşık olmak kolaydı; o kadar yumuşaktı ama başka hiçbir şeye benzemeyen keskin bir dili saklıyordu. Onu parçalama isteğim, peşinden gittiğim her gün biraz daha azalıyordu ama eminim onun da beni parçalara ayırma ve içimi deşme isteği aynı oranda artıyordu.

O geri çekilirken, güvenli bir mesafede oturmak için başka bir sandalyeyi sürükledim ve serin havaya karşı kendi tabut çivimi yaktım.

Sabah havası, acı dumanla tezat oluşturacak şekilde yüzümü ısıırıyordu. Burayı neden sevdiği anlaşılıyordu. Kuşlar uyanık oldukları saatlerde kanat çırpıyor ve çiğ seranın camını kaplayarak mütevazı çalışma alanına yumuşak bir parlaklık veriyordu.

Onu rahatsız ederdim ama böyle çok büyüleyiciydi -kendine dalmış, kaçmayacak kadar kendinden emin ama şüphesiz üzerinde birkaç silah saklayacak kadar da zeki.

Yüksek dürtülerime rağmen, onu kendi haline bırakmayı, bir kez olsun açık alanda ona hayran olmayı seçtim.

CHAPTER TWENTY - ONE

ZEHİRLEYİCİ

"T Onunki sana benziyor." Viktor, çeneleri ardına kadar açık, vahşi bir duruşla tahnit edilmiş kızıl tilkiyi işaret etti. Örneğin kürkü daha koyu renkliydi ve kırmızı benekler kürkün arasından görünüyordu.

Astar. Görünüşte rastgele beyaz lekeler derinin bazı kısımlarını kaplamıştı.

"Ve bu da sana benziyor." Bir kavanoz etanol içinde muhafaza edilen dört gözlü bir kurtçuğu gösterdim.

Kaşlarını çattı. "Tilkinin sevimli olduğunu düşünmüştüm."

"Böceği de sevimli bulmadığımı kim söyledi?" Ona alaycı bir gülümseme verdim ve sergiyi gezmeye devam ettim.

Viktor, Avrupa'yı dolaşan geçici tuhaflik sergisini görmek isteyip istemediğimi sormuştu. Serginin gerçek olup olmadığından emin olmasam da ustaca yapılan eklemlemelerden etkilendim, egzotik ve evcil hayvanlar tüm deformasyonları ve benzersizlikleriyle gururla seyir zevkimiz için sergileniyordu.

Benim favorim iki başlı buzağıydı. Oldukça güzeldi. Onu, doğduğunda gözleri kapalı ve kıvrılmış bir şekilde bakacağı şekilde yerleştirmişlerdi. Ne kadar huzurluydu. Fısıltının üzerinde konuşursam onu uyandıracağımdan korkuyordum.

Viktor, renklerine göre düzenlenmiş omurga duvarına daha fazla ilgi gösterdi. Ortopedist olmak için çalışıyordu ve şu anda insan omurgası hakkında daha fazla araştırma yapıyordu. Omurları yakından incelediğinde gözlerinin parlaması ne kadar büyüleyiciydi; kahverengi, beyaz, siyah, hatta yeşil dikenler

görüntü. Bu kadar çok şeyi nereden bulduklarını sormaya neredeyse korkuyordum ama bilim ve eğitim için kullanılan kadavralardan arta kalanlar olduğunu iddia ettiler. Bu cevaba inansam da inanmasam da önemli değildi. Kemikler ne olursa olsun buradaydı.

Uzun bir cam vitrin gözüme çarptı. Üç raf vardı; şekil, boyut ve özelliklerine göre değişen kafatasları bir sıra halinde düzgünce dizilmişti. Özellikle tuhaf bir parçaya ulaşana kadar her birine göz attım.

Çenesi açıktı, uzun bir dişi açıktaydı, diğeri ağzının çatısına sıkışmıştı.

Belki de görüntüler gerçektir.

"Ne buldun?" Viktor benim bakış açımdan görebilmek için çenesini omzuma dayadı.

Görüşüm kafatasından camdaki yansımamıza kayd. Başımı eğip şakağımı onunkine dokundurdum. "Sence bu gerçek mi?" diye sordum.

"Bilmiyorum, yine de son kuruşuma kadar bahse girmezdim." "Sizce böyle bir şey var olabilir mi?"

"Merak etmenin pek bir anlamı yok."

"Dalga geç benimle. Sence düzensiz bir insan fark edilmeden nasıl yaşayabilir?"

"Birçok yaratık gibi, belki de göz önünde." Bu kez yansımam yerine yüzüme baktı.

"Belki," diye mırıldandım, devam etmek için ondan ve ekrandan uzaklaştım.

Düşüncelere daldıkça sergi daha az ilgi çekici hale geldi. Şimdiye kadar gördüklerime göre, bir zehir ve bir tedavinin aynı vücuttan çıkması mümkündü. Botanik bahçelerinde bunun sadece küçük, oldukça gerçek bir tadına bakmıştım. Bu bana korkunç bir fikir verdi ama işe yaramasını istiyorsam ikna etmem gereken iki kişi vardı.

"Viktor, flebotomi alanında tanıdığın biri var mı?" "Olabilir. Neden?"

"Bazı aletlere ihtiyacım olabilir."

CHAPTER TWENTY - TWO

ZEHİRLEYİCİ

A Ön kapının yüksek sesle vurulması evin içinde çınladı ve bilincimi aniden yeryüzüne geri getirdi. Sersemlemiş gözlerim açıldı.

Görme zorluğu.

"Tanrı aşkına kim bu kadar erken kalkar ki?" Homurdanarak çarşaflarımı tekmeledim ve üzerime bir bornoz geçirdim.

Fuayeye indiğimde güneş daha yeni doğmuştu ve sis pencerelere yapışmıştı. Soğuk metal kapı kolunu tuttuğumda ayaklarımın altında yapışkan bir şey vardı. Bu kıvam karşısında yüzüm tiksintiyle buruştu ve yere baktım.

Kapının altından yavaşça kıpkırmızı bir havuz sızdı. Kırmızı renk geceliğimden ve bornozumdan yukarı doğru süzüldü ve lifler tarafından emildi. Birkaç derin nefes aldıktan sonra geri çekilmeden önce boğazımda safra yükseldi.

Kapıyı açmak için biraz çaba sarf etmek gerekti. Nedense normalden daha ağırdı.

Dışarı bakarken gözlerim bir cesede takıldı. Kalın bir metal çivi kafasına saplanmış ve onu kapının tahtasına sabitlemişti.

Ceset, kıvrıkcık sarı saçlı, kısa boylu, otuz yaşlarında bir kadına aitti. Soluk gözleri tanıdık bir yeşil pigmentle süslenmişti.

Elimi ağzımın üzerine kapattım ve kapıyı kapattım. Vücut ağırlığımı kapıya doğru verdiğimde dizlerim bana ihanet etti ve kapının arkasında çömelmiş bir pozisyona kaydım.

Nefes alamıyordum. Nefes alamıyordum.

Göğsüm boğulma kuvvetinin altında ezilecekti. Sonu böyle olacaksa zehirle uğraşmamasını söyledim!

Farkına vardığım şey beni şafak vakti akşamdan kalma gibi çarptı. Tentürlerim birçok can almış olsa da, sonrasında yatan cesetleri hiç görmemiştim. Zehirlerimin işe yaradığından emin olmak için pek sık etrafta dolaşmazdım, çünkü en başta onlardan şüphe etmek için bir neden yoktu. İşim çoğu zaman ikinci eldi, zehrim parasını kim öderse onunla birlikte dolaşıyordu. Belki de bu benim hatamdı ama artık bir önemi yoktu. Kendi yaptığım bir cesedi sadece bir kazada görmüştüm ve o da bu kadar karşılıksız değildi.

POLİSİN gelmesi kırk beş dakika sürdü, benim zevkime göre en az otuz dakika çok yavaştı.

İlk arayacağım yer polis olmazdı ama böyle bir teşhirden dolayı başka seçeneğim yoktu. Eğer bunu saklamaya çalışsaydım, altımda bir ateş yakmış olurum. Silas neden beni bu şekilde spot ışıklarının altına koymak için düzenini bozsun ki? Onu bir daha gördüğümde göğsünde bir bıçak bulacağı kesindi.

Sabah, dedektiflerin bitmek bilmeyen soruları ve cesedin kime ait olduğuna dair tanımlayıcı bilgiler vermekle geçti. Ben olmasaydım kimse onu teşhis edemezdi. Adli tıp ekibinin temkinli bakışları beni tedirgin ediyordu, sanki bunun benim hatam olduğunu biliyorlardı. Cevap verirken suçlayıcı gözlerle beni incelediler.

Paranoyaklaşıyorsun. Derin nefes al, derin nefes al.

Durumu açıkladığımda Phoebe ile mecazi bir uçurumdan aşağı konuşmak zorunda kaldım. O kadar sarsılmıştı ki kendi taksimi almama izin vermedi, kendi taksisini göndermekte ısrar etti. Muhtemelen bir ya da iki saat içinde dükkanın önünde olacaktı. Önümüzdeki haftayı tedbir olarak onun evinde geçirecektim.

Neden kapımın önüne böyle bir şey koysun ki? Benim ilgi odağı olmamı mı istiyordu? Yoksa ona yeterince ilgi göstermediğim için mi? Çocukça tepkisinin bu olması sürpriz olmazdı.

Masum bir kadın, onu *hayal kırıklığına* uğrattığım için öldürüldü ve onun kanıyla sırtıma bir hedef tahtası çizdim.

Phoebe'nin evi de benim evimden ya da dükkândan daha az kasvetli değildi. Saatler benden uzaklaştıkça gün boş ve sıkıcıydı. Zamanın bir hırsız olduğunu söylerler, ama ben zamanın bir kaçış uzmanı olduğunu söylüyorum. Ona ne kadar tutunmaya çalışırsanız çalışın, kendinizi ne kadar bağlamaya çalışırsanız çalışın, her zaman parmaklarınızın arasından kayıp giderdi.

Arkadaşım unutmam için bana zorla portakal ve diğer tatlıları yedirdi ama hiçbir şey suçluluğumun ekşi tadını yutmamı sağlayamadı. Arkadaşım ne düşünürse düşünsün, hiçbir ekşi tatlı boşluğu dolduramazdı. Uyanamadığım yoğun bir sis beni takip etti. Tek görebildiğim ayaklarımın altında biriken kandı. Kendimi ovalamak, içime yapışan utanç verici katranı temizleyemedi.

Güneş her günkü gibi doğup battı ve ben de yaratılıştan gelen alışkanlıklarıma geri döndüm; elimde ne varsa soğuk bir kadehe sarıldım. İçkinin sıcak kucağı sinirlerimi yatıştırabilecek tek şeydi.

Phoebe'nin sabit telefonundan gelen keskin tını başımı döndürdü. Phoebe telefona cevap vermek için koşuştururken ben de sandalyenin koluna yaslanıp şakaklarıma masaj yaptım.

"Buldun mu-" Telefonda bir ses konuşurken durakladı. "Bunu sana neden söyleyeyim ki? O- Hayır-" Phoebe ofladı ve telefonu göğsünde tutarak bana doğru döndü. "Alina, telefon sana."

Sandalyemden kalkarken kaşlarım çatıldı, yaklaşırken bardağı yakınımda tuttum. Telefonu kulağıma dayadım. "Alo?" Mırıldandım.

"Sesimi duymak için *bu kadar* heyecanlı mısınız?" Silas cızırtılı kulaklığın içinden güldü.

"Defol git." Hıçkırdım, Phoebe'ye sırtımı döndüğümde omuzlarım öne doğru çöktü. Beni biraz yalnız bırakmak için oturma odasına çekilirken bile bana baktığını hissedebiliyordum. Sevgili arkadaşımı beni dinleyeceğini bilecek kadar iyi tanıyordum.

"Her zamanki gibi hoş," dedi. "Neden evinizde değilsiniz? Saklanıyoruz, değil mi?"

"Saklanmak mı? Kapıma bir ceset çiviledin," diye mümkün olduğunca alçak sesle fısıldadım, elim telefonu kavırıyordu.

"Hmm...hayır, sanırım bunu hatırlardım. Aslında bunu yapmayı düşünmediğim için oldukça üzgünüm."

Telefonu kavrarken uzuvlarım buz kesti, vücudumdaki her damla kanın ayaklarımın dibinde biriktiğinden emin olduğum için telefonu tutan titrek elim uyuştı ve kalbim ağırlığından yere düşme tehlikesi geçirdi. "Bana sen olmadığını mı söylemek istiyorsun?"

"Hayır. Gerçi insanları zehirleme hızınıza bakılırsa, bu beni hiç şaşırtmadı."

"Kimse benim olduğumu bilmiyor."

"Senin bildiğin kadarıyla yok. Maskaralıkların benim üzerimde işe yaramadı. Eminim başkalarında da işe yaramamıştır," dedi ama ses tonunda endişe yoktu. Sanki yeteneklerimi aşağılıyormuş gibiydi. Duymak acı verse de, ne yazık ki akla yatkındı. "Bu konuda kendini üzme."

"Düşünmüyorum. Düşünüyorum," diye mırıldandım, içkimi bitirirken. "Gelip beni ziyaret etmeye ne dersin?"

"Gece yarısı oldu."

"Bu seni daha önce durdurmadı."

"Bir bit yeniği var mı?"

"Neden? Olmasını mı istiyorsun? İsterseniz bir tane uydurabilirim."

"Sizinle buluşacağım ama eğlence için değil. Seninle konuşmam gereken bir iş var." "İş mi?"

"Bir teklif."

"Oh?" Telefonun içinden sesindeki sırtışı duyabiliyordum. "İlgimi çektiğini düşün."

"Numara yapmak yok," diye uyardım, telefonu ahizeye vurarak yüzüne kapattım ve Phoebe'ye döndüm. "Geri döneceğim."

"Dışarı mı çıkıyorsun? Neden?" diye sordu, sesinde panik vardı. "Geç oldu. *Burada* kalmalısın."

"Yapmam gereken bir şey var. Şafaktan önce dönerim."

"Alina." Bileğimi tuttu. "Ne istiyormuş?" "Sadece endişeli bir vatandaş." Bileğimi çekiştirdim.

Girişe doğru koşup ceketimi giyerken o da beni takip etti. "*Alina*," diye tekrarladı, yüz ifadesi değişirken ince kaşları seğiriyordu endişeli bir çimdik içine.

Başka bir savunma bekleyerek kaşlarımı kaldırdım.

Gözlerini kaçırmak için bir an uzaklara baktı. "Sadece... lütfen dışarıda güvende ol. Tamam mı?"

"Ne zaman güvensiz oldum ki?" Sırttım. "Çok fazla endişeleniyorsun. Sen farkına bile varmadan dönmüş olacağım."

Her medeni insan gibi zili çalarak ön kapısına varmak doğal değildi. Duman ve ayna yok, kılıflı hançer yok, tuzak yok. Basit, mütevazı bir geliş duyurusu. Yine de kapıyı benim için açık bırakmış gibi görünüyordu.

Heybetli ahşap kapılar itilerek açıldığında gıcırdadı. Konutun içinde sadece birkaç ışık kalıntısı kalmıştı, duvarlardaki birkaç gaz lambası dışında ışığın çoğu çalışma odasından geliyordu.

Odaya giden uzun ışık halısını takip etmeden önce kapılar arkamdan usulca kapandı.

Ofisle ilgili böylesine korkunç anılarım olsa bile, farklı koşullar altında burada kalmak isteyebilirdim. Kitap koleksiyonu benimkinden çok daha fazlaydı ve bu yüzden yoğun bir kıskançlık besliyordum. Hepsini okumak sonsuza kadar sürerdi ve ben de zamanında bitirmek için kendimi memnuniyetle sınırlardım.

Yaratık hiçbir yerde yoktu ama garip bir şekilde hoş karşılanmadığıma dair bir izlenim de yoktu. Ortamın sakinliğiyle birlikte midemin derinliklerinde küçük bir korku hissi oluştu. Savaşmak ya da kaçmak bedenim kapatabileceği bir şey değildi ve planın aptalca, en iyi ihtimalle uygunsuz olduğunun acı bir şekilde farkındaydım. Ancak benzersiz sorunlar modern çözümler gerektiriyordu.

Parmaklarım kitapların sırtlarında tek tek gezindi. En az yirmi kat raf yüksek tavana kadar tırmanmış olmalıydı. Göz hizasındaki kitapların üzerindeki ince toz tabakasına bakılırsa en üst raflara hiç dokunulmamış gibi görünüyordu.

Şiir, ulaşılması en kolay rafları dolduruyordu. Bazı tarih, felsefe ve hukuk metinleri biraz daha yukarıda duruyordu. Birçoğu ilk baskı gibi görünüyordu, bu da hassas ciltleri tahriş etmekten korktuğum için onlara dokunmama engel oluyordu.

"Eğer bu gece hayatıma kastetmezsen, belki sana bir tane ödünç verebilirim."

Omzumun üzerinden Silas'a baktım ve ona alaycı bir bakış attım.

Girişe yaslanmıştı, birkaç dakikadır orada olduğu tahmin ediliyordu. Kıyafeti rahat görünüyordu, gömleğinin birkaç düğmesi açıktı ve kollarını ön kollarına kadar sıvamıştı. Duvarı iterek kitaplığın diğer ucuna yaklaştı, bir kitabı yerinden almadan önce parmağını birkaç kitabın sırtında gezdirdi. Bana doğru yürümeye başladı, düşündüğü kitap olduğundan emin olmak için ilk birkaç sayfayı inceledikten sonra kitabı bana uzattı. "Sanırım bu hoşuna gidecek."

Kitabı elinden almadan önce ona şüpheli bir bakış fırlattım. "*Korku ve Titreme*," başlığını okudum. "Bu bir şaka mı?"

"Felsefe bu, yani bazen." Sırıttı. "Bana bir varoluşçu gibi göründün."

Kitabı açtım, sayfaları karıştırdıkça titriyordu. Eğer bu bir tür acımasız mizahsa, bilemezdim. Kitabı kapattım ve masasının önünde yerde duran yeni dekora baktım.

"Yeni halı mı?" Kaşlarımı kaldırdım.

"Evet." Yüzünü buruşturarak yanımdan geçip sürahisine doğru ilerledi. "Size bir içki ikram ederdim ama ev yapımı karışımınızı henüz bitirmedim."

"Neden ondan kurtulmadın?"

Bir omzunu kaldırdı ve kendine bir bardak doldurdu. "Hoş bir tadı var. Biraz ısıtıyor." Masasına doğru ilerlerken bir yudum aldı ve sanki gerçekten ne için geldiğimi beklemek istercesine masanın önüne oturdu. Yine de yüz ifadesinde bir çekince vardı. "Kırmızı giymişsin," diye yorum yaptı.

Haklıydı. Kırmızı bir nar merhemi dudaklarımı boyadı. Dudağımı ısırarak için kendimi zor tuttum. "Senin için değil."

"O zaman kim?" Ses tonunda hafif bir kendini beğenmişlik vardı. "Kendim," dedim.

"Eğer düşündüğün buysa, öyle olsun." Omuz silkti. "Şimdi, daha önce bahsettiğiniz bir teklifle daha çok ilgileniyorum."

"Merak etme, mütevazı bir şey." Kendimi isteksizce kitaplıktan uzaklaştırdım ve odanın ortasına doğru ilerledim.

"Böyle bir ifadeyi kabul etmeden önce duymam gerektiğini düşünüyorum." Fincanındaki zehri yudumlarken, o çarpıcı soluk gözleri bardağın kenarından beni izliyordu.

Başparmağımı diğer avucumun içine bastırdım, kıpırdanıyordum.
Sormak neden bu kadar utanç vericiydi?

"Bunu yapamayacağını söylemiştin," diye başladım.

"Mezarlıkta." "Öyle mi dedim?"

"Evet, o gece bana söylediğin son şey buydu." "Sen öyle diyorsan." Gözlerini dikti. "Ne olmuş yani?"

"Beni yiyecektin." "Ben öyle bir şey demedim."

"Dişlerinin seğirmesine bakılırsa, aynı fikirde değilim." Bir adım daha yaklaştım. "Sana kızgın değilim, tamamen değil. Elinde olmayan bir şey olduğunu düşündüm."

"Bana hayvan mı diyorsunuz, Bayan Lis?"

"Senin için daha kötü isimlerim var ama yine de," diye devam ettim, önünde durdum, gözlerimiz aynı hizadaydı. "Sana bir anlaşma teklif etmeye hazırım."

Yırtıcı tıkırtılarının daha yumuşak bir yorumu ondan yayıldı, ama sanki ilgisini -ya da iştahını- çektiğim gerçeğini gizlemeye çalışıyormuş gibi boğuk geliyordu.

"Değiş tokuş yapmak istiyorum," dedim kararlılıkla.

"Senin kanına karşılık benimki." "*Benim kanımı* mı istiyorsun?"

"Evet, seni incelemek istiyorum," dedim açıkça. "Bunu yapmana neden izin vereyim?"

"Çünkü açsın. Yemek yemiyorsun."

Kaşları çatıldı ve daha dik oturdu. "Saçmalık."

"Neden bu kadar savurgan olduğunuzu merak ederek birçok gece geçirdim. Babama yaptığım ziyareti yarıda kesene kadar etrafta bıraktığın ceset sayısı ile iyi beslendiğini sanıyordum. Sonra gerçekten ne kadar bitkin olduğunu gördüm. *Titriyordun*. Her parçanı yapmak istiyordu ama yapmadın." Bir an durakladım, bir sonraki sözlerimi dikkatle düşündüm. "Sonra, yapamayacağını söyledin. Merak ettim, neden beni öldürmüyorsun? Neden izne ihtiyacın varmış gibi davranıyorsun?"

"Bilmiyorum."

"O zaman neden?"

"Gerginlik kanı bozar."

"Yalancı." Parmağımı göğsüne soktum. "Gerginlik kanı bozmaz. *Zevkle* birlikte tadına bakmak istersiniz."

Gözlerini kaçırdı ve inatçı bir çocuk gibi cevap vermeyi reddetti.

"Eğer doğru değilse lütfen itiraz etmekten çekinmeyin. Ahlaki bir değişimden kaynaklanmıyorsa tabii, *Yaratık*? Beni öldürmek ve kendi çıkarların için harap etmek istemene ne oldu? Vücudunda bıraktığım yaraları iyileştirdiğin kadar hızlı bir kalp mi büyüttün?"

Bana bakmak istemiyordu.

"Cevap ver bana, seni aşağılık şey!" İki elimle göğsünü ittim. "Neden durdun?" diye bağırdım.

Bileklerimden tutup beni öne doğru çekti, burunlarımız neredeyse birbirine değiyordu. Her gergin kası, çenesindeki her tık, söylenmemiş sözleri gizleyen her sert ifade, her birini dürtmek ve dürtmek istedim.

"Beni neden hâlâ öldürmedin?" Titreyerek sordum. "Neden tereddüt ettin?"

"Sanki yapacağımı umuyormuşsun gibi soruyorsun." Gözleri tehlikeli bir şekilde kısıldı ve göğsünde bir titreşim hissettim. Kendini o kadar çok tutuyordu ki yanacağından korktum. "Sanki varsayımlarının doğru çıkacağı anlamına gelse ölmekten çekinmeyecekmişsin gibi."

Sakin görünmeye çalışmama rağmen göğsüm hızla inip kalkıyordu. Yakınlığımızı bilmek daha da zorlaşıyordu - bir sonraki vahşi hayvandan daha fazla kendine yardım edemeyen bir şeyin ısırma mesafesinde olma tehlikesi.

"Seni neden henüz öldürmediğimi bilmek ister misin? Seni öldürmeyi düşündüğümde ağzım *kuruyor*. Bunu anlayamadım. Bu beni uzun süre hayal kırıklığına uğrattı. Senin gibi kutsal bir şeyi parçalara ayırma düşüncesi genellikle *kalp atışlarımı* hızlandırırdı." Bana dönüp baktığında gözlerindeki karanlık kaybolmuştu. Yerini acı almıştı. "Aynı şey olmazdı. Zalim sözlerini sadece bana adadığını duymak istedim. Bana bağırman, çılgılık atman, hayır demen umurumda değildi... Yeter ki benim için olsun. Çok geçmeden, gitmeni istemedim. Ben uzaktayken, bir erkeğin en derin pişmanlığı gibi zihnimde dans ettin, vahşi ve sarhoş edici. Ne istediğimi bilmek ister misin? *Seni* istiyorum, Alina. *Her şeyini*. Kafadaki her saç teli, her gözyaşı, kahkaha ve narin ses tellerinden kopan her çılgılık *benim* olacak."

Bu, bir sonraki söyleyeceğim zekice şeyi unuttuğum anlardan biriydi. İçimde kaynayan öfke, kabul etmek istemediğim bir düğümle karıştı.

"Sen zalim, kötü bir şeysin Silas Forbes," diye ısırdım.

"İşte. İşte bu kadar." Eli havaya kalktı ve çenemi kavrayıp sıktı. "Sadece benim için yenilerini icat etmek zorunda kalana kadar dudaklarından dökülen her zehirli kelimeyi tatmak istiyorum."

"Sadece açsın." Yutkundum. "Beni istediğini sanıyorsun ama beslenmek istiyorsun. Bu konuda bir sıkıntım yok. Sadece daha fazlasıymış gibi davranma." Kendimi onun elinden kurtardım ve geri çekildim. "Ya anlaşmamı kabul et ya da git. Beni görmeye devam etmenin tek yolu bu."

"Ne sıklıkla?"

"Pardon?"

"Seni ne sıklıkla göreceğim? Önerilen bu anlaşma kapsamında tabii ki." Masadan kalktı.

Biraz daha geri çekildim. "Haftada bir gün." "Haftada yedi gün." O ilerledi. "Haftada iki gün." Bir adım daha geri. "Dört."

"Üç. Seni bundan daha fazla görmeye dayanamam." Sırtım duvara çarptı.

"Üç kişiyle çalışabilirim." Eğilirken bir elini başımın yanındaki duvara dayadı. "Bana ne sıklıkla adak sunacaksın?"

"Kan verdiğinde kan alırsın. Benim laboratuvarımda."

Sanki düşünecekmiş gibi başını kaldırdı ve seçeneklerini tartmayı bitirdiğinde iç geçirdi. "Nereyi imzalayacağım?"

Boğazımda oluşan yumruyu yuttum ve bakışlarımı başka yöne çevirdim.

"Bunu el sıkışarak halledecek kadar bana güveniyor musun?" Kaşlarını kaldırdı. "Sen zavallı bir iş kadınısın."

"Tuhaf alışverişimizin ayrıntılarını gösteren bir belge olmamasını tercih ederim," diye mırıldandım nefesimin altında.

"Madem beni bir şeytan olarak görüyorsun, o zaman buna göre mühürlemeye ne dersin?" Sırıttı, öncekinden daha yakına eğildi. Eğer irkilirsem, dudaklarımız birbirine değebilirdi.

"Hayır."

"En azından basit bir zevk almama izin ver," diye inledi.

Yüzümü tekrar kavradı ve kendine doğru çekerken irkilmeme neden oldu. Sonunda aramızdaki mesafeyi kapattı ve dudaklarımı kendi dudaklarıyla kavradı.

Silas sahiplenici ve cesur olsa da öpücüğü yumuşaktı ve kalan duman ve böğürtlen kokusu beni çok uzaklarda başka bir yere gönderen o ekstra kenarı ekledi. Burbonun kalıcı tadı kadar sarhoş ediciydi.

Nefes almak için ağzımı açtığımda, öpüşmemizi derinleştirme fırsatını değerlendirdi, dilini alt dudağımın üzerinde nazıkçe gezdirerek içeri girmek için yalvardı.

Beni kendine çekmek için yanağımı kavradı, diğer eli ise sık sık olduğu gibi elimden kayıp gideceğimden korkuyormuş gibi belime dolandı.

İçimden yumuşak bir inilti kaçtı. Bu ses onu daha da cesaretlendirdi ve ceketimi çıkarıp omuzlarımdan sıyırdı. Bluzumun önündeki düğmeleri çekiştirerek açtı ve boynumu ortaya çıkardı.

"Pomad hoş bir dokunuştur. Bir dahaki sefere daha incelikli olmayı düşünmelisin." Alt dudağımı ağzına aldı ve emdi. O şeytani dili dudaklarındaki kırmızı lekeyi sildi ve tadı çözmeye çalışırken uzaklara baktı. "Siyanür mü? Gerçekten mi?" Sanki daha iyi bilmem gerekiyormuş gibi kıkırdadı.

"En azından ısrarcılığımıza hayran olmalısın." Omuz silktim.

"Takdire şayan pek çok özelliğe sahip bir kadınsın," diye fısıldadı, beni tekrar öptü, daha fazlasını tatmak istercesine dudaklarımı emdi ve ısırdı. "Senden güzel bir tat var. Daha fazlasını istiyorum." Dili çene çizgimden aşağı kayıyor, dudaklarının boynumdaki hareketleri açgözlü bir hal alıyordu.

"Benim için yalvardığını duymak istiyorum," diye nefes aldım. "Tercihen dizlerinin üzerinde."

"Bacaklarının arasına atacağım tek bir dil darbesiyle seni eritebilecekken neden yalvarayım ki?"

Kolumun kenarından küçük bir bıçak çıkardım.

Bana dikkatle baktı.

Avucuma çizdim ve elimdeki ince çizgilerden kan damlamasına izin verdim. "Bunu bir avans olarak düşün."

Dizleri neredeyse bükülmüştü, göğsü karnımın alt kısmına baskı yapıyordu ve gözleri değişmez bir şekilde elime odaklanmıştı. Elime uzandığında onu tokatlayarak uzaklaştırdım.

"Uh-uh! Nasıl iyilik isteyeceğiz?" Önümdeki görüntüden neredeyse tatmin olmuşum. Kan, elimden dirseğime doğru süzüldü ve ulaşamayacağım bir yerde tuttuğum için yere damladı.

Harcanan her değerli damla ile çenesi seğirdi.

"Yalvar," diye tekrarladım.

Bakışlarını üzerimden ayırmazken gözleri alev alev yanıyordu.

Her şeyin ortaya çıkışını görmek çok eğlenceliydi. Keşke bunu daha önce yapabileceğimi bilseydim, belki de şimdiye kadar onunla daha çok eğlenebilirdim. Hayvanları evcilleştirmek, eğer ödülleri ulaşamayacakları bir yere sarkıtırsanız kolaydı.

"İğrenç dürtülerini köpeklerle kıyaslayacaksan," diye mırıldandım, "havlasan iyi edersin."

Şaşkınlıkla elleri eteğimin altından bacaklarıma doğru kayd ve karnımın derisini şefkatle ısırdı. Yukarı bakarken çenesini göğüs kafesine dayadı. "*Lütfen*." Sözleri dilinden bal gibi akıyordu, sesinde zehirli bir ton vardı. İçindeki kötülük artıyordu. İki çakmaktaşı parçası gibi sinirlerine sürtündüğümde kıvılcımlar halinde hissedebiliyordum.

Görölmeye değer bir manzara!

Kanlı elimi yüzünün hemen üzerine indirdim, böylece düşme tehlikesi geçirmeden önce avucumda biriken damlacıkları görebilecekti.

Eğildi ve uzun dilini üzerinde gezdirdi.

Ne kadar uzun olduğunu fark etmemiştim, bu da önceki karşılaşmalardaki birçok hissi açıklıyordu. Dilinin dokunuşuyla kesiğın acısı azalıyor ve karıncalanıyordu, sanki tükürüğünün içinde bir çeşit uyuşturma maddesi varmış gibi.

Gözleri, sadece gümüş mavisi bir hilal bana bakana kadar karardı. Benim teorime göre bu yaratıkların vücutları av ya da başka bir uyarın tarafından uyarıldıklarında, avlanırken görüşlerine yardımcı olması için gözlerine kan gönderiyordu. Ellerini üzerime koyduğunda bunun her seferinde olduğunu düşününce midemde kelekler oluştu.

Elimi kendi eliyle kavradı, sanki tadını çıkarmayı bitirmeden çekip alacakmış gibi daha yakın tuttu. Karıncalanma tepkisi tüm elimi uyuşturana kadar yarayı açgözlölükle emdi. Kana bulanmış ağzını çektiğinde, dişlerinin öne doğru uzanmaktan kendilerini alamadıklarını görebiliyordum.

"Kısıtlama sana yakışıyor," dedim. Gözleri kızgınlıkla bana dikildi.

Kanlı elim göğsümde gezindi, sıcaklık göğüslerimin arasından aşağı damlıyordu.

Silas ayağa kalkarken beni kalçalarımından tutarak kaldırdı ve duvara yasladı. Dilini göğsümde gezdirdi, kırmızı izleri temizlerken diliyle bir meme ucuyla alay etti.

Kollarımı boynuna doladığımda boğazımda tatmin edici bir uğultu yükseldi. "Lütfen dediğinde ne olduğunu gördün mü?" Bana bakmasını sağlamak için saçlarını çekiştirerek alay ettim.

"Senden beslenmeme izin ver," diye

fısıldadı. "Az önce yaptın-"

"Hayır, burayı denemek istiyorum," dedi boynumun kıvrımına doğru, tenimde yumuşak bir ısırık bırakarak.

"Bunu henüz hak etmedin."

"Ne kadar zalimce." Kendini bu kadar yormaya değip değmeyeceğini düşünmek istercesine bıkkın bir iç çekti.

Vücutlarımız birbirine sıkıca bastırırken nefes alış verişlerimiz senkronize olmaya başladı. Aramızda filizlenen gerilimden kaçındığımız inkar edilemezdi. İkimizin de kendimizi toparlamak için bir dakikaya ihtiyaç duymamıza yetecek kadar sarhoş ediciydi.

Uzun bir süre sonra konuştum. "Bunu neden yapıyoruz, Silas?"

"Neden bir şey yapıyoruz ki?" dedi boynuma karşı, alnını boynuma yaslarken beni sıkıca kavradı.

Onun gibi bir şeyden şefkat görmek tuhaftı, özellikle de benim gibi bir şey için.

CHAPTER TWENTY-THREE

ZEHİRLEYİCİ

TO akşam babamın eski bir arkadaşı olan Dr. William Hayes ile buluşuyordum. King's College'da profesördü ve yakınlardaki Hastaneler. En hafif tabirle tuhaf bir adam.

Parktaki güvercinleri ürküten bir korkuluğu andıran uzun ve sırık gibi vücudu uzaktan görülebiliyordu. Metal masalardan birinin üzerindeki katlanır sandalyeye oturmuş, bir parça akide şekerini dikkatle açıyordu.

"Dr. Hayes," diye selamladım onu.

"Alina! Seni tekrar görmek çok güzel!" Bana sarılmak için ayağa kalkarak gülümsedi. "Küçük beynin son zamanlarda ne üzerinde çalışıyor?"

"Orada burada küçük şeyler." Onun karşısına oturdum.

"Karamela?" diye sordu bana özenle paketlenmiş bir şekerleme uzatarak. Başımı salladım. "Klinikteki çocuklar için yanımda hep biraz bulundururum. Kan alma işlemini biraz daha kolaylaştırıyor." İç çekti.

"Sana bir şey sormak istiyorum," diye başladım, durumu nasıl açıklayacağımı bilemeden. "Yeni bir toksine karşı panzehir geliştiriyorum."

"Ne tür bir toksin? Neyi tedavi etmeye çalışıyorsunuz?"

"Zehirli bir kan türü için. Elimde bir kan örneği ve onu nötralize eden bir muadili var. Bunu kopyalamanın ama toksinin yapısını nötralize edecek ve çözecek şekilde katalize etmenin bir yolu var mı?"

"Olabilir, özellikle de diğer muadil örneğe sahipseniz," dedi kararlı bir şekilde. "Bunu nereden buldun?"

"Önemli bir şey değil. Ama başka bir sorum var." Sinirli bir şekilde avucumu ovuşturdum. "Varsayımsal olarak, sizce bir insanın vücudunun

zehirli hale gelmesi için? Bazı bitkilerin çiçeğinden köküne kadar tamamen zehirli olması gibi mi?"

"Varsayımsal olarak her şey mümkün olabilir," dedi sert bir ifadeyle, "tabii sorunuzda başka bir şey yoksa."

"Belki de böyle söyleyince kulağa biraz tuhaf geliyor," diye mırıldandım. "Her neyse, sence beni üniversitedeki laboratuvara sokmak mümkün olabilir mi? Eğer boş laboratuvar varsa haftada sadece birkaç saatliğine ihtiyacım olur."

Sanki kafasının içinde kilitli duran bir programı kontrol ediyormuş gibi durakladı. "Biraz zaman ayırabilirim. Ama ofisime döndüğümde emin olmak için kontrol edeyim. Sömestr için boş bir blok bulursam size telefon edebilirim, eğer uygunsa?"

"Evet! Evet, bu harika olurdu." Gülümsedim. "Herhangi bir boşluk bulursanız beni arayın. Hepsini kabul ederim."

"Elbette, Jacek'in küçük kızı için her şeyi yaparım." Duraklamadan önce elimi okşadı. "*Gerçekten* nasılsın? Olaydan bu yana?"

Sertçe yutkundum ve yere baktım, cevap olarak kararsız bir kahkaha attım. "En iyi ihtimalle iyi değil. En fazla boş," diye yanıtladım elini sıkarak.

"Bir şeye ihtiyacın olduğunda bana söylerdin. Herhangi bir şeye, değil mi?"

"Elbette," diye yalan söyledim. Profesörün kaşları şüpheyile kalktı ama üstelemedi.

"Pekâlâ." Sıkı bir gülümseme takındı ki bu, din adamları kadar sert bir adam için çok fazlaydı.

"Alina?" diye seslendi arkamdan aksanlı bir ses.

Dr. Hayes'in gözleri önce bana sonra da arkamdaki adama dikildi.

Arkamı döndüm ve gülümsedim. "Viktor! Ne hoş bir tesadüf. Nasılsın?"

"Ben iyiyim. Sizi burada profesörümle gördüğüme şaşırdım." Güldü.

Ona sıkıca sarılmak için ayağa kalktım.

"Şimdiye kadar başka bir sınıfta olman gerekmiyor muydu?" Dr. Hayes kaşlarını kaldırarak ona baktı.

Viktor bir omzunu kaldırmadan önce arsızca sırıttı. "Belki de. En azından senin laboratuvarın değil." Tekrar bana baktı. "Hem ben de sana geliyordum Alina." Siyah deri bir gladstone çantayı havaya kaldırdı.

"Getirmişsin!" Nefes nefese kaldım, çantayı açıp içindekileri gösterebilmesi için ona doğru eğildim.

"Laboratuvardan ödünç aldım, lütfen tek parça halinde geri getirin." Dr. Hayes'e endişeyle baktı.

"Bana bakmayın. Ekipman envanterinden ben sorumlu değilim." Dr. Hayes omuz silkti, ayağa kalktı ve ceketinin düğmelerini ilikledi. Uzun boyu ikimizin de üzerinde yükseliyordu. "Şimdi geri döneceğim. Laboratuar saatiniz hakkında yakında haber göndereceğim," dedi bana, sonra Viktor'a döndü. "Yarın derste görüşürüz herhalde? Tabii onu da atlamayı planlamıyorsan."

"Orada olacağım." Viktor utangaç bir şekilde gülümsedi.

Dr. Hayes, "Öğleden sonranızı iyi geçirin," dedi. Bana sarılıp veda ettikten sonra şapkasını çıkarıp uzaklaştı. O geçerken güvercinler hep birlikte uçarak yoluna çıkan yaratıkları korkutup kaçırdılar.

"Profesör Hayes'i nereden tanıyorsunuz?" Viktor çantayı kapattı ve sıkıca kavradı.

"Babamın bir arkadaşıydı," dedim. "Bana genellikle kağıt ödünç verirdi."

"Ah, görüyorum ki bir rakibim var, o zaman?" diye şaka yaptı.

"Evet, mikrop teorisi ve evrim teorisinin herhangi bir ağırlığı olup olmadığına dair makaleleri bana vermek için cadde boyunca uzanan bir adam kuyruğum var." Gözlerimi devirdim. "Benimle yürüyecek misin?"

"Benim için zevktir." Kolunu bana doğru uzattı.

Hızla soğuyan havaya rağmen eve dönmek için acele etmedim. Arkadaşlık beni sıcak tutmaya yetti.

"Bu mekanizma ile ne yapmak istiyorsunuz?"

"Tuhaf kanı olan birini buldum. Onu incelemek istiyorum," dedim ona dürüstçe. "İstekli bir katılımcım olduğu için mutluyum."

"Sanırım istekli olmalılar, özellikle de bunu üzerlerinde kullanmak istiyorsan. Ruhları şad olsun," dedi alaycı bir tavırla. "Aleti nasıl kullanacağını göstermemi ister misin? Zavallı ruha işkence etmene izin veremem."

"Laboratuvar ortağım olmayı bu şekilde mi teklif ediyorsun?" Ona sırtıttım. "Yardım etmeye karşı çıkmazdım ama yazıyı sen yazıyorsun."

"Anlaştık."

"ACIYACAK MI?"

"Muhtemelen. Bunu bilmenin tek bir yolu var. Bunu insanlar üzerinde kullanacaksanız, hissetmek önemlidir," diye açıkladı Viktor.

"Ben de seni bıçaklayabilecek miyim?" Elindeki uzun, kavisli iğneye bakarak endişeyle şaka yaptım.

"Ödül olarak, belki sana izin veririm." Sırıtarak turnikeyi pazumun etrafına bağladı.

"Ne kadar nazıksınız." Mutfak masasındaki yerimde kıpırdandım.

Kan nakil cihazı, dik durması için genişletilmiş bir tabanı olan uzun dereceli bir silindirdi. İki uzun tüp, uçlarında uzun, kavisli iğnelerle tabana sabitlenmişti. Kanın alınması ve taşınması için yan taraftaki el pompaları sıkılarak kanın bir kişiden diğerine sifonla çekilmesi için emiş yaratılırdı. Benim için kanı ölçmenin ve toplamanın en kolay yolu bu olduğu için bunu tek yönlü olarak kullanacaktık.

"Hazır mısın?" Gözlüklerinin kenarından bana baktı ve iğneyi kolumun kıvrımına yerleştirdi.

"Mm-hmm," diye mırıldandım, başka tarafa bakamıyordum.

İğneyi dikkatlice bir damara batırdı. Turnike karşısında nabız gibi atan damarlarımın ve koluma giren keskin acının aşırı farkındaydım.

İçeri girmesini izlerken irkildim ve Viktor'un dizini sıktım. "İzlemene gerek yok."

"Öğreniyorum. Başka nasıl öğrenebilirim ki?"

"Güzel." Pompayı sıkmadan önce cihazın üzerindeki bir kadranı çevirdi. Kan sisli tüpün içinden süzüldü ve bardağı yaklaşık beş mililitre doldurdu. Başparmağını deliğin üzerine bastırdı ve iğneyi çıkardı. "Gördün mü? Basit." Bir bezle silmeden önce parmağını yaranın üzerinde tuttu.

"Bu zımbırtıdan daha fazlasını bekliyordum." Kolumu tutan eline bakarak güldüm. Aniden bir sıcaklık dalgası çarptı, mide bulantısı üzerime hücum etti.

"Alina? Solgun görünüyorsun-"

Lavaboya doğru koştum ve başımı eğerek kustum.

Viktor çoktan arkamdaydı, kollarını hızla sıvadı ve saçlarımı başımın arkasında topladı, böylece tatsız bir şeye karışmadı.

"İşte bu yüzden hastalara bakmamalarını söylüyorlar." Ortamı yumuşatmaya çalıştı. "Bu sadece adrenalin."

"Evet," diye inledim. Sıcaklığın azaldığını hissedebiliyordum ama bütün bu çile soğuk terler dökmeme neden olmuştu. Lavabonun üzerine asıldım ve başka bir şey çıkıp çıkmayacağını görmek için beklerken titredim.

"Biraz ara vermeye ne dersin?" Yüzümdeki dağınık saçları düzeltti ve beni kontrol etmek için omzumun üzerinden baktı. Uçuşan saçları uzaklaştırmaya devam ederken elinin boynuma değdiğini hissedebiliyordum.

Ağzımı açarsam tekrar şişmekten korkarak başımı salladım.

"NASIL HİSSEDİYORSUN?" Viktor alnıma koyduğu bezin sıcaklığını kontrol etti.

"Benim için telaşlanmana gerek yok," diye mırıldandım kanepede uzanırken, elimde kitap. Başımı kaldırıp sayfadaki kelimelere baktım.

"Orada beni korkuttun. Bayılacaksın sandım." Kanepenin diğer ucunda yere oturdu. Tekrar yerleşmeden önce ayak bileklerimin altındaki yastığı düzeltti ve defterini geri aldı.

"Ben hasta değilim." Güldüm ve ayağımla başının arkasına vurdum.

"Telaşlanmaya degecek tek şey sensin." Gülümsedi, defterine narin kalem darbeleri atıyordu. Yazmadığını ya da not almadığını fark ettim.

"Orada ne var?" Eğilirken sayfamı işaretlemek için kitabımın sayfaları arasına bir kurdele koydum.

"Endişelenecek bir şey yok." Kâğıdı benden koruyarak bedenini başka yöne çevirdi.

"Ver onu bana!" Sürünerek yanına gittim ve elinden aldım.

Çizimi gördüğümde, kitap okuyan bir kadının karakalem çizimiydi. Sadece kendim olduğumu varsayabilirdim. Bir şekilde işaretlerimi bile yakalamıştı. Kendimi ilk kez bu kadar samimi gördüğümü düşündüm. "Kimse izlemediğinde daha kötü görüneceğimi düşünmüştüm," diye şaka yaptım.

"Sadece insanlar izlerken kötü *görünüyorsun*." Defteri benden geri aldı.

"Senin bir sanatçı olduğunu bilmiyordum." Omzunun üzerinden çizim yapmasını izlemek için yüzüstü uzandım.

"Ben birçok şeyim. Çalışmalarım arasında sanat pratiği yapmak için uzun yıllarım oldu. Zaten aşına olduğum dersleri denetlerken kolayca sıkılıyorum," dedi. "Farklı üniversitelerde ne kadar çok zaman geçirirseniz bilgi de o kadar tekrarlanıyor."

"Başka hangi medyumlarla uğraştınız?"

"Hepsi. Bana her zaman ellerimin yetenekli olduğu söylenir." Omzunun üzerinden gülümsedi. "Yine de en çok tiyatro ve resim yapmaktan hoşlandım. Zamandan başka bir şeyiniz olmadığında yapacak başka ne var ki?"

"Yaşlı bir ruh olduğunu söylüyorsun. Ancak yirmi beş yaşında gibi görünüyorsun." Başımı ona doğru eğdim.

"Bir keresinde illüstrasyon dersi için poz verdiğimde de benzer bir şey söylemişlerdi." Sırıtarak defterinin sayfasını çevirdi ve yeni bir çizime başladı. Gelincik gibi sevimli bir yaratık çizmeye başladı.

"Bu da ne?"

"Bir samur. Vahşi doğada onlardan çok var. Yumuşak kürkleri var."

"Ne kadar hastalıklı," diye azarladım.

"Bu doğru. Evcil hayvan olarak tutulamayan her şey genellikle bir posttur." Sayfadaki yaratığın boncuk gözlerini doldurdu.

"Evin hakkında hiç konuşmuyorsun." Bu kez resim yerine onu inceledim. "Nasıl bir yer? Bir ailen var mı?"

"Ben aslen küçük bir köydenim," dedi. "Onun dışında pek bir şey yok. Burası soğuk ve zorlu bir yer."

"Seni buraya ne getirdi?"

"İş. Bir iş fırsatı için geldim."

"Okurken çalışıyor musunuz? Çıracılık mı?" "Bir bakıma, evet."

"Bir dahaki boş gününde müzenin güzel sanatlar kanadını ziyaret etmeliyiz. Bence ilham alırsın." Başımı katlanmış kolumun üzerine koydum. Odaklandığında çok sertti ama çizim yaparken elleri hafif ve rahattı.

Sayfayı çevirdi ve yerdeki yerinden bana doğru dönerek oturdu. "Ne yapıyorsun?"

"Müzeler bana eskisi kadar ilham vermiyor. Sahip oldukları her tabloyu gördüm. Benim için çok eski."

"O arşivlerde binlerce sanat eseri var." Kaşlarımı çattım. "Hepsini görmüş olman mümkün değil."

"Belki." Omuz silkti. "Ama burada bir tane varken neden o başyapıtları görmeye gideyim ki?"

Ona sırttım ve kanepenin yastıklarından birini fırlatarak kafasına vurdum.

Güldü, gözlüklerini düzeltti ve devam etti.

Orada uzanıp onu inceledim. Elleri kâğıt üzerinde çevikçe hareket ediyordu. Kalemı sıkı ama ustaca tutuyordu. Birkaç kez iki farklı kalem arasında geçiş yaptı, parmağıyla çizimi lekeledi ve bazı kısımlarını sildi.

"Nasıl görünüyor?"

Defteri bana doğru çevirdi, ben de usulca yaklaştırdım. İşte yine o tanıdık yüz. Belki de bu tür bir ilgiden hoşlandığım için narsisttim, ancak bu özel durumda bir zarar görmedim.

"Beni böyle çizmeye devam edersen, insanlar gerçekten hoş olduğumu düşünebilir."

"Çok hoşsun." Gülümsedi. "Neden kendini tatsız bir ruh gibi gördüğünü anlamıyorum."

"Çünkü beni henüz tanımıyorsunuz."

"*İzinli olduğum tek geceyi* vücut sıvılarını çıkarmak ve seni ilham perim olarak kullanmak için harcıyorsam seni yeterince iyi tanıyorum." Otururken avuçlarının üzerine yaslandı.

İyi geceler.

Gece vaktiydi.

Hızla doğruldum ve duvardaki saate baktım. Saat neredeyse yedi buçuğa geliyordu.

"Özür dilerim. Seni bu kadar uzun süre tuttuğumu fark etmemiştim," dedim aceleyle, ama daha çok diğer hayranımla tanışmasından endişeliydim. Yaratığım evimde başka bir erkek görürse ne olacağından korkuyordum. Tepkisinin, genellikle hayal kırıklıklarını ifade etme şeklinden farklı olacağını düşünmüyordum. Viktor'u ne hale getirebilirdi.

"Sorun değil." Yorgun bir şekilde omuzlarını yuvarlayarak ayağa kalktı. "Sokağa çıkma yasağınız var mı?"

"Hayır, erken kalkmam gerektiğini hatırladım. Bir laboratuvar saati ayarladım. Çarşamba günü boş olacak mısın?"

"Senin için özgür olabilirim." Çantasını toplarken göz kırptı.

"Umarım elimde örnekler olur. Çıkarma işlemini nasıl yaptığımı size bildiririm." Çok uçarı davranmamaya çalışarak onunla birlikte kapıya doğru yürüdüm.

"Çarşamba günü saat beşte. Anladın mı?"

"Anladım." Şakağına vurdu. "Hatırlayacağım."

"Mükemmel." Gülümsedim ve ona sıkıca sarılmak için eğildim. "İyi geceler Viktor."

Sokaktaki başka bir gölge figür haline gelmeden önce, sokak lambalarının sadece hafifçe aydınlattığı şehir evimin merdivenlerinden aşağı inişini izledim.

Kapıyı kapattım ve arkamdan kilitledim, oturma odasına dönüp kanepeye uzanırken iç çektim. Defterini çay masasının üzerine bırakmıştı. Defteri tekrar açıp son çizdiğim resme baktım. Belli ki bir kimlik krizi yaşıyordum. Eğer kaşlarımı çاتمazsam kendimi tanıyamazdım. Kitaplığıma doğru yürüdüm ve çizimi göz hizasındaki rafa yerleştirdim. Geri çekilirken başımı eğdim ve yeni sanat eserime hayranlıkla baktım. Belki de bu birçoğunun ilkiydi. Sanat koleksiyonu yapmıyordum ama belki de başlamalıydım.

CHAPTER TWENTY-FOUR

ZEHİRLEYİCİ

Onunki kötü bir fikirdi.

Saat yaklaştıkça göğsüm sıkışıyor, kaburgalarımı ezmekle tehdit ediyordu.

Saat kaygımı hafifletmek yerine daha da artırdı. Her kontrol edişimde, sanki öncekinden daha az zaman geçmiş gibi hissediyordum. Saatin ibresi üç rakamına doğru ağır ağır ilerliyordu, soğuk pekmezden daha yavaş.

Onun gibi bir iblisle anlaşma yapmak hata mıydı? O doğal olmayan biriydi, bir tehditti. Bir anlaşmayı sürdürecektik kadar terbiyeli davranmasını beklemek saçma olurdu. Benim sözüm onunkinden daha güçlü değildi, çünkü o zaten sözümü *kelimenin tam anlamıyla* yüzüme tükürmüştü.

Şu andan itibaren bunun güvenli olduğuna inanıyordum çünkü ona sunacak fiziksel bir şeyim vardı. Evlenme teklifinin iyi gittiğini düşündüm, beni hemen o anda evinde kesip atabilirdi.

Karşılıklı konuşmamızı, anlaşmayı mühürlemek için yaptığımız resmi olmayan "el sıkışmamızı" hatırladıkça yanaklarım ve kulaklarım kızardı. Rengin geri çekilmesini sağlamak için yüzümü ovaladım.

Dudağım sabahtan beri onu çiğnemekten ve oradaki hayaletini hatırlamaktan çok yıpranmıştı.

Hayır, o değil. Asla o değil. Aklının böyle dolaşmasına izin verme.

Zil çaldığında bedenimi bir yaltaklanma duygusu sardı.

"Geç kaldın." Önceki düşüncelerimden sıyrılırken bir çekmeceyi kapattım.

Silas kapıda durdu ve bileğindeki saati kontrol etti. "Saat tam üç."

"Vaktinde gelmek geç kalmaktır." Sırıtmaktan kendimi alamadım.

"Benim huysuz Alina'ma ne yaptınız? Daha iyisini bilmesem, geldiğimde bir heyecan kıvılcımı olduğunu söyleyebilirdim!" Alaycı bir tonla konuştu. "Belki yarın ben de Tanrı'ya inanırım!"

"Her zamanki gibi esprili. Kapıyı kilitle ve tabelayı çevir. Yapacak çok iş var," diye yönlendirdim.

"Ayrıca tüm dikkatinizi bana mı vereceksiniz? Oh, gerçekten özel biri olmalıyım." Kilide hafifçe vurdu ve ahşap levhayı dikkatle çevirerek ilk *fiziksel temasımızın* başladığını işaret etti.

"BU YENİ." Tezgâhın üzerinde dik duran kan nakil cihazına bakarak kaşlarını çatı.

"Öyle, ama bu daha sonrası için."

"Akşam yemeğinin senden olduğunu sanıyordum."

"Sonra," diye tekrarladım, başlamadan önce başka aletler topladım.

"Paltonuzu çıkarın ve kollarınızı sıvayın."

"Hemen işe koyul, her zamanki gibi verimli." Ceketini çıkardı ve boş bir bankın üzerine düzgünce bıraktı.

"Rahatınıza bakın. Ayakta durabilir ya da oturabilirsiniz." Bir stetoskop ve çalışma kitabımı aldım.

Silas masaya yaslanmayı tercih etti, izlerken kollarını önünde kavuşturdu. Sakin görünüyordu ama kendisine yabancı olması gereken pek çok aleti incelerken temkinli bir tavır takındı.

Stetoskopun tomurcuklarını kulağıma yerleştirdim. Kollarını açmasını işaret ettim, o da isteksizce yaptı, elleri yaslandığı masanın kenarını kavırıyordu. Stetoskopu pamuklu gömleğine yerleştirdim, gövdesine nasıl yapıştığının acı verici bir şekilde farkındaydım. Kalbi geçen seferki kadar hızlıydı, inanılmaz derecede hızlıydı. Bileğimdeki saatin tik taklarını izlerken saydım. On beş saniyeye göre dakikada ortalama iki yüz otuz atıyordu.

Kulağımdaki tomurcukları çıkarıp numarayı not ettim.
"Şimdiye kadar nasıldım?" Ne yazdığımı görmek için eğildi. "Korkunç.
Bu rakamlarla ölmüş olman gerekirdi," dedim açıkça, "ama
bunu zaten biliyorduk."

"Adil." Omuz silkti.

Tüm tipik fiziksel testlerden geçtik -kan basıncı, refleksler- ve en çok
ilgilendiğim ağzını kontrol ederek bitirdik.

"Aç." Bir cam sonda tuttum.

"Bu ne için olabilir ki?" Sopama baktı.

"Etrafı kurcalamak için," diye
homurdandım. "Sadece aç."

İç çekti ve itaat etti.

Cam çubuğu diline dayadım ve içini görebilmek için aşağı doğru
bastırdım.

Dili seğirdi ve ayrık ucun birbirinden bağımsız hareket eden iki parçası
rahatsızlıkla kıvrıldı. Onları birbirinden ayırana kadar bunun fark
edilmemesi şaşırtıcıydı. Çok dikkatli bakmadıkları sürece kimse bu
tuhafliktan şüphelenmezdi.

Çenesini tutup yukarı kaldırdım ve ağzının çatısına baktım. Küçük
pencereden gelen ışık, şimdi onu tam olarak görmemi sağlıyordu. Dişleri
ağzının çatısına doğru düzgünce kıvrılmıştı, ancak tabanlarında öne doğru
esnemelerini sağlayan kasları görebiliyordum. Ayrıca ağzının çatısının
kenarlarında deliklere benzer bir şey görebiliyordum.

"Bunlar ne?" Sopayla onları dürttüm.

Fiziksel olarak irkildi, hassas olmasını beklediğim bir şey değildi. Elimi
itti.

"Kokular için." Yüzünü
buruşturdu. "Jacobson'ın orgu
gibi mi?"

Bana boş boş baktı, bir omzunu cahilce yukarı kaldırdı.

Hızla dolabıma geri döndüm, birçok kavanoz ve şişeyi karıştırdım.
Arkadan bir tane seçtim ve odanın diğer tarafına geçtim.

Silas bana ters ters baktı, açıklama yapmadığım için sinirlenmişti, bir
yandan da durduğum köşeye bakıyordu.

"Bana ne kokladığını ve kokuyu ne zaman aldığını söyle," diye talimat
verdim ve kavanozun mantarını çıkardım. "Şimdi mi?"

"Hayır," dedi.

İki adım daha attım. "Şimdi mi?" "Hayır."

Kararlı bir şekilde yaklaştırmaya başladım. "Bana zamanını söyle, ben de durayım." Sessiz kaldı.

Dizlerim onunkilere çarpana kadar yaklaştım ve yaklaştım. Kavanozu ona doğru kaldırdım. "Hiçbir şey yok mu?"

"Badem. Kokusunu altı adım önce alabildim." "Neden bir şey söylemedin?"

"Seni daha yakın istedim." Başını bana doğru eğerek sırtıttı. "İşimiz bitti mi?"

"Erken bitirmem için beni pohpohlamaya mı çalışıyorsun?" "Büyük olasılıkla gözlem."

"Bir şey daha, sonra ödülünü alabilirsin." Ağzına bez gerilmiş cam bir şişeyi elime aldım.

Bana dönmeden önce gözlerini kısarak ona baktı. "Bu ne için?" "Zehir. İçinde zehir bulunan en az bir çift dişiniz var, değil mi?" "Muhtemelen," dedi ihtiyatla.

"Söz veriyorum, bugünlük işimiz neredeyse bitti," diye yalvardım ona.

Ağzını tekrar açmadan önce homurdandı ve dişlerini benim için öne doğru savurdu. Titriyorlardı, kendilerini bir şeye batırmayı umuyorlardı. Sanki kendi akılları varmış gibiydi.

Yakınına eğildim ve göğüslerimiz birbirine değdi. Şişeyi en kısa, en dıştaki köpek dişine doğru kaldırdım. Yılan benzeri diş beze battığında, zehir kendiliğinden püskürdü ve sonra yavaşlayarak düzenli bir damlaya dönüştü. Sıvının altın rengi vardı, sulandırılmış kehribar gibi.

Vücudundaki her kas gergin hissediyordu ama işlem sırasında nasıl gerildiklerini görmek için hissetmeme gerek yoktu.

Gözleri kapalıydı ve biraz telaşlı görünüyordu. Rahatsız mı olmuştu? Ağzı bu kadar hassas mıydı?

Bitirdiğimde şişeyi tıkamak için mantara uzandım.

"İşte, kolay." Turnikeyi kaptım.

"Evet, senin için," diye homurdandı, dilini dişlerinin üzerinde gezdirdikten sonra onları geri çekti.

Ona biraz rahatsızlık vererek beni sevindirdi. Adil olan buydu.

Silas'ın tavrı solgun ve bitkin görünüyordu. Belki de bu beni haftalarca uykusuz bırakmanın karmasıydı. Bakışları duvara yapıştı, sanki kararını tekrar gözden geçiriyordu.

Masanın kenarında, onun yanındaki yerimi aldım. Cihazın yanına beş yüz mililitre sıvı alabilen iki cam kap özenle yerleştirilmişti.

"Kolunu ver bana." Parmaklarımı şıklattım ve elimi uzattım.

Kolunu biraz daha yukarı sıyırarak kalın kolunu bana uzattı. Zayıf ön kolunda birkaç damar görünüyordu, dolayısıyla birini bulmak benim için zor olmayacaktı.

Turnike pazusunun etrafını sıkıca sarmış, damarlarını iterek biraz daha dışarı çıkmalarını sağlamıştı. Onları incelemek için kolunu daha yakından tuttum.

Viktor çok basitmiş gibi gösterdi ama gözümü korkutmasına izin vermeyecektim.

Silas hareketlerimi dikkatle izliyordu ama bana güvenmekten başka çaresi yoktu. Bir kez daha düşündüm de, eğer bana güvenmezse, iğneyi yanlış tarafına batırdığımda kendini kaybedebilirdi. Nehirdeki kızlara bunu yapmasına engel olmamıştı.

Uzun, kavisli iğne kolunun kıvrımındaki bir damara hizalandı ve deriye baskı yaptı. Pompayı sıktığımda sıvı *siyah* olarak çıktı. Sadece ışıktan mı yoksa gerçekten siyah mı olduğundan emin olamadan, yavaşça cam silindire doğru sürünürken onu inceledim.

"İşe yaradı." Heyecandan dudağımı ısırdım.

"Bunu daha önce yapmadın mı?" Kısa bir dehşetle gözlerini kaldırdı. "Beni bir deney faresi olarak mı kullanıyorsun?"

"Seni inceleyeceğimi söylediğimde bu konuda çok açık olduğumu sanıyordum," dedim tatlı bir sesle. "Ayrıca, bana bunu nasıl yapacağımı daha dün gece öğretti."

"*O mu?*" Gözleri kısıldı.

"Evet, *o*. Viktor. Laboratuvar ortağım." Parmağımı göğsüne soktum. "Eğer onu öldürürsen, anlaşılmamıza sadık kalmamış olursun. Onun yardımına ihtiyacım var. Onu öldürmeyeceğine söz ver."

Nefesinin altında bir şeyler homurdandı.

"Senden duymak istiyorum, Silas." Gözlerimi ondan ayırmadım. Bakışlarını kaçırды.

"Silas!" İğneye baskı uyguladım.

"Tamam!" diye tısladı. "Yapmayacağım."

"*Ne*

yapmayacaksın?"

"Onu

öldürmeyeceğim."

"Ya da sakat

bırakmayacaksın?"

"Onu sakatlamayacağım ya da öldürmeyeceğim."

"Aynı fikirde olduğumuza sevindim." Yüz hatlarımı hoş bir gülümsemenin süslemesine izin verdim, bu onu sadece çileden çıkardı.

Daha önce gösterildiği gibi, çekip çıkarmadan önce deliğe baskı uyguladım.

Aparatı aldım ve cam kavanozun içine boşalttım. Üzerine siyah bir mum kalemle yazmaya başladım.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu, kolundaki turnikeyi çıkarırken.

Bardağı ona doğru çevirdim.

"*Yaratık*" *Örnek 1* camın üzerine karalanmıştı.

"Onları karıştırmak istemezsin, değil mi?" Bir bez parçası aldım ve kolundaki deliği sildim, boştaki elini gazlı bezi tutması için yönlendirdim.

"Şimdi şunu temizlememe izin ver, kendim de yapabilirim-"

"O şeyi yanına yaklaştırma." Bileğimi tuttu. "Onsuz da gayet iyi yapabiliyorum."

"Aceleci olma." Ters ters baktım. "Aynı miktarı alacağınıza güvenmiyorum."

Kanının bulunduğu kavanoza, sonra da bana baktı. "Kafamda gayet iyi ölçebiliyorum."

"İşte tam da bu yüzden bunu yapacağına güvenmiyorum," diye tersledim bileğimi ondan kurtarmaya çalışırken.

"Eğer birbirimizi daha sık göreceksen, birbirimize biraz güvenmeyi öğrenmek zamanımızı daha iyi değerlendirmek için daha iyi değil mi?" Sırıttı, gözleri benimkilerle kilitlenirken boğazında bir tıkırtı sesi titreşmeye başladı. "Sana bunu kanıtlamama izin ver. Bir ısırık almama izin ver."

"Peki ya zehir?" Endişeyle sordum.

"O tür bir zehir değil." Sırıttı. "Kullanmamak hata olur."

"Bunu kullanmanı istemiyorum," dedim ona kararlı bir şekilde.

"Bana güveniyor musun?" diye sordu, beni içeri çekti ve yerlerimizi değiştirdi. Vücudu beni tezgâhın kenarına sabitledi, bileğimi kavradığı gibi üzerime bir gölge düşürdü.

Bunu bana en son sorduğunda hayatımı kurtarmıştı. Yine de bu soru beni rahatsız etti. Omuz silktim, yanaklarımın kızardığını hissettim. İşte yine benden izin istiyordu. Sadece bu hareket bile ona biraz güven kazandırmıştı, sadece *küçük bir* miktar. Yutkundum ve başımı sallayarak onayımı aldığını belirttim.

Gözleri bileğime dikilmiş, benim onunkileri incelediğim gibi damarları inceliyordu. O hınzır iğneler etimi görünce titreyerek öne doğru fırladı. İnsanların aksine şaşırtıcı derecede etkileyici ve okunması kolay biriydi. Eğer onu görecektense kadar yakın olursanız, size tam olarak kim olduğunu ve ne düşündüğünü gösterirdi. Bundan sonra ne olacağını büyük olasılıkla tahmin edebildiniz. Bir hayvanın vücut dilini okumak gibiydi; denenmiş, doğru, *dürüst*.

Acıya odaklanmama izin vermemek istercesine eğildi ve iki dişini de bileğime hızla gömdü.

"Ah, Silas!" Yüzümü buruşturdum ama daha sert ısırıldı, dizlerimin hafifçe bükülmesine neden oldu ama kolu beni yakalamak için belime dolandı. Yavaşça yutkunurken adam elmasının sallanışını izledim ve sıvının bileğime doğru çekildiğini hissettim. Sonra bir uyuşukluk dalgası beni ele geçirdi. Öncekiyle aynı karıncalanma bileğimi deldi, ta ki artık acı hissetmeye kadar, sadece delinen yerlerdeki basıncı hissettim. Sadece acının yokluğu değil, aynı zamanda sevinç hissi de devam ediyordu. Uyuşturucuya atıfta bulunmak dışında tarif etmek zordu, ancak sinirleri bunun acı verici bir çaba olmadığını düşünmeleri için kandıran bir şey olduğundan emindim.

Gözleri yine kapalıydı ama kaşlarının arasındaki hafif kırışıklık odaklanmaya çalıştığını ima ediyordu. Gerçekten ne kadar aldığını takip ediyor muydu? Titrek bir nefes aldım, adrenalinin bir öncekine benzer şekilde beni hasta etmesine izin vermemeye çalıştım.

Tenime karşı bir inilti çıkardı. Bileğimde daha fazla baskı hissediyordum ve titredim. Sonra geri çekildi, yaramı yalarken yüzü telaşlıydı. Dili, beni bırakmak zorunda kalmadan önce birkaç dakika daha oyalanmak istercesine deliklerin üzerinde yavaşça kaydı. Ancak, sadece bir kez daha tatmak için anlaşmasından dönmeyi düşünmüş gibi görünüyordu. Dudaklarındaki kırmızı renk dili tarafından silindi. İç çekerek yanığını avucuma yasladı ve bana baktı. Tenine dokunduğumda sıcaktı, ama elimdeki uyuşukluk bu sıcaklığı azaltıyordu.

"Ne?" Kaşlarımı çattım.

"Sana bakmaya iznim yok mu?" Başını elime doğru çevirdi. "Biliyor musun, daha önce sende bir tuhaflık sezdiğimi düşünmüştüm."

"Nasıl yani?" Kaşlarımı kaldırdım.

"Zevkiniz, onu ele veriyor. Sen Mellifluous'sun."

"Pardon?"

"Mellifluous Host."

"Kelimeler söylüyorsunuz ve ben hala ne anlama geldiklerini bilmiyorum."

"Bu bir kan türü, bir mutasyon," dedi. "Tadının güzel olduğu anlamına geliyor. Her zamankinden daha tatlı." Kıkırdadı.

"Teşekkür ederim... Sanırım," diye mırıldandım, bileğimi onun elinden çekerek.

"İnsanlar seninki gibi bir kan için iyi para ödüyor," dedi ve öne doğru eğilirken belimdeki destek elini daha yukarı kaldırdı.

"Bu doğru mu?" Göğsüne bastırdım. "Bunun için seni daha fazla zorlamam gerektiğini mi söylüyorsun?"

"Zalim olma." Kıkırdadı, boynumu öptü ve beni kendine çekti. "Hadi bir yerlere gidelim, senin bu küçük mağarandan kaçalım."

"Yapacak işlerim var."

"Hiç çalışmadığın oldu mu?"

"Phoe gibi konuşmaya başladın-" "Boş ver."

Gözlerini devirerek geri çekildi. Görünüşe göre hassas bir noktadan vurmuşum.

Eşyalarımı toplamak için hızla geri çekildim. Kolumdaki uyuşukluk nedeniyle elim defterimi almakta zorlansa da eşyaların çoğunu alıp köşedeki masaya getirebildim.

Bakmıyordum ama durakladığını biliyordum. Bakışları enseme delip geçti. Bir şey söyleyecek mi diye merak ettim ama arkamı döndüğümde gitmişti.

"Rica ederim, seni vebalı," diye homurdandım.

Bardağın içindeki kan loş ışıktaki kalın bir mürekkep gibiydi. Ben eğdikçe şişenin etrafında yavaşça hareket ediyordu. Yapabileceğim tüm testleri düşündükçe ateşim yükseliyordu. Önce hangisini yapmalıydım? Bundan ne çıkaracaktım? Kanın başka ne gibi özellikleri vardı? Neden *siyahtı*? Heyecanımı zor kontrol ediyordum.

Düşüncelerim yeterince hızlı yazıya dökülemedi. Çekilişin tarihini ve yaklaşık saatini yazmayı ihmal etmedim. Saatlerimi tasarlayarak ve hayal kurarak geçirdim ve gözlerim gecenin sisini yararak şafak sökene kadar dinlenmedi, sabah ışığı dükkanımın pencerelerinden içeri süzülene kadar çalıştım.

CHAPTER TWENTY-FIVE

ZEHİRLEYİCİ

T niversite laboratuvarı hayal ettiğim her şeydi. Koyu renk ahşap dolaplar ve pirinç enstrümanların -bazılarını daha önce hiç görmediğim- hoş bir karışımını içeren büyüleyici bir kaosla uğulduyordu. Yaklaşık bir düzine koyu ahşap masa vardı ve raflar onları uzunlamasına ikiye ayırıyor, birçok kavanoz ve alet barındırıyordu. Her şey çekmecelere ya da masaların üstlerine yerleştirilmişti; pipetler, şırıngalar, cam eşyalar, sondalar ve pamuk pedler. Daha büyük aletler masalara dağılmıştı; bazıları duvardaki yerlerinde, bazıları da önceki öğrencilerin kullanımından kalan açıkta duruyordu. Sanki birinin penceresinden bitmemiş ya da başlamak üzere olan deneyleri dikizliyor gibiydi. Bütün manzara Zamanda donmuş, öğrencilerin en son ayrıldıkları anı yakalıyor.

Bugün laboratuvar ıssızdı, tamamen bana aitti.

"Bu beni Jacek ve benim öğrenciyken bu laboratuvara gizlice girdiğimiz günlere götürdü." Dr. Hayes kıkırdadı. "Gerçi şaka olsun diye bir şeyleri ateşe vermek gibi daha az dostane amaçlarımız vardı."

"Onun eğlenceli olduğuna dair hikâyeler duymak tuhaf." Gülümsedim. "Yine de bir erkeğin bir şeyleri yakıp kavurmaya yönelik doğal arzusunu asla anlayamayacağım."

"Bir muamma." Omuz silkti, masalardan birine yaslandı ve ellerini ceplerine soktu. "Eşyalarını toplaman ve her seferinde geri getirmen gerekecek. Teknik olarak burada olmamanız gerekiyor, bu yüzden hiçbir şey depolayamazsınız."

"Benim için sorun değil. Ne zaman demiştiniz?"

"Pazartesi ve Cuma günleri üç, Çarşamba günleri beş."

"Bunu başarabilirim," diye mırıldandım ve dikkatimi cam ve ahşap dolaplarla kaplı uzak duvara verdim. Bu büyüleyici harikalar diyarındaki eşya dizisi kavrayışımı aşıyor, beni hem meraklandırıyor hem de bunalıyordu.

Yarım kat merdivenin üstündeki bir kapıdan tüm laboratuvarı gözlemlemek için güzel bir görüş alanı vardı. Altında profesörün masası vardı ve Dr. Hayes'in masasının üzerinde öğrencilerin yazdığı kâğıtlar dağınık halde duruyordu. Beni gezdirmek için not vermeye ara vermişti.

"İhtiyacınız olan her şey burada olmalı. Standart aletler çalışma tezgahının üzerinde olacak. Daha sonra sterilize ettiğiniz sürece herhangi bir boş noktada çalışabilirsiniz" diye talimat verdi.

Dolabın camından bakarken başımı salladım. Aklıma gelebilecek her kimyasal, alfabetik sıraya göre etiketlenmiş olarak dolabı baştan aşağı kaplıyordu. Tıpkı bahçeler gibi, sadece bakarak saatler geçirebilirdim.

İzleme alanının kapısı hızla açıldı ve tanıdık siyah saçlı bir köpek yavrusu belirdi.

"Alina! Cihaz nasıl çalıştı?" Viktor sırtarak merdivenlerden aşağı koştu ve Dr. Hayes'le yüz yüze geldi.

"Bakın kim gelmiş." Dr. Hayes *L* harfini biraz fazla uzattı.

"Adımı mı unuttun?" Viktor'un gözleri ona dikildi. "*Devam ettiğim* sınıfınızda biraz sessiz olduğumu biliyorum, ama unutmadığınıza eminim?"

"Elbette unutmadım." Dr. Hayes gözlerini kısarak ona baktı. İkili arasında bir dakika boyunca sessizlik oldu.

"Viktor." Kaşlarını kaldırdı. "Ben Viktor."

"Doğru Viktor," dedi Dr. Hayes yavaşça, odanın ön tarafındaki masaya oturarak. "Nasıl unutabilirim ki?"

"Kolayca, açıkça." Viktor dikkatini bana geri verdi. "Ee? Nasıl gitti?"

"Tam olarak amaçlandığı gibi çalıştı. Teşekkür ederim." Sargılı bileğimi gergin bir şekilde ovuşturarak mahcup bir şekilde gülümsedim.

"Ne oldu?" Kolumu tutup kaldırırken gözleri endişeyle doldu.

"Hiçbir şey olmadı! Hiçbir şey olmadı. Pratik yapmak için kendi üzerimde kullanmaya çalıştım," diye yalan söyledim.

"İhtiyacınız olursa size tekrar gösterebilirim."

"Hayır! Buna gerek yok." Bileğimi geri çektim. "Ama bakmam gereken örnekler var. Bana katılır mısın?"

"Neyin örnekleri?"

"Bir...hayvandan."

"İkna olmuş gibi görünmüyorsun."

"Henüz bilmiyorum. Bu yeni bir şey." Boğazımı temizledim.

Çantamı çalışma tezgâhlarından birinin üzerine kaldırdım ve kan örneklerini içeren, tek tek mantarlanmış birkaç şişeyi çıkardım. Son zehir örneğine uzandığımda, çantamın dibinde duran örneğe baktım. Neden tereddüt ettiğimi bilmiyordum ama içimden bir ses bu örneği kendime saklamamı söylüyor, kendimden başka kimsenin bilmesine gerek olmadığını söylüyordu. Ayrıca zehir, gruptaki en az ölümcül örnekti. Kanı görmem gerekiyordu, zaten bu çalışmanın tüm nedeni de buydu.

"Numunenin tuhaf özellikleri var. Siyah renkli, kalın ve görünüşe göre bakteriyel enfeksiyondan başka bir şeyle zehirlenmiş," diye açıkladım şişelere odaklanarak.

"Bununla ne yapmak istiyorsun?" Viktor sordu. Cam şişelerden birini kaldırıp sıvının hareketini izlerken kaşlarını çatı.

"Nasıl çalıştığını görmek, parçalara ayırmak ve içindeki herhangi bir şeyi kullanıp kullanamayacağımı görmek istiyorum. Başka bir örnek almalıyım ama yaratığın tükürüğü temas halinde onu etkisiz hale getiriyor. Öncelikle ne kadar güçlü olduğunu bilmem gerekiyor." Masaya yaslandım ve onun garip sıvıyı incelemesini izledim.

"Yani, bir zehir ve bir panzehir mi?"

"Muhtemelen. Titrasyon yapmam gerekebilir - çözeltideki bileşikler hakkında bazı tahminlerim var. O zaman muhtemelen ölümcül dozu bulabilirim. Belki kendi farelerimi getirebilirim," diye mırıldandım kafamda testler yaparken. Günün sonunda, sadece onunla oynayıp ne olduğunu görmem gerekecekti.

"Bu sizin deneyiniz, sadece neye ihtiyacınız olduğunu söyleyin. Bu laboratuvarı gözlerim kapalı bile idare edebilirim."

"Lütfen yapmayın!" Dr. Hayes ön taraftaki masasından seslendi, gözleri kalemle işaretlediği kâğıttan hiç ayrılmıyordu.

Viktor ve ben örnekleri toplamadan önce sırttık.

CHAPTER TWENTY-SIX

ZEHİRLEYİCİ

"D "Küçükken eve bir düzine kadar fare topladığımız zamanı hatırlıyor musun?" Phoebe kanepenin kendi tarafında şekersiz çayını yudumlarken dikkatimi çekmek için ayağıyla beni dürttü.

"Sanırım onları üçüncü kattaki pirinç küvete koymuştuk, yoksa ben mi yanlış hatırlıyorum?" Ayağını ittim. Evindeki şöminenin yanındaki kanepede birbirimize sokulmuştuk. Uzak kalmaya asla dayanamadığım arkadaşşıma bu kadar yakın yaşamak güzeldi. Her zaman kısa bir yürüyüş mesafesinde.

"Evet. Sadece birinci katın üstünde olduğunu hatırlıyorum çünkü onları bulduklarında merdivenlerden inanılmaz bir hızla inmiştik." Güldü.

"Ev halkının onları bulmasının üç gün sürdüğüne inanmadım. Valinizin çılgınlığını hâlâ hatırlıyorum, çaydanlığın hazır olduğunu sanmıştım." Başımı salladım. "Kaç yaşındaydık? Ama beş yıl?"

"Belki altı." Phoebe kıkırdadı. "O şeylerden biri tarafından ısırılmadığımıza inanamıyorum. Zavallı yaratıklar evcilik oyunlarımıza katlanmak zorunda kaldılar."

"Ah evet, küçük sıçan ailemiz."

"O zamanlar evcilik oynamak kulağa daha eğlenceli geliyordu." Phoebe iç çekti. "Şimdi kaçınılmaz olanı beklemek gibi. Özellikle de erkekler her geçen yıl daha az ilgi çekici hale gelirken."

"Çocuklar annelerine benzediği sürece o kadar da kötü olmadığına eminim," diye şaka yaptım. "Çocuklarımızın ne tür bir kargaşaya gireceğini hayal bile edemiyorum."

"İyi türden bir sorun yok." Başını iki yana salladı. "Lafı açılmışken" - yaklaştı ve çay fincanını masaya bıraktı- "bana

laboratuvardaki tarih."

"Bu bir randevu değildi!" Kızardım. "Ama iyiydi. Orada burada birlikte vakit geçiriyorduk. Ondan laboratuvar partnerim olmasını istedim."

"Peki buna ne dedi?" diye sordu, ona sunduğum her kelimeyi yalayıp yutarak.

"Evet dedi." Yüzüme yayılan gülümsemeye engel olamadım. "Üzerinde çalıştığım bazı konularda bana yardımcı olacak."

"Çanları şimdi duyabiliyorum!" Sırıttı. "Birini getirirsem birlikte bir randevuya çıkabilecek miyiz? Oh, ne kadar eğlenceli olurdu! Lütfen evet deyin!"

"Tabii ki." Esnedim. "Eminim hepimiz yapacak bir şeyler bulabiliriz."

"Benim zaten fikirlerim var." Sırıttı ama yorgunluğunu fark etti. "Hâlâ iyi uyuyamıyor musun?"

"Hayır, çok garip bir şey oldu. Erken yatıyorum ama huzursuzluk ya da uyku felci nöbetleri beni rahatsız ediyor." İçimi çektim.

"Bir şey deneyelim," dedi aniden, başka bir odaya koşturarak.

Phoebe, tıbbi konularda deneyimsiz olmasına rağmen bakıcılık yapmayı seven insanlardan biriydi. Herkesi evinde hissettirmeye çalışır, herkesin emrine amade olurdu. Kendi zararına olsa bile insanları memnun etmeye çalışırdı.

"Bunu diş ağrısı için reçete etmişlerdi." Bir şişe getirdi ve bana uzattı. "Bir yudum al."

"Nedir bu?" Koklamak için mantarını açtım.

"Kenevir. Tadına gelince en kötüsü değil. Diğerlerine tercih ederim. Ama uyku yoksunluğu da dahil olmak üzere her türlü şeye yardımcı olması gerekiyor."

"Ah evet, aşınayım," diye mırıldandım, ona geri vermeden önce birkaç uzun yudum aldım. Tadı tatlı ve topraklıydı, boğazımın arkasında acı bir tat bırakıyordu. Tek umudum çabuk etki etmesiydi, böylece ağızda kalan tadı unutabilirdim.

Parmaklarım uzun saç tellerimin arasında amaçsızca dolaştı. Mutfak masasının önünden geçerken bir portakal kaptım ve misafir odama dönerken mutlu bir şekilde soydum. Yukarı çıkarken Dr. Hayes'in bana ödünç verdiği, mikrop teorisiyle ilgili bir yayını aldım.

Bir toksine benzer şekilde vücudun farklı bölgelerinde çürümeye neden olabilecek küçük, böcek benzeri parçacıklar hakkında düşünmek ilginçti. Hiçbir şekilde yeni değildi, ancak bu geniş şemsiye altındaki teoriler eğlenceli varsayımlardı. Dr. Hayes dergiyi birkaç gün içinde iade etmem gerektiğini söyledi, ki bu da bana tadını çıkarmak için çok fazla zaman bırakmadı.

Günlüğü kolumun altına sıkıştırıp, elimde yarısı soyulmuş portakalımla merdivenlerden misafir odama doğru ilerledim.

Misafir odamın en özenli cumbası ve kıvrılmak için geniş bir oturma alanı vardı. Mükemmel bir okuma köşesi. Atıştırmalıklarımı soymaya devam ederken rahatça yerleştim ve kabuklarını mumumun yanındaki yan sehpa attım. Portakal diliminden bir ısırık aldığımda, gözümün köşesinde kırmızı bir titreme belirdi.

Kalp atışlarım yine kulaklarımdaydı. Her nabız atışında acıyordu. Kafamın arkasında güvende olmadığımı haykıran sesi duymazdan gelmek giderek zorlaşıyordu. Hayatımda artık mahremiyetin beklenmediği aşikârdı. Nereye gidersem gideyim, o hep orada beni bekliyor olacaktı.

"Ben seni fark edene kadar orada somurtacak mıydın?" Dikkatimi isteksizce meyvemden çekerek konuştum.

Sigara közü sönmeden önce bir an için parlak bir şekilde parladı. Köşedeki sandalyeye geri otururken burun deliklerinden bir duman bulutu geçti. "Beni daha önce hiç fark etmedin." Sigarasını yan sehpadaki dekoratif vazoya attı.

Parıltı gözlerine kırmızı renkte yansıyor, tıpkı bir kedinin donuk ışıktaki size bakmasına benziyordu. Büyülenmemiş olsaydım bu uğursuzluk olurdu. Onu ne kadar çok incelersem, o kadar çok parçalara ayırmak ve ayrıntılarda kaybolmak istiyordum. Göğüs boşluğunu açıp tüm parçalarını çıkarmak, fazladan organı olmadığını varsayarak birden yetmiş sekize kadar numaralandırmak.

Zevkleri benimkine benziyordu - her zaman siyah giyinirdi. Gerçi bunun gecenin karanlığına karışmak için olduğunu sanıyorum. Üzerinde ilk birkaç düğmesi açık ve kolları ön kollarına kadar kıvrılmış sade siyah bir gömlek vardı. Kollarında ve ellerinde kırmızı lekeler olduğunu ancak o zaman fark ettim.

Boynunda da kırmızı lekeler vardı, sanki kısa bir süre önce biri kavga etmiş gibiydi.

"İğrenç görünüyorsun." Bir portakal dilimi daha kopardım. "En sevmediğim gece arkadaşım olmak yorucu olmalı-"

"Dur." Sesi odanın içinde yankılandı. Karşılıklı uçlardaydık ama sesi net ve sertti, parmakları sinirli bir şekilde burun kemiğini sıkıştırmak için kalktı.

Rahatsız oldu.

Onun derisinin altında olduğumu fark ettiğimde gözlerime hınzır bir parıltı süzüldü. Bir şey olmuştu ve bana ihtiyacı vardı. Yoksa neden medeni bir şekilde -daha doğrusu her zamankinden daha medeni bir şekilde- gelsin ki? Ne lezzetli bir fırsat.

"Bana daha fazlasını vereceksin." Sigarasından uzun bir nefes daha çekti ve başını geriye doğru eğerek dumanın yükselip karanlık tavanda kaybolmasına izin verdi.

"Bundan nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" "Çünkü ben öyle dedim."

Yüksek sesle alay ettim.

"Quid pro quo," diye önerdi.

"Cevaplarınız ticarete değer mi?" Penceredeki yerimden kalktım.

Tam olarak ne istediğimi ortaya çıkarmak mümkün olabilirdi. Beni öldürmeyecekti. Planı bu olsaydı şimdiye kadar çoktan yapardı. Eğer istediği bir oyunsaydı, ben de oynardım. Kendisi de söyledi: Arkadaşlığımı seviyordu ama bu gece aç olduğu için burada olduğunu biliyordum. Vahşi doğada yakaladığı avın izlerine rağmen, sertliği bana doymaktan başka bir şey olmadığını söylüyordu.

Aramızdaki mesafeyi kapattım, oturduğu yerden başını kaldırıp bana bakana kadar gözleri yavaşça onu takip etti.

"Ne istiyorsun?"

"Beslenmek."

"Yemek yemiş gibi görünüyorsun." Kollarımı kavuşturdum.

"Senden daha fazlasına ihtiyacım var." Sözlerinde sinirli bir ısıklık vardı. "Yeterli değildi."

Nefesim hafifçe kesildi. "Bir ihtiyaç mı yoksa bir istek mi?"

"İhtiyaç. Başka hiçbir şey işe yaramıyor," diye alay etti, boştaki elini sarı saçlarında gezdirerek kanın bir kısmını sildi. Bitirdiğinde sigarasını vazoun içine attı.

"Ya hayır dersem? Yok oluşunu mu izleyeceğim?" Güldüm.

Aniden ayağa kalktı ve beni tökezletti. "O noktaya ulaşırsam ne olacağını görmek istemezsin." Göğsünün derinliklerinden o alçak ilkel tıkırtı yayıldı. "El işlerime aşinasınız, değil mi? Evinize birkaç hatıra daha bırakarak size hatırlatmama gerek var mı? Yoksa burada bir gösteri mi yapayım?"

Ben geri çekildim ama o daha da yaklaştı. Ben tekrar pencereye dönene kadar devam etti, dizlerimin arkası koltuğun kenarına çarptığında koltuğa düştüm. İrkildim ve onun mezarlıktaki anısı gözlerimin önünden geçerken gözlerim büyüdü.

Yaratık üzerime eğildi, ellerini iki yanımdaki cumba minderlerine dayadı.

"Sen çok yeteneklisin, Alina. Doğru seçimi yapacağına inanıyorum," diye fısıldadı gözlerinin beyazı siyahla dolarken. Yüzümü kendisine doğru çekmek için bir elini boynumun dibine götürdü. Durakladı, başını eğdi ve eğilmeden önce derin bir nefes aldığını duydum. "Sadece bir saniyeliğine acıyacak..."

"Isırmak yok!" Onu sert bir şekilde ittim. Çenesindeki bir kas seğirdi.

"Ama," diye devam ettim, "seni bir şeyle takas edebilirim." Kaşları çatıldı. "Takas mı?"

"Evet. Daha önce quid pro quo demiştiniz, değil mi?" "Dedim."

"Eğlendir beni. Belki uslu durursan küçük bir tat alırsın." Sırıttım.

Bir dakika tereddüt etti. O kudretli gözleri yüzümde bir hile belirtisi aradı. "Anlaştık," dedi sonunda, vücudu titriyordu. Titreme o kadar hafifti ki neredeyse fark edilmeyecekti.

Bu kötü bir fikirdi, değil mi? Kafamın arkasındaki kaşıntının bana yapmamam gerektiğini söylemesine engel olamıyordum ama iyilik istemek için mükemmel bir zamandı. Açtı, sinirliydi ve düşüncesizdi. Birinin aklına girmek için en iyi malzemeler.

Yanımdaki cumbalı minderlerin üzerindeki yeri okşayarak ona doğru kaydım.

Köşenin karşı tarafına yaslanarak yanıma oturdu. Mum ışığı keskin yüz hatlarında titreşiyor, gölgeler yüzünde dans ederken onları değiştiriyordu.

Gözlerimi kısarak ona bakarken duvara yaslanarak onu yansıttım.

Kolundaki kan kırmızıydı, yani kendisine ait değildi. Kaşlarım hayal kırıklığıyla birbirine çarptı. Her zaman bu kadar karşılıksız olmak zorunda mıydı? Bizim laboratuvarıda yaptığımız gibi beslenmenin medeni bir yolu yok muydu? Umursamaya zahmet etmemiş olması mümkündü. Ya da belki de yardım edemeyeceği bir şeydi.

"Biliyorsun, çocukça oyunlarına gerek yok. Bunu tekrar yapmaya hazırım. Bu karşılıklı olarak faydalı olabilir. İyi bir pazarlığın üstünde değilim." Yüz ifadesinde herhangi bir cevap aradım.

"Bakın şimdi kim anlaşma yapmak istiyor. Haftalar önce senin için bir şeytan değil miydim? Bir *yaratık*? Birdenbire bahse girecek bir listeniz var gibi görünüyor." Gözleri ya karanlıktı ya da sadece yorgundu.

"Belki de şeytan olan *benim*." Doğrudum ve sürünerek yaklaştım. "Adil bir dövüşte en az senin kadar ölümcül olabilirim."

"Buna inanırım. Sen yeteneklisin, sadece cahilsin." "Uzun sürmeyecek." Mırıldandım.

"Daha fazlasını bilmek istiyorum."

"Bilmek istediğin nedir? Şimdilik açık bir kitap gibiyim." İçini çekti, sırtını duvara yasladı.

"Böyle mi doğdun?"

"Evet, ama hepimiz öyle değiliz," diye yanıtladı. "Neden insanları öldürüyorsunuz?"

"Kötü niyetli erkekleri zehirliyorum," diye sertçe düzelttim onu.

"Yaptığımız şey aynıymış gibi söyleme."

"Beni tacizci mi buluyorsun?"

"Silas, sen insan *iyorsun*. Evet, tabii ki seni tacizci olarak görürüm." Ona başımı salladım. "Hepiniz bu şekilde doğmadınız derken ne demek istedin?"

"Bazıları doğar, bazıları ise yaratılır. Bu biraz karmaşık bir durum." Omuz silktilti.

"Beni şımart." Köşenin onunla aynı tarafına yaslanabilmek için yaklaştım.

"Ben doğdum. İki tam kan Vipera gebe kalabilir, ama bu zordur."

"Vipera?"

"Evet, çağlar boyunca bizim için en az rahatsız edici isimlerden biri," diye açıkladı. "Her neyse, gebe kalmak zor olsa da, açlıktan ölene ya da kafamız kopana kadar yaşadığımız için çabalarımıza değiyor," diye devam etti. "Yapılanlar o kadar sağlam değil. Eğer zehir içinizdeyken ölürseniz, bu kanın işleyişinin bir parçasıdır. Her parçayı bozar

vücudunuzu zehirler. Aradaki fark, bozulmuş insanların yaşam sürelerinin yarı yarıya azalmasıdır, çünkü bunu çok uzun süre kaldırabilecek doğal yeteneklere sahip değillerdir."

"Yani beni ısırdıktan sonra ölürsem sizden biri olabilir miyim?" Bandajlı bileğime baktım.

"Zehirlendikten sonra altı saat içinde ölmeniz gerekir," diye açıkladı, "ama evet, dönüşürsünüz ama yozlaşmazsınız."

"Bununla ne demek istiyorsun?"

"Sen Mellifluous Host dediğimiz şeysin."

"Bahsettiniz ama bu soruyu tam olarak yanıtlamıyor."

"Konakçılar türlerimizin farklılaşmasının sadece bir yan ürünüdür. Bu yüzden onların kanı en zengin, en sürdürülebilir olandır. Siz teknik olarak sadece uykudasınız. Dolayısıyla bir yerlerde bu rastgele mutasyonun evrimleşmemizi mümkün kıldığına inanıyoruz."

"Hareketsiz mi?"

"Ev sahipleri tüm parçalara sahiptir. Ama vücut onları fazladan organlar olarak görüyor, adını hatırlamıyorum."

"Körelmiş organlar," diye yanıtladım hemen, gözlerim şaşkınlıkla açılırken. "Yani zehrin, ölümden önceki panik halinde vücudun onları tanımasını sağladığını mı söylüyorsun?"

"Kulağa doğru geliyor. Bu konuda çok fazla teknik bilgim yok ama evet. Eğer dönüşürseniz doğmuş olanlardan ayırt edilemezsiniz."

"Fazladan dişlerim yok," diye belirttim.

Eğildi ve çenemi yukarı kaldırdı. "Aç. Sana göstereceğim."

Son birkaç seferde çenemi kavrayışını hatırlayınca yüzüme kan hücum etti ama ona açıldım. Güven alıştırması yapmak için iyi bir zamandı.

Başparmağının ucunu ağzımın çatısına yerleştirdi ve itti. "Ow-" diye mırıldandım parmağının etrafında.

"Bunu hissediyor musun?" Elimi bastırdığı noktaya doğru götürdü.

Parmağımı tepesinde gezdirdim, ağzımın damağında çıkıntılı bir V hissettim. Başımı salladım.

"Şuranın altındalar." Parmağını ağzımdan çekti. "Herkeste vardır." Kaşlarımı çattım.

Sırıttı ve başını salladı. "Belli ki parmaklarını yeterince ağzına sokmamışsın, eğer bu mümkünse," diye alay etti.

"Seninkini daha sert dürtmeliydim," diye homurdandım.

"Soruma cevap vermedin," diye ısrar etti. "Neden bir zehirci oldun ki? Eminim pek çok insan ailesine hayat boyu hayalinin bir katil olmak olduğunu söylemez."

"Bildiklerimin çoğunu bana babam öğretti, ancak bu bilgileri şimdi nasıl kullanacağımı tahmin edebileceğinden şüpheliyim." Boynumun arkasını ovuşturdum, rahatlarırken sırtımı duvara yasladım, rahat köşeye hapsoldüğümüz için omuzlarımız birbirine değiyordu. Belki haftalar önce olsaydı kendimi tehdit altında hissederdim ama şimdi onun varlığı farklıydı. Çıtırtıdayan bir şenlik ateşi gibiydi. Tehlikeli ama bir *o kadar da sıcak*.

"Ama bunu sana ne yaptırdı?" diye sordu merakla, beni izliyordu.

"Ne zaman başladığımı tam olarak bilmiyorum. Sanırım bir süredir yapıyorum -" İçimi çektim. "Başlangıçta zararsızdı. Mahalledeki diğer çocuklar sevgili arkadaşım Phoebe'ye sataşırlardı. Tanrı o zavallı çocuğu korusun. Kendini nasıl savunacağını bilmezdi. İlk hamleyi yapmaktan hep korkardı. Saçını çekerler ve sokakta ona çelme takarlardı. Bir gün babamın çalışma masasından bazı kimyasallar ödünç aldım. Ne işe yaradıklarını ya da ne işe yaradıklarını bilmiyordum. Henüz okuyamıyordum. Sadece onlara iğrenç bir şey yedirmek istemiştım - onları ilkokuldaki öğlen yemeklerine koydum." Ürperdim.

"Ne oldu?" Gözleri yoğundu ama merak gibi bir şeyle alay ediyordu.

"Çocuklardan ikisi hastalandı. Sonuncusu batıya gitti."

Yutkundum. "Onu sen öldürdün." Bunu bir soru olarak ifade etmedi.

"Evet. İsteyerek olmadı. Bu hayatım boyunca yaşadığım çok az kazadan biriydi." Sesim kısıldı, sanki bilinçaltım bana konuşmayı kesmemi söylüyordu.

"Bunu tekrar yapmana ne sebep oldu?"

"İnsanların bana ihtiyacı vardı. Önce arkadaşlar, sonra arkadaşların arkadaşları ve en sonunda da kulaktan kulağa yayıldı."

"Bunu hiç başkaları için değil de kendiniz için yaptınız mı?"

"Çok geç olana kadar kendime yardım etmeye cesaret edemedim ve tembellik ettim. Bir yanlış hesaplama. Geri dönüşü olmayan bir hata ve yaşadığım her gün bunu telafi edeceğim."

"İçini kemiriyor mu?" diye sordu, ancak ses tonunda mizah yoktu.

"Her gün, karıncaların tünel kazması gibi - sadece bazen sinir sistemimi ne zaman yiyip bitireceklerini merak ediyorum, böylece

bittiğinde boşluk." Dizlerimi göğsüme doğru çektim.

İçini çekti ve bir kolunu omzuma dolayarak beni kendine çekti ve başını benimkinin üzerine koydu. "Dışarıda senden daha kötü şeyler var. Benim gibi. Bu yüzden biraz rahatla."

"Bilmiyorum ama teşekkür ederim,"
diye fısıldadım. "Phoebe biliyor
mu?"

"Ona hiç söylemedim. Bunun karma olduğunu düşünüyor." Başımı omzuna yasladım.

O gece benden bir şey olmamı istemedi. Ne yemeği ne de fethi. Benden güçlü ya da akıllı olmamı istemedi. Sadece *benim* varlığımın tadını çıkardı. Uzun zamandır hiç böyle bir rahatlık olmamıştı, hele bir başkası varken hiç olmamıştı. Benim gibi acılı bir ruhu teselli edebilecek tek adamın tanıdığım en kötü adam olması ne kadar da ironikti.

Ertesi sabah kuytuda kıvrılmış bir şekilde uyandım, üzerime yün bir battaniye örtülmüştü ve görünürde tek bir Yaratık yoktu. Ona dair tek kanıt, saçlarıma sinen tütsülenmiş defne yaprağı kokusu ve kulağımın arkasına sıkıştırılmış bir zakkum çiçeğiydi.

CHAPTER TWENTY - SEVEN

ZEHİRLEYİCİ

"T İşte b u r a d a s ı n , benim acı çiçeğim. Saklanıyor muydun?" Silas arka odaya girerek mırıldandı.

"Saklanmak istediğim tek şey temizlik işleri."

lavabodaki bazı aletlerimi fırçalarken mırıldandı. Beherler, şişeler, karıştırma çubukları, petri kapları ve önceki haftalarda kirlettiğim diğer şeylerle doluydu.

Bana doğru yürüdü, sanki bana doğru yürümekle sadece sıradan bir ilgisi varmış gibi davranarak rastgele aletleri kurcaladı.

Sen zeki değilsin, Yaratık.

Arkamdan geldi ve lavaboyu iki y a n ı m d a n kavradı, içindekilere bakmak için omzumun üzerinden baktı.

"Bunlar ne?" diye alay etti.

"Benim aletlerim."

"Onları bu hale getirmek için ne kullandınız?"

"Küvetin üzerine atılmış bir çamaşır gibi bıraktığın o cesedi parçalamak zorunda kaldığım zamandan kalanlar." Gözlerimi devirerek ona doğru geri ittim. Uzun kemik testerelerinden birini yanağına doğru tuttum.

Lavabonun diğer yarısını eklemeyi ihmal ettim; burada kasaplar için olan ama muhtemelen insanlar yerine su kuşları ve büyük av kuşları gibi şeyler için kullanılan eski, kullanılmış testere parçaları bulunuyordu. Lavabonun bir tarafında daha önce ayrıntıları verilen daha küçük eşyalar bulunuyordu. Bazıları babamın ampütasyonlar için sakladığı antika aletlerdi: tokmaklar, küretler, kemik kemiriciler, büyük makaslar ve neşterler.

"Bana yeni bir bıçak borçlusun. Kemikler bunu yıprattı." Aleti lavaboya geri indirdim.

"Sözümü geri alıyorum. Senden saklanmak zorunda olan kişi ben olabilirim." Masaya yaslanmak için uzaklaştı. "Bugün bana nasıl işkence edeceksin?"

"Sadece örnekler, işkence yok."

"Bunu dört gözle bekliyordum." Hayal kırıklığı içinde içini çekti. "Aklımda daha acımasız bir şey olmadığı için özür dilerim."

"Affedildin," diye karşılık verdi küçük bir sırtışıla.

I yakaladı bazı taze temizlenmiş şişeler ve taşındı sonraki için aparat.

Silas başına gelecekleri bildiği için kollarını sıvamaya başlamıştı bile.

"Bu sefer farklı bir örneğe ihtiyacım olacak," dedim kolundaki turnikeyi sıkarken, dürtecek bir damar bulmak için damarlarla oynadım.

"Öyle mi?" Kaşlarını kaldırdı. "Bu aynı zamanda senden daha fazla örnek alacağım anlamına mı geliyor?"

"Hayır."

"Bu nasıl adil olur?"

"Öyle olduğunu söylemedim ama bir tükürük örneği için sana daha fazla kan vermeyeceğim." Gözlerimi devirdim.

"Ağzını aç. Sana şimdi biraz verebilirim."

"*Silas*," diye uyardım, iğneyi damara batırıp kanı çekerken cihazı pompalarken ona ters ters baktım.

"Başka nasıl istersin?"

"Tercihen camda." Uzandım ve ona cam bir şişe uzattım. "Bu ilk teklifim kadar heyecan verici değil."

"İşbirliği yapabilir misiniz? Bir kez olsun?" Yorgunca sordum.

Bir şeyler mırıldandı ama dükkanın ziline çalmasıyla dikkatim dağıldı.

"İçeri girerken kapıyı kilitlemedin mi?" Kolundaki iğneyi çıkardım ve deliğin üzerine bir bez kapattım.

"Seni gördüğüm için *çok* heyecanlanmış olmalıyım ki unutmuşum," diye alaycı bir şekilde cevap verdi.

"Burada kal. Daha işim bitmedi."

"Acıktım," diye tısladı sabırsızca. "Nereye gidiyorsun?"

"Müşterileri kabul etmeye."

"Bu ne kadar sürer?"

"Bir dakika, birkaç saat, tüm gün - eğer kapıyı kilitlemiş olsaydınız, kimseyi kabul etmek zorunda kalmazdım."

Bununla birlikte, kapıyı iterek açtım ve müşterilerimi karşıladım. Kapıyı aralık bıraktım, böylece yapmaması gereken bir şeyle uğraşmaya kalkarsa duyabilecektim. Odanın tamamını kaplayan uzun ahşap tezgahın önünde durdum. Karşımdaki dolapta yüzden fazla çekmece olmalıydı. Sayma zahmetine hiç girmemiştim. Sadece her şeyi nerede sakladığımı biliyordum.

Bir kadın "Mide ağrılarını hafifletecek bir şeyiniz var mı?" diye sordu. Arkadaşıyla birlikte gelmişti.

"Zencefil dışında reçete edebileceğim birkaç şey var. Bana ağrınız hakkında biraz daha bilgi verebilir misiniz?"

Müşterimin ihtiyaçlarına dikkat etmeye çalışırken eteğimin hışırtısı dikkatimi çekti. Silas'ın bacaklarımın arasında oturduğunu ve sırtını bana bakan dolap çekmecelerine dayadığını görmek için aşağıya baktım. Eteğimin altında kaybolmak için öne doğru eğildi.

"Bir sorun mu var?" diye sordu patron.

"Hayır! Özür dilerim, bir *fare* gördüğümü sandım." Numarasına devam ederken Silas'ın yüzünün yan tarafına dizimle vurdum. "Lütfen devam edin."

"Birkaç gün önce başladı-" Müşteri bana ağrısı için tanımıyla alakalı görünmeyen gereksiz bir hikaye anlatmaya başladı. Silas bacaklarımın arasındayken odaklanmak zaten zordu. Uyluklarımın etrafındaki deriyi yalamaya ve emmeye başladı ve yukarı doğru ilerledi, ama asla bacaklarımın arasındaki yere yaklaştı.

"Peki ya acı?" Sesim titriyordu. "Bana tarif edebileceğiniz, reçete yazmama yardımcı olabilecek belirli bir his var mı?"

"İğneler, iğne gibi hissettiriyor," diye açıkladı.

İşte o zaman yaptı. Dişlerini uyluğuma batırdı, eti deldi ve bacaklarımı yerinde tuttu.

"Oh," diye mırıldandım. "Esrar denediniz mi? Ya da laudanum? Sinirleri yatıştırdığı söylenir. Kulağa sinir ağrısı gibi geliyor." Sertçe yutkundum.

"Bayan Lis, iyi misiniz?"

"Evet, iyiyim, sadece nedeninin ne olabileceği konusunda derin düşüncelere dalmış durumdayım." Zayıfça gülümsedim. Silas daha sert ısırды ve ben de dudağımı ısırды, sonunda zehrin bölgede yarattığı uyuşukluk dalgasını hissettim. Neden bu kadar iyi hissettiriyordu? Morfin gibiydi. Ama görüşümdeki yıldızları görmezden gelemezdim.

"Solgun görünüyorsun," dedi refakatçi endişeyle. "Daha sonra uğrayalım mı?"

"Bu... iyi bir fikir olabilir. Çıkarken tabelayı çevirir misin? Baygınlık geçiriyor olmalıyım."

"Evet, tabii ki! Yarın uğrayacağız. Biraz dinlenin!" Kadın dükkândan ayrılmadan önce arkadaşına garip bir şekilde baktı.

Çıkış zili çaldığında dizlerimin bağı çözüldü ve geriye doğru yere düşerek sırtımı tezgâhın arkasındaki dar geçidin diğer tarafındaki dolaba yasladım.

Beni takip etti ve tıkırtılar ağzının tenimde titreşmesine neden oldu, bacaklarım onun tutuşuyla titrerken uyluğumu emdi.

Eteğimi yukarı çektim ve kalçalarımın arasından bana baktı, karanlık örtüsünü kaldırdığımda gözleri kızgınlıkla kısıldı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum. diye sordum ama o sadece kalçalarımı kendine doğru çekerek cevap verdi ve beni dolabımın çekmecelerine yasladı. Beslenirken dudaklarından kan damlamaya başladığını görebiliyordum.

Bacaklarımı sertçe birbirine vurdum, bu güç onun bacağımdan çözülmesini sağladı. Yine de dişleri derimi yırtarken uyluğumdaki delikleri genişletti. Kan bacaklarımın arasından aşağı damladı ve bu sırada iç çamaşırlarımın bir kısmını lekeledi.

"Ortalığı batırmışsın," diye homurdandı, kanamayı durdurmak için yaranın üzerini yaladı ve diliyle bacaklarımın arasındaki kan izlerini takip ederek tenimi yaladı.

"Çık dışarı," diye tersledim.

"Daha bitirmedim." Ters ters baktı.

"Neden bu kadar zor olmak zorundasın?" Yüzünü ittim ve titreyerek ayağa kalktım.

"Çünkü bundan hoşlandığınızı biliyorum, derinlerde, çok *derinlerde*," diye alay ederek ayağa kalktı.

"*Haşere*."

"*Vixen*."

"Haftaya görüşürüz."

"Hayır, o zamandan önce beni göreceksin. Unuttun mu? Üç günüm var." Göz kırptı.

"Doğru," diye homurdandım kendi kendime. "Kaç o zaman, benim-" "Yapacak işlerim var," diye tamamladı benim yerime.

"Biliyorum."

CHAPTER TWENTY-EIGHT

ZEHİRLEYİCİ

T kırk cam deney tüpü, laboratuvarın etrafına dağılmış ahşap tutucularda istiflenmişti. Bazıları farklı oranlarda su ile seyreltilmiş, bazıları kontrol numuneleri idi ve diğerleri de ekstralardı.

Bu sabah yakalanan fareler kafeslerini kazdı ve tırmaladı. Her biri kendi kutusuna ayrılmıştı.

Temiz şırıngalarla her birine bir kontrol ve üç seyreltilmiş numune ile bir tam konsantre numune doldurdum. Her bir sıçana dikkatlice kürek kemikleri arasından enjekte edildi. Hareketler tekrarlanarak iki tekrar daha yapıldı. Toplamda on beş sıçan.

Kalemim kendinden emin döngülerde hızla ilerliyor, gözlemleri ve enjeksiyon zamanlarını detaylandırıyordu. Daha sonra ilerlemelerini kontrol edecektim.

"Ya daha az B solüsyonu ekleyip daha büyük bir kan hacmiyle test yapsaydınız?" Dr. Hayes sordu.

"Bunu zaten yaptık. Aynı çıktıyı verecek kadar güvenilir görünmüyor. Sanırım her iki çözelti de kararsız," dedim mikroskop altında kan hücrelerinin yarısının patlamasını izlerken. Son birkaç test, kanın hasar görmesi dışında güvenilir bir yanıt vermemişti.

"Ve şimdiden bir katalizör mü ekledin?" Viktor omzumun üzerinden eğilerek sordu.

"Evet, bu yüzde altmışlık çözelti," diye mırıldandım, hücreleri gözlemlmek için mikroskobu yaklaştırdım.

Birkaç öğrenci ellerinde kitaplar, ekipmanlar ve çantalarla laboratuvara girmeye başladı; bu da laboratuvar zamanımızın bittiğini gösteriyordu.

"Bir molaya ne dersiniz?" Dr. Hayes önerdi. "Saatlerdir bununla uğraşıyorsunuz. Bir süreliğine ara verebileceğimizi söyleyebiliriz."

"Muhtemelen haklısın." İçimi çektim, vizörden uzaklaştım ve not defterimi kapattım. "Bir içkiye ihtiyacım var."

"Şansımıza, bu konuda yardımcı olabilirim." Dr. Hayes güldü.

"SONRA JACEK ve ben ertesi gün dekana laboratuarda kemirgenler olduğunu ve laboratuarı neredeyse ateşe verdiklerini söyledik." Dr. Hayes güldü ve kendine biraz daha burbon doldurdu.

"Lütfen bana siz iki aptalın söylediği tek bir kelimeye bile inanmadığını söyleyin." Viktor içerken bardağını ellerinin arasına aldı.

"Bir şeyleri tutuşturmak şaşırtıcı derecede kolay." Bardağımdaki bal rengi sıvıyı yudumlarırken omuz silktim.

Dr. Hayes'in masasının alt çekmecesinde biraz likör vardı. Hiçbir yere gitmeden oturup konuşmak güzeldi. Bu bana babamın insanları davet ettiği ve onların işle ilgili tüm saçmalıklarını dinlediğim zamanları hatırlattı. Çoğu zaman diğerlerinin yanı sıra Dr. Hayes de oradaydı. O rahat atmosferi, sosyetenin birbiriyle konuşması yerine sadece meslektaşların sohbet etmesini özlemiştim. Onların yanında gardımı indirebildiğimi bilmek daha az yorucuydu. İçim ısınıyordu ve bu sadece içki içtiğim için değildi.

"Alina?" Viktor yanımda oturduğu yerden kolumu dürttü. Masanın önündeki iki sandalyedeydik, Dr. Hayes de masanın arkasındaydı.

"Hmm?" Önce kolumdaki eline, sonra da yüzüne baktım. "Sen iyi misin?"

"Evet, sadece nostaljik. Bazen anılar biraz fazla gelebiliyor. Onların içinde kayboluyorum." Fincanımdaki sıvıyı bitirdim.

"Özür dilerim. Bazen unutuyorum." Dr. Hayes mahcup bir şekilde gülümsedi. "Bazen heyecanlı anlar oluyor ve hatırlamadan önce ona yazmayı düşünüyorum..."

"Vefatından birkaç ay sonra," diye başladım, "onu çağırırdım, bir kişi için çok fazla şey yaptığımı fark edene kadar bize kahvaltı hazırlardım."

"Seninle çok gurur duyardı Alina," dedi Dr. Hayes.

"O kadar emin değilim. Onun nasıl biri olduğunu bilirsiniz. Sevgisi konusunda pek cömert değildi." Viktor'un elinin rahatlatıcı bir hareketle omzumu yumuşattığını hissetmeden önce güldüm.

"Cesaretim için özür dilerim ama nasıl geçti?" Viktor sordu.

Dr. Hayes gerildi ve bana doğru baktı. Neden herkesin bu konunun etrafında dans ettiğini bilmiyordum, sanki babamdan bahsedildiğinde ağlayacakmışım gibi.

"Laboratuvarda bir kaza oldu," dedim basitçe. "Asistanı sakarlık yaptı. Bir çeşit maruziyetten öldü."

"Bu çok talihsiz bir durum, özellikle de deneyimli bir kimyager için." Viktor başını öne eğdi. "Adli tabip ne olabileceğini söyledi mi?"

"Hayır, raporu okumadım."

"Anlıyorum." Viktor omzumu hafifçe sıktı. "Hayaletler yüzünden kendinden şüphe etme. Gurur duyacağın çok şey var."

Omuz silktim ve bardağımı masanın üzerine koyup iki parmağımla Dr. Hayes'e doğru ittim. O da bana bir bardak daha doldurdu ve hepimiz sessiz bir anı paylaştık.

"Hayaletlere ve onların musallat olmayı seçtikleri zavallı ruhlara," diye mırıldandım ve burbonu boğazımdaki yanık hissinin tadını çıkararak içmeden önce kadehimi tembelce kaldırdım. Adamlar da aynı şeyi yaptı.

"Deneyiniz için sırada ne var?" Viktor sordu. "Dinlenmeden çalışıyorsun."

"Bilmiyorum. Çalıştıkça daha fazla sorunun ortaya çıkacağını umuyordum."

"Her neyse, daha fazla zamana ihtiyacınız olursa bana haber verin. Yeni dönem bir ay içinde başlayacak," dedi Dr. Hayes.

"Doğru," diye mırıldandım.

Hafta sonuna yaklaşına kadar HER ŞEY İYİ GİDİYORDU.

King's College laboratuvarına girdiğim anda burnuma çürük kokusu çarptı. Nedeni gizemli değildi. Bir gün önceki farelerim her zamanki kaderleriyle karşılaşmışlardı. Sera fidanlığında bana ne olmuştu?

Kanı fareler üzerinde test ettiğimde haftalarca tekrar ediyordu. Formülü ve dozu ne kadar değiştirirsem değiştireyim, sonuç hep aynı oluyordu.

Elim boğazımın ön tarafını ovuşturdu, o yanmayı hatırladım.

Sıçan leşleri şişmişti ve gözleri sinekler onlara ulaşmadan önce sıvılaşmış gibi görünüyordu. Kan verilen tüm denekler aynı kaderi paylaşmıştı.

Bir tanesini çöp kutusuna atarken yüzüm buruştu, bir yandan da ağızma ve burnuma bir bez tutarak iğrenç kokuyu engellemeye çalıştım. Bir kafes gitti, on dört tane kaldı.

Bir tanesini daha yakından incelediğimde, kan verilmeyen farelerin bile aynı durumda olduğunu fark ettim. Bir çeşit çapraz bulaşma olmalı.

Laboratuvar bugün bütün gün boştu. Zamanın üretkenlikle geçtiğini söylemek isterdim ama öyle olmadı. Odada oturup duvara baktım, örnekleri inceledim ya da lavaboda temizlenmeyi bekleyen metal alet yığını görmezden geldim. Yaşadığım depresyon nedeniyle kafeslerin geri kalanını bitiremedim.

Alnımı titreyen ellerime yasladım.

Kendine gel!

Avuç içlerimi göz çukurlarıma bastırarak huzursuzluğumun neden olduğu bu migrenden biraz olsun kurtulmaya çalıştım.

"Alina, *ben-oh my*." Viktor laboratuvara daldı ama kokuyu alır almaz kendini sabitlemek için gözlem balkonunun parmaklıklarına yaslanmak zorunda kaldı.

"Biliyorum, *biliyorum*," diye inledim, ellerimi havaya kaldırarak. "Hepsinin sonu böyle oldu! Onlara sadece bir damla verdim! Zar zor!"

"Bu korkunç," diye mırıldandı, merdivenlerden inip kafeslerin yanına gitti ve ceketinden çıkardığı bir mendille ağzını kapattı.

"Anlamıyorum. Öldürücü doza göre, bu onları sadece hasta etmeliydi. Süreçten sağ çıkıp çıkmadıklarını görmek için üzerlerinde olası panzehirleri test edecektim." Kaşlarımı çattım. "Bunların hiçbirisi mantıklı değil."

"Sana ne söyleyeceğimi bilmiyorum." İçini çekti. "Belki de etkileri ortaya çıkmadan onu almak mümkün değildir."

"Bakmaya devam edeceğim. Şimdilik başka sıçan yok." İçimi çektim ve küçük cesede daha yakından bakmak için kafeslerden birini kaldırdım.

Bir şeyler bana karşı çalışıyordu. Hangi güçlerin devrede olduğunu bilmiyordum ama vardığım sonuçların ya da hesaplamalarımın hiçbirisi

Sonuçlar. Matematiği kendim yaptım. Hatta Viktor ve Dr. Hayes'e çalışmamı düzelttirdim. Her şey planlandığı gibi gitmeliydi. Neyi kaçırmışım?

CHAPTER TWENTY-NINE

ZEHİRLEYİCİ

M omurgam, dikenleriyle b i r l i k t e bir gül fidanının içine düşmekten beklenebilecek türden bir acıyla ağrıyordu. Bedenim uyanmayı bitirmeden gözlerim açıldı. Yatakta felç olmuş bir halde bulanıklığı göz kırparak uzaklaştırdım.

baş ağrısı ve değişen gölgelerle.

Oda temizlenip şekillenirken parmaklarım güçsüzce kıvrıldı. Uyuşturan durgunluk yavaşça kayboldu ve bana biraz hareket imkânı verdi.

Doğrulduğumda, ağrı tekrar sırtımı sıkıştırdı ve duyulabilir bir inilti çıkardım. Görüş alanımın köşesinde bir şey kaydı.

Yatağımın ucunu geçince, koridora açılan kapı ardına kadar açıldı. Sert çerçevenin ardında karanlıktan başka bir şey yoktu. Kapılarım geceleri tek bir nedenden dolayı hep kapalıydı - en sevmediğim hayalet.

"Silas?" Seslendim.

Bir an sessizlik. Bu neredeyse onun cevap vermesinden daha kötüydü. "Orada olduğunu biliyorum," dedim karanlık boşluğa.

Bir, sonra iki ışık noktası karanlıkta gezinerek bana geri yansıdı.

"Neden gün içinde gelmiyorsun? Tercihen ben Uyanık mısın?"

Yansıtıcı noktalardan biri başını eğerek alçaldı. Sonra tekrar doğruldular, yere inene kadar yavaşça alçaldılar. Noktalar küçüldü, gölgelerin içine çekildi.

"Silas!" Yataktan fırlayıp tökezleyerek bağırdım. Vücudumun bu kadar ağrmasına neden olan hiçbir kötü dinlenme miktarını hatırlamıyordum. Başım

Ayaklarımın tahtaya her vuruşunda hafifçe zonkluyordu. "Nereye gidiyorsun?"

Koridor boyunca sonuna kadar takip ettim, orada bir kapı aralıktı.

Midemde bir düğüm oluşmaya başlamıştı, hiç de istediğim türden bir düğüm değildi bu. Ev hiç bu kadar durgun olmamıştı. Hava ağırdı, tıpkı Yaratığım beni ilk ziyaret ettiğinde olduğu gibi. Bu sefer farklıydı ve bana yabancıydı.

Kapının ardında boş bir oda vardı.

Menteşelerin gıcirtısı, en son kullanıldığından beri ne kadar zaman geçtiğinin hikâyesini söylüyor, bunca zaman sonra dokunulmaktan ağlıyordu. Çok az mobilya vardı, sadece birkaç parça ve kumaşla örtülü bir ayna. Duvarlarda bir zamanlar çerçevelerin olduğu yerlerin hayaletleri yanmış, odadan sıyrılan anıların soluk bir taslağını bırakmıştı. Tüm bu ayrıntılar, zeminin ortasını süsleyen büyük jestin yanında önemsizdi.

Ay ışığı karanlıkta bir spot ışığı gibiydi ve basit bir ahşap sandalyeyi aydınlatıyordu. Baş ağrım nedeniyle detayları seçemeyecek kadar keskin bir kontrast vardı. Şimdilik görebildiğim tek şey dış hatlarıydı.

Gözlerimi ovuştururken sandalyenin altında belli belirsiz bir ıslaklık birikintisi oluştuğunu fark ettim.

Gözlerim alıştıktan sonra tuhaf su birikintisinin kaynağını görebildim. Sandalyenin üzerinde bir, iki, beş kol vardı.

Hepsi de asıl sahiplerini kaybetmiş.

Kollar ve minderlerin üzerinden dikkatlice sarkıtılan uzuvlar sandalyenin sırtına yaslanmıştı. Döşemeyi ıslatmışlar ve yere akmaya başlamışlardı. Her elin üzerinde yadigâr birkaç yüzük vardı.

Midem vücudumun içinde kıvranıyor, kapı çerçevesinin yanında yere düşmekle tehdit ediyordu. Jestleri bir öncekinden daha romantik olmuyordu. Bana çiçek vermesini ve akşamı bitirmesini diledim. Yaratığımın benimle ve iğrenç hediyeleriyle işi bittiğinde bir iskelet olacağımdan korkuyordum.

Gömmek zorunda kaldığım ceset parçalarının sayısı yüzünden
HİDRANGEAS'ım pembeye dönmüştü. Kuzgunlar bir kısmına yardım etti, ama
arkalarında

Bu yüzden gömülü kaldıklarından emin olmalıydım.

Toprağı sıvazladım, doğa kendi akışına bıraktığında hiçbir şeyin görünmeyeceğinden emin oldum. Toprak yakında donacaktı, bu yüzden uzun süre endişe etmeme gerek kalmayacaktı.

Endişeden bahsetmişken, bugün büyük bir gündü. Yeni örnekler denemek istiyordum, bu yüzden Silas'ı üniversite laboratuvarına davet ettim. Hiç itiraz etmeden kabul etmesine rağmen, o dırdırcı ses sinirlerimi dürtüp durdu.

Bu tereddüdün onunla toplum içinde resmen görülmemden mi yoksa Viktor'la tanışacağından mı kaynaklandığından emin değildim. İkisine de sadakatim yoktu ama durumum benzersizdi ve muhtemelen onları tanıştıracak birini ya da ikisini de üzecektim. İyi geçinmeleri de mümkündü ama altın saçlı Yaratığımın doğası düşünüldüğünde bu pek olası değildi. Sonuç ne olursa olsun, araştırmama devam edebilmem için ikisine de ihtiyacım vardı.

CHAPTER THIRTY

YARATIK

"T Bu kesinlikle senin mağarandan bir adım önde." Bizi avluya götüren büyük kemere baktım.

Grek tarzı mimarisi heybetli bir duruş sergilerken meydanın üzerinde yükseliyordu. Yıllar önce inşa edildiğinde cesetleri saklamak için mükemmel bir yer olmasına rağmen King's College kampüsünü kuruluşundan bu yana görmemiştim.

"Artık eski örnekleri kullanmanın bir anlamı yoktu. Seni buraya getirmek daha kolay," dedi Alina sessizce. Kambur duruşu onu daha kısa ve zayıf gösteriyordu.

Çantasının askısını kavradı ve ellerinin arasında döndürdü. Böyle devam ederse kaşlarının arasındaki kırıksıklık kalıcı hale gelebilirdi.

Önüne geçtim, başı göğsüme çarptı. "Dikkatin dağınık."

"Sadece düşünüyorum," diye mırıldandı, etrafımda dolaşmaya çalışarak.

"Bu da senin *dikkatini dağıtıyor*." Tekrar yolunu kestim.

Ağır bir iç geçirdi ve çenesini yukarı kaldırarak bana baktı, çenesinde gergin bir tik vardı.

"Sen... *iyi* misin?" diye sordum, kelimeler doğal gelmiyordu. Kelimelerin dokusu berbat hissettiriyordu. Onları tükürmek istedim. Yine de iyi davranmak ve *nazik* olmak için çaba sarf ediyordum.

Gözleri yumuşamıştı ama aynı zamanda biraz şaşkınlık, çoğunlukla da dikkat vardı. Ruh halindeki herhangi bir değişiklik

Öfke benim için bir kazançtı.

"Bu sabah gömmek zorunda kaldığım kollarım dışında iyiyim." Yanımdan geçerken bana yan gözle baktı.

"Doğru." Sanki onun örtmece sözlerini anlamışım gibi başımı salladım, ama anlamamıştım. Onun *tüm* tuhafliklarını anlayamayabileceğim gerçeğini kabullenmişim.

Öğrenciler koşuştururken koridorlarda yüksek bir yankı yayılıyordu. Ders aralarında gelmiş olmalıydık çünkü çok fazla koşuşturmaca vardı. Binanın içine doğru ilerledikçe stres ve çaresizlik kokuları daha da güçleniyordu.

Yanımdan geçerken gözlerin fal taşı gibi açıldığını fark ettim. Etrafımızda dönen fısıltıları.

Normal şartlar altında bana baktıklarını söyledim ama bunun doğru olmadığını biliyordum. *Ona* bakıyorlardı.

Alina bakışlardan çekinecek biri değildi. Odayı kapladığı için özür dilememesi hoşuma gitti. Ya öyle ya da o meşhur miyopati hastalığından muzdaripti ve meraklı bakışları fark etmemişti. Girdiği her odada ilgi istemedi, talep etti. Güzel yüzü bunun sadece yüzeysel bir göstergesiydi. Etrafındaki hava bir berber usturası gibi keskinleşmişti. Her zaman yırtıcı bir kuş gibi hesap yapıyordu. Onunla ilk tanıştığımda ona nasıl geyik yavrusu dediğimi hatırlamak saçmaydı. İkimiz de onu uysal ya da küçük bir şey olarak tanımlamanın korkunç bir yalan olacağını biliyorduk.

Sonunda laboratuvara ulaştık. Koridorların aksine, birkaç öğrencinin tezgahlardan kalan eşyalarını toplaması dışında boştu. İzleme alanından kısa bir merdivenle ana kata indik. Burası tam da onun boş zamanlarını geçirmesini beklediğim türden bir yerdi. Burası daha büyük pencereleriyle çok daha aydınlıktı, mağarasından çok daha neşeliydi.

"Bu aletlerden herhangi birini gerektiren ne tür deneyler yapmak istediğinizi sormaya korkuyorum," diye mırıldandım, aletlerden birinin kadranını çevirirken. Daha çok işkence aletlerine benziyorlardı ve bu düşünce kanımın şaşırtıcı yerlere akmasına neden oldu.

Günlüğünü açıp notlarını hazırlamadan önce kuru bir sesle, "Sadece taze örneklerle ihtiyacım var," diye tekrarladı.

Bugün deney yapmak için daha az heyecanlı görünüyordu, ama benim yüzümden değil. Kokusu farklıydı, öncekinden daha az tatlıydı. Sanki biri kokusuna

bir et suyuna tuz. Sadece sulandırılmış gibi kokuyordu. Solgunluğunu iyi değerlendiremedim ama bugün daha az pembe bir tonu var gibiydi.

Karnımda bir sancı hissettim. İştahım bir sabah için yeterince kabarmıştı. Bir sigara çıkardım, ucunu yakmak için çakmağıma hafifçe vurdum. Tütün beni şimdilik tutan tek şeydi. O olmadan nerede olacağımdan emin değildim, umarım daha az lezzetli bir şey ısırمام.

"Silas!" diye azarladı beni.

Kaşlarımı çattım ve bir çalışma tezgahının kenarına yaslandım. "Ne?" Tablayı dudaklarımın arasına alarak mırıldandım.

"Sigara içmek yok! Düzgün bir laboratuardayız. Burada istediğin her şeyi yakamazsın. Yanıcı maddeler var."

Ellerimi teslimiyetle havaya kaldırdım ve sigarayı ağızımdan çıkarıp küçük bir cam tabakta söndürmeye gittim.

"Hayır! Onlar daha yeni temizlendi." Günlük tutmaya ara verip beni izlerken çenesi sıkıştı.

Gözlerimi kısarak ona baktım ve gözleri bana bunun yanlış bir hareket olduğunu söylese de yere kül atmaya gittim.

Sıkıntıyla burnumdan keskin bir nefes çıkardım, ağızımı açtım ve sigarayı dilimin üzerinde söndürdükten sonra bir çöp kutusunun üzerinde gezdirdim. "Bunu çöp kutusuna atabilir miyim, yoksa burası da temiz tutmanız gereken *özel* bir bilim kutusu mu?"

Bana gözlerini devirdi ve işine geri döndü.

"Çekilişi çabuk yap. Az önce kahvaltımı çöpe atmama neden oldun," diye homurdandım, taburelerden birine onun yanına oturarak.

"Kol." Bana bakmadan elini uzattı.

"Lütfen, Silas. Teşekkür ederim, Silas. Nasılsın, Silas? Bugün çok yakışıklı görünüyorsun Silas," diye takıldım, kolumu sıvayıp kolumu onun eline koydum.

Alina'nın dokunuşu hep soğuktu. Yanlış anlamayın, hoş bir duyguydu, ama sıcaklık açısından çok sıcak koştüğümü düşündüm. Beslendikten sonra daha da sıcak. Tenimdeki parmakları buz gibiydi, sürekli ısınan sinirlerimi yatıştırmak için basit bir serinlik. Sık sık diğer yerlerden *daha sıcak* olan yerlerime dokunduklarını hayal ederdim ama bu görüntüleri kendime saklardım.

Hiç vakit kaybetmedi, küçük, becerikli bir arıydı. Turnike bağlandı ve kolumun etrafına dolandı ve uzun, çevik parmakları

Derimin altına kavisli bir iğne. Bu kısım beni hep heyecanlandırırdı, muhtemelen sonrasında besleneceğimi bildiğim için. Bunu her yaptığında daha da hızlanırdı.

"Oh, sana bir hediye." Cebimden aceleyle bir matara çıkardım ve masanın üzerine bıraktım.

"Şu anda içkiye ihtiyacım yok ama daha sonra teklifini kabul edebilirim." Gözleri koluma ve cihaza odaklanmıştı ama dudaklarının kenarında küçük bir çekilme gördüm.

"Keşke likör olsaydı. Hayır, bu tükürük." Ona en ukala sırtışımı yaptım.

Önce bana, sonra da şişeye baktı. "Bütün bir şişeyi tükürüğünle mi doldurdun?"

"İçine koyacak başka bir şeyim yoktu. Geçen sefer sen istedin ve ben de sormadan senden bir ısırık aldım. Ben de sana istediğin ekstra örneği vermeye karar verdim. Artık ödeştik."

"Ne zaman ödeşeceğimize sen karar veremezsin." Gözlerini benden ayırdı ve dolu şişeyi kaldırdı. "Ama iyi, ödeştik," diye mırıldandı.

Şişeyi eline aldığında neredeyse etkilenmiş gibiydi. Doldurması biraz zaman aldı. Kuşkusuz ona verdiğim en tuhaf şeydi ve bu oldukça fazla şey ifade ediyordu. Aradaki fark, onun bu tuhaflığı gerçekten istemesiydi.

İğneyi kolumdan çıkardı ve delikleri sildi. Onun dokunuşları yüzünden midem bulandı ama daha çok aç olduğum için. *Çok* açtım. Dişlerimi ona geçirdiğimde başka bir şey yemeyi bırakmıştım. İstedğim tek kişi oydu.

"Alina!"

O da kimdi?

En aptalca tel gözlükleri olan uzun boylu, siyah saçlı bir adam gölgemi görünce sevinçle merdivenlerden aşağı koştu.

Ona gülümsüyordu. Çok parlak ve hayat doluydu. Fildişi yanaklarında küçük bir pembe toz tonu bile görebiliyordum. Benden ne kadar güler yüzlü olduğunu ancak şimdi fark ettim. En soğuk halini sadece birlikte geçirdiğimiz zamanlar için saklıyordu.

Ona bakarken içimde bir şeylerin kırıldığını hissedebiliyordum - ya da belki de çenemi sıkılmaktan kırılan bir dişimdi.

Nefret ettim.

Onu bir yıldırım böceği gibi avucumun içinde ezmek ve ışığın sönmesini izlemek istedim.

Adam yaklaştı. Vücudu kaskatı kesildi, o kara gözleri beni süzüyordu.

"Silas, bu Viktor! Geçen gün sana ondan bahsetmiştim," dedi, gözlerinde suçlayıcı bir bakışla, "*Sana öldürmemeni söylediğim kişi, hatırladın mı?*" diye ekledi.

Sesi, akan kanımın sesiyle boğuklaşıyordu. Sadece kırmızıyı görebiliyordum.

"Evet, hatırlıyorum." Ayağ a kalktım ve masanın etrafında dönerek elimi ona uzattım. "Silas Forbes."

"Viktor Kaskov." Elimi tuttu.

Bay Kaskov benim boyumda duruyordu, gözlerimiz aynı hizadaydı. Davranışları arkadaşçaydı, ama temas edince omurgam kaşındı. Önyargılı olabiliirdim ama ondan zaten *nefret ediyordum*. Enerjisi uyuşmuyordu. Kokusu metalikti, ıslak pirinç gibiydi, sıcak ahşap ve baharatlı deri kokusu onu bastırmaya çalışıyordu. Bu aptalda ne buluyordu?

Alina cihazı aldı ve laboratuvarın arka tarafına, ikimizden uzağ a taşıdı. Bizi yalnız bırakmak bir hataydı.

"Nereden biliyorsunuz Bayan Lis?" Viktor karşı masaya yaslanıp sanki fırına giren bir hırsızımışım gibi beni izleyerek sordu. Samimi ve arkadaş canlısı görünmesine rağmen, ses tonunda açık bir suçlama vardı.

"Kur yapmak," dedim, gözlerim odanın diğ er ucundaki Alina'yı izlerken. "Yani o-"

"Benim niyetim," dedim ona bakarak. "Neden bu kadar çok soru soruyorsun?"

Viktor'dan eğ lenen bir alay geldi. "ünkü bunun bir yalan olduğ unu biliyorum. Erkeklere karşı hiçbir ilgisi yok. Eğ er onu tanısaydın, en azından bunu bilirdin." Güldü ve bana gamzeli bir gülümseme gönderdi. "Onu *gerçekten* nereden tanıyorsun?"

"Denediğ i için bir adamı suçlayamazsın." Ona cevap verdim. "Benzer çevrelerde koşuyoruz."

"Bu kur yapmaktan daha makul görünüyor." "Öyle bile olsa, benim şansım senden daha yüksek."

"Bundan emin misiniz?"

"*Kesinlikle* eminim."

"Göreceğ iz."

şakalaşmamız Alina'nın yeniden ortaya çıkmasıyla kesildi, bu sefer elinde gnlüğ ü vardı ve işkence aletleri yoktu. Hasta görünüyordu. Gözlerinin etrafı sanki ovalıyormuş gibi kızarmıştı.

"Seni laboratuvara getiren nedir?" O kalın Rus aksanı düşüncelerimi yarıp geçti. Kibirli sesi kulak zarlarımı tırmalıyordu.

"Alina bana yatırım yapabileceğim bir çalışması olabileceğini söyledi." Kibarca gülümsedim, ama küçük bir alaycılığa da engel olamadım. "Babamın aksine, birçok at üzerine bahis oynamayı severim. İlaçlar bugünlerde neredeyse emlak kadar iyi."

"Bu iyi haber!" Viktor burada olduğum için sevinçliymiş gibi görünmek için çok çaba sarf ediyordu, bu da beni biraz sevindirdi. "Heyecanlı olmalısın." Alina'ya baktı, gözleri onun üzerinde geziniyordu.

Oyalandığın yere dikkat et, evlat.

"Evet, her şey çok heyecan verici," dedi, ama bizi izlemeyi bırakmıştı. Avucunu gözüne bastırırken gözleri kapalıydı. "Alina?"

Ona doğru eğildim. "Ne oldu?"

"Sadece bir 'eadache," diye mırıldandı, vücudu aniden gerilmişti. "Alina!" Dizleri bükülürken Viktor bağırdı.

Kollarımı ona doladım, vücudu şiddetle sallanırken onu yavaşça yere indirdim. Teni neredeyse soluk sarıya dönmüştü ve gözleri mümkün olduğunu düşündüğümünden daha da geriye kaymıştı. Viktor onu yan çevirirken başını kucağımda tuttum. Başı o kadar güçlü bir şekilde yukarı doğru itilirken boğuk sesler çıkarıyordu ki boynundaki damarların zonkladığını görebiliyordum.

Viktor hızla, "Nöbet geçiriyor," dedi. "Kıpırdamayın, Dr. Hayes'i çağırıyorum."

Adam gittiğinde kadının spazmları yavaşlamaya başlamıştı. Sadece otuz saniye kadar sürmüştü ama bu süre *çok uzunmuş* gibi geldi. Vücudunun kollarımda bu şekilde gerildiğini hissetmek ona ne kadar sıkı sarıldığımı fark etmemi sağladı.

Yavaşça hareket etmeyi bıraktı, nefesi huzurlu ritmine geri döndü. Sanki hiçbir şey olmamış gibiydi, şimdi olduğu gibi huzur içinde uyuyordu.

Ona baktım, yanaklarındaki pembelik geri dönmüştü ve dudaklarındaki mavilik azalmıştı, artık düzenli nefes alıyordu. Hâlâ titreyen tek şey ellerimdi. İncelemek için birini kaldırdım. Parmaklarımdan koluma doğru titreyen ve titreşen titremeler boğazımdaki tıkırtılar kadar istemsizdi.

Alnındaki soğuk teri sildim, yanağına yapışmış saç tellerini oynattım ve onun ölümden dönmüş gibi görünmesini izledim. Belki de

Onunla hayalet olduğu konusunda şakalaşmayı bırakmalıyım, yoksa benden kaçmak için hayalet olmaya karar verebilir.

"İznim olmadan ölürsen seni affetmeyeceğim," diye fısıldadım.
Bunun bir şaka olması gerekirken, aynı zamanda gerçektir.

CHAPTER THIRTY - ONE

ZEHİRLEYİCİ

M *Odamı. Odamı görüyorum.*

Görünmez bir yerçekimi beni ağır bir battaniye gibi tutuyor.

Gözlerim sonuna kadar açık ve odanın köşesindeki sandalyeyi görüyorum. Sadece nefes al.

Omurgamı bir karıncalanma kemiriyor ve korkunç bir tükeniş duygularımı ele geçiriyor. Yapabildiğim tek şey bunun bitmesini beklemek.

Sadece nefes al.

Zihniniz size oyunlar oynarken çaresiz olduğunuzu hissediyorsunuz.

Benim tek sorunum köşedeki bazı gölgelerin gerçek olabileceği.

Bu nöbetler gittikçe sıklaşıyor. Tek yapabildiğim çabuk geçmelerini ummak.

Dinlenmeden önceki halimden daha kötü bir şekilde

uyaniyorum. Her seferinde. Vücudum umutsuzca uyanık

kalmamı istiyor.

Sanki gözlerim kapanırsa daha kötü bir şey olacağı konusunda beni uyarmak ister gibi.

Son zamanlarda Silas'tan ne kadar uzak kalırsam kalayım, kendimi daha da bitkin hissediyordum. Uyku felci her gece beni ziyaret ediyor ve basit bir gece uykusuna izin vermiyordu. Elbette, bir Yaratık gece geç saatlerde beni rahatsız etmediğinde, bedenim bunu kendisi yaparak telafi etmeliydi.

Migren gözüme saplanan bir ok gibi başımı delip geçiyor, uyuduğum kadar uyanık olduğum anları da ateşli bir kâbusa dönüştürüyordu. Geceler o kadar zor geçiyordu ki, belim bile huzursuzluğumdan dolayı bir tür tacizden muzdaripti.

Parmaklarım pazardaki taze ürünleri ve çiçekleri koparıyordu. Normalde bu benim için tedavi edici olurdu, ancak kafatasımdaki zonklama renkleri çok parlak hale getirdi, etrafımdaki dünya ben yürürken gecikmeli olarak hareket ediyordu. Parmaklarım kaşlarımın arasına sıkıştı ve acıyı hafifletmek umuduyla yüzümün sağ tarafını ovuşturdum. Bir mide bulantısı dalgası beni ele geçirdiğinde kendimi sebze kasasının kenarına sabitledim. Yüzümün yan tarafındaki görünmez buz kıracağıyla savaşıırken ensemden soğuk bir ter oluşuyordu ve bu beni daha da güçsüzleştiriyordu.

Biri beni sabit desteğimden çekti ve tanıdık bir forma doğru eğildim.

Böğürtlen ve tütsülenmiş defne yaprağı. Bu sefer esprili sözler yoktu, sadece belime bir kol dolandı. "Ne yapıyorsun? Genelde şimdiye kadar dükkânda olurdun." Silas kaşlarını çattı. "Saatlerce bekledim. Sen neredeydin?"

"Özür dilerim. Takipçimin beni görmeyi umduğunu bilseydim, acele ederdim!" Dişlerimi sıktım, bir tedirginlik hissettim.

Yolumu kesti ve beni incelemek için çenemi yukarı kaldırdı. Eldivenli bir el yüzümün sağ tarafını kavrayarak ışıktan korudu.

Açıkta kalan gözlerimdeki beyaz kirpiklerin ışıltısıyla onu izlerken elini rahatlattım.

"Biliyor musun, işaretlerin sinirlendiğinde gözlerindeki buzu ortaya çıkarıyor," diye takıldı ama konuştuktan sonra gerildi, gözleri şüpheyle kısıldı.

"Ne?"

"Kiminle görüşüyordun?" Sesi soğuktu. "Onunla mı görüşüyordun?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Sen tanıdığım en yetenekli yaratıksın. Kalın kafalıymış gibi davranma." Beni kalabalıktan uzaklaştırıp iki dükkânın arasındaki sessiz bir sokağa çekti.

Bıraktığında bedenim duvara yaslandı. "Bunun için zamanım yok."

"Her yerinde var. Koku." Gözlerini kısarak bana baktı. "Seni kendi haline bıraktığımda böyle mi yapıyorsun?"

"Bu doğru olsa bile, ben sana ait değilim." Dişlerimi sıktım ve şakaklarıma masaj yaptım. Bu etkileşim bende kafamı duvara çarpma isteği uyandırdı. Acıdan uzaklaşmak için her şeyi yapardım. Kendimi topraklamak için gözlerim kapandı.

Yüzündeki ifadeyi ihanet olarak tanımlayabilirdim ama bunun için duygulara ve istekli bir katılımcıya ihtiyaç olduğunu biliyordum. Göğsüm yanıyordu. Ne yaptığımı düşündüğünden emin değildim ama bir sınırı aştığımı düşünecek kadar onu rahatsız eden bir şey olduğunu görebiliyordum.

Her ne kadar ondan intikam almak için sosyal çevresindeki her erkekle yattığımı söylemek istesem de, yaşayan bir insan gibi yemek yiyemeyecek kadar hastaydım. Tüm bunlar bana onun bana gerçekten yalnız zaman verdiğini gösteriyordu.

Gözlerimi tekrar açtığımda tek kelime etmeden ortadan kaybolmuştu.

Ne küstah bir çocuk.

Bu gece de diğerlerinden farklı değildi. Ağrı rahatsız edici bir hızda devam etti. Her saat daha da kötüleşiyor ve beni karanlık odamın sınırları içinde işe yaramaz hale getiriyordu. Gün batımından sonra perdelerim artık odamın içine sızan ışıkla savaşmak zorunda kalmadığında sadece mütevazı bir rahatlama hissettim.

Hiçbir pozisyon rahat değildi. Hiçbir şey gerginliğimi azaltamıyordu. Yastıklar ya çok yumuşak ya da çok sertti. Çarşaflar dayanılmaz bir ortalıkta sıcaktı ve nemli tenime yapıştıyordu. Soğuk ter, dökülen saçları derime yapıştırıyor, uçuşan tüylerin garip pozisyonlarda çıkmasına neden oluyordu.

Yüzüm yastığıma gömülü kalırken yatağın alçaldığını hissedebiliyordum.

Bir ziyaretçim vardı.

Dumanlı kokusu duyularımı rahatsız etti ve mide bulantımın geri dönmesine neden oldu. Elim yastığımın altındaki berber bıçağını kavradı.

Silas ıslak saçlarımın bir kısmını yüzümden uzaklaştırdı ama ben gözlerimi kapalı tuttum.

"Kalbinin atışını duyabiliyorum. Uyuyormuş gibi yapamazsın," diye fısıldadı kulağıma.

Cenin pozisyonumdan omzumun üzerinden ters ters baktım. "Eğer s e n bir beyefendi gibi davranabiliyorsan, ben de uyuyormuş gibi yapabilirim."

"Beni yaralıyorsun, canım." Alaycı bir tavırla göğsünü sıktı. "Kalbim senin, istediğin gibi kullanabilirsin! İçinden bıçaklar geçirecek olsan bile!"

"Bu kadar melodramatik olmak zorunda mısın? Et yiyen ve beni bu evin içinde bir hayvan gibi kovalayan sen değil misin?"

"Ne demek istiyorsun?" diye soluk soluğa kaldı. "Bu romantizmin doruk noktası!" Yaklaşıp üzerime tırmanırken ifadesi karardı. Bana şaşkın bir bakış fırlattı. "Neden böyle kokuyorsun?" Burnu tiksintiyle kırıştı.

"Ne gibi-" Sözlerim, elinin yüzümü kavrayıp kendi yönüne doğru zorlamasıyla kesildi.

Bu hızlı hareket kolumun berber bıçağıyla ona doğru savrulmasına neden oldu, bu sırada yastık kesildi ve ölümcül darbenin ardından tüyler uçuştı.

Bıçak omzunu kesti, sonra tokat atarak elini de kesti. İki kolumu da başımın üzerinde tutarken jilet ahşap zeminde şangırdadı.

"Çekil!"

"Bu o mu?" diye bağırdı bana, gözleri kararmıştı.

"Kim?" Geri çekildim, kalçalarımı oynatarak onu uzaklaştırmaya çalıştım ama ağırlığı beni yere yapıştırdı. Migrenimin ağrısından dolayı görüşüm bozulmuştu, bulanık figürü üzerime doğru geliyordu.

"Bana yalan söyleme." Sesi gergindi. "Her yerinden *birinin* kokusunu alabiliyorum. Laboratuvar ortağın mı? Başka bir yerde tanıştığın biri mi? Belki de bir tavernacı?"

Sadece başka bir adamın sahipliğiyle etiketlenmek yorucuydu.

Yüzüne tükürdüm, dondu kaldı ve kollarımdan birini bırakarak tükürüğümü sildi. Kapalı.

"Biliyor musun, sana karşı çok yumuşak davrandım. Seni tanımaya başladığımı sanıyordum.

Birbirimizi. Çok yazık," dedi sesi alçalarak ve beni kolumdan tutup yataktan çekti. "Eğer bunun bir alışveriş olmasını istiyorsan, o zaman tamam. Kendim almamam karşılığında isteyerek beslenmeme izin vereceksin." Beni yataktan uzağa doğru itti.

Sözleri tenimi kesti ve beni ürpertti.

"Benden beslenecek durumda değilim." Bileklerimi ovuşturdum.

Daha önce neredeyse onu tercih ediyordum. Bu değişim korkutucuydu. Kafatasımın içinde şiddetli bir acı hissettim ve başımın sağ tarafını tekrar kavrayarak iğrenç bir inilti çıkardım.

"Bu benim sorunum değil," diye tısladı. "Hadi ama Alina! Bütün o cesaret ve yiğitlik nereye gitti?" Alay ederek etrafımda dönüyordu.

"Suya ihtiyacım var," diye mırıldandım, gözlerimi ondan ayırmadan. Onun oyunlarından ya da öfke nöbetlerinden birini daha kaldıracak enerjim yoktu. Aramıza mesafe koymak zorundaydım. "Bandajlara da ihtiyacım var, özellikle de senin kaygısız beslenme tarzına uyum sağlayacaksam." Ters ters baktım.

"Peki, getir onları." Bana el salladı, cebinden yeni bir sigara çıkardı ve köşedeki sandalyeye oturdu. "Ka arsan ne olacağını söylememe gerek yoktur herhalde, değil mi?" diye mırıldandı, sigarayı yakarken dudaklarında asılı bıraktı. Alevin titremesi keskin yüz hatlarından çarpıcı bir şekilde yansıyordu.

Başımı sallayarak odadan çıktım, ondan uzaklaştıkça hava daha da hafifliyordu. Neden sürekli ba a bir adamdan bahsettiğini anlamıyordum. Her şeyi tüketen bir psikopat olmayan birinin bana eşlik etmesini isterdim ama ba a kimse yoktu. İçine kapanık biriydim. Bunu biliyor olmalıydı. Tüm bu durumu daha da garip kılan da buydu. Yaşadığım olaydan beri ne laboratuvarı ne de Viktor'u görmüştüm. Tüm etkile imlerim telefon görüşmelerine indirgenmi ti.

Daha önce kepenkleri kapattığım için mutfakta hiç ışık yoktu, sokak lambalarından bile. Tezgâhın ortasındaki mum, çekmeceleri karı tırmama yardımcı olmak için yanıyordu.

İçgüdüsel bir ses başımın arkasını kemiriyor ve beni tehlikeye karşı uyarıyordu.  ekmecedeki  ıringaları ve bıçakları inceledim. Parmaklarımı uzun et oyma bıçağının sapına doladım. Belki de Silas beklememeye karar vermişti ve içimi burada bitirecekti. Vücudumdaki her şey bana köşede beliren varlığı görmezden gelmemi söylüyordu.

Doğru olmayan bir şeyler vardı. Bununla ilgili hiçbir şey doğru değildi.

Laboratuvarda mumyalama sıvısını ilk kez kokladığım zamanı hatırlatan hastalıklı tatlı bir koku etrafımı sardı. Tüylerim diken diken oldu ve kalbim biraz daha hızlı atarsa yakında bir kaburga kemiği tarafından delinecekti. Çevresel g r   m n dışında bir an yakalamak için başımı çevirdim.

İki mavi ışık noktası köşeden bana bakıyordu, ama bu her zamanki hayalet değildi.

Ka arsam beni kovalar mı?

Kuşkusuz, ilk aklıma gelen evdeki diğer tehlikeli yaratığa ko mak oldu. Bu yüzden evde ba a birinin kokusunu aldığını d   nm   olmalı.

Çünkü *burada* başka biri vardı. Asıl soru ne kadar süreyle?

Bir bıçak ve bir şırıngayı kavrarken çekmeceyi yavaşça kapattım, göze çarpmamaya ve mutfağımdaki şeyin onu fark ettiğimi bilmesine izin vermemeye çalıştım. Kendinizi dikkat çekmemeye ve sakın bir tempoda ilerlemeye ikna etmeye çalışırken yürümek son derece zordu.

Başımdaki çarpıntı ve kulaklarımdaki kalp atışları arasında odaklanabileceğim çok az şey vardı. Görüşümde yıldızlar belirdi. Kusabilirdim. Evimdeki şey ya da üst katta beni bekleyen yırtıcı hayvan tarafından öldürülmek arasında sıkışıp kalmıştım, bu imkânsız bir durumdu. Sanki kasaplar arasında seçim yapmak zorundaydım. Hangisinin bıçağının daha keskin olduğu önemliydi.

Merdivenleri çıkarken adımlarım yavaştı. Normal bir hız ne kadardı? Çok mu yavaş hareket ediyordum? Muhtemelen çok mu hızlıydım? Gölge gözümün ucuyla mutfağın girişinde belirdi. Ben yükselirken, Silas'ın figürü ikinci katın başında belirdi. Olduğum yerde durdum.

"Kaçtığını sanıyordum. Meğer bir tembel hayvana dönüşmeye karar vermişsin. İlk karşılaşmamızdaki adımlarındaki o coşku nerede? Merdivenlerdeki kırmızı leke adımlarına biraz hız katardı herhalde," diye şaka yaptı, bana doğru aç gözlerle bakarak.

"Hatırlamıyorum," dedim titreyerek. Endişem nefesimi kısıtlıyordu. "*Başka birini* düşünüyor olmalısın."

Sözlerime gücenmiş görünüyordu. "Bana her bitkinin binomial isimlendirmesini ezberlediğini ama birlikte geçirdiğimiz ilk geceyi hatırlamadığını mı söylüyorsun? Senden kötü bir romantik olur Alina," dedi acımasızca.

Hiçbir şey söylemeden ona nasıl haber verebilirdim? Bugün ikisi tarafından da katledilmeyi planlamıyordum ama ikisi arasındaki en iyi umudum oydu.

Titreyerek gülümsedim. "Silas, *aşkım*, lütfen bu gece için yerleşebilir miyiz? Ben çok yorgunum. Sen de öyle olmalısın." Derin bir nefes almaya çalıştım, ama bu sadece bir yutkunmaya dönüştü, her kelime paniğin ağırlığı altında ciğerlerimden değerli havayı alıyordu.

Kafasının içinde alarmlar çalışıyor olmalıydı, soğuk tavrı endişeli bir hal almıştı.

Sahip olmasını dilediğim tüm adaptasyonlar arasında, bir çeşit telepati olmasını umardım. "İkimiz de çok uzun bir gün geçirdik. Belki de

birlikte biraz zaman geçirelim. *Sadece* ikimiz." Göz temasımızı kestikten sonra bakışlarımı önce mutfığa sonra da tekrar ona çevirdim.

Mutfakta paramparça bir ses patladı.

Silas'ın gözleri sese doğru kaydı, sonra yavaşça bana döndü. Ne düşündüğünü bilemiyordum ama pek de hoş bir şey olduğunu söyleyemem.

İçeri girdiğimizde mutfak boştu, bir şarap kadehinin kalan parçaları yere saçılmıştı. Konuşmadık, birbirimize doğru bir bakış bile atmadık.

Sessizlik acı vericiydi. Gecenin geri kalanında tek kelime edilmedi.

SILAS GITMIYORDU. O gecedan beri, yanıma sıkıca yapışmış bir sülük gibiydi. Kendime ayıracak tek bir anım bile olmadı.

Hangisi daha kötüydü, bilinmeyenin korkusundan uyuyamamak mı yoksa her hareketimin açıkça izlenmesi mi? Tanrı aşkına, o köşede oturmadan banyo yapmama bile izin vermiyordu. İtirazlarım olmasa yatağımdan beni uyurken izleyecekti. Sanki kendi haline bırakılamayan bir çocuk gibiydim. Bu çileden çıkarıcıydı ve ondan daha fazla nefret etmeme neden oluyordu.

Nereye gidersem gideyim, zebanım peşimden geliyordu.

Dükkânda müşterilerle etkileşime girdiğimde bana yer verdi, ancak bu izin verilen tek mahremiyetti. Bunu, insanların aralarındaki ünlü kişi yüzünden dikkatlerinin dağılmasını önlemek için yaptığını düşündüm ama söylentiler çoktan yayılmaya başlamıştı. Her zaman yanımdaydı, bu yüzden doğal olarak insanlar spekülasyon yapıyordu. Ne zaman yeni bir söylenti ortaya çıksa, Phoebe'nin bana telefonda ya da dükkânda anlatacağına güvenebilirdim. Onu çok fazla görmeme de izin verilmiyordu. Telefon görüşmeleri ya da uğramalarla yetinmek için bahane üstüne bahane üretiliyordu.

"Hayır, sana hiçbir şey olmadığını söyledim. Söyleyemeyeceğim bir şey için görevlendirildim," diye yalan söyledim, duvardaki telefona yakın durarak.

Ben Phoebe ile sohbet ederken Silas köşede pencereden dışarı bakıyor, bacağını gergin bir şekilde zıplatıyordu.

"Sana onun iyi biri olmadığını söylemiştim," diye mırıldandı parazitinin içinden. "Her türlü kötü işe bulaşmış durumda. Seksin ne kadar iyi olduğunu umurumda değil. Bu

buna değmez!"

"Nereden biliyorsun?" Cevabını merak etsem de şaka yaptım.

"Alina! İğrenç! Onu *bu* şekilde tanımıyorum! Gerçi bazı hoş olmayan karşılaşmalarımız oldu. Yaramazlık yaptığında insanların şikayet ettiği kişi hep ben oluyorum!" diye açıkladı. "Kızların neden o şeytana dönüp durduğunu hiç anlamıyorum. O utanmazın teki!"

"Anladım, anladım." Ona baktım, aklı sarışın kafasının içinde kaybolmuştu. "Bu hafta sonu şehir dışına çıkmalıyız. Ne dersin?"

Sözlerimi duyunca Silas'ın gözleri bana kaydı.

"Bana iki kez sormak zorunda değilsin!" Phoebe ciyakladı. "Sussex'e gidelim mi?"

"Evet, belki birkaç kişiyi davet ederiz? Samimi bir toplantı yaparız? Rahatlatıcı ve eğlenceli bir şey," dedim, sanki Silas'ı bunun iyi olacağına ve etrafımın insanlarla çevrili olacağına ikna etmeye çalışıyormuş gibi. Onun iznine ihtiyacım olduğundan değil ama bu daha çok ondan biraz mesafe koymasını isteme biçimimdi.

"Hallediyorum. Bir saat içinde ayrıntılar için seni ararım. Tren için bilet alacağım. Oh, bu bizim için çok iyi olacak!" Heyecanla telefonu kapattı.

Silas köşeden, "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," dedi.

"Neden olmasın? *Diğer* yakalanması zor sapığımın dolaştığı şehirden uzaklaşıyorum, yanımda tanıklar ve bana göz kulak olacak zorba bir arkadaşım var. Daha ne isteyebilirsin ki?"

"Gözümün önünden ayrılmıyorsun."

"Beni durduramayacaksın," diye karşı çıktım. "Biliyorsun, birçok boş tehditte bulunuyorsun. Karşılaşmalarımızda bana bir beyin sarsıntısı ve ilginç çürükler vermiş olsan da, beni yemekle tehdit ettiğin o vahşi küçük nöbetlerini asla yerine getirmiyorsun." Güldüm. "Ne kadar zavallı bir yırtıcısın."

"Bu sana zarar vermemi istediğini söylemenin kendi intihar yöntemin mi?" Kaşları kalktı. "Seni takip etmeye karar verdiğimde deli olduğunu biliyordum. Senin böyle bir manyak olduğunu hiç tahmin etmemiştim."

"Bu bir meydan okuma değildi, ama beni durduramayacağın, beni durduramayacağın, ama beni yalnız bırakmanı istesem de istemesem de gölgelerde olacağına inandığım noktaya getiriyor." Ona alaycı bir gülümseme fırlattım.

düştü. Başım son birkaç haftadır olduğu gibi hâlâ ağrıyordu ama artık hafıflemişti. Gözlerimi kapatıp yüzümü ovuşturdum ve topuklarımın üzerinde dönerek uzaklaştım.

"Nereye gidiyorsun?" Önüme geçmeye çalıştı ama ben onu ittim.

Mutfğa doğru yürürken tek mırıldandığım "İlaç" oldu. "Ayrılık kaygısı yaşadığını biliyorum ama beni her yerde takip etmek zorunda değilsin."

"Açıkçası biliyorum, *aşkım*." Ses tonuna zehirli bir hava katarak sözlerimi bana geri çevirdi.

Omuzlarım utanç içinde gerildi. Hatırlatmaya ihtiyacım yoktu.

Belli ki verdiğim tepki onu eğlendirmişti.

Yine gece olmasına rağmen, kasaba evi her zamankinden daha aydınlıktı. Silas hiçbir köşeyi karanlık bırakmamak için bütün gaz lambalarını yakmıştı. Bunun benden çok kendi huzuru için olduğunu düşünmüştüm.

Mutfakta dolabı karıştırdım ve bir kavanoz hayalet boru tentürü çıkardım. Bir tür mantar olmalarına rağmen küçük beyaz çiçeklere benziyorlardı. Son derece güçlü ağrı kesici nitelikleri vardı. Genellikle birkaç yılda bir onlardan bir sıvı yapardım. Dehşete düştüm, bir fareyi uyuşturacak kadar bile yoktu.

Tezgâha yaslanarak avuç içlerimi hafifçe göz çukurlarıma bastırdım.

Silas yanıma geldi. "Şimdi ne var?"

"İlaç kalmadı." İçimi çektim, yenilmiştim. Böyle giderse bu sürekli çöküşten asla kurtulamayacaktım. İşin en ironik yanı ise son birkaç haftadır ağrılarım yüzünden bir damla bile içki içmemiş olmamdı. Ne kadar adaletsiz.

"Neden bir şeyler denemiyoruz?" Omzumun üzerinde bir parmağını gezdirdi. "Hiçbir okşama migreni iyileştirmez," dedim kesin bir ifadeyle.

Gözlerime baskı yapıyor.

"Denemezsen asla bilemezsin." Omuz silkti. "Başka bir şey kastetmiştim ama belki de eksiksiz olması için onu da denemeliyiz."

Ellerimi başımdan çekip ona baktım ve kaşlarımı kaldırarak detaylandırmasını istedim. İğrenç davranıyordu ama şu anki durumum bana çareler konusunda seçici olma ayrıcalığını tanımıyordu.

Çeneme dokundu ve kaldırdı, dudakları çenemin üzerinde geziniyordu.

Vücudum onun dokunuşuyla irkildi. Geçmişimiz ne olursa olsun, bana karşı sert mi yoksa nazik mi davranacağını asla tahmin edemezdim. Değişken bir rüzgâr gibiydi, tahmin edilemezdi. Beni öldürmese de, onu yeterince kızdırırsam bana zarar vereceğini tahmin edemezdim. Ne yapmaya istekli olduğunu öğrendikçe ondan daha çok korkmaya başladım. Korkum arttıkça, onu sınırlarına kadar zorlama arzum da arttı. İtiraf etmeliyim ki, bu benim en akıllıca içgüdüm değildi. Durumu kendi lehime çevirebilmek için onun niyetini anlamam gerekiyordu.

Dili ağzından dışarı çıktı ve içgüdüsel olarak geri çekildim. Yüzümü sıkıca kavradı. "Başın ağrıyor, değil mi? Üzerine kumar oynayalım." Sırıttı, dilinin iki ayrı ucu kolayca seğiriyordu.

Teklifini değerlendirmek bugüne kadar yaptığım en çılgınca şey olmayacaktı. Olsa olsa denemekten zarar gelmezdi, gerçi böyle bir isteğe boyun eğmek egomda biraz yara açacaktı. Kendimi zehirlememi engelleyebiliyorsa, hayali bir migreni de tedavi edebileceğini düşünmek çok da saçma değildi. İsteksizce ona doğru eğildim.

"Benim için ağzını aç." Dudağımı aşağı çekmek için başparmağını kullandı. Tereddütle teslim oldum.

Dudaklarını dudaklarıma kilitledi. Elini desteklemek için başımın arkasına götürdü ve ıslak dilini dudaklarımin üzerinde gezdirerek kibarca içeri girmek istedi.

Nemden dolayı yüzümü buruşturdum ve sildim. "Em onu." Başını bana doğru eğdi.

"Affedersiniz?"

"Dilim, em onu." Kocaman sırıttı. "Beni ısırдыңın zamanı hatırlıyor musun?"

"Oh, gayet iyi hatırlıyorum." Ters ters baktım.

"Peki, rahatlamanın tadını başka nasıl alacaksın? İçine tükürebilirim de-

"

"Gerek yok. Şu işi bitirelim."

Bu garip bir yöntemdi. Bir bardağa tükürmesini tercih ederdim.

Üzerime eğildi, uzun dilini ağzından çıkardı, iki ucu alttan kıvrılmış ve dudaklarımin üzerinde asılı duruyordu.

Ağzımı açtığımda yüzümde utanç verici bir kızarıklık hissettim.

Dilini ağzıma almak için parmak uçlarımda yükseldiğimde, dilini ulaşamayacağım bir yere doğru çekti.

"Seni sıçan, benimle dalga mı geçiyorsun?" Göğsüne vurdum.

"Hayır, sadece seni biraz daha böyle görmek istedim." Yakışıklı bir gülümseme yüzünü süsledi. Tekrar dilini uzattı.

İsteksizce eğildim ve ucunu ağızıma aldım. Yavaşça emdim, bu da Silas'tan bir ses çıkmasına neden oldu.

Az önce sızlandı mı?

Kirpiklerimin arasından tepkisini inceledim, dikkatini sadece Ben.

Beni daha yakın tuttu ve eğilerek daha fazlasını içime çekmeme izin verdi.

Dillerimiz huzursuzca birbirine karıştı. Tekrar onunkini emdim, Boğazımın arkasına çok yaklaştığında usulca ısırdım.

Hareketler karşısında telaşlanmış görünüyordu.

Tükürüğünün migren için mucizevi bir tedavi olduğu konusunda haklı olmasından nefret ediyordum. Dakikalar geçtikçe zonklamanın hafiflediğini hissedebiliyordum. Zihnim berraklaştıkça, onun hassas tepkisini daha çok merak ettim.

Ağızları, kendi zehirlerinin panzehirini barındıran tek yer olduğu için daha hassas olabilir miydi? Bu keşif oldukça müstehcen bir merak uyandırıyordu.

Kendimi geri çektim ve dili ağızımdan kayarak geldiği yere geri döndü.

"Gel. Bir şey görmek istiyorum." Kolunu çektim.

Onu oturma odasının sıcacık ışığına doğru götürürken şöminenin önünde durdum. Küçük bir ateş çıtırdıyor, gecenin karanlığında figürlerimizi aydınlatıyordu.

"Aşağı," dedim, yeri göstererek.

"Sanmıyorum," dedi inatla.

Eğildim ve gömleğinin kenarıyla oynadım. "Sana tırmanmamı mı bekliyorsun? Dizlerinin üzerine çök, Silas."

Talebimi yavaşça yerine getirirken gözleri büyüdü. Yüzündeki ifade merak doluydu. Onun bu görüntüsü güzeldi. Önümde dizlerinin üzerine oturdu, emrime amadeydi.

Ağızının kenarından çekiştirmeden önce başparmağımı alt dudağının üzerinde gezdirdim. Yüzümü yaklaştırdım, ona doğru eğildim. "Aç," diye nefes aldım.

Beni öpmek için eğildi, yanağındaki elimi kendi eliyle kavradı. Bunu ne kadar çok istediğini, dudaklarımız buluştuğunda kendini ne kadar zor tuttuğunu görmek için yetenekli bir tercüman olmaya gerek yoktu.

Dilimi ağzının çatısına bastırdım. Dili benimkini kavradı, daha fazlasını istedi, daha fazlasını hissetmek, daha fazlasını tatmak istedi.

Öpüşmemiz derinleştikçe kollarımı boynuna doladım ve o topuklarının üzerinde geriye doğru otururken kendimi kucağına bıraktım.

Zevk ve itaatkâr bir şekilde uyguladığı kısıtlama arasında isteksizlik belirgindi. Onun gibi bir yaratığın benim için miyavlamasını, tek kelime etmeden benim için yalvarmasını sağlayabileceğimi bilmek bana keyif veriyordu.

Bana bakmak için dudaklarımızı tekrar ayırdı. Bir şey söylemek istediğini biliyordum ama kelimeleri bulmakta zorlanıyordum. Öpüşmeye devam etmek için eğildi ama ben göğsünü ittim.

"Bir şey istiyorum."

"Her şeyi," diye nefes aldı, elleri sırtımdan yukarı kayıyordu. "Daha fazlasını görmek istiyorum."

Beni inceledi. "Bu başka bir şey deneyebileceğimiz anlamına mı geliyor? Bu gece *gözlem* yapmaya bu kadar hevesli olduğuna göre?" Elbisemin üst yarısını çoktan gövdemden sıyırmıştı.

Sözlerini göz önünde bulundurduğumda, başka ne denemek isteyeceğinden emin değildim. Ön kollarının ötesinde bir şey gördüğüme inanmıyordum. Onu kıyafetleri olmadan hayal etmek bana biraz heyecan verdi. Elbette *eğitim* amaçlı olarak daha fazlasını görmeyi umursamazdım.

Geçmişte bana karşı ne kadar sert olduğunu hatırladığımda bile, bu saldırganlığı daha kabul edilebilir şekillerde kullandığında nasıl olacağını merak ettim.

Dudaklarını yaladığında muhtemelen tahrik olduğumu anladığını fark ettim. Eli yüzümü kavradı ve sonra boynumun arkasına geçerek beni öne doğru çekti, böylece onun üstüne uzandım. Dudakları açgözlüydü, dudaklarımı çekiyor ve ısıırıyordu.

Kalçalarımı onunkilere sürttüğümde nefesim kesildi. Çoktan sertleştiğini hissedebiliyordum. Çıkıntıya bakılırsa, o şeyi üzerimde kullanmaya karar verdiği güne kadar vücudum acı nedir bilmiyordu.

Ellerim gömleğine gitti ve ön düğmelerini açtı. Boynumda, boğazımda ve sonra göğüslerimin arasında izler bırakmaya başlarken bana baktı. Görünüşe göre iz bırakmak onun için ortak bir temaydı. Gömlek kısa sürede üzerinden kaydı. Ellerimi üzerinde gezdirdim, belirgin kaslarını Braille alfabesi gibi okuyarak keşfedilmemiş bölgeyi takip ettim.

Derin, alçak bir tıkırtı sesi çıkardı. Bu noktada, bu sözsüz iletişimin bir sevgi gösterisi mi yoksa yırtıcılık mı olduğundan emin değildim. Belki de

Bazı kedi türlerinin birbirlerine ötmek için prusten iletişim kullanması ya da yarasaların geceleri gevezelik etmesi gibi, uyarılmaya neden olan her türlü uyarıcıdan kaynaklanıyordu.

Kendimi bacaklarının arasından yere bıraktım. Pantolonunu çıkarmaya başladığımda elimi tuttu. Devam etmeme izin vermek yerine bana baktı. Neden bu kadar endişeli görünüyordu?

"Beni her adımda reddettin. Bunu yapmak istediğine emin misin?" Yüz ifademi dikkatle analiz ederek bana baktı.

"Merak ediyorum," diye fısıldadım. "Neden korkuyorsun?"

Titrek bir nefes aldı ve yüzümü avuçlamadan önce bir parmağını alnımda gezdirdi. "Duramayacağımdan korkuyorum."

İtirafın gerçek olup olmadığını bilmesem de, en azından ondan gelen bir kırılmalılık gösterisini takdir edebilirdim. Birinin benim için duyduğu şehvet arzusuna engel olamayacağı düşüncesi kalbimin gırtlığıma dayanmasına neden oldu.

Onu görmezden geldim ve eğildim, pantolonunu çekip çıkardım ve sonra iç çamaşırıyla uğraştım.

Aletini çıkardığımda, benimle buluşmak için adeta koşuyordu. Neden gergin olduğunu anlayabiliyordum.

Tereddüt etmemin nedeni boyu ve çevresi değildi. Bu açılardan hayal edebileceğimin çok ötesindeydi. Gerçekten dikkat çekiciydi. Üzerine bir rakam koymaya korkuyordum çünkü itiraf etmeliyim ki bu kadar *büyük* bir şey görmemiştim. Tek mantıklı olan onun insan olmamasıydı. Önümdeki görüntünün tek açıklaması bu olabilirdi.

Dudağımı ısırdım ve ona baktım.

Hâlâ beni izliyordu. Bir tepki bekliyordu, benden herhangi bir şey. Ne düşündüğümü umursuyor olması mümkün müydü?

Dikkatimi tekrar boyuna çevirdim ve parmaklarımın ucuyla orada kalıcı dokunuşlar bıraktım. Boyu insanlık dışıydı. En hafif tabiriyle etkilenmişim, ancak bu şeyi bir vajinanın yakınına koymanın daha çok işkence olacağını düşünmüştüm.

Eğildim ve dudaklarımı başına bastırdım, dilimi yarık boyunca düzleştirdim. Kıpırdadı ve gözlerini kırpıştırarak transa geçtiğini görebiliyordum.

Elim kadifemsi uzunluğu boyunca ilerledi ve dilimi yanlardan aşağı doğru gezdirdim. Ucundan tat alma tomurcuklarımla buluşmak üzere bir ıslaklık damlamıştı bile. Yaladıkça tadı ağızımda karıştı ve sonunda ucunu ağızıma aldım.

Homurdandı ve başı yana düştü, sıcak ışıkta çalışmamı izliyordu. ıkardığı sesler midemin alt kısmındaki sıkılaşmayı hissetmem için yeterliydi. Ağızımın derinliklerine doğru itti, boğazımın arkasına dokundu ve neredeyse öğürmemeye neden oluyordu.

Tekrar rahatlamadan önce sestem irkildi.

Neden bu kadar uçarı?

Onu ağızımdan çıkardım ve tükürüğün kafasında birikmesine izin verdim. Uzunluğun geri kalanını kayganlaştırmak için kullandım. İncelediğimde bir şeylerin ters gittiğini gördüm. Fark ettiğim anda gördüğünü biliyordum çünkü fiziksel olarak gerilmişti.

Aletin alt tarafı boyunca, tabana yakın bir yerde bir desen görebiliyordum. Birbiri üzerine yığılmış, her biri yarım in uzunluğunda üç V şekline benziyordu.

Sivri dişleri gibi, penisinin altında da katlanmış dikenleri vardı. Küçük kirpi tüylerine benzeyen sivri uçlarındaki siyah gradyan dışında derisiyle neredeyse mükemmel bir uyum içindeydiler. Derisiyle aynı hizada katlanmışlardı. Ona dokunurken onları hissedemiyordum bile.

"Bu nedir?" Parmağıımı üzerlerinde gezdirdim. "Yapmayacaktım." Yine irkildi. "Nedir bunlar?"

"Onları kullanmıyorum." Gözlerini kaçırdı. "Onları kullanacağımı düşünmeni istemedim-"

"Bunlar ne için?" Bir kez daha sordum. "Bana kendimi tekrar ettirme." Gözlerimi ona diktim.

"Onlar..." diye mırıldandı, duyamadığım bir şeydi. "Bunu tam olarak anlayamadım."

"iftleşme." Gözlerini kaçırdı. Bu onu ilk kez gördüğüm zamandı.

Allık.

"Bana dikenleriniz olduğunu mu söylüyorsunuz?" Yüzümde hınzır bir sırıtma belirdi. "Kedi gibi mi?"

"Bilmiyorum." Bana ters ters baktı. "Onlar hep *oradaydı*."

İtiraf etmeliyim ki, bu yeni özellik *iftleşirken* vücudunun başka ne yaptığını merak etmeme neden oldu. Bazı memelilerin, eşlerinin kaçmamasını sağlamak için bu tür dikenlere sahip olması yaygındı. Bu dikenler eşlerinin etine takılırdı. şimdi onun türünün dişilerinin böyle bir zalimliğe tahammül etmek için ne gibi adaptasyonlara sahip olduğunu merak ediyordum.

Çiftleşme. Bu kelime beynimi ilkel bir çukurun derinliklerine gönderiyordu.

Eski pozisyonuma döndüm ve ağzımı onun boyunun etrafına sardım.

Nefes nefese kaldı ve saçlarımı avuçladı, ama bu sefer başımı çekti.

"Bu seni neden rahatsız etmiyor?" diye sordu, keskin yüz hatlarını buruşturan bir endişeyle. Nefes alıp vermesi hızlanmıştı ve göğsü hızla inip kalkıyordu.

"Büyüleyicisin." Üyesini ağzıma geri kaydırarak gülümsedim.

Her hissin tadını çıkararak yumuşak bir inilti daha çıkarırken saçlarımdaki tutuşu gevşedi. Ucu boğazımın arkasındayken bile hâlâ yarısına kadar girmişti.

Başımı aşağı yukarı hareket ettirerek daha derine inmeye çalıştım.

Pürüzsüz, tuzlu yüzeyi keşfetmek için dilimi kullandım. Gözlerimi ona doğru kaldırdım ama bakmıyordu. Gözleri kapalıydı ve başı geriye doğru eğikti. Onu yutarken kalçaları benim hareketlerime uyuyordu.

Hızımız arttı ve ağzıma yaptığı hamleler daha sert, daha muhtaç hale geldi. Aleti boğazımdan aşağı kaymadan önce ağzımın çatısına çarptı.

Hızlanıp görevimi engellemek için saçlarımı arkaya topladığında bir öğürme sesi çıkardım.

Birden ağzıma ılık bir akıntı doldu ve boğuldum.

Hemen beni bıraktı. "Özür dilerim, özür dilerim." Panikledi, hızla ayağa kalktı.

Yere tükürdüm ve birkaç öksürük daha çıkardım. Aşağıya, sikine baktım. Aynı dikenler şimdi dikleşmişti. Muhtemelen serbest bırakıldığında gömülü olduğu şeyin içinde tutmak için diken gibi kancalandılar. Titriyorlardı, sanki hiçbir şeye takılamadıkları için üzülmüşler gibi esniyorlardı.

-Tek amaçları buydu. Dikenlerden de bir şey damladığını gördüm, dölüyle karışan kehribar rengi bir sıvı.

"Onların da mı *zehri* var?"

"Ağrı için. Omurgalara ağrı için bir şey enjekte ediyorlar sanırım," dedi hızlıca, aklımda oluşan soruları hissederek. "Ayrıntıları gerçekten bilmiyorum. Sadece dişlerimdekine benzer olduklarını biliyorum," diye itiraf etti.

"Ne kadar düşünceli." Yüzünü ona dönmek için yanına süründüm.

"Başka ne yapabilirsin ki?"

Bana sinirli bir bakış attı. "Endişelenmeni gerektirecek b i r şey yok."

"Ya seni becerirsem? Bu"-aşağı doğru işaret ettim-"bilmem gereken bir şey olmaz mıydı?"

"Sana daha önce de söyledim, onları hiç kullanmadım." Ters ters baktı. "Ne kadar zalim olduğumu düşünüsen de, bunu bir insana asla yapmam."

"Ama bunu başka bir şeye yaparsınız?" Ben önerdim.

"Hayır, sadece *özel* biri için saklıyorum," dedi, sesinde alaycı bir ton vardı, pantolonunu yukarı çekip tekrar ilikledi.

İçimi çektim ve başımı omzuna yaslayarak şöminede sönmekte olan ateşe baktım.

Orada otururken parmaklarının uçları sırtımda bir aşağı bir yukarı gezindi.

İşte yine o sıcak duygu. Sizi öldürebilecek biri için bunu hissetmek doğal değildi. Bu duyguyu bu kadar yoğun hissettiren şey tehlike olabilirdi. Bir tür Stockholm sendromu da olabilirdi ama daha önce hiç bu kadar ilginç bir adamla karşılaşmamıştım. Tek mantıklı olan onun insan bile olmamasıydı; bu şekilde kolayca tatmin olamıyor ya da eğlenemiyordum.

"PEKİ KAÇ YAŞINDASIN?"

"Kadınların bunu asla sormamaları gerektiğini bileceklerini sanırdım." Silas güldü, ben bacaklarının arasındaki ılık suyun tadını çıkarırken parmaklarını saçlarımda gezdirdi, sırtım göğsüne yaslandı.

"Kuralların yüzlerce yaşında olanlar için geçerli olduğunu sanmıyorum ya da en azından kara vebadan bahsetmeye başladığında anladığım buydu." Omzumun üzerinden ona baktım ve yüzüne bir avuç sabun köpüğü üfledim.

Gözlerini devirdi ve saçlarımı ellerinin arasına alarak yavaşça örmeye başladı.

"Örgü örmeyi biliyor musun?"

"Tabii ki var. Kız kardeşlerim var."

Gözlerim büyüdü. "Senden daha mı çok var?"

"Bana hiç benzemiyorlar ama gençliğimde bana öğretmenlik yapan bazılarını hatırlıyorum, sonra ben de gençlerden birine öğretmenlik yaptım."

"Bu... oldukça tatlı aslında." Sırıttım. "Seni bir ağabey olarak hayal edemiyorum."

"Ben babamın soyundan gelenlerin en büyüğüyüm." "Onlarla hala yakın mısınız?"

"Sadece bir tane. Diğerleri dünyanın dört bir yanına yayıldılar ve bir süredir kendilerinden haber alınamıyor."

"Onunla tanışabilecek miyim?"

"Neden babanın mezarıyla konuşuyorsun? Doğaüstü olaylara inanmadığını sanıyordum." Konuyu değiştirdi.

"İmkânsız olduğunu düşünmüştüm ama işte buradasın," diye cevap verdim, köprücük kemiğimin üzerindeki deriyi düşüncesizce ovarak. "Daha önce doğduğunuzu söylemiştiniz, doğru mu?"

"Evet," dedi yavaşça, sorumla nereye varacağımı merak ediyordu.

"Dikenler," diye başladım. "Bir rol oynuyorlar mı? Üreme sürecini açıklamadınız."

"Yapmak zorunda olduğumu düşünmedim." Sırtarak örgüyü omzuma yerleştirdi ve kollarını belime doladı. "Dikenler seni yerinde tutmak içindir," dedi boynumun kıvrımına doğru.

"Varsayımsal olarak, eğer yaparsak-"

"Hayır. Vipera insanlarla çiftleşemez."

"Ah," diye mırıldandım, ellerini izlerken sırtımı ona yasladım. "Ama," diye başladı, "eğer dönseydiniz, bu farklı olurdu. Sadece Sen bir Ev Sahibisin."

"Anlıyorum." Parmaklarımı ön kollarında gezdirdim.

Silas yeni bilgileri özümsememe izin verdi ve ellerini sırtımda gezdirerek gergin kaslarıma masaj yapmaya başladı. Sırtımın alt kısmına doğru ilerledi ve bastırdı.

Sırtımın alt kısmına bastırdığında irkildim ve başımı ona doğru çevirdim. "Ne oluyor lan?" Homurdandım.

Şaşkınlıkla bana baktı ve ellerini kaldırdı. "Ben bir şey yapmadım!" diye kaşlarını çatı. Ellerini yavaşça tekrar o noktanın üzerinde gezdirdi. Dokununca tüylerim diken diken oldu. "Bilmediğim bir yaran mı var?"

"Bilmiyorum. Birkaç haftadır ağrıyor."

Daha fazla inceleyebilmek için gövdeyi öne doğru itti. Ellerini omurgamda gezdirirken vücudu gerildi.

"Ne?" Omzumun üzerinden baktım.

Küvetin korkuluğundan yan masaya uzandı, küçük bir el aynası aldı ve görebilmem için sırtımdaki noktaya tuttu.

Omurganın alt kısmında omurgamla aynı hizada iki dikey delik vardı ve sanki birkaç günlükmüş gibi hâlâ tahriş olmuşlardı.

Kanım dondu ve ona suçlayıcı bir bakış fırlattım ama Silas da gözleri deliklere sabitlenmiş gibi kızgın görünüyordu.

Bu ondan değildi.

"Yarın gidiyorsunuz. Size Bayan Aston'ın evine kadar eşlik edebilirim." Küvetten çıkmadan önce aynayı yan sehpanın üzerine koydu. "Mümkün olan en kısa sürede onunla birlikte trene bineceksin. İkiniz için de daha erken bir trene bilet alacağım." Beline bir havlu sardı ve kafamın daha da karışmasına neden oldu.

CHAPTER THIRTY - TWO

YARATIK

T Alina'dan kimin beslendiğine dair aklımda hiçbir şüphe yoktu. Bildiğim kadarıyla sadece bir Vipera omurilik sıvısıyla beslenmeyi tercih ediyordu. En azından benimle oynamaktan daha önemli işleri olduğunu düşünmüştüm. Gölge.

Luka Novikov adında bir adam, *İş Bitirici*.

Bu onun imzasıydı. Düzeltmek için cömertçe para aldığı durumların hedeflerini tatmak gibi bir alışkanlığı olduğu için biliniyordu. Babamın maaş bordrosunda sık rastlanan bir isim.

Yöntemleri sadece acımasız ve işkenceci olmakla kalmıyordu, aynı zamanda bir kişinin adının onun kitaplarında geçmesi, ölümün yakın olduğu ve çabuk olmayacağı anlamına geliyordu. Babamın onu Zehirci'yi bulması için tuttuğundan haberim yoktu ama Alina'yı gözüne kestirmesinin tek açıklamasının bu olduğundan şüpheleniyordum.

Biliyordu ve teslimat tarihine yaklaşıyordu.

Bu her yerindeki kokusunu açıklıyor. Günlerdir, belki de haftalardır uykusunda ondan besleniyordu.

Luka deli bir adamdı. Tarih boyunca yaşanan pek çok zulümden kısmen o sorumluydu. Luka her zaman iktidardaki ahlaksız insanların kulaklarına fısıldıyordu. Onlarca yıl boyunca kendini beslemek için onların deliliklerini kullandı. Birçok yaşlı Vipera, Luka'yı bir çırak olarak yetiştirmiş, sonunda onlara sırtını dönene ya da yeni bir efendi bulana kadar onları rahatsız eden herkesi mahvetmesi için serbest bırakmıştı. Yine de kafesinden çıktığında, durumun başına başka hangi kaosun geleceğini ve ne olduğunu bilmek mümkün değildi

düzeltilmek için para ödedi. Zehrini kurbanları üzerinde kullanma zahmetine bile girmediyini duymuştum, bu acımasız ve anlamsız bir şiddet eylemiydi.

Bunun olmasına nasıl izin verebilirdim? İşte bu yüzden küçük projemle *yakın* temasta kalmam en iyisiydi. Bunun için benden nefret edecekti ama o adamın onu babama teslim etmeden önce ona yapacaklarının yarısını hayal bile edemezdi. Yuva'daki insanların kasıtlı ya da kazara zehirlenmesi hafife alınmayacaktı.

Benim her zaman yetenekli Alina'm, keşke ne kadar iyi olduğunu bilseydin.

Saatimin her tik takında endişem daha da artıyordu. Tren istasyona varmıştı. Peronda duran kuzguni saçlı saplantımı görebiliyordum.

Sürekli yas tutuyormuş gibi görünen birini fark etmek zor değildi, özellikle de böylesine eşsiz bir yüze sahip birini. Alina'nın bunu neden yaptığını hep merak etmişimdir. Ürkütücü ve iticiydi ama ben bunu sevimli buluyordum. En sevdiğim gölgem, her zaman kimsenin bakmaya zahmet etmediği en ilginç köşelerde dünyadan saklanırdı.

Sadece yüz yılda bir ortaya çıkan bir kuyruklu yıldız gibiydi, şiddetli, parlak ve yoluna çıkan her şeyi mahvediyordu. Bu durum onu herkesten saklamak istememe neden oluyordu. Onu merakını kesintiye uğratmadan ya da yargılamadan besleyebileceği bir yere götürmek, sadece o affetmeyen gözlerle ışığın geri döndüğünü görmek için.

Kollarında ve yakasında siyah kürk süslemeleri olan koyu mavi bir yürüyüş kıyafeti giymişti. Şapkasında da aynı siyah kürk vardı. Görünüşe göre bugün kulaklarına zümrüt takmayı da tercih etmişti. En sevmediğim kilise çanı Phoebe ile konuşuyordu.

Phoebe pembe bir şey giymişti. Çok yakından bakmaya zahmet etmedim. Alina'yı görmekten kendimi alamıyor, vagona girerken onu takip ediyordum.

Mesafemi korumak için onlardan bir araba aşağıya girdim. Onu rahat bırakacağımı söylesem de, gözümün önünden ayrılmasına izin vermeyecektim. Asla.

İkisi de pencere kenarındaki tek kişilik masalardan birine oturdular, vücutları birbirine dönüktü.

Köşede kalmama rağmen, her ikisini de görebilmek için sıranın sonuna oturdum. En azından onları uzaktan gözlemleyebiliyordum. Alina benden uzağa bakıyor, konuşkan arkadaşıyla sohbet ediyordu.

Ben bakarken Phoebe'nin gözleri benimkilerle buluştu. Dikkatini tekrar Alina'ya çevirmeden önce arsızca bir el salladım. Ona orada olduğumu söylemeyecekti.

O daha iyi biliyordu. Bana karşı savunmaya geçmesi eğlenceliydi. Aynı meraklı yaratığın hayranlığını paylaşmamız kader gibi görünüyordu.

CHAPTER THIRTY - THREE

ZEHİRLEYİCİ

"Bu yeni mi?" Gözlerim büyük tuğla kır evini taradı.
"Nispeten. Babam bir yıl önce satın aldı. Manzara değişikliği istedi." Phoebe durakladı. "Burası ailenizin kulübesinden çok uzakta değil,
Hayır mı?" diye sordu, ama hassas bir konuya değinmemesi gerektiğini fark ederek dudağını ısırdı.

"Evet, çok uzak değil, belki otuz dakika."

O korkunç yerde bir yıl geçirdim. Beni izleyeceğini bildiğim dünyadan kaçmak için gidebileceğimi düşündüğüm tek ev orasıydı. Ona ne kadar yakın olduğumuzun farkındaydım.

"O zaman sizi içeri yerleştirelim." Gülümseyerek uşaklarına valizlerimizi getirmelerini işaret etti ve kolunu benimkine doladı.

Caldor Malikânesi gerçekten büyüleyici bir yerdi. Dev çapraz çizgili pencereler yerden tavana kadar katedral gibi uzanıyordu. Eski bir binaydı ama güzelliği, yaratılışına ve işçiliğine dair pek çok hikâye barındırıyordu. Eski bir İngiliz eviydi, mimarisi tarihi detaylarla doluydu. Büyük salonlarda yürürken kendinizi kraliyet ailesi mensubu gibi hissetmemek mümkün değildi. Evin arka tarafında, yeşil vitray kubbeli büyük bir dairesel odaya açılan cam bir holü olan dört mevsimlik bir kış bahçesi vardı. Rahat mobilyalar odayı süslüyor, mevsim ne olursa olsun gün boyu dinlenmek için mükemmel bir yer haline getiriyordu. Döşemeler, camın lekesini tamamlamak için adaçayı rengindeydi. Odanın etrafına saksı bitkileri serpiştirilmişti. Phoebe izin verse sonsuza kadar burada yaşayabilirdim.

"Her şey yolunda mı? İyi değilsen bana söyleyebileceğini biliyorsun." Phoebe'nin sesi beni düşüncelerimden kopardı.

"Evet, ben iyiyim. Neden iyi olmaktan başka bir şey yapayım ki?" Ona yorgun bir bakış attım.

"Seni ne kadar çok çalışırken görsem de hiç bu kadar bitkin göründüğünü görmemiştim." Narin kaşları birbirine kenetlendi. "Sorun Silas mı? Seni rahatsız mı ediyor?"

"Hayır! Hayır, sorun yok. Sadece biraz uyku felci geçirdim. Sanırım sadece hastaydım," diye onu rahatlatım.

Öğle yemeğimizi yemek için zaman ayırdık ve bahçelerde yürüdük. İnsan yapımı bir göletle çevrili bir yarımada üzerinde güzel bir çardak vardı. Birçok söğüt ağacı ve uzun gölet çiçekleri alanı çevreliyordu. İki beyaz kuğu yüzüyor olsaydı mükemmel bir resim olurdu.

Phoebe'nin arkadaşları öğlen saatlerinde geldiler. Akşam ilerledikçe hepimiz rahat kış bahçesinde toplandık. Orada burada bir yüz tanıyordum ama çok fazla değil. Kanepede yerimden kıpırdamadım, şimdilik sadece gözlemliyordum. Arka plan gürültüsü ve gevezelik ortamının sesleri zihnimin dolaşmasına izin vermek, derin bir ayrışmaya kaymak için mükemmeldi. Phoebe pençelerini köşedeki zavallı, yakışıklı bir ruha batırmıştı, bu yüzden gece bana kalmış gibi görünüyordu.

"Partilerden nefret eden biri olarak, seni pek çok partide gördüğüme eminim." Etrafımdaki sesleri büyüleyici bir aksan kesiyordu.

Viktor ve birkaç arkadaşı yaklaştı ve Viktor benim yanımdaki koltuğa oturdu. Akranları karşıımızdaki iki sandalyeye oturdu.

"Geleceğinizi bilmiyordum." Yorgunca gülümsedim. "Seyahatlerin nasıl geçti?"

"Oh, ben sadece takılıyordum." Arkadaşlarına eliyle işaret etti. "Bunlar benim akranlarım, Nikolai ve Boris."

Hoş geldiniz dercesine bardağımı onlara doğru eğdim. "Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum. Viktor'la mı çalışıyorsunuz?"

Nikolai bana tekrar bakmadan önce Viktor'a kısa bir bakış attı. "Evet, onu uzun zamandır tanıyoruz. Ders çalışmadığını bilecek kadar uzun zamandır," diye şaka yaptı. Görünüşe göre iki adam da Viktor'unkine benzer aksanları paylaşıyordu.

"Yüzünün nesi var senin?" Boris aniden sordu, çarpık bir alaycılıkla sandalyesinde geriye yaslandı.

"Boris-" Viktor'un ses tonu uyarı niteliğindeydi, sonra Rusça bir şeyler söyledi.

Dişlerimi birbirine kenetledim. "Hiçbir *sorun* yok. Bu poliosis. Saç ve deri pigmentini etkiliyor," dedim içkimden yavaşça bir yudum alarak.

Viktor yine Rusça bir şeyler mırıldandı ve Boris güldü, başını bana doğru eğmeden önce anlayamadığım bir tür yorum yaptı. "Bulaşıcı mı?"

"Senin gibi bir tıp öğrencisinin bu kadar kuş beyinli olamayacağını düşünürdüm." Çenemi sıktım. "Ders çalışmayanın Viktor olduğundan emin misin?"

Nikolai'ye döndüm. *Bir* kahkahayı zapt etmeye çalışıyordu, sonra başını arkadaşına doğru eğerek "*Gerçekten bir kızdan böyle bir dayak yiyecek misin?*" diye sordu.

Viktor'a baktığımda yüzünde bir şeylerin değiştiğini gördüm. İnanılmaz derecede soğukkanlı görünüyordu, sanki Boris ince, hızla parçalanmış bir buzun üzerindeymiş gibi.

Boris ayağa kalktı, konuşmaya devam etme zahmetine girmedim.

"Yaralarını viskiyle sararken gidip onu teselli etsem iyi olacak." Nikolai iç çekti. "Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum." Viktor'a kibarca başını sallamadan önce bana sıcak bir gülümseme verdi.

"Çok özür dilerim. Bazı erkeklerin nasıl olabileceğini bilirsin," diyerek beni rahatlatan Viktor, kolunu arkamdaki kanepenin arkasına yasladı. "Seni bu kadar uzağa getiren nedir?"

"Sadece gürültüden uzaklaşıyorum, hepsi bu." Omuz silktim ve bardağımı eğerek içindeki sıvıyı inceledim. "Tanıdık bir yüz görmek güzel."

"Yaya yolunda bir ışık olmaktan mutluyum." Biz insanları izlerken o eğildi.

Mırıltılar geceye hayat verirken bir fonograf bir melodi mırıldanıyordu. Kadeh tokuşturma ve kahkaha sesleri havayı kirletiyordu.

Tavan her geçen an daha da ilginçleşiyordu. Vitrayla kaplı olsa bile, ışık kirliliğinin olmaması nedeniyle yıldızları görmek kolaydı. Çok güzeldi, bana yalnızlık içinde geçirdiğim zamanı hatırlatıyordu. Kalbim ağırlaştıkça göğsümde bir sıkışma hissediyordum, geçmişin duyguları onu aşağı çekiyordu. Birçok geceyi gökyüzüne bakarak, zaman geçirmek için uçuruma doğru konuşarak geçirmiştik.

Gözler üzerimdeydi.

Viktor kısık kirpiklerinin arasından bana bakıyordu. Eğildi ve beni öptü, dokunuşu çok şefkatliydi.

Hiç düşünmeden onun içinde eridim, yumuşak dokunuşun tadını çıkardım.

Kısa bir süre uzaklaştı, başparmağını kirpiklerimin üzerinde gezdirirken yüzümü kavradı. "Evrene baktığında çok güzel görünüyorsun. Bilinmeyene senin gibi hayranlıkla bakmanın nasıl bir şey olduğunu merak ediyorum," diye fısıldadı dudaklarıma.

"Viktor, ben-" Kalbim onun sözleriyle paramparça olabilirdi, bunun asla olasılık dâhilinde bir şey olmayacağını biliyordum. Neden sadece bunu duyarak bile Silas'a ihanet ediyormuşum gibi hissediyordum? "Yapamam," diye fısıldadım.

Kehribar rengi gözleri acıyla bakıyordu ama nedenlerimi biliyormuş gibi başını salladı. "Biliyorum." Kendini geri çekti. "Söylenmediği her an beni cezalandıracaktı." İçini çekti, ayağa kalktı. "Umarım bu gece eğlenirsin. Birkaç gün içinde şehre gidiyorum. Seni buralarda görebilecek miyim?"

"Burada olacağım." Yüzüm kızardı çünkü üzgün bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Laboratuvarda bitirmemiz gereken birkaç iş daha var."

Bana veda etmek için elimi dudaklarına götürdü. Bir an oyalandı, kurabildiği her temasın tadını çıkarıyor gibiydi. "O zaman yakında görüşürüz."

Zaten yorgun olan kafamın içinde düşüncelerimin mayalanmasına izin vermem için beni o kanepede bıraktı.

Suçluluk, özlem ve muhtaçlık ruhuma tutunmuş hayaletler gibi etrafımı sarmıştı. Hayali bir acı. Ya Silas'ın olması gereken bir şeyi mahvetmesine izin veriyorsam? İkisine karşı hissettiklerim tamamen farklıydı ama göğsümdeki boşluğa engel olamıyordum. Yapabileceğim tek şey onu başka bir şeyle, tercihen viskinin tatlı uyuşukluğuyla doldurmaktı.

CHAPTER THIRTY - FOUR

ZEHİRLEYİCİ

T Sabahın keskin havası duyularımı uyandırmaya yetti. İnce bir sis perdesi göletin üzerine yerleşmiş ve tarlanın üzerindeki ağaçların hizasına kadar uzanarak güneşin onu buharlaştırmasını bekliyordu. Gökyüzü yumuşak mavi ve mor bir ışıltıya sahipti ve birkaç kuş önümüzden geçip gidiyordu. Karatavuklar diğer orman canlılarını uyandırırken duyulabiliyordu. Mükemmeldi. Bu

burası bir sığınaktı.

"Daha sonra tatlı bir şeyler almak için kasabaya gitmeliyiz. En mükemmel küçük pastaneyi biliyorum," diyen Phoebe kolumu sıkarken neredeyse kara kuşlar kadar gevezelik etti.

"Tatlılara hayır demeyeceğim." Yaklaşan sonbaharın kokularını içime çekerken derin bir nefes aldım.

"Dün gece nasıldı? Aşk koltuğunda kendine küçük bir ikramda bulunduğunu gördüm." Sırıttı, bir köşede tek başıma somurtmaktan başka bir şey yaptığım için çok mutlu olmuş görünüyordu.

Kalbim yine o tuhaf şeyi yaptı, boğazıma doğru fırladı. Unutmaya çalıştım. Her ikisine karşı hissettiğim duyguları mantıklı hale getirmeden önce her iki adamı da unutmam gerekiyordu. "Sakıncası yoksa bu konuda konuşmak istemiyorum."

"Bekle, ne oldu? Yanlış mı okudum?" Sözcüklerin üzerinde tökezledi. "Ben seni-"

"Beni öptü. Ona ilgilenmediğimi söyledim."

"O tam senin tipin! Neden hayır dedin ki?" diye nefes nefese kaldı. "Tıp okuyor. Bütün o garip, küçük bilimsel şeylerle ilgileniyor. Onunla tanıştım."

bahçe partisinde! Seni ararken çok tatlıydı! Kendi Beyaz Atlı Prensini!"

"Ne?" Gözlerim ona dikildi. "Seni arıyordu-"

"Hayır, diğer şey."

"Onunla bahçe partisinde mi tanıştım?"

"Onu daha önceden tanıdığını sanıyordum. Onu davet etmedin mi?"

Bana endişeyle baktı ve "Hayır, adını bildiği ve seninle orada buluşacağını söylediği için tanıdığın biri olduğunu düşündüm" dedi.

"Phoebe, onunla seninle aynı gün tanıştım." Kaşlarımı çattım. "Belki de sadece senin çalışmalarının hayranıdır."

"Sanırım bu olabilir. Günlüklerimi okuduğunu söylemişti." İçimi çektim. "Özür dilerim, Phoebe. Seni korkutmak istememiştim. Bir tür paranoya nöbetine yakalanmış olmalıyım." Sinirli bir şekilde güldüm ve onunla birlikte çardağa doğru yürüdüm.

Göletin kenarındaki çiçekler solmuştu. Berrak suyun içinde mürekkep gibi bir sıvı görmeden önce bir an durup onlara baktım.

Bakışlarım çalılar arasında daha da ilerledi ve bana bakan iki soluk göz gördüm. Çıkardığım çığlığın türünü hatırlayamadığımdan, benden kaçan ses alışılmadık bir şeye benziyor olmalıydı. İlk içgüdüm Phoebe'yi yüzünden tutup gözlerini kapatmak ve onu suyun kenarından uzaklaştırmak oldu.

"Bakma, bakma." Elimi gözlerinden çekmeye çalışırken sesim titriyordu.

Gölde bir kafa vardı. Boris'in kafası.

KEŞİF, insanlar sarhoş uykularından uyandıklarında sabahı garipleştirdi. Haber yayıldıkça, katılımcılar arasında şüpheli bakışlar dolaştı. Olanların ağırlığı dışarıdaki sis örtüsü gibi havada asılı duruyordu. Phoebe odasında kaybolmuştu. Bunun onun için çok zor olduğunu düşündüm. Keşke bu olaydan sonra gözlerini daha çabuk kapatabilseydim.

Onu fark ettim, görüntüyü ondan esirgedim. Onu beni takip eden dehşetten bile kurtaramayacaksam ne işe yarardım ki?

Bunu yapacak kadar cesur olan tek bir kişi vardı ve şu anda ona kızgındım. Özellikle de beni hâlâ izlediğini bu pek de ince olmayan yoldan öğrendiğim için. Bu bir uyarı mıydı? Viktor ve benim aramda olanları görmüş müydü? Görmemiş olabileceğine dair tek umudum Viktor'un cesedinin de gölette olmamasıydı.

Odama çekilip sakinleştirici nefesler alarak ve volta atarak kendimi toprakladım. Üzerimdeki ince, ipek bir çay elbisesi olmasına rağmen ağır bir sıcaklık beni rahatsız ediyordu. Saçlarımı topuz yaptım, böylece sıcaklığa daha fazla katkıda bulunmamış oldum.

Aynadaki üzgün görünümlü yansıma bakışlarıma karşılık verdi. Gözlerinin soğuk mavisini solgundu ve dünyada geçirdiği kısa süre içinde çok fazla şey görmüş gibi görünüyordu. Artık kendimi tanıyamıyordum. Döndüğümünden beri çok şey olmuştu. Acaba kırsalda kalsam daha mı iyi olurdu diye düşündüm. Belki de medeniyete dönmekle bencillik etmiştim. Etrafımdaki herkes için bir tehlikeydim.

O akşamın ilerleyen saatlerinde gerginlik hiç azalmamıştı. Depresyonum yavaş yavaş yeni bir şeye dönüştü: öfke. Kendi zihinsel sağlığım için beni yalnız bırakması gerektiğini çoktan açıkça belirtmiştim. Sanki huzuru hiç tatmadığımdan emin olmaya kararlıydı.

Bu öfkenin bir kısmı bana yönelmişti. Viktor'un tekliflerine boyun eğip onu öptüğüm için kendimi çok kötü hissediyordum ama Silas bana elini sürmemiş olsaydı aramızdaki ilişkinin yürüyüp yürümeyeceğini merak ediyordum. Tipik, sıkıcı, sağlıklı bir romantizm. Tatlı tatlı filizlenen bir şey, istikrarlı bir hayat. Aynı zamanda, bir yuva kurarsam depresyona girebilirdim, özellikle de şimdi Silas'la birlikte olmanın ne kadar heyecan verici olduğunu bildiğim için. Her ne kadar saplantılı ve korkutucu olsa da, içimde görmezden gelinmesi imkânsız bir şeyi ateşliyordu. Adrenalinin yüksekliğine bağımlı olabilirdim.

Akşam yemeğim soğumuştur. Her ne kadar yemek istesem de iştahım kaçmıştı. Durumdan duyduğum hayal kırıklığı, kalabalık masadan kalkarken gözyaşları olarak kendini gösterdi. Çok fazla masum ölümün sebebi bendim. Bu noktada, aldığım suçlu ruhların sayısına yaklaşıp yaklaşamayacağımı merak ediyordum.

Kapalı bir yatak odası kapısının arkasına geçene kadar duygularımı bastırdım. Kapıyı iterek kapattım ve alnımı tahtaya yasladım.

Kendimi toparlamaya çalışırken boğazımdan sinirli bir hıçkırık yükseldi ve alnımı hafifçe kapıya vurdum.

Silas boynuma doğru fısıldayarak, "Öfkeliyken kesinlikle ıslıl ıslıl görünüyorsun," dedi.

Baskı dayanılmaz hale geldiğinde bir kemanın yayını koparmak gibi içimde başka bir şey devreye girdi. Arkamı döndüm ve yüzüne sert bir tokat attım. Gücümün farkında değildim herhalde, çünkü yanağına inen gürültülü çatlağın ardından sendeledi.

"Yönergeleri takip etme konusunda çok *kötüsün*! Senden daha iyi dürtü kontrolü olan *çocuklar* tanıyorum!" Azarladım.

"Açıklayabilirim-"

"Açıklayacak ne var? Bana hakaret eden herkesi öylece *öldüremezsiniz*! Boris'e benzer şeyler söyleyen her adamı öldürseydiniz, sanırım tanıştığım adamların yarısı şimdiye kadar Thames Nehri'nde olurdu!"

"Kimsenin seninle bu şekilde konuşmasına izin vermeyeceğim." Gözleri kısıldı. "Bunu hak etmedi mi?"

"Onunla kendi başıma başa çıkabilecek durumdayım. Ölmesini isteseydim, *bunu kendim yapardım*." Migrenim tutmasın diye şakaklarımı ovuşturdum. "Benim kim olduğumu unuttun mu? Benim yerime işleri halletmeye çalıştığında beni riske atıyorsun. Ne zamandan beri kendi başımın çaresine bakamayacağıma karar verdin?"

Bana daha da yaklaştı. "Kendini idare edebileceğini mi söylüyorsun? O kadar emin misin? Çünkü hafızam beni yanıltmıyorsa, başını çok fazla belaya sokuyor gibisin." Üzerime abandı, aramızda kalın bir hava vardı. "O merdivenlerde ağlayıp seni mutfağındaki canavardan kurtarmam için yalvardığında o kadar *zavallı* görünmene dayanamadım."

Ağzım bir karışık açık kaldı, ona cevap verecek kelimeleri bulamıyordum. Sadece küçümseme vardı.

İçini çekti ve başını salladı. "*Hayır*, hayır, söylemek istediğim bu değildi."

"Sanırım yeterince konuştun," diye nefes aldım. "Git artık." "Hayır."

"Silas, çılglık
atacağım." "Çılgılık
atmayacaksın."

Derin bir nefes aldım ve o da elini ağızma kapatarak içimde tuttuğum öfkenin her damlasından çıkardığım çılgılığı susturdu.

"Tanrı aşkına, Alina!" Beni kapıdan çekti ve öyle bir güçle yatağa itti ki, yatak başlığına büyük bir gürültüyle çarptım.

"Benden uzak dur!" Ona bağırdım, sırtım yatak başlığına dayanana kadar çırpındım. Başımın arkasındaki zonklamayı hafifletmek için onu kavradım. Gözyaşlarımı bastırarak, canımın yandığını ya da beni ürküttüğünü belli etmemeye çalıştım.

"Bitirdin mi?" diye sordu yorgunca.

"Bitirdin mi?"

"Duruma göre değişir. Hâlâ kızgın mısın?"

"Belli ki."

"O zaman hayır, henüz bitirmedim." Yatağın üzerinde bana doğru süründü.

Ayağım onu tekmelemek için uzandı ama bileğimi yakalayarak geri çekilmeye zorladı. Ben altında yatarken vücudu üzerimde yükseliyordu.

Genellikle dokunarak, öperek ya da beni sakinleştirmek için yalvararak çatışmadan sıyrılmaya çalışırdı. Bu sefer öyle olmadı. Bu sefer uzandı ve beni vücudumu kavrayan en sıcak kucaklamanın içine çekti.

Kolları beni sardığında nefesim kesildi, bir eli sırtımdaydı ve diğeri yüzümü boynunun kıvrımına doğru tutuyordu. Ağlamamak için kendimi ikna etmeye çalışırken vücudumu titreme aldı.

Çözülme, bunu onun önünde yapma.

Sessizlik beni daha da öfkeliendirdi ama erimekten de kendimi alamadım. O sarhoş ediciydi, benim en kötü bağımlılığımı. Başım boynuna daha da gömüldü, güçlü kolları beni sardı. Bir eli başımı okşadı, saçlarımı geriye doğru düzeltti. Çenesi başımın üstünde duruyordu. Venüs sinek kapanının pençesindeki bir sineğin, verecek hiçbir şeyi kalmayana kadar yavaş yavaş erimesi böyle bir şey olmalı.

"Ağlamana dayanamıyorum," dedi sessizce. "Koku burnumun içini yakıyor."

Bu yorum dudaklarımın kısa bir gülümsemeye dönüşmesine neden oldu ama daha fazla tutamadım. Duygularım değişirken gözyaşlarım da aynı hızla akmaya başladı.

Yüzümdeki ıslaklığı silmek için başparmağını kullanarak bana bakmak için geri çekildi.

"Gözlerini seviyorum, gözyaşlarından kızarmış olsalar bile." Elini yüzümün yan tarafına koydu. "Daha önce kimsenin bir şeye baktığını görmemiştim."

Benim kadar zavallı biri ancak huşu içinde bırakılabilir," diye fısıldadı alnını benimkine yaslarken. "Bu nedenle gözlerin benim için her zaman değerli olacak, her şekilde. Kafatasının içine girip dünyayı senin gördüğün gibi görmekten başka bir şey istemiyorum."

Sözlerini sindirmem uzun zaman aldı. Nasıl tepki vereceğimi bilemediğim bir şekilde beni bunaltıyorlardı.

"Silas..."

"Seninle tanışana kadar korku nedir bilmiyordum Alina," diye sözümü kesti. "Seni o merdivenlerde görmenin ne kadar dehşet verici olduğunu ve seni *bana* haykıracak kadar korkutan şeyin ne olabileceğini merak ettiğimi biliyor musun?"

Sesindeki acı çaresizdi, onu anlamam için yalvarıyordu. "Beni en çok korkutanın sen olmadığını fark ettim," diye fısıldadı.

Sonunda dudaklarına yaslandı, kirpiklerinin arasından bana baktı. "Beni korkutan şey sensiz başıma gelecekler."

Bunu mu demek istedi?

Dünyaya sonsuz bir hayranlık ve romantizmle bakıyordum, ama birinin bana da aynı şekilde bakabileceğini hiç düşünmemiştim - birinin bilinmezi olmak, keşfedilmek için yalvarmak. Birinin benim varlığımı parçalara ayırmaktan zevk alabileceğini. Gözlerimde yeniden yaşların yükseldiğini hissedebiliyordum. Tüm bunlar çok fazlaydı.

"Eve gitmek istiyorum." Sabit kalma çabalarımın rağmen sesim bir iniltiye dönüştü. "Lütfen beni eve götür, Silas."

"Şşş." Beni daha sıkı çekti, sanki bırakırsa kayıp gidecekmişim gibi. "Ben bunu çözene kadar biraz daha burada kalman gerekiyor. Tamam mı? Sonra seni istediğin her yere götüreceğim," dedi usulca, yorganı üzerimize çekip bana sıkıca sarılarak.

Bir kozaya sarılmışım. Dumanlı kokusu bir uyarıdan ziyade bir teselliye dönüştü. Böğürtlen ve defne notaları duyularımı sakinleştirmeden önce ağırlaştırdı. Beynimin mantıklı her parçası öyle olması gerektiğini söylese de, kucaklaması artık yırtıcı değildi. Bu beni korkutmalıydı. Onu öldürmek istememe neden olmalıydı ama beni kollarına her alışında bu dürtü azalıyordu. Daha önce kimse benim için öldürmemişti ve bu jسته kızgın kalmak giderek zorlaşıyordu. Ahlak anlayışım ne derse desin, bunu romantik buluyordum. Ancak, benim için işleri halletmesinden hoşlanmıyordum. Kendi kirli işlerimi yapmayı tercih ederdim.

O gece hiç uyudu mu bilmiyorum. Tek bildiğim yanımdan hiç ayrılmadığıydı.

Önemli olan tek şey buydu.

CHAPTER THIRTY - FIVE

YARATIK

WKollarımdayken gece boyunca ona bakmak yanlış geliyordu. Bazen yer değiştiriyordu ve ben de onu bırakmayı düşünüyordum. ve onun odasında gizlice bulunmadığımı hatırlamadan önce kaçtı. Kollarımdaydı çünkü öyle olmak istiyordu.

Dün gece bana bağırdığında karnımda ve göğsümde bir daralma hissettim. Daha önce birçok kez olduğu gibi hiç de zevkli değıldi. Tüm bu durum onu saldırganlaşacak kadar strese sokmuştu. Günler geçtikçe daha da dengesizleşmişti. Zihniyetinin de bundan zarar gördüğüne şüphe yoktu. Kırsal bir kaçamağın rahatlatıcı olacağını düşünmüştüm ama bu durum onun düşüşünü düşündüğümünden daha hızlı hale getirmişti. Etrafındaki yerçekimi normalden daha ağırdı.

Yalnız kalmaya ihtiyacı vardı. Onu uzaklaştırmam gerekiyordu. Sosyalleşmek ona iyi gelmiyordu. Çözölmek için bir yere ihtiyacı vardı.

O sabah nihayet kendimi ondan ayırdığımdaya, diğer konuklar çoktan uyanmışlardı ve birkaç beyefendi salona dağılmış, sabah çaylarını içiyor ve sarhoşluklarını gidermeye çalışıyorlardı. Özellikle kanepedeki koyu saçlı bir figür dikkatimi çekti.

"Bu koltuk dolu mu?" Bu bir sorudan ziyade oturacağıma dair bir anons gibiydi. Bu aptalın izin vermesi umurumdaya değıldi.

Siyah saçlı tanıdığımızın karşısındaki koltuğa oturdum.

"Artık öyle," dedi Viktor sıkı bir gülümsemeyle. "Sizi bu özel köşeye getiren nedir?"

"Neden, arkadaşlığın hoş olacağını düşünmüştüm!" Alaycı bir tavırla söyledim.

"Sabaha geç mi başladın?"

"Ah, bir hanımefendinin odasından çok erken ayrılmak uygunsuz olur. Ona kahvaltı getiririm diye düşündüm." Gülümsedim. "Bu güzel sabahta *seni* yatakta tutacak kimse yok mu?"

"Yeni uyandığına göre oldukça zeki görünüyorsun." Önceki yorumumu görmezden gelerek çayını yudumladı ve kucağındaki ciltlenmemiş kâğıt yığınınına baktı.

"Uyuduğumu kim söyledi?" Sırıttım. "Bazılarımız gece boyunca meşgul oluyor."

"O da farkında mıydı, yoksa o uyurken hoşuna mı gidiyor?" Gözleri bana doğru kaydı.

"Kendine bunu mu söylüyorsun? Reddedildiğin için kendini daha iyi hissetmek için mi?" Masumca gülümsedim.

"Başlamak için ince buzun üzerindesin."

"Pardon?"

"Önemli değil." Not aldığı kâğıtları bana uzatırken yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Yukarı çıktığında bunları Alina'ya ver, olur mu?" Ayağa kalktı ve salondan çıkmadan önce şakacı bir şekilde yanağını okşadı.

Bu da neydi böyle? İnce buz mu? Kiminle?

Elimdeki kâğıtlar bir laboratuvar raporu gibi görünüyordu. Eğlenmek için okumayı tercih ettiğim bir şey değildi, ama sonra ön tarafta, *onun* adının hemen yanında *onun* adını gördüm. Bu, ne kadar sinir bozucu olursa olsun onu öldürmeme izin verilmediğini hatırlatan mide bulandırıcı bir şeydi. Tek umudum Alina'nın yakında ondan bıkması ve arka planda kaybolmasıydı. O bir kedi gibiydi, sıkılana kadar birçok ilginç şeyle oynardı. Viktor da farklı değildi. Araştırmasını bitirdiğinde ondan kurtulacaktı.

CHAPTER THIRTY - SIX

ZEHİRLEYİCİ

T Caldor Malikânesi'nin dolambaçlı patikaları en güzel manzaralardan bazılarını barındırıyordu. Sonbaharda kır çiçeklerinden altın çimenlere dönüşen uçsuz bucaksız tarlaları kesiyorlardı. Ormana doğru gidenler, aralarında sık ağaçlar bulunan derelerin üzerinden geçerdi, zihni boşaltmak için mükemmeldi. Gün batımı, günün geç saatlerinde yaprakları her zaman altın bir parıltıyla aydınlatırdı. Ana yol Kasabaya giden yol ormanlık alanın diğer tarafındaydı.

Eski İngiliz kasabası, dükkânlar, tavernalar ve pazarlar hariç, zamanda donmuş gibi görünüyordu. Mükemmel derecede ilginçti. En yoğun olduğu zamanlarda bile Londra'daki favori pazarımdan daha sessizdi.

Phoebe ve ben at sırtında geldik. Daha sonra bir tilki avı vardı, ama bunun dışında mükemmel ve sakin bir gündü. Kalabalıktan uzakta biraz zaman geçirmenin iyi olabileceğini düşündük. Boris'i bulduğumuzdan beri aramızda bir gariplik vardı. Silas'tan çok gerekli olmadıkça başka sürpriz yapmayacağına dair söz aldım. Beni ölü şeylerle bırakmaya devam ederse hastalanmama neden olacağı konusunda onu uyardım. İsteksizdi ama kabul etti.

Phoebe bilmeseyse de Silas benimle birlikte malikânede kalmaya karar vermişti. Dedikleri gibi, af dilemek izin istemekten daha iyiydi ve Phoebe'nin *gerçekten* neden orada olduğunu bilmesine gerek yoktu.

Eğer dikkat çekmemek istiyorsak bana çok yakın görünmemesi gerektiğini söyledim. İkinci sapığımın kim olduğunu bulduğumuzda daha fazla dikkat çekmek gereksizdi. Beni yalnız bırakmak konusunda isteksizdi ama daha fazla dedikodunun yayılmasını önlemek için bana biraz alan tanınması gerekiyordu. Eve döndüğümde yanımdan ayrılmadığı için zaten çok fazla dedikodu vardı.

Şimdiye kadar Phoebe bana insanların bizim görücü usulüyle evlendiğimizi, onun çocuğuna hamile kaldığını ya da benim bir cadı olduğumu düşündüklerini çünkü onun gibi bir adamın geleneksel olmayan bir yaşam tarzı ve soyağacı olan bir kadını istemesinin mümkün olmadığını söylemişti. Hikayeler yeni eğlence biçimimiz haline gelmişti. İlişkimizin profesyonel olduğuna dair ona güvence verdiğimde Phoebe bu konuda daha az sinirli görünüyordu.

Silas'la ilişkimiz karmaşık olsa da, özellikle dün gecedan sonra ondan giderek daha az nefret ettiğimi fark ettim. Ne yazık ki onun her yönünü görmüştüm ama yine de kendimi bazı duygulardan uzak tutmak için çaresizdim. Belki de benim varlığımın onu değiştirdiğini söylemek isterdim ama aceleci davranıyor olabilirim.

Hoşuma gitse de gitmese de ona ihtiyacım vardı. Bana her şeyi anlatmadığını biliyordum. Gerçekten endişelendiğine göre bir şeyler yanlış. Eğlence olsun diye takip etmek son zamanlarda zorunluluktan takip etmeye dönüşmüştü. Nasıl oluyor da her zaman en tuhaf erkekleri kendime çekmeyi başarıyordum?

"Biliyorsun, şehre döndüğümüzde bir patron galası var. Babam koleksiyonunun bir kısmını yeni bir sergi için müzeye ödünç veriyor," dedi Phoebe heyecanla. "Gelmeni çok isterim! Müzedeki herkes orada olacak. Eğer herhangi bir bağlantı kurarsanız babamın sizi tavsiye edebileceğinden eminim. Doğa bilimleri bölümünden pek çok kişi katılacak." Kaşlarını bana doğru imalı bir şekilde oynattı.

Atımın dizginlerini tutuşumu ayarlarken gözlerimi devirdim. "Gideceğim ama bunun için değil." Hızlanması için topuğumla atımı dürttüm.

"Birini bulmak umurunda değil mi? Böceklerden ya da siz bilim insanlarının çene çalmak için kullandığı şeylerden bahsederken gün batımına doğru at sürebilirsiniz!" Güldü ve bana yetişmek için atını ileri itti.

"Kovalanacak erkeklerden daha önemli şeyler var. Erkekler bol. Onları bulmak zor değil. Bazen onlar sizi bile bulur."

Yolda ilerleyip malikâneye yaklaşırken başını bana doğru salladı.

Erkekler atlarını ısıtıyor ve arka avluda dostça bir polo oyunu oynuyorlardı.

Kestane rengi bir aygırın üzerindeki altın sarısı tüylerin topa doğru fırladığını, güçlü kolunun sopayla topa sertçe vurduğunu, vücudunun neredeyse atın üzerinden yana doğru eğildiğini görebiliyordum. Top fileye çarptı. Silas dizginleri çekip arkasını döndüğünde bazı alkışlar ve inilti koro halinde yükseldi. Birden

Diğer oyuncuların etrafında dönmeden önce bana sırtarak uzaklara baktı.

Phoebe'nin bakışlarını şimdiden hissedebiliyordum. "Ne?" Utangaç bir şekilde gülümsedim.

"Kesinlikle iş mi?" Kaşlarını kaldırdı.

"Evet, kesinlikle iş," diye inandırıcı olmayan bir gülümsemeyle onu rahatlattım.

"Onun konuk listemizde olduğunu bilmiyordum," dedi sıkılmış dişlerinin arasından, "ve listeyi kendim hazırladım. Tabii atladığım bir şey yoksa."

"Babanın satın aldıklarından biri için çalışan Jonathan'la geldiğini söyledi," diye yalan söyledim.

Bu olasılığı düşünmüş ama sonunda ikna olmamış gibi görünüyordu.

Suya bakmaya isteksizdim, bana bakan daha fazla beklenmedik göz görmek istemiyordum.

Katılımcı hanımlar için çardakta çay servisi yapılıyordu. Temiz hava ve sakin bir aktivite için güzel bir gündü. Bardağımdaki bal rengi sıvıya baktım, kaşığımı ittirerek dibindeki yaprak parçalarını karıştırdım.

"Bu doğru mu?" diye bir ses yükseldi.

Başımı kaldırdığımda, üzerimde bir yanıt bekleyen bir sürü gözün olduğunu gördüğümde zihnim transımdan çıktı.

"Özür dilerim. Düşüncelere dalmışım. Ne oldu?"

"Silas Forbes," dedi esmer biri. "Söyledikleri gibi biri mi?" "Ne olduğunu söylüyor olabilirler?" Fincanımdan bir yudum aldım.

"Onun... cinsel konularda oldukça yetenekli olduğunu söylüyorlar." Sırıttı ve diğerleri de arsızca kıkırdamaya başladı.

Yüzümde gergin bir ifade vardı. "Bilemem. Bay Forbes ve benim iş dışında bir ilişkimiz yok." Fincanımı yere bıraktım ve bana doğru bakmayı reddeden Phoebe'ye garip bir şekilde baktım.

"Sizi hangi proje için görevlendirdi? Bir köpek teçhizatı mı?" diye cesurca dalga geçti bir kadın.

"Clarissa!" Phoebe tersledi. "Senden daha fazlasını beklerdim, ama bir köpek gördüğünde bunu anlayacak bir tipe benziyorsun. Ne derler? 'Ördek gibi görünür, ördek gibi vaklar' mı? Ne kadar da tahmin edilebilir," diye tükürdü. Dilinin bir kadını en saygın kasaptan bile daha hızlı kesebileceğine yemin edebilirdim.

"Her şey çok eğlenceli, Phoebe." Başka bir kadın iç çekti.

"İyi niyetle sormuş gibi davranma," diye alay etti Phoebe.

Masa sessizdi, herkes ikisinin arasında bakışıyordu.

"Eğer söylentiler inanmak istediğin bir şeyse, o zaman buyur inan," diye konuştum ve özür dilemek için yerimden kalktım.

Elimi Clarissa'nın omzuna koydum ve dudaklarımı kulağına götürdüm. "Hiçbir hakaret onun gibi bir adamın biraz daha... özü olan bir kadını tercih etmesi konusunda sizi daha iyi hissettiremez." Sözlerimde kötü niyet vardı ve eve geri dönerken hepsini bununla baş başa bıraktım.

Silas ve benim hakkımdaki söylentileri beslemek pek akıllıca olmayabilirdi ama onları ortadan kaldırabileceğim de söylenemezdi. Bir söylenti daha neydi ki? Zaten kimse hangisine inanacağını bilmiyordu. Birisi de kur yaptığımızın at ağzından doğrulandığına dair bir söylenti yaymıştı ama bu benim ağzımdan çıkmamıştı, orası kesin.

LOUNGE ALANI sıcak bir şekilde aydınlatılmıştı, uzun pencereler cama vuran yağmur damlalarıyla boyanmıştı. Dekoratif bir şezlongda tek başıma otururken bu ses beni uyutabilirdi. Phoebe'yi bahçeden beri görmemiştim. Şu anda benden hoşnut olmadığını hayal ediyordum. İnsanlar etrafta koşuşturuyor, içiyor ve bir araya gelip konuşmalarına devam ederken gözler endişeyle bana kayıyordu.

Bu değişen bakışların enerjisi, uzun boylu bir figür kalabalığının arasından geçip yanıma oturduğunda değişti.

"Senin gibi güzel bir kız neden tek başına otursun ki? İyi bir arkadaşaya yazık olacak gibi görünüyor," diye şakacı bir şekilde fısıldadı Silas.

Etrafımızdaki insanlar meraklı bakışlar atıyordu ama ben sadece ona bakabiliyordum.

"Herkesin aklını başına toplamasının en iyi yolunun bu olduğunu düşündüm," dedim alaycı bir tavırla, viskinin geri kalanının boğazımdan aşağı kaymasına izin vermeden önce kadehimi onunkiyle tokuşturdum. "İnsanlar benden vebadan kaçır gibi kaçıyor."

"Oh, çünkü onlara benim iblis yavrumu taşıdığını ve ayrıca benimle gizlice nişanlandığını söyledim." Sırıttı.

"Demek söylentileri sen de duydun, öyle mi?"

"Tabii ki! Ben de birkaç tane başlattım. Kendimi eksik hissediyordum," diye şaka yaptı. "Yarısı kulağa korkunç gelmiyordu."

"Cadı olmamla ilgili olanı sevdim. Sanırım en inandırıcı olan buydu. Eczacı mı? İnsanlar aklını mı kaçırıyor? Kişisel uşağım gibi beni takip eden şeytani bir adam mı? Bunun çok güçlü bir olasılık olduğunu söyleyebilirim."

"Beni kesinlikle büyüledin." Güldü. "Başka numaraların var mı? Denemek için özel *iksirlerinden* kaldı mı?"

"Böyle devam edersen belki sadece senin için bir tane yaparım. *Tekrar.*"

"Zehirlerinizi çok seviyorum. Onlara karşı bir tat edindim." Kulağıma doğru eğildi. "Zevk aldığım tek şey bu değil."

"Mesafemizi korumamız gerekmiyor mu?"

"Vejetaryen olamayacağım gibi bunu da yapamayacağımı çok iyi biliyorsun." Kolunu arkama doğru kaydırarak kanepenin arkasına dayadı. "Daha samimi bir yere gitmeye ne dersin?"

"İnsanlar fark edecek," diye mırıldandım fincanımın içine.

"Konuşacaklar." "Zaten konuşuyorlar, ne anlamı var ki?"

"Halka açık bir şekilde mahkemeye çıkmamızı mı öneriyorsunuz?" "Neden olmasın?"

"Bunun itibarınız için kötü olacağını düşünmüyor musunuz?"

"Zekisin, eşsiz yeteneklere sahip bir katilsin ve hayal bile edemeyeceğim kadar güzelsin. Soyum için iyi olacağını düşünüyorum."

"Çok komik," diye alay ettim. "Dikkatli ol. Neredeyse samimi görüldüğünüz söylenebilir."

Koltuğunda arkasına yaslandı ve etrafta uçuşan insanlara baktı.

"Biliyor musun, insanları etrafımda tutma ihtiyacını hiç hissetmedim. Çok zayıf ve muhtaçlar." Gözlerini kalabalıktan ayırmadı. "Babam da dahil olmak üzere benim gibi pek çok insan onları evcil hayvan olarak besler. Özellikle de senin gibi olanları."

Sabit ifadesini izledim ama konuşurken bana doğru bakmadı. Sonra elimi tuttu ve beni odanın arka tarafına doğru çekerek ayağa kalktı.

"Yanlış şekilde kullandığınızda kırılabilir kadar hassas bir şeye sahip olmanın her zaman anlamsız olduğunu düşünmüşümdür. Açıkta bulabileceğiniz ve daha sonra elden çıkarabileceğiniz bir yemek için harcadığınız çabaya nasıl değdiğini anlayamazdım. Her zaman bir başkası olurdu." Beni kapıdan çıkardı ve meraklı gözlerden uzakta, gölete doğru ilerledi. "Şimdi saplantılı olmanın, kendini birine sahip olmaya adamanın ne demek olduğunu anlıyorum. Kimsenin seni bir daha görememesi için seni kilit altına alma dürtüsüyle savaşıyor kadar."

Bana attığı bakışta, son sözünün bir şaka olmadığına inanmamı sağlayacak parlak bir şey vardı. Tanıştığımız andan beri içindeki saplantıyı izlemiştim. Benim için ne kadar ileri gidebileceğini biliyordum ama benim için ne kadar ileri gidebilirdi?

"Bunu bana neden anlatıyorsun?" Sesim gergin çıkıyordu.

Göletin kenarında yürürken çimlerin üzerinde kırağı oluşmaya başladı. Kış bahçesi geceyi çevreleyen koyu mavinin üzerinde parlak bir turuncu renkte parlıyordu.

"İkna edilmeye ihtiyacın olursa diye." Melek sarısı kirpiklerinin arasından bana baktı ve parmaklarını kolumda gezdirdikten sonra parmaklarımızı birbirine geçirdi. "Sadece kanını değil, her şeyini istiyorum. Kemiklerine yapışan her bir et parçanı ve daha fazlasını istiyorum. O güzel yüzünden geçen her ifadeye sahip olmak istiyorum. Kafadaki her saç teli bana ait, ellerimin değmediği hiçbir parçası yok."

"Ben sana ait değilim," diye hatırlattım ona.

Bunu söylediğimde dudaklarından bir sırıtma geçti, sanki bir meydan okumaydı. O çarpıcı yüzü şehvetli bir ifade süsledi. "Eğer buna inanıyorsan, o zaman belki de aptalın tekisin, Alina," dedi yumuşak bir sesle, elimi tuttu ve beni döndürmek için kaldırdı. Elimini göğsümün üzerinden geçirdi ve beni kendine doğru çekti, diğer eliyle de belimi sardı. Uzaktan gelen boğuk müzik seslerini duyabiliyorduk. Nefesi enseme geziniyor, tenimi usulca öpüyor, vücudumu okşarken benimle birlikte sallanıyordu.

Saplantısı düşündüğümde de kötüymüş. Bunun, bahsettiği özel kanımdan kaynaklandığını sanıyordum ama şimdi çok daha kötü olduğunu biliyordum. Beni asla yalnız bırakmayacaktı. Halkın bilmesini umursamıyordu. Bu beni herkesten koparmak anlamına geliyordu. Gözdağı vermeyi başaramazsa, kendisine ait olduğunu düşündüğü şeye el uzatmaya çalışan herhangi bir erkeğin ceset parçalarını kapıma teslim etmekten çekinmeyeceğini biliyordum.

"Benim herhangi birine ait olabileceğimi düşünüyorsan aptalsın." Kollarından çözüldüm ama beni tekrar kendine çekti. Sıkı bir kavrayışla beni aşağıya indirdi.

"Böyle söylüyorsun, ama bir zaman gelecek sana soracağım ve sen de evet diyeceksin." Beni burnumuzun değdiği yere kadar çekti.

"Oldukça büyük bir fantezin var." Kaşlarımı kaldırdım. "Pek olası değil, korkarım." Kıkırdadı ve yanağımı yumuşakça, hatta sevgiyle okşadı.

"O köprüye ulaştığımızda yakacağız, gölgem."

CHAPTER THIRTY - SEVEN

ZEHİRLEYİCİ

"İ hamur işlerini beğendin mi?" Phoebe mırıldandı.
"Narenciye içeren her şeyle mücadele edemeyeceğimi biliyorsun." Sabahki dördüncü tartımı ısırdım.

Kahvaltı diğer konuklarla birlikte dışarıda yapıldı.

Pastaya bakarken, yüzümdeki gülümseme ıslak bir fitil üzerindeki alev gibi dağıldı. Gerçekten mutlu olmak yerine mutlu *görünmek* için çok fazla enerji harcıyordum. İçinde bulunduğum durumun ağırlığı iştahımı kaçırıyor ve bunu her hatırladığımda ruh halimi aşağıya çekiyordu. Bu his her zaman aniden ortaya çıkıyordu.

"Morbs?" Phoebe tavrımı fark edince sordu. "Morbs," diye cevap verdim.

Phoebe ruh halimi anlayabildiği için şanslıydım, sanki beni magazin dergilerinden daha hızlı okuyabiliyordu. Bir sosyetik olarak, insanları okumakta endişe verici derecede iyi olmak gerekiyordu.

Geçen günkü esmer Clarissa bize doğru baktı ve diğer sosyete kızlarının arasında fısıldayarak konuştu. Çok genç ve sinirliydiler. Onları suçlamak zordu. Çok değil birkaç yıl önce ben de aynıydım. Şemsiyeleriyle birlikte göletin kenarındaki piknik battaniyesine yerleşmişlerdi. Onun benim en büyük hayranım olmadığını anlamak için insanları okumakta iyi olmam gerekmeseyse de, birkaç gün içinde kötü söylentilerin yayılmasını bekleyebilirdim.

Silas'ı sabahtan beri görmemiştim, bu garipti çünkü genellikle mümkün olduğunca sık kendini belli ederdi. Son sahip olma konuşması

Gece. Kendini beğenmiş tavrı bu noktada dayanılmazdı. Bir kez olsun hoş biri olsa ölür müydü?

Düşüncelerim, bir arabayı malikânenin önüne kadar çeken toynakların gümbürtüsüyle bölündü. Phoebe'ye baktım ama o sadece arabaya bakıyordu, görünüşe göre kimseyi beklemiyordu.

İşte o zaman o tanıdık sarışın belirdi, dışarı çıktı ve erkenci kuşları inceledi. O gri gözler sonunda bana sabitlendi ve yaklaşırken yakışıklı bir gülümsemeye neden oldu.

"Aston," diye Phoebe'yi onayladı Silas ama gözlerini benden ayırmadı. "Alina, bir randevumuz var."

Kafam karışmış bir şekilde Phoebe'ye baktım, o da bana aynı şaşkınlıkla baktı, yüzünde endişeli bir ifade vardı.

"Ne randevusu?" Tekrar ona baktım, gölgesi sabah güneşini engelliyordu.

"Kaçırarak istemeyeceğin bir şey." Eldivenli elini bana doğru uzattı.

"Neden canın her sıkıldığında arkadaşlarımı çalmak zorundasın?"

Phoebe homurdanarak çayından bir yudum aldı ve bardağının kenarından Silas'a baktı.

"Çalmak mı? Bana çok fazla kredi veriyorsun." Ona gözlerini devirdi. "Onu daha sonra iade edeceğim... belki."

Elini tuttum ve ayağa kalktım. "Eşyalarım ne olacak?"

"Onlara ihtiyacın olmayacak. Onları Londra'ya geri gönderteceğim," diye cevap verdi ve beni götürmeye başladı.

Phoebe ve ben diğer konukların bakışlarını görmeden önce emin olmayan bakışlar paylaştık. Döndüğümde bu haberin Londra'daki tüm magazin gazetelerinde yer alacağını biliyordum.

Kibarca arabaya girmemi işaret ettikten sonra beni takip etti. Arabacı, araç ileri doğru hareket etmeden önce kapıyı sıkıca kapattı.

Karşılıklı oturduk, sessizdik.

Araç kırmızı astarlı koyu deri ile döşenmiştir. Dış kısımlar altın detaylarla şık bir siyaha boyanmıştı. Daha önce hiç bu kadar pahalı bir şeye binmemiştim ama kendimi onunla buraya hapsedmekten yan eyerde kilometrelerce gitmeyi tercih ederdim. Gerçi bunun için biraz geç kalmıştım.

"Nereye gidiyoruz?"

"Çok fazla soru var." Arkasına yaslandı. "Sanki seni kaçırıyormuşum gibi davranıyorsun. Nazik olmaya çalışıyorum."

"Sen mi? Nazik mi?" Güldüm. "Amaçsız bir şey yaptığını sanmıyorum."

"Haklısın." Ayakkabısını taksinin zeminine vurdu. "*Belli* ki seni gösterişli partileri ve diyetler hakkındaki gereksiz sohbetleri bırakman için kandırmaya çalışıyorum, böylece seni bencilce kendime saklayabilirim," dedi tatlı bir şekilde.

"Kuşlar bu gösteriyle bayram edecekler. O kızların konuşacağını biliyordun." Sinirli bir şekilde tırnaklarımı karıştırarak ters ters baktım.

"Hepsi planın bir parçası." Sırıttı. "Sana söyledim, sen istesen de istemesen de herkesin bilmesini istiyorum. Senin için neyin iyi olduğunu biliyorsan rolünü oynayacaksın."

"Neden tüm itirafların tehdit gibi geliyor?" Gözlerimi geçen manzaraya diktim.

Sanki sorumu düşünmek ister gibi bir an durakladı. Sessizlik bir süre devam etti. Yolculuğumuz boyunca sadece pencereden dışarı bakıp, birbirimize temkinli bakışlar atarak geçirdiğimiz için düzgün bir cevap vermekten vazgeçmiş olabilir.

Uzun bir yolculuktan sonra farklı bir araziye vardık. Yaklaştıkça daha çok bir kaleye benziyordu. Birçok at arabası yan arsaya park edilmişti ve atlarla ilgileniliyordu. Ön tarafa vardık ve durduk, varışta kapı bizim için açıldı.

Önce Silas dışarı çıktı ve bana elini uzattı.

İsteksizce aldım ve önümdeki yapıya baktım. Bir evden çok bir kaleye benziyordu.

Silas yüzündeki kendini beğenmişliği gizlemek için boşuna çabaladı.

Neyin peşinde bu?

Yüksek giriş kapısına yaklaştığımızda, biri bizi içeri almadan önce isimlerimizi kontrol etti. Çoğunlukla erkekler koşuşturuyor, konuşuyor, kağıtları karıştırıyor ve koridorlara dağılmış birçok sergiyi işaret ediyorlardı. Bazı odalarda izleyicilerle birlikte sunumlar yapılıyordu. Bazı kadınlar da buradaydı ama hepsinin yanında çok uzakta olmayan bir erkek vardı.

Heyecan, önceki isteksizliğimi eritti. Beni *özel* bir sergiye götürmüştü.

"Neden?" Ona döndüm.

Gözleri ben bakmadan önce de bana sabitlenmişti ve her hareketimi dikkatle izliyordu. "Ne zaman bana baksan gözlerinde o ışık beliriyor.

merak ettiğin bir şey. Daha fazlasını görmek istedim." Omuz silkti. "Sen buraya aitsin, seni anlamayan insanlarla çevrili havasız bir eve değil."

Kan yanaklarıma hücum etti. Sesinde alay ya da iğneleme belirtisi yoktu. Samimi olduğuna güvenebilirdim.

CHAPTER THIRTY - EIGHT

YARATIK

P İNSANLAR kümelenmiş etrafında the different displays around ve alan. Herkes çok açtı, her kelimeyi özümsemeye ve her şeyi incelemeye hevesliydi onlar konuştu için bir Başka. Küçük mekanik modeller buluşlar ve bekleyen patentler gösterildi ve birçok kişi arasında tartışıldı Patronlar. Yerler gibi bunlar vardı nerede İŞ ve Bilim kesişti.

Her şey çok büyüleyici olsa da, hiçbir şey beni onu incelemekten alıkoyamazdı. Onu daha önce hiç bu kadar canlı görmemiştim. Sanki son zamanlardaki depresif tavrına hayat geri dönmüş gibiydi. Yararsız her düşünce kafasını terk ediyor ve saat dörtteki bir çayevinden daha hızlı demlenen sorularla yenileniyordu. O güzel mavi gözler, önündeki bilgiyi yeterince hızlı tüketemiyor gibi görünüyordu. Bu bana o gece bana nasıl baktığını hatırlattı, dişlerimin nereye gitmiş olabileceğini görmek istiyordu. Yemin ederim beni hemen o anda parçalara ayırabilirdi ve belki de buna izin verirdim. İşte bu yüzden ondan uzak durmayı asla hayal edemezdim.

"Alina!" Rus aksanı kalabalığı yarıp geçti.

O değil.

Kimin aradığını görmek için başını çevirdi. Dudaklarında geniş bir gülümseme belirdi ve kolu benimkinden ayrıldı.

Viktor'u görmek için döndüm. Yaklaşırken kehribar rengi gözleri yumuşak görünüyordu, sonra bana dikildi. Geldiği gibi hızla kaybolmadan önce uğursuz bir parıltı parladı ve dikkatini tekrar sevgili gölgeme çevirdi.

O

Kollarını ona dolayarak sarıldı, omzunun üzerinden bana bakarken yüzünde bir gülümseme vardı.

Yüzündeki o kendini beğenmiş ifadeyi kesip cenazende takacağım.

"Geleceğini bilseydim, katılmamız gereken tüm konferanslar için bir program hazırlardım," diye tatlı tatlı konuşarak onu tanıdık bir dille ikna etti. "İlaç bölümündeki yeni patentlerden bazılarını gördün mü?"

"Az önce geldik!" Alina heyecanla bana baktı, tavrım değişince yüzünde endişeli bir ifade belirdi. "Silas beni getirecek kadar nazıktı," diye beceriksizce takdim etti, tekrar yanıma dönerek.

Aferin kızım.

"Bize katılmak ister misin Viktor?"

Hayır.

"Elbette!" Viktor gülümseyerek karşı tarafta ona katıldı.

"Ne kadar çok, o kadar iyi." Sert bir gülümsemeye zorladım ama dikkatim onun üzerinde kaldı.

Biyoloji bölümüne benzeyen bir yere doğru ilerlerken, bazı bitki resimlerini ve vitrinlerden birinin yanına dizilmiş şişeleri fark ettim. Elleri tentürler tutarken bir diyagram hakkında derin bir sohbete dalmış, son derece kuşku bir tarzda giyinmiş bazı uygunsuz adamlar vardı.

"Alina, şu tarafa doğru git. Sanırım ben geride kalacağım," dedim ve odanın girişindeki masadan bir broşür alıp eline tutuşturarak onu ileriye doğru yönlendirdim. Bana sıkıntıyla baktı ama kısa süre sonra dikkatini dikkat dağıtıcı şeylere verdi.

Viktor onu takip etmek istedi ama ben kolundan tutup duvara doğru, kalabalıktan uzağa çektim.

"Bırakın onu," diye uyardım.

"Ne oldu? Onu gözden kaybedersen benimle birlikte kaybolacağından mı korkuyorsun?" Viktor, gözleri onu takip ederken duvara yaslanarak alay etti.

"Ürkütücü akranı tarafından kaçırılmadan kalabalığın içinde gezinme becerisine güvenim tam."

"Kaçırmak mı? Ona kibarca benimle gelmesini söylemeyi düşünüyordum. *Senin* aklının bir çukurda olması benimkinin de öyle olduğu anlamına gelmez," diye alay etti. "Gerektiğinde oldukça çekici olabilirim."

"İtici demek daha doğru olur."

"Üzgün olduğunuzu anlıyorum. Ama hıncını ondan çıkarmana gerek yok. Hoşunuza gitse de gitmese de birlikte çalışıyoruz."

"Sen ne okuyorsun ki?" Mırıldandım. "Öğrenci olduğuna inanmakta zorlanıyorum."

"Akademisyen bir tipe benzemediğim için gururum okşansa da" -güldü- "ortopedi okuyorum."

Ona kaşlarımı kaldırdım.

"Kemiklerin incelenmesi. Gerçi ben kendimi omurgada buluyorum." Durakladığında bakışları benimkileri yaktı, şeytani bir sırıtış yanağında bir çukur oluşturdu. "Omurilik sıvısı vücut için neredeyse kan kadar değerlidir, biliyorsun."

Bu o. Bu Luka.

Aniden ayrıldım, kalabalığı yararak gölgemi bitkilerin arasında bulana kadar ilerledim. Bir tartışmanın ortasındaydılar ama onun burada tek bir dakika bile geçirmesine ihtiyacım yoktu. Keşke Zehirleyici'yi arayanlarla arasına mesafe koyma çabalarımın rağmen tehlikenin onu takip ettiğini bilseydim.

"Alina, gidiyoruz." Elini tuttum ve onu kalabalığın arasından çekerek sunumdan uzaklaştırdım.

"O da neydi öyle? Kaba olmana gerek yok." Bana ters ters baktı. "Özür dilerim. Kendime engel olamıyorum," diye mırıldandım dalgınca, onu kendime çekerek.

Çıkışa.

Omzumun üzerinden, küçük ilişkimizdeki üçüncü kişiyi görebiliyordum. O karanlık gözler odanın köşesinden bizi kalabalığın içinden takip ediyordu ama yüzünde küçümseme ifadesi yoktu. Alaycı bir tavırla saatini kontrol etmeden önce bana kaşlarını kaldırdı. Luka Novikov arkasını döndü ve kalabalığın içinde kayboldu.

Onu ön tarafa park edilmiş ilk arabaya çektim.

"Daha uzun zaman geçireceğimizi sanıyordum," diye yakındı.

Ceketimin cebinden uzun, dikdörtgen bir ahşap kutu çıkarıp ona uzattım ve bu da onun düşünce akışını tamamen kaybetmesine neden oldu.

"Aç şunu," dedim.

İnce parmakları kutuyu çok nazıkçe tutuyordu. Tereddüt etti, muhtemelen daha önce bıraktığım "hediyeler" yüzünden. Yine de asıl hediye onun tepkisiydi.

Kutu sadece on iki inç uzunluğundaydı ve koyu renkli ahşaptan yapılmıştı. Bunun için bir iyilik yapmam gerekiyordu ama gerçekten başka bir şeyden hoşlanmayacağını biliyordum.

Kutunun mandalını açtı ve yavaşça açtı. İçi sıvı dolu yaklaşık sekiz küçük şişe kutunun kadifesinin içine yerleştirilmişti. "Nedir bu?"

"Bu dünyanın bildiği en ölümcül zehirlerden sekizi," diye cevap verdim ona. "İlginç yerlerde arkadaşlarım var. Belki onları araştırmada kullanabilirsin diye düşündüm." Yan yana otururken ona doğru eğildim ve kutunun içindekilere baktım.

Sanki ona yüzük takmışım ve diz çökmüşüm gibi görünüyordu. Narin parmakları huşu içinde şişelerin üzerinde geziniyordu. Gözlerindeki bir şey bana anı yaşadığını söylüyordu. Hiçbir şey onun odağını bozamazdı. Kutuyu kapattı, kilitledi ve göğsüne yakın tuttu. "Adresi değiştir. Bir şey denemek istiyorum." Zihni hızla ilerlerken o güzel dudaklarında iğrenç bir sırıtma belirdi.

Bana aşk acısı çekmiş diyebilirsiniz ama ben bu kadına tapıyordum.

"Bana iki kez sormana gerek yok," dedim ve rotayı değiştirmek için otobüsün duvarına vurdum.

CHAPTER THIRTY - NINE

ZEHİRLEYİCİ

"P Kiralayın! Sadece dene. İşe yaramayacağını söylemiştin. Sadece bana nasıl hissettirdiğini söylemeni istiyorum, belki tadı nasıldır?" Mız mızlandım.

"Onları benim üzerimde kullanmak isteyeceğini düşünmemiştim. Düşündüm ki

Bunu aşmıştık," diye inledi.

Yere oturduğumuzda çay masasının üzerinde birkaç metal kaşık sıralanmıştı. Sürekli ısınan şöminenin yanında oyalanırken altımıza minderler ve eski kürk battaniyeler yığılmıştı. Ailemin kulübesine gelmiştik. Küçük değildi ama yine de yaklaşık on odası vardı. Biraz geri plandaydı ama gidebileceğimiz en yakın yerd. Mobilyaların ve aynaların çoğu hala çarşafarla kaplıydı. Daha kötü zamanlardan kalma eski duyguları geri getirdi, ancak şimdi misafirim olduğu için geçmişin hayaleti kaybolmuştu.

Ona bir kaşık uzattım. "Seni öldürmeyeceğini söyledin, o zaman neden tereddüt ediyorsun?"

"Biliyor musun, bunu kişisel olarak algılamaya başlıyorum." Gözlerini devirdi. "Çocukluk etme. Dene bakalım!" Kaşlarımı çattım, kaşığın ucunu onunkine bastırdım.

Ağız.

İsteksizce açtı ve ben de içine soktum.

Kalemim elimde, herhangi bir açıklama bekledim.

Tadını alınca yüzü buruştu ve dilini ağzının çatısına vurdu. "Tadı... çivi gibi."

"Çivi mi? Acıyı mı yoksa metalin tadını mı kastediyorsun?"

"İkisi de." Yüzünü buruşturdu. "Hatırlat da bana yemek yapmana asla izin vermeyeyim." Viskimden bir yudum alıp içti.

"Ben gayet iyi yemek yaparım. Sadece beni kızdırmayın ve siyanürü hariç tutacağım." Bir sonraki kaşığı almadan önce notumu yazmayı bitirdim. "Şimdi de bu."

"Zaten dört tane denedik," diye itiraz etti.

"Uslu dur." Ters ters baktım. "Benim deneğim olmayı kabul ettin," dedim sertçe. Eğildim ve kulağına baştan çıkarıcı bir şekilde fısıldadım, "Şimdi aç kapıyı."

İçini çekti ve öne doğru eğilerek ağzını kaşığın etrafına kapattı ve tekrar yutkundu. Gözlerini kapadı ve iğrenerek yüzünü buruşturdu.

"Eğer bir Tanrı varsa, bunu neden yarattığını bilmek istemiyorum." Tadını temizlemek için viskimin geri kalanını yudumlarken boğuldu.

"O benimdi!" Homurdandım. "Şimdi bana tadının nasıl olduğunu söyle." "Bir yaz öğleden sonrasında dışarıda bırakılmış çürümüş et gibi."

"Sence ben..." İsteğimi nasıl ifade edeceğimi düşünürken bir an duraksadım.

"Ne olabilir?" Başını ellerinin arasına alabilmek için dirseklerini dizlerine dayadı. Gözleri kalem darbelerimi takip etti.

"Daha fazla örnek istiyorum," dedim açıkça.

"Beni bir sülük gibi kurutabilirsin. Benim için fark etmez." "Hayır, kan değil," diye önerdim. "Diğer örnekler."

"Oh, *lütfe*n devam et." Sırıttı. "Şimdi sana verecek birkaç şey düşünebilirim." Ondan hafif bir tıklama sesi geldi. *Kelimenin tam anlamıyla* mırıldandı.

Ona uyarıcı bir bakış attım. "Öyle değil," diye mırıldandım. "Ama... diğer dişlerinizden örneklerle ihtiyacım olacak."

"Ah evet, yanlış hatırlamıyorsam bunu gözlemlemenize izin verdiğim için bana cömert bir ödül vermiştiniz." Geceliğimin koluyla oynadı.

"Bağlılığınıza güvenirsem belki tekrar yapabilirim." Kalemimi yere bıraktım. "Belki başka bir anlaşma yapabiliriz."

"Dikkatimi çektin."

"Daha önce sadece kanımı değil, her şeyimi istediğini söylemiştin," diye başladım, tepkisini ölçebilmek için ona doğru dönerek. "Karşılığında aynısını almadan sana bunların hiçbirini vermek istemiyorum."

Bu sadece ukala sırtışının daha da büyümesine neden oldu. "Ne öneriyorsun?"

"Sizinkine karşılık benim bedenime erişim" dedim. "İstedğim her örneği alabilirim. Et, kan ve talep ettiğim her türlü organik madde. İstisna yok. Bu şekilde, sürekli takas yapmak zorunda kalmayız."

Ben konuşurken yakınımaya eğildi. "Peki bu anlaşmanın ne zaman

başlamasını öneriyorsun?"

Kelimelerim boğazımda düğümlendi, ortaya çıkmaya isteksizdim. "Şimdi," diye nefes aldım.

Bir tepki bekledim ama gözlerinin akını dolduran kan, kabul etmeye istekli olduğunu gösteriyordu.

Bacaklarımı altımdan çekti ve ben de altımıza yığılmış kürk ve minderlerin içine düştüm.

Giydiği tek şey pantolonuydu, zayıf vücudu alevlerin sıcak ışıltısında fiziğinin her çizgisini ortaya çıkarıyordu. Her yırtıcı hayvanın olması gerektiği gibi yapıydı. Sahip olduğu ama benim üzerimde asla tam olarak kullanmadığı saf güç. Bazen ne kadarını sakladığını merak ediyordum.

Önünde bacaklarımı açtı ve kumaşı önce kalçalarım, sonra karnıma, göğsüme ve son olarak da başıma doğru itti. "Bunu istediğine emin misin?" Gözleri benimkilere kaydı.

Başımı salladım.

"Hayır." Başparmağını pantolonunun kemerine soktu, düğmelerini açtı ve aşağıya doğru kaydırıldı. Çıkartırken kalın sikini avucunun içine aldı, itiraz etmemi bekliyormuş gibi bana bakarken korkutucu şeklini yumuşattı. "Söylediğini duymak istiyorum. Beni istiyor musun?"

"Evet." Nereye odaklanacağımı bilemediğim için yutkundum.

Bacaklarımın arasına eğildi ve onu izlemek için dirseklerimin üzerine çıktım, dili kalçalarımın arasında düzleşti ve ürperdim. Elini uzunluğu boyunca hareket ettirirken beni yaladı ve emdi, bunun tadını olabildiğince uzun süre çıkaracak gibi görünüyordu.

"Besleneceğini sanıyordum." İrkildim.

"Yapacağım," diye mırıldandı bacaklarımın arasından, bana bakarak. "Ama her şeye sahip olabileceğimi söylemiştin ve ben de tam olarak bunu alacağım."

Sözleri karşısında göğsüm gerildi. Karnımı, göğüslerimin arasını, sonra boynumu öpmek için yukarı doğru hareket etti, ağzını benimkine götürmeden önce tenimi emdi. Elleri dokunabildiği her yere dokunuyor, daha önce defalarca söz verdiği gibi keşfedilmemiş hiçbir şey bırakmıyordu.

Ellerimi gövdesine koydum, vücudundan yayılan sıcaklığı hissettim, sonra bacaklarımın arasında başka bir sıcaklık hissettim.

Tek bir parmağını içime soktu, nazikçe içeri itti ve suları test etti.

Öpücük o kadar yumuşak, o kadar dikkatliydi ki ona ancak aynı yumuşaklıkla karşılık verebildim. Şakacı bir şekilde dudağını ısırardım ve dilimi dudağında gezdirdim. Bıraktım

Arada bir ağzının çatısını okşuyor, oradaki gizli dişlerin üzerinde gezdiriyordu. Onun hevesli dokunuşları yüzünden bacaklarımın arası çoktan kayganlaşmıştı.

İkinci bir parmağını ekleyip içimde kıvrırken ve sırtımı ona doğru eğerken inledi. Yavaşça, hızını ve yoğunluğunu artırmadan önce onları içimde hareket ettirdi. Öpüşmemizi derinleştirirken, diğer elini kendini okşamak için kullanarak bana alçaltılmış gözlerle baktı.

Yavaşça üçüncü bir parmak daha soktu ve biraz daha kalın bir şeyi kaldırabileceğimden emin olmak için parmaklarını hafifçe araladı. Bu ekleme karşısında irkildim ama kollarımı boynuna dolayarak onu kendime yakın tuttum. Parmaklarını aniden çektiğinde, hayal kırıklığına uğramış bir sızlanmaya engel olamadım.

"Kendini aşma." Omzumu öptü. "Tabii seni kırmamı istemiyorsan."

"Kendini övme," diye fısıldadım, gerçi neredeyse denemesini umuyordum.

Aletin ucunu vulvamla aynı hizaya getirerek bana doğru bastırdı.

Bakmak için eğildim ama yüzümü tuttu ve ona bakmamı sağladı. "Yapma. Bunu yaparsan daha çok acır." Yavaşça içeri iterken dudaklarımızı hızla kilitledi.

Çılgılığım ağız tarafından boğuldu. Altında kıpırdandım ve elleri belimi kavradı, parmaklarını tenime batırdı.

"*Silas*-" Başka kelime gelmiyordu. Aklımdan tutarlı tek bir düşünce bile geçmedi.

Sırtıma vurana kadar itti. Keskin bir sızı ile hissedebiliyordum. Gözlerim yaşardı ve başımı arkaya doğru eğdim. İçimde hiç bu kadar dolu bir şey hissetmemiştim. Sıcaklık gerginliğimi hafifletmek için çok az şey yapıyordu. Bedenim uyum sağlamakta zorlanıyordu ve hareket etmekten korkuyordum. Onun tavsiyesine karşı gelerek aşağıya baktım. Henüz tam olarak içime girmemişti bile.

Yüce Tanrım, bu nasıl sürdürülebilir?

İstesem bile daha fazlasını kaldırabileceğimden emin değildim. Tabanının alt tarafındaki tehlikeli dikenleri hatırladığımda rahatladım. Onları nasıl olup da kimsenin üzerinde kullanamadığı şimdi daha iyi anlaşılıyordu. Denese bile ulaşabileceğini sanmıyordum.

Alışmam için uzun bir duraksamadan sonra, dışarı çekti, sonra düzenli bir şekilde geri itti.

Yüzümü boynuna saklarken nefesim bir iniltiyle kesildi.

"Rahatla." Kalçalarını döndürürken sesi gerildi, tekrar içine gömmeden önce yavaşça dışarı çekti.

"Acıyor," diye bağırdım usulca, bacaklarım titriyordu.

"Biliyorum, biliyorum," diye beni yatıştırdı. "Bırak içini, benim için ağla." Hızını artırdı. Islaklık sikini kayganlaştırıyor ve hareketlerini daha da kolaylaştırıyordu.

O ittikçe, kendimi yavaş yavaş çevreye alıştığımı hissedebiliyordum, her hareketle daha derine gömülmesine izin veriyordum, ancak acı gitmedi. Şikayet etmeyecektim. Acının, bu kadar yoğun hissettiren şeyin bir parçası olduğunu fark ettim.

Kalçalarını bacaklarımın arasına indirdiğinde geriye yaslandım ve altımdaki kürk battaniyeyi kavradım. Boynumu öptü ve emdi, tenimde tatlı ısırlıklar bıraktı. Bir kez daha izin istedi, gözleri beklentiyle bana bakıyordu.

"Lütfen..." Yalvardım.

Yalvarışlarımı duyduktan sonra dişlerini öne doğru fırlattı ve boynumdaki o sıcak noktanın üzerinde gezdirdi. Ya tereddüt etti ya da aynı anda ikisini birden yapmakta zorlandı.

"Lütfen, Silas." Onu arzuluyordum. "Isır beni."

Derimi delen iğnelerin hissi hızlı ve keskindi. Bağırdım.

Acı düşündüğümünden de kötüydü. Damarlarım yanıyordu, buna etimin derinliklerine gömülmüş uzun delici dişlerin hissi eşlik ediyordu.

Karnını doyururken alçak sesle homurdandı. Kanım içime hücum ediyor, içimi boşaltırcasına benden kaçıyordu. Boynumu kavrayan acının şokuyla bedenim titredi. Çenesi sıkılaştı. Ağzım açık kaldı, eğer izin verirsem bir inilti mi yoksa bir çığlık mı çıkacağından emin değildim.

Daha sert sıkıtiğında üzerime bir dalga yayıldı. Alkolün taze bir yaraya verdiği hissizliğin ardından gelen sarhoşluk hezeyanının coşkısına benzemiyordu. Afyon, absent, kokain, hiçbirisi ısırlıkla gelen kafayla kıyaslanamazdı. Boynumdaki acı yavaş yavaş azaldı ama diğer her şeyi her zamankinden daha yoğun hissedebiliyordum.

Hamleleri daha da sertleşiyor, içime her girişinde omurgamda bir elektrik sancısı hissediyordum.

Saf coşkudan gözyaşlarım yüzümden aşağı aktı. Sanki morfin, şüphesiz kaybettiğim kanın yerini alıyordu. Tüm vücudum sarsıntılarla boğulmuştu.

Boynumu bıraktı, yaranın üzerini yalarken çenesinden kan damlıyordu, topuklarının üzerine otururken beni kucağına çekti. Beni itti

Kalçalarım zorla onun kalın sikinin üzerine indi.

Bağırdım ve başımı geriye attım, tırnaklarımı omuzlarına geçirirken kendimi sabitledim, kalçalarım ona sürtünüyordu. Sanki bir uçurumun peşindeydim, boğulma riski ne olursa olsun tamamen onun içinde olmak istiyordum. Olabildiğince her yerimi onunla doldurmak için can atıyor, daha fazlasını istiyordum. Ne olduğunu anlamadan önce, onun tüm uzunluğunu alıyordum.

"Nasıl hissediyorsun?" Az önceki ses tonumla alay etti. "Bana tarif et."

"*Sıcak*," diye kekeledim. "*Yanıyorum*."

"Başka?" diye mırıldandı kulağıma, kalçalarımı tekrar aşağı indirmeye zorlayarak. Tırnaklarımı teninde gezdirerek şehvetli bir hıçkırık çıkardım.

"Acıdığını söyleme. Hissettiğinin bu olmadığını biliyorum," diye mırıldandı.

Ağzım açık kaldı ama herhangi bir cevap üretemedim. Düşünce üretmek yeterince zordu. Böyle bir anda benden düşünmemi istemek çok acımasızcaydı. Sesimi bulmaktan vazgeçerek alnımı onunkine yasladım.

Kendini bıraktı, beni kaldırdı ve dört ayak üzerinde çevirdi. Aletinin ucunu bir kez daha girişime dayadı ama hiç kıpırdamadan durdu. "Bunun için yalvar."

Omzumun üzerinden baktım. Gövdemi yüzüm yere degecek şekilde indirdim ve kalçalarımı ona doğru ittim.

Tekrar çekti.

"Uh-uh! Bir şeyleri nasıl istediğimizi herkesten daha iyi biliyor olmalısın." Sırıttı. "Yalvardığını duymak istiyorum."

"*Lütfen*," diye yalvardım. "*Lütfen*, buna ihtiyacım var. Kendimi çok *boş* hissediyorum," diye sızlandım, omzumun üzerinden yere bakarak. "Adını haykırmayı bitirene kadar sesimi kaybetmek istiyorum."

Gözlerinde psikotik bir parıltı vardı. Beni kızıışmış bir kedi gibi görmek için bunu bekliyordu. Her şeye sahip olmak istediğini söylerken kastettiği şey tam olarak buydu. Beni deliliğin uçurumlarından aşağı sürüklerken son şey lanet olası aklımdı. Bana arzuladığım şeyi verdiği sürece umurumda değildi.

Daha fazla kendini tutamadı, boyunu tamamen içime soktu, pozisyonu mümkün olduğunu düşündüğümünden daha derine ulaşmasına izin verdi ve rahatlamış halim bunu sonuna kadar memnuniyetle karşıladı.

İrkildim ve gücün etkisiyle öne doğru savrulmamak için önümde duran kürk battaniyeyi kavradım.

Öyle bir şiddetle itti ki, vücudumun içini çürütmenin mümkün olup olmadığını sorgulamama neden oldu. Dalgalı vücudu üzerimde yükseliyor, beni yerde nefes nefese bir su birikintisine dönüştürüyordu.

Onun açgözlülüğünün beni birden fazla yönden eriteceğinden korkuyordum.

Bedenim zevkten uyuşurken o derin, gizli noktaya tekrar tekrar vurdu. Tek hissedebildiğim oydu. Her itiş, dokunuş ve tutuş. Her his aklımı daha da kaybetmeme neden oluyordu. Ağzımdan çıkan sesler beni şaşırttı, çünkü hayatımda hiç bu kadar iğrenç sesler duymamıştım.

Beni ters çevirdi, bacaklarımı beline doladı. Yüzü telaşlı ama kararlı görünüyordu. Hâlâ kendini tutuyormuş gibi görüldüğü düşünülebilir.

Elimden gelse yapmazdım.

Kalçalarım ona doğru yuvarlandı ve inledim, bir şey söylemek için ağzımı açtım ama söyleyebildiğim tek şey onun adıydı.

Hareketleri daha sert, daha aç ve çaresiz bir hal aldı. Yaklaşıyordu.

Bunu hissedebiliyordum.

Boyunun tamamı içime, kabzasına kadar girdi. Kalçalarımı ona doğru hareket ettirip hareketlerini karşılarken dudaklarımdan bir gülümseme kaydı. Gözlerim kısa süreliğine onunkilerle buluştu ve daha fazlası için yalvarmaya başladı.

"Bana öyle bakma," dedi nefes nefese, teni sıcaklıkta parlıyordu. "Kendimi durduramayacağım."

Ona zehir ve şehvetle dolu sarhoş bir gülümseme verdim. "O zaman yapma," diye inledim, göğüslerimden birini kavrarken bakışlarıyla buluştuğumdan emin oldum, diğer elimi onun nüfuz ettiği yerin üzerinde kendime dokunmak için kullandım.

Nefes alış verişi hızlandı ve daha sert itmeye başladı, daha derine nüfuz etmek için kalçalarımı kaldırdı.

"*Silas!*" Bağırdım, bacaklarım beline dolandı ve gözlerimi sıkıca kapadım.

Üzerime eğildi ve kollarını belime doladı.

Son bir hamleyle içime girebildiği kadar girdi ve kıvrınmamam için bedenimi bastırdı.

Vajinal duvarımın iç kısmına keskin bir acı saplandı.

"*Dur!*" İçgüdüsel olarak bağırdım ama acı geldiği gibi hızla kayboldu. Hissedebildiğim tek şey sikiğin periyodik zonklaması ve sıcak dölünün dışarı damlamasıydı.

Nefes alışım hızlandı, bu çaba için ne kadar enerji harcadığının farkında değildim, göğüslerimiz birbirine karşı yükselip alçalıyordu.

Yüzünü boynuma saklarken sarılışı daha da sıkılaştı.

"Sen..."

"Özür dilerim," diye fısıldadı, omzumdaki teni ve boynuma kadar öptü, parmakları saçlarıma dolandı ve beni yerimde tutarak kalçalarını sıkıca benimkilere bastırdı.

"Yapmayacağını söylemiştin," diye nefes aldım. "*Yalan söyledim*," dedi alçak sesle.

"Neden?"

"Çünkü sen benimsin." Gırtlığında bir mırıltı gibi tıkırtılar yükselirken, siki hâlâ içimde zonkluyordu. Bakışlarımla buluşmak için eğildi. Etrafımızdaki hava sarhoş ediciydi. Bilincim baş döndürücü bir büyü içinde dönüyordu.

Göz teması kurmakta zorlandım. Yüzümü tuttu ve ona bakmamı sağladı.

"Onların senin için olması gerektiğini söylemiştin-"

"Dostum," diye bitirdi, başını benimkine yaslayarak.

"Ama ben-"

"Artık öylesin." Memnun bir mırıltı çıkardı. "*Ne zamandan beri?*"

"*Ben söylediğimden*

beri." "Peki bu ne zamandı?"

"Beni zehirlemeye çalıştığın an. *İlk* seferinde. Bence seçim uygun."

"O kan bağı esprisi konusunda ciddi miydin?"

"Şaka yapmak için ne sebepim olabilir ki?" Kıkırdadı. "Seni soyumla tanıştırmak beni ne kadar memnun etse de, *bilimsel olarak* bunun işe yaramayacağını ikimiz de biliyoruz."

"O zaman böyle bir hareketin amacı ne?"

"Bedenin yerini bilsin diye."

Pozisyonlarımızı değiştirdi, böylece ben onun üstüne uzandım, kalçalarım hala onunkilere binmiş, dikenlerinin içimden geri çekilmesini bekliyordum. Aşağıya baktım ve dışarıda biriken meniyle karışan az miktarda kıpkırmızı gördüm.

"Bakmakla ilgili ne demiştin?" Çenemi tuttu.

"Bırakmaları ne kadar sürer?"

"Otuz dakika. Belki bir saat."

"Bir saat mi? Onları hiç kullanmamana şaşmamalı. Kim seninle bir *saat* boyunca sıkışıp kalmak ister ki?"

Acıyı düşündükçe omuriliğime bir ürperiti yayılıyor, anısı zihnimden hızla siliniyor ve yerini öncekinden daha yoğun bir şiddete bırakıyordu. Sanki tavsiye edilen miktarın on kat üzerinde afyon içmiş gibiydim. Morfin, o dikenlerin içinde ne varsa onun yanında soluk kalıyordu.

Kürk battaniyelerden birini üzerimize çekti ve bana sarıldı. Ateş çatırdadı, kırıldı ve basit bir köz parıltısına dönüşerek söndü.

Delirmiş miydi? Bu yüzden mi izin istedi? Biraz kör bir taraf olsa da, gururum okşandı. Tüm hayatını bu tür şeylerle hiç ilgilenmeden geçirmiş bir yaratığın beni, onu birçok kez öldürmeye çalışmış bir kadını seçmesi alçakgönüllülüktü. Belki de bu yüzden benden hoşlanıyordu. Emin olamıyordum. Tek odaklanabildiğim, gecenin tatlılığı içinde kaybolurken vücudunun sıcaklığı ve belimi tutan elleriydi.

Eski yatak odamın cumbalı penceresinde oturuyordum, ön bahçeyi görebilmek için vitray açıktı. Uzun bir toprak patika sisin içine doğru uzanıyor, yol boyunca ince ağaçlar sıralanıyordu. Hava kar kokuyordu. Kış hızla yaklaşıyordu. Şimdiye kadar seramdaki bütün çiçekler ve pembe ortancalarım ölmüş olmalıydı.

"Cadı saatinde seni rahatsız eden nedir?" Silas'ın derin, zar zor uyanan sesi fısıldadı, cumbalı köşede arkama geçip beni arkamdan kucakladı.

"Her şeyi."

"Hayaletler seni rahatsız ediyor mu?"

"Sadece bir tane."

"Umarım bahsettiğiniz kişi benimdir."

"Maalesef değil."

"Anlat bana."

"Bütün bir yılı burada tek başıma geçirdim," dedim ona. "Bazı olumsuz anıları geri getiriyor."

"Kazanın olduğu yer burası mı?"

Yorgun gözlerle omzumun üzerinden ona baktım. "Ne demek istiyorsun?"

"Bir hata yaptığınızı söylemişsiniz. Seni rahatsız eden bir hata. Kendini sürgüne kilitlediğin yerde olanları bir araya getirmek için çok zeki olmak gerekmiyor."

"Neden böyle düşündünüz?"

"Çünkü yanlış yaptığında ya da gördüğünde kendini cezalandırıyorsun. Bunu yaparken seni izledim. Sürgün edilmen senin kendine verdiği bir cezaydı."

"Bilmiyorum."

"Bana istediğin kadar yalan söyle, ama lütfen kendine yalan söyleme," diye mırıldandı, saçlarımdan birkaç tutamı kulağımın arkasına sıkıştırırken. Ben bacaklarının arasına otururken o da arkasına yaslandı ve kollarını belime doladı. Boynumun arkasını tatlı tatlı öptü. "Şimdi bana anlat bakalım."

"Bu bir hataydı. Doğru zaman değildi." Tırnaklarımı yedim.

"Doğrudan konuş." Avuçlarını ellerimin üzerine koydu ve kıpırdanmayı engellemek için parmaklarımı iç içe geçirdi.

"Babamın asistanını zehirledim." Tereddüt ettim. "Neden?"

"Babam burada okurken Issac bizimle yaşıyordu. Oxford'a daha yakın. Asistanı orada çalışıyordu. Yeni bir şey üzerinde çalışıyorlardı. Babam bu konuda pek konuşmazdı," diye başladım ve o da bana zaman tanıdı.

"Ben üst katta yattım, o yedek odada, babam da kendi odasında." Yutkundum. "Artık çok geçti. Çok yavaş hareket ettiğimi hissediyorum. Çok gafildim, yeterince dikkatli değildim. Daha önce uyanmalıydım. Neden uyanmadığımı bilmiyorum. Keşke o zaman uyanmasaydım. Bilmeseydim daha iyi olurdu, daha az zarar görürdüm diye düşünüyorum." Sesim dalgalandı.

"Alina." Silas'ın sesi alçaktan geliyordu. "Sana ne yaptı?"

"Uyandım. Babama söylemedim ama söylemeliydim. Bana inanır mıydı bilmiyorum. Kendimi bunun bir rüya olabileceğine, kendi tezahürüm olduğuna ve belki de bunu benim istediğime ikna ettim-"

Silas beni çevirdi ve iki eliyle yüzümü tutarak pembe ve cam gibi olan gözlerimi görmesini sağladı. "Sana dokundu mu?"

"O gece ben uyurken beni yakaladı, ondan önceki gece ve ondan önceki gece, kim bilir ne kadar süre boyunca." Silas'ın tutuşu altında titredim. "Ben koydum

Şarapta arsenik var." Hıçkırarak hıçkırarak ağladım.

"Şşş... onun için ağlama," diye fısıldadı, yanağımdan süzülen her bir gözyaşını öperek.

Beni kucağına alabilmek için dizlerimi yukarı çekerek sıkıca kucakladı. Nefesimi sakinleştirmekte zorlanıyordum. Ne zaman hava almaya çalışsam göğsüm sıkışıyor. Tanıdığım en soğuk yaratığın en sıcak kucaklaması tek tesellimdi.

"Yapman gerekeni yaptın," dedi Silas sert bir sesle ve başımı öptü. "Yaptığın şeyin gereklilikten başka bir şey olduğunu düşünerek kendini kandırma."

Başımı salladım, kollarımı boynuna doladım ve utancımı gizlemek için yüzümü göğsüne gömdüm. Sözleri cesaret vericiydi ama yaptığım şey ve sonrasında seçimlerimin yol açtığı derin depresyonu ve kendime duyduğum nefreti sarsmadı.

CHAPTER FORTY

ZEHİRLEYİCİ

T Laboratuvarda geçirdiğim zaman utanç vericiydi.

Yine de bazı testleri üniversite yerine arka odamda yapmaya karar verdim. Silas onun yerine dükkânda buluşmak istiyordu. Sanırım şu anda üniversitede ihtiyacım olan tek şey Dr. Hayes ve Viktor'du, yine de evde yapabileceğim bazı şeyler vardı.

Silas tehlike devam ettiği sürece onunla birlikte malikanesinde kalmam konusunda ısrar etti. Yine de laboratuvarımdan neredeyse hiç ayrılmadım, bazen günlerce çalışmaya devam edebilmek için masa başında uyuyakalıyordum.

Eczaneyi en son ne zaman açtığımı, münzevi halime tam olarak ne zaman döndüğümü hatırlamıyordum. Bir dürtü büyü beni Silas'ın verdiği numuneler üzerinde testler ve deneyler yapmaya yöneltmiş ve kaç gündür bu işle meşgul olmamı sağlamıştı. Zaman benim manik durumumda kaybolmuştu.

Notlarımdan, arka dişlerinin bir ağrı kesici, bir kas gevşetici ve bir afrodisyak içerdiğini görebiliyordum.

Kanı, eti yakan ve şişmeye neden olan yılan zehrine benziyordu, ancak bunun zaten acı verici bir şekilde farkındaydım.

Bir de diğer dişlerinden, dikenlerinden çıkan altın rengi sıvı vardı. Silas'ın kendi bilgisine ve benim o geceki deneyimime göre, ağzındaki zehirle aynı özellikleri içeriyordu.

Dişi kurbağalar üzerinde test ettiğimde, ertesi gün yumurtladılar. Her seferinde. On farklı kurbağa üzerinde test ettim. Bir çeşit hormon içeriyordu ve üreme uyarımı için olduğuna dair teorim şuydu

Doğru. Başlangıçta bu beni tedirgin etmişti, ancak onun türünden biri olmadan bunun imkânsız olduğunu söylediğini hatırladım. Bildiğim kadarıyla güvendedim.

Anılar gözümün önünden geçerken yanaklarım kızardı. Masama yaslandım ve utanç içinde yere çöktüm, sanki beni yargılayacak biri varmış gibi yüzümü kapattım.

Dostum.

Biyolojisi hakkında bildiğim her şeyi bildiğim halde onu bu şekilde hatırlamak neden bu kadar utanç vericiydi? Vücudundaki kimyasallar için yeni bir kullanım alanı keşfettiğim her seferinde bu beni telaşlandırıyor. Daha fazlasını istiyordum. Nasıl konuşacağımı unutana kadar tekrar tekrar istedim. Ancak, son seferin acısı oturmamı zorlaştırdığı için zar zor iyileşmişim.

Derin bir nefes alarak kendimi toparladım ve çözelti örneğime tekrar bakmaya başladım. Nasıl çalıştığını görmek için kana karşı test ediyordum. Safılaştırdıktan sonra kanın çoğunu nötralize etti ve hatta parçaladı. Reaksiyon kararsızdı, bu yüzden sonuçlar yavaş parçalanmadan kan hücrelerinin tamamen patlamasına kadar değişiyordu. Üniversite laboratuvarından gelen üzücü test sonuçlarına rağmen yeteneklerime olan inancımı tazeledi.

Kalbim, onun gibi insanlar için özel olarak ürettiğim zehir yüzünden çelişkiye düşmüştü. Onun bu konuda ne hissettiğini sorma zahmetine girmemiştım, çünkü ben de bu konuda ne hissettiğimi bilmiyordum. Bunu onun üzerinde kullanmayacaktım. Hayır, onu kendi amacım için kullanacaktım. Ama görünüşe göre endişelenmem gereken başka bir gizli hayranım daha vardı. Belkemiğimin alt kısmında hayali bir ağrı zonkluyordu. Böyle bir ihlal düşünülemezdi, birinin benden altından daha değerli bir şeyi çaldığını bilmek: özerkliğimi. Ne yazık ki bu ilk kez olmuyordu.

Bu kabul edilemezdi, bu yüzden bir dahaki sefere o gölge evime girdiğinde hazır olacaktım. Hepsi bana dokunduklarına pişman olacaktı, çünkü parmağını kesip atacaktım. Bu sefer hiç tereddüt olmayacaktı. Silas, kendi türüne yapacağım zulüm için beni affetmek zorunda kalacaktı. Ne de olsa bunu yapabilmemin sebebi oydu.

Delikler dışında vücudum ağrıyordu.

Dikenlerden ve dişlerden aldığım örnekleri karıştırdım ve en az bir şişe saf zehir elde edene kadar damıttım. Kehribar rengi sıvı, ışık içinden geçerken masanın üzerinde altın rengi bir yansıma bıraktı. Zihnim kullanımıyla ilgili daha tabu sorulara kayarken alt dudağımı karıştırdım. Test edecek biri olmadan tıbbi ya da eğlence amaçlı kullanılıp

kullanılamayacağını bilemezdim. Eğer işime bu kadar güveniyorsam, kendim test etmeliydim.

Çekmecelerden birinden temiz bir iğne ve bir yırtmaç aldım ve çalışma masamın üzerindeki küçük cam tüpün önüne oturdum. Başparmağımla mantarını açtım ve şırıngayı zehre batırarak yavaşça cam tüpün içine çektim. Sıvıyı incelerken hazırlık için kolumu sıvadım. İğnede sadece on beş mililitre vardı, o gece içimdeki miktarın bu olmasını beklerdim ama bu daha konsantre olacaktı.

Bardağa hafifçe vurup ucundan birkaç damla damlattıktan sonra iğneyi koluma bastırdım ve yavaşça damarımı deldim. Koluma boşaldığında uyuşturan bir rahatlama hissi karıncalandı. Sandalyemde arkama yaslandım ve şırıngayı yorgun bir şekilde tezgâhın üzerine koydum.

Bedenim ve zihnim bir yaz esintisindeki polen kadar hafifti. Düşünce trenleri su yüzüne çıktıkları kadar hızlı bir şekilde kayboluyor, maddi düşüncelerden ziyade sadece duyguların parıltısı oluyordu. Olağanüstü sıcaklıkta, mükemmel güneşli bir günde uzun çiçekli bir tarlada uzanmak gibiydi. Sakin bir esintiyle hışırdayan çimenleri dinlerken bulutların gökyüzünde ilerleyişini izlemek gibiydi. Bu huzur muydu? O kadar mutluydum ki, şu anda ölsem, tamamen tatmin olurdum. Hatta bir uçurumun kenarında olsaydım, bunun hissettiğim son şey olduğundan emin olmak için atlardım.

Dükkân telefonunun çalması beni şiddetle gerçekliğe geri çekti.

Yavaşça doğruldum, renkler biraz daha parlaklaştı, telefona doğru yürürken dünya biraz daha yavaş hareket ediyordu. Ahizeyi tutmak için elimi kaldırdığımda, elimin hafifçe iz bıraktığını ve etrafında renk sapmalarının belli belirsiz bir hat oluşturduğunu görebiliyordum.

"Merhaba," dedim sessizce.

"Sağ salim döndün mü? Neredesin? Bu gece seni görmek istiyorum," diye cıvıladı Phoebe'nin melodik sesi telefonda.

"Dükkândayım. Ani bir ilham geldi," dedim. "Bu gece evde olmayacağım."

"Senin ya da benim evim değilse nerede kalıyorsun?" "Silas'la kalıyorum," dedim yavaşça.

"Silas'la birlikte." Bu bir soru değil, daha çok bir hayal kırıklığı ifadesiydi.

Sis içinde cevap vermeyi unuttum, ifadenin hatta gevşekçe asılı kalmasına izin verdim.

Sonra telefonu kapattı.

CHAPTER FORTY - ONE

ZEHİRLEYİCİ

"W "Yemek yemeyeceksen yemek getirmenin ne anlamı var?" Kitabıma notlar alırken parmak sandviçlerden bir ısırık alarak mırıldandım.

"Hiçbir şeyin tadını alamıyorum," diye yorumladı Silas, sigarasından bir nefes daha çekerken parka bakarak. "Yiyebilirim ama pişmemiş pirinç tozuna eşdeğer olur."

"O zaman neden sigara içiyorsun? Ya da içiyorsun?"

"Sadece yanık ya da acı olan şeylerin tadını alabiliyorum. Kahve, likör ve benzerleri gibi." Sigarasını vurgulamak için kaldırdı. "Oh, ve et. Ne kadar çiğ olursa o kadar iyi."

Vereceği cevabı düşünerek bakışlarımı kitabıma çevirdim. Bugün parka gitmeye karar vermiştik. Haber yayıldığına göre, yakınlığımızı gizlemeye gerek yoktu. Laboratuvarımı seviyordum ama bazen çok havasız oluyordu.

Bizi görmemeye çalışsalar bile her an üzerimizde gözler vardı. Bizi çok sayıda yabancı karşıladı, bunlardan bazılarını Silas tanıyordu ama geri kalanı bizim için bir gizemdi. Bazen Silas'ın bir tür ünlü olduğunu, kendi şirketinin kurucusu olduğunu ve servetini hayırseverlik ve iş girişimleri için kullandığını unutuyordum. Sosyal çevremizdeki en uygun bekârlardan biri olarak görüldüğünden bahsetmiyorum bile.

Parkı ziyaret ettiğimde genellikle pembe giyinen bir meslektaşım olsa da, Silas'ın yanında oturmak, tercih ettiğimiz giyim tarzının biraz *fazla* mükemmel bir şekilde eşleştiğini fark etmemi sağladı.

Bir battaniye ve yiyecek küçük şeylerle dolu bir piknik sepeti getirmiştik. Bacaklarını uzatmış ve önünde çaprazlamıştı. Siyah giyinmişti ve yüksek yakası yandan düğmeliydi. Ayrıca nadiren görülen Londra güneşini açık renk gözlerinden korumak için yuvarlak renkli güneş gözlükleri takmıştı.

Battaniyemizi gölgeye koymuştuk, bu yüzden herhangi bir aksesuar olmadan iyiydim. Bugün, yüksek yakalı siyah bir yürüyüş kıyafeti giydim, ancak her zaman giydiklerimden farklı bir şey değildi, bu yüzden boynumdaki yeni işaretler bir sorun değildi.

Şimdi düşündüm de, gerçekten de birbirimize benziyorduk - ne kadar sinir bozucu.

"Gerçekten siyah giymek zorunda mıydın?" Giysilerine bakarak homurdandım. "Elbette. Çocukları başka türlü nasıl ikna edebiliriz ki? Parka musallat olan hayaletler mi?" Gözlerini devirdi ve dirseklerinin üzerine yaslandı. "Renklerle ilgili kuralları sevmiyorum."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bence farklı tonlara çok fazla önem veriliyor. Hepsi aynı görünüyor."

"Sana bir şey sorabilir miyim?" Gözlerimi

kısarak ona baktım. "Tabii ki."

"Kitaplarım aynı renk mi?" İki kitabı elime aldım.

"Evet."

Kitaplardan biri eflatun, diğeri turuncuydu. "Renk

körü müsün?" Eğlenceli bir şekilde sordum.

"Hayır," diye mırıldandı gözlerini kısarak kitaplara bakarken. "Belki. Bilmiyorum."

Gözlerini kısarak kitaplara bakarken gözlerinin akı kanla doldu ve karardı. "Ah... bunlar farklı renkler."

"Gözlerinize giden kan akışı daha iyi görmenize yardımcı oluyor mu?"

"Evet, daha net görebiliyorum, daha fazla doku görebiliyorum ve açıkçası daha fazla rengi ayırt edebiliyorum."

"Normalde renkler arasında nasıl ayırım yaparsınız?"

"Pratik yapmak, ince farklılıklar ya da diğer insanların söylediklerinden tipik renkleri öğrenmek. Eğer avlanmak için değilse, artan duyuların çoğu beni çoğu zaman bunaltıyor. Aynı anda çok fazla renk ve doku. O noktada sadece baş ağrısı oluyor."

"Adil." Başımı salladım ve elimdeki kitabın kenarına bir şeyler

karaladım. "Quid pro quo," diye konuştu Silas.

Kabul etmek için başımı sallamadan önce şüpheli bir kaş kaldırdım.

"Baban," diye başladı. "Ne zaman biri bu konuyu açsa kaçırıyorsun."

Gerildim, kitabımdaki kalem darbelerim daha agresif hale geldi. "Çünkü anlatacak bir şey yok."

"Nasıl öldü?"

"İşin tehlikesi. Bana sosyal yapınızdan bahsedin. Sürü hayvanı mısınız yoksa birey misiniz?"

"İkisi de. Ne tehlikesi?"

"O bir kimyagerdi. Bilmiyorum, dokunmaması gereken bir şeye dokunmuş olmalı," diye cevap verdim. "Nasıl ikisi birden olabilir?"

"Yuvalarımız, İnlerimiz var ve bazen sadece kendimize saklıyoruz. Kişisel tercih." Sigarasından bir nefes daha çekti. "Onun öldüğünü gördün mü?"

"Evet!" Boğuldum, sigarasını ağzından alıp uzun bir nefes çektim ve bittiğinde parmaklarımın ucunu yaktığında sigaraya bir fiske vurdum. "Onun hakkında bu kadar konuştuğumuz yeter, lütfen." İçimi çektim.

Silas uzun bir süre bana baktı. Bir şey söyleyecekmiş gibi görünüyordu ama söylemedi.

"İn ile Yuva arasındaki fark nedir?" Gözlerimi kitabımdan ayırmadan sordum.

"Sosyal sınıf ve para," diye gizemli bir şekilde cevap verdi. "Bu bir cevap değil." Ters ters baktım.

"İnler tavernalar gibidir. Yemek, uyuyacak bir yer, mütevazı bir adamın ihtiyaç duyacağı her şey." Renkli gözlüklerinin kenarından bana baktı. "Genellikle yozlaşmışlar ve alt sınıflarda doğanlar içindir. Buraları işler halde tutmak bir topluluk çabasıdır ve insanlar bunu yapar çünkü bu bir zorunluluktur. Hayal edebileceğiniz en düşüncesiz insanlarla dolu, organize olmamış bir serbestlik."

"Bozulmuş mu?"

"Evet, zehirle bozulmuş insanlar. Devam et hayatım," diye homurdandı. "Yuvalar buna benzer bir şeydir ama daha çok sıkı örülmüş kaşif kulüplerine benzerler, özeldirler ve genellikle yüksek sınıftan olanlarla sınırlıdır. Davet edilmeniz gerekir."

"Yani fark zengin ya da fakir olmanız mı?"

"Şart değil, ama işler böyle yürümeye meyilli, değil mi?" Omuz silkti. "Hayır, Yuvalar ben doğmadan önce bile birbirlerini tanıyan aileler tarafından yönetilir. Kaynaklarını bir araya getiriyorlar ve sadece

küçük bir maiyet. Yuva, bir mülk altında birbirine bağlı aileler için genel bir etiket gibidir."

"Sende var mı?"

"Evet."

"Nerede? Hangi aileler?"

"Bunu sana söyleyemem." Güldü. "Söylememem senin iyiliğin için."

"Orada ne saklıyorlar?"

"Senin gibi güzel küçük şeyler," diye

alay etti. "Ben ciddiylim."

"Ben de öyle. Ev sahiplerini orada tutuyorlar. Kaliteli bir koleksiyon şart." Gözleri üzerimde gezindi. "Aslında ben sana ulaşmadan önce kapılmamış olmana şaşırdım."

"Beni bir tanesine götür." Kitabımı kapattım. "Kendim görmek istiyorum."

"İn'e mi gitmek istiyorsun?" diye alay etti. "Evet, bir de Yuva'ya."

"İkisine de gitmeyeceksin. Beni duyuyor musunuz? Onları aramayın" diye uyardı.

"Benimle bir kızmışım gibi konuşma. Kendi başımın çaresine bakabilirim." Kitabımı kolumun altına sıkıştırırken kalemimle onu işaret ettim.

"Alina." Kolumu tuttu. "Söz ver bana."

İsteksizce bir şeyler mırıldandım ve kolumu onun elinden kurtardım.

Rıhtımın ara sokakları her zamanki gibi kasvetliydi. Neredeyse her haber kupüründe buradan gelen bir tür olay yer alıyordu. Bir İn'in burada olması mantıklı geliyordu. Benim için tanıdık bir avlanma alanıydı. Bir süredir bu arka sokak deliklerinden birinin in olabileceğinden şüpheleniyordum. Limanın yanında, genelevden çok uzak olmayan bir yere kadar daraltmıştım.

Huzur içinde yat, evin hanımı.

Gazetelere göre, cesetlerin bu bölgeye atıldığından şüpheleniliyordu. Kurbanlar tipik olarak

karışık hayatları olan kadınlar. Her zaman aranır ama sonrasında asla aranmazlar.

Girişin olduğu sokağa yaklaştım, çünkü binanın önünde de bir giriş vardı. Bazı figürler dışarıda belirmiş, gece havasında hızlı bir sigara içerek serinliyorlardı. Üzerimde işçi sınıfı kıyafetlerinin en iyi taklidi olan uzun kollu sade bir bluz ve kahverengi bir etek vardı. Belden yüksek giymeme rağmen, bu etek boyunda botlarımın üst kısımları bile görünüyordu. Ne kadar utanç verici bir uygunsuzluk.

Ayakkabı boyası kirpiklerime ve kaşlarıma yapışmış, beni özel biri olarak ele verecek beyaz tüyleri gizliyordu. Saçlarım da yıpranmıştı. Etrafta uyku kıyafetleriyle dolaşmak gibiydi. Tamamen fazla savunmasız.

Karanlıkta bana bakan figürlerin yanından geçerek ahşap bir kapıya vurdum ve kapı gıcırdayarak açıldı. İçeriden gelen seslerin yanı sıra loş kırmızı bir ışık da sokağa yayıldı.

"İş mi?" diye sordu sert bir ses.

"Ben... Host muyum? Ben bir Ev Sahibiyim," dedim inandırıcı olmayan bir şekilde. "Sesin o kadar emin gelmiyor, aşkım."

"Bu... bu benim ilk seferim." Sesimi alçalttım. "Lütfen beni içeri alın." Ara sokakta beliren figürlere bakarken sesim titriyordu.

Kapı daha geniş açıldı ve içeri girmeme izin verdi.

"Teşekkür ederim," diye nefes aldım. İnin içine doğru ilerledikçe gerginlik daha da arttı. Dar koridor kalabalıktı, birçok oda ben geçerken sadece ince perdelerle kapatılmıştı.

Geçerken hareket ve küçük görüntü parçaları gözüme çarptı. Bir odada bir kadın sandalyeye oturmuş, üç, dört, belki de beş erkeğin kendisine yapışıp beslenmesine izin veriyordu. Loş ışıktaki görmek zordu. Bazı odalarda boruların geçirildiğini ve halsiz bedenlerin birbirinin etrafına yığıldığını görebiliyordum. Bir genelevden bile beklediğimden daha kötüydü. Çok sağlıksız ve tabuydu ama belki de hayatta kalmak için insan eti tüketmediğim için bana öyle geliyordu.

Binanın merkezinde, ortasında gömme bir salon bulunan geniş bir oda vardı. Platform, bir grubun oturduğu mükemmel bir oturma alanıyla kaplıydı. Kenarlar boyunca, kenarlarda bir izleme alanına çıkan merdivenler vardı. Burası köhne bir tiyatronun müthiş bir şey için yeniden düzenlenmiş haline benziyordu.

Göğüslerinden boyunlarına doğru taze kan akan üstsüz kadınlar, yeni müşteriler toplamak istercesine masaların arasında yürüyorlardı. Uzun bacakları

Yavaş hareket ediyorlardı ve sadece çorap ve korseyle süslenmişlerdi, ancak bunlar işlevsellikten çok dekorasyon olarak kullanılmış gibi görünüyordu. Yemek yerken mahremiyet isteğe bağlıydı, çünkü etrafa dağılmış ve birbirlerine karışan çiftler vardı. Tüm koltuklar doluydu ve Vipera ve Hosts ile kaplıydı. Kahkahalar, sarhoş erkekler ve emme sesleri havayı dolduruyor, kalabalık alanın etrafında dolanıyordu.

Duvarda uçan bir sinek gibiydim, Den'in dış kenarına tutunmuş sadece gözlemliyordum. Boynumun arkasını ovuşturdum ve ilk kez kendi tenimi hissettiğime şaşırdım. Seçtiğim bluzun yakası yüksek değildi ve göğsüme kadar açıktaydı. Zırhımı, beni güvende ve gizli tutan giysilerimi ne kadar özlediğimi fark ettim. İnsanların beni gördüklerinde başka yöne dönmelerine neden olan kıyafetlerimi.

Faaliyetler kaotik olsa da, öncelikle olumlu bir ortamdı. Hiçbir şeyi saklamaya gerek yoktu ve katılan herkes bir kulüpteymiş gibi davranıyordu. Herkesin bu kadar rahat olması ne kadar garipti, gerçi o pipoların içindeki maddelerin de buna yardımcı olduğuna emindim.

Bu düşünce sanki etrafımı büyülemişti. Ortadaki salonun yanında bir şeyler oluyordu.

Adamlar besleyicilerden birini ıslıkla öne doğru ittiler ve kadın dizlerinin üzerine çökmeden önce birkaç kelime mırıldandılar. Zor durumda görünüyordu. Solgun, zayıftı ve gözlerinde içimi ürperten bir ölümlük vardı. Üç adam etrafına dolmuş, köpekler gibi kadının etrafında dönüyorlardı.

Durum yavaş yavaş odanın dikkatini çekmeye başladı ve diğerleri sessizliğe bürünerek sanki olacakları biliyorlarmış gibi izlemeye başladılar. Kimse rahatsız olmuş görünmüyordu. Bu daha çok bir gösteri başlamadan önce seslerin kısılması gibiydi.

Üç adam saldırdı ama bir el gözlerime çarptığında ve güçlü bir beden beni geri çektiğinde gözden kayboldular.

Bir gümbürtü duyulmadan önce bir çığlık aniden kesildi. Ardından, yırtılma sesleri başladı.

Beni tutan kolların arasında panikledim ve gözlerimin üzerindeki eli pençeledim, vücudum sadece seslerden bile titriyordu.

"Bakma," diye fısıldadı Silas kulağıma, beni göğsüne sımsıkı bastırarak. "İşte bu yüzden böyle tehlikeli yerlere bensiz giremezsin." Başını omzuma yasladı. "Buralarda yaşayan insanlar beni bir aziz gibi gösterir."

"Bir bakayım," diye fısıldadım. "Bilmem gerek."

Islak yırtılma sesleri devam etti, ama başka kimse herhangi bir kargaşa çıkarıyor gibi görünmüyordu.

Sesler kesildikten sonra kalabalığın olağan gürültüsü eski haline döndü. Silas'ın eli çekildi ve bana sonrasını gözlemleme fırsatı verdi.

Hiçbir şey beni bu manzaraya hazırlayamazdı. Bana üniversitelerde nasıl diseksiyon yapıldığını hatırlattı, ancak ben sadece kitaplarda resimlerini görmüştüm.

Kadının vücudunun derisi yüzülmüş, göğüs boşluğu yırtılmış ve eti bir çiçek gibi vücudundan sıyrılmıştı. Göğüs kafesi yarılmış ve tavana doğru açık bir çene gibi duruyordu. İçinde hiçbir şey yoktu. Boştu.

Başı gevşek bir şekilde yatıyordu. Acısız olduğunu hayal edebilmeyi isterdim ama kırık çeneli ifadesi bana aksini söylüyordu. Garip bir şekilde eğilmiş boynundan bunun temiz bir kırılma olmadığı belliydi.

"Alina, bana bak," diye fısıldadı Silas saçlarıma, ama gözlerim yerdeki o noktaya yapışıp kaldı. İçinde bulunduğum durumun ağırlığı üzerimdeydi. Midem çalkalanıyor ve neredeyse hiçbir düşüncem bir araya gelmiyordu.

Eğer bozulmuşların yaptığı buysa, Silas'ın Yuvası'nın beni bulduğunda ne yapacağına dair zihnimde bir resim belirdi. Ya burada olduğumu fark ederlerse? Ya hepsi benim kim olduğumu öğrenirse? Silas, zehrimin bu çevrelerde rezil olma yolunda ilerlediğini söylemişti. Öğrendiklerinde ne olacaktı? Vücudum sertçe titriyordu, el ve ayak parmaklarım panikten üşüyordu.

Keskin dişler boynuma battı ve irkilerek tırnaklarımı Silas'ın belime doladığı koluna geçirdim.

"Ah, Sil-" Daha sert ısırdı ve ben de inledim.

Daha agresif bir şekilde beslendi, diğer eli sahiplenici bir şekilde saçlarıma dolandı ve daha iyi erişebilmek için başımı yana çekti. Bu benden bir inilti çıkardı ve vücudum titremeyi bıraktı, zehri elektrikli sinirlerimi yatıştırdı. Olay çıkaracağımdan korkarak paniklediğimi hissetmiş olmalıydı.

Boynumu bıraktı ve o noktayı yaladı. "Yeterince içtiğinde bana haber ver."

YARATIK

BİR GÜN, belki bunu kendine neden yaptığını anlayabilirdim.

Bayılmak ya da kusmak üzereymiş gibi görünüyordu ve bu kez onunla oynamama rağmen bayılmıştı.

Nefes alış veriş düzeni girerken kolumla onu tuttum. Kendine bir şey kanıtlamak için altımızdaki o iğrenç şeye bakması gerekiyordu. Haksız bulunduğu her şeye karşı kan davasını körüklemek için bunu kullanacağına hiç şüphe yoktu.

Onun hakkında daha fazla şey öğrendikçe, dünyayı kurtarabileceğini düşündüğünü fark ettim. Katı rutini ve dindar inançları, daha fazlasını yapmadığı, daha iyisini bilmediği için kendine ceza olarak eziyet etmek içindi.

Bir gün, ne yaparsa yapsın her geyik yavrusunu kurtaramayacağını ve kurdu yediği için cezalandıramayacağını öğrenecekti. Hoşuna gitse de gitmese de, bu onun çok değer verdiği doğal düzenin diğer tarafıydı.

Dudaklarımı yaladım ve ondan kalan tadı sildim. Bu onu sakinleştirmiş gibi görünüyordu ama bunun onu bu sarmaldan kurtarmaya yetmeyeceğini uzaktaki bakışlarında görebiliyordum.

"Yeterince içtiğin zaman bana haber ver," dedim temkinli bir şekilde.

"Bu asla yeterli olmayacak." Sözleri ancak bir fısıltının üzerindeydi. "Yaptığım hiçbir şey yeterli olmayacak."

Aşağıdaki sahnenin temizlenmesine, cesedin ahşap zeminden kazınmasına baktım. Kan, ahşabın koyu lekesine kaygan bir parlaklık katmıştı.

"O zaman cevabını aldın." İçimi çektim, onu kollarıma aldım ve arka girişe doğru yürüdüm. Başını göğsüme yaslamıştı, hiç sesi çıkmıyordu. Gizlice kaçmasına ve burayı görmesine izin vermenin onu bu tür gezilere tek başına çıkmaktan vazgeçireceğini ummuştum, ama niyetimden çok daha kötüsünü yapmış olabilirdim.

CHAPTER FORTY-TWO

ZEHİRLEYİCİ

İ en son ne zaman yemek yediğimi hatırlamıyordum.

Zehri kendi üzerimde denediğim birkaç günün ardından iştahımın azaldığını fark ettim. Sanki gerçekliğe geri dönmenin yarattığı hayal kırıklığı bana herhangi bir şey yapmanın faydasız olduğunu hissettiriyordu. Hiçbir şey yeterince tatmin edici değildi.

İşin iyi tarafı, cildim yumuşamış, vücudum daha fazla dinlenmiş, ağrı ve sızılarım dağılmıştı. Bu pek çok harika şekilde kullanılabilirdi ve beni devam etmem için motive etti. Bu kadar aşağılık bir yaratığın başkalarının acısını dindirebilecek bir şey üretebilmesi ne kadar ironik.

Yakında mevcut müşterilere özel siparişlere devam edebilirim. Genel olarak, hayatımda her şey yeniden sakinleşiyor gibiydi.

Duvar kâğıtları bile başka bir şey yapmam gereken her seferinde daha ilginç hale geliyordu, örneğin iyi bir gece uykusu çekmek gibi. Ne zaman uyumaya çalışsam, kendimi rüyaların içinde notlar alırken buluyordum, ancak hemen uyanıp bu düşünceleri buharlaşmadan önce yazıyordum.

Silas'ın malikanesinde kaç gece geçirdiğimi bilemezdim. Günlerin izini kaybetmek, zehrin bu kadar konsantre bir formda olmasının talihsiz bir yan etkisiydi. Bu küçük dezavantajla bile, bedenimden uzaklaştığımı, bir nehirde akan su gibi pasif olduğumu hissetmek ne kadar rahatlatıcıydı.

Silas'ın bahçesinde bir yürüyüş huzursuzluğumu kontrol altına alabilmemin en iyi yoluydu. Soğuk hava tenime değişiyor ve yüzümü çimdikliyordu. Gece yarısı çiği elbisemin kumaşına sızdı ve ellerim yapacak bir şey bulamadı.

tırnaklarımı yemekten başka bir şey yapamıyordum. Bahçede artık çiçek kalmamıştı ama yeşillik yine de altına saklanabileceğim rahatlatıcı bir gölge sağlıyordu. Cadı saati yaklaşırken, uykunun yakın zamanda beni ziyaret etmeyeceğini kabul ettim.

Pikabın çıtırtısı havayı kesiyor ve oturma odasının penceresinden bir valsın yumuşak uğultusu duyuluyordu. Arkamı döndüğümde pencere aydınlanmıştı; müzik dalgasının yavaşça arka bahçeye doğru süzülmesine izin verecek şekilde açılmıştı. İçeriden gelen sıcak ısıltı, uzun bir ışık penceresi halinde çimenleri aydınlatarak bahçeye doğru uzanıyordu. Piyanonun yumuşak çalınışı, vals temposunun yükselip alçalmasıyla eşleştiğinde son zamanlara çok uygundu. Dans, bunu tanımlamak için mükemmel bir yoldu.

Bir el belimi yumuşattı ve Yaratığım etrafımda daire çizdi.

Silas'ın eli yanağıma değdi, başparmağı tenimi yumuşattı. Gözleri yumuşaktı, bana şiddetli bir yağmurdan önceki ormanı hatırlatan bir sükûnet vardı; dingin ama ne anlama geldiğini bilenler için bir uyarı niteliğinde bir sükûnet.

Kısa bir süreliğine eline doğru eğildim ama karşılığında etrafından dolaşmak için uzaklaştım, yine de bana sırtını dönmeyi reddederek hareketlerimi takip etti.

Yaklaştı, kolumun alt tarafına dokunarak uzattı ve elimi nazikçe tuttu. Diğer eli belimdeydi.

Eli elimde, parmaklarımız yumuşak bir şekilde birbirine dolanıyor. Aynı taştan oyulmuş parçalar gibi birbirlerine uyuyorlardı. Birkaç ay önce kendime bu ellerin bu kadar hassas yakalanıp yakalanmayacağını sorsaydım, gözlerime perde çekildiğini söylerdim.

Bahçeyi aydınlatan pencereden gelen ışığın içinde ve dışında dans ederken üç-dört imzanın ritminde adım attık.

Zarifti, gerçi uzun yıllar pratik yaptığından emindim. Onun hareketleri benimkilerle o kadar uyumluydu ki, sanki sonsuza kadar böyle devam edebilirdik, bir diğerine sorunsuzca karışan akıcı bir anda sıkışıp kalmıştık.

Hareket ederken eğildi, sanki daha yakın olmak istiyormuş gibi, aramızda yer kalmayana ve dansımız artık devam edemeyene kadar belimi kendine çekti. Yakınlık arzusu, devam etme arzusunu bastırdı, sanki ikisini aynı anda istemek çok fazlaydı.

Başımı ona doğru eğdim. Bu şekilde kalıp anın tadını çıkarırken buz gibi nefeslerimiz birbirine karıştı.

O anda hiç kimseydik. Ben bir kimyagerin, bir botanikçinin ya da bir katilin kızı değildim. O bir yaratık, bir yamyam ya da bir insan değildi.

Parmak uçlarımda doğrulup dudaklarımızı birbirine kenetledim ve onu tatlı tatlı öptüm. O da benim gibi yumuşak bir ses, tatlı bir özlem nefesi çıkardı. Kolları belimi sararken benimkiler de omuzlarına dolandı ve parmaklarımı yumuşak altın rengi saçlarına doladı.

Eğer o tüketilecek bir şey olsaydı, tadını çıkaramayacağımdan ve bencilce önce onu yiyeceğimden korkuyordum; en iyi lokmayı sona saklayacak zamanım yoktu. Geriye sadece ona sahip olma ihtiyacı kalmıştı.

YARATIK

Bu beni ilk öpüşüydü. *Gerçekten* öpmüştü.

O ana kadar her zaman ilk hareket edenin ben olduğumu fark etmemiştim. Her ayrıntıyı hatırlamayı umarak tadını çıkaracağım bir an olacaktı. Parmaklarını saçlarımda dolaştırırken kafa derimdeki karıncalanma yayıldı.

Onun yakınımda olmasından daha fazlasını istiyordum. Derimin altına girmesini ve göğüs kafesimi yuva yapmasını istiyordum, çünkü kalbim sadece onun için atıyordu. En sevdiğim gölgem, seçilmişim, *Alina*'m olmasaydı kulakçıklarımın tek bir pompasına bile izin verilmezdi.

Ellerim omurgasından yukarı doğru kayarak yakasındaki düzgün düğmelerin üzerinden geçti ve onları teker teker ilmiklerinden çıkardı, yine de aceleci davranmamak zordu. Bana kesinlikle öğretmiş olduğu bir şey vardı, o da sabırdı.

Arkasına yaslandı, beni üzerine çekti ve onu yere indirmemi sağladı. Dudaklarının tadı çok tatlıydı, benimkilere karşı çok *canlıydı*. Tadı sevmeyi öğreneceğim pek çok şeye benziyordu. Eskiden en çok hoşuma giden kiraz kokusuydu, kısa süre sonra siyanür olduğunu öğrendiğim acı badem tadı ya da günün müthiş çiçeklerinin poleniydi. Şimdi ise onun adının benim dilimde ya da benim adımın onun dilinde bıraktığı tattı.

Elleri saçlarımdan çözüldü ve dudaklarıyla ziyafet çekerken, nefes almak için kısa bir süre ara verdiğimde alt dudağını hafifçe ısırırken kısık bir inilti çıktı. Narin parmakları gömleğimin düğmelerini çekiştiriyordu.

Önlüğünü omuzlarından sıyırdım ve gövdesinden aşağıya doğru kaydırarak göğüslerini bana gösterdim. Ellerimi üzerlerinde gezdirdim. Ellerime mükemmel bir şekilde oturmalarına, sadece benim dokunuşum için yaratılmış olmalarına bayıldım. Vücudu ellerim tarafından tutulmak, sadece benim ellerim tarafından alınmak için yaratılmıştı. Onu ellerimle çamurdan oymuş olsaydım, yarattığım mükemmellikten korkarak ona tekrar dokunmaktan korkardım - eğer Tanrı varsa, onu yaratırken böyle hissettiğini hayal ettim. Çok büyülenmişim. İnsanların neden böyle şeylere inandığını anlamamı sağladı.

Beni soyması için çok sabırsızlanıyordum. Ben geri çekilmeden önce sadece birkaç düğmesini açabildi ve elbiseyi vücudunun geri kalan kısmına doğru çekti. Benden saklanmak için dizlerini birbirine bastırdı.

Pantolonumu çıkardım ve şaftım boyunca kendime dokundum. Önümde uzanan bedene bakarken kendimi rahatlatmamak acı verici olmaya başlamıştı. Kollarıyla göğsünü kapatmıştı.

"Hayır," diye yalvardım. "Seni görmek istiyorum."

"Üşüyorum," diye fısıldadı ama bunun o olmadığını biliyordum.

"O zaman seni sıcak tutmama izin ver." Uyluklarını ayırdım ve onu tekrar öpmek için eğildim, kendimi uzun bacaklarının arasına yerleştirdim. Aletimi çevreleyen sıcaklığı hissederek ucunu içine doğru ittim.

Tekrar rahatlamadan önce irkildi ve ellerini çimlere götürdü.

İki elini de tuttum ve bir elimle üstünden tuttum. Diğer elimle bacaklarından birini kalçamın üzerine kaldırdım ve kalçalarımı aşağı indirerek daha da içine girdim.

"*Silas*," diye titreyerek nefes aldı. Hareket etmeye başladığımda kalçası dokunuşumun altında titriyordu.

"Tekrar söyle," diye yanağına doğru nefes aldım, çenesine doğru bir öpücük izi bıraktım, sonra boğazının önüne kadar takip ederek dudaklarımı oradaki derinin etrafına sardım.

"*Silas!*" diye bağırdı benim için. Hassas tenini emerken ismimin boğazında yarattığı titreşim dudaklarıma bal ve tatlı krema gibi geldi.

İçine girerken titredim, sıcaklığının beni sardığını hissettim ve dibe vururken tatlı noktaya çarptım, onu tamamen doldurduğumu bilmeme izin verdim. Hayatta olduğum sürece sadece ben olacaktım. Aletim zonkluyor, onu memnun etmek gibi tek bir göreve adanmıştı.

"*Alina*," diye fısıldadım, "bana ne istediğini söyle." Hızımı artırdım, kendimi onun izin verdiği kadar derine gömdüm.

"Ben... seni istiyorum," diye nefes aldı, ben hareketlerimi sertleştirdikçe konuşmaya odaklanamıyordu. Benimle birlikte hareket etmeye çalışarak kalçalarını yukarı doğru kaldırdı.

"Bana sahipsin." Kalçasındaki elim onun altına girdi ve ben iterken kalçalarını yukarıda tuttu.

Teni gecenin içinde ay ışığı gibi parlıyordu. Gece yarısı saçlarına dağılan çiy damlaları, gökyüzündeki yıldızlar gibiydi. Gözlerindeki mavi sadece benim için yumuşadı, benim bildiğim dünyam.

Ellerini bıraktım ve iki elimi de kalçalarına koydum. Bunu yaparken topuklarımın üzerinde geriye doğru oturdum ve yerde benim için sergilenen vücuduyla birlikte içeri ve dışarı kayan horozumun görüntüsünü aldım.

O benimdi. Her şeyiyle.

Eğer paha biçilmez bir şeye sahipsem, o da oydu.

"Alina," diye soludum, inlemelerinin sesi duyularımı sarhoş edici bir şekilde dolduruyordu ve bu da beni son ölümcül afyon dramı olana kadar daha fazla arzulamama neden oluyordu.

Parmaklarını çimlere geçirdi. Kalçalarını daha yukarı kaldırdığımda uzun gövdesi kavislendi, dizlerimin üzerine oturarak olabildiğince derine ittim. Bu sefer kabzaya ulaşmam için yeterince gevşedi, ama daha fazla dayanamayacağımı biliyordum.

Aniden eğildi, beni yere yatırmak için geri iterken beni öptü, kalçalarıma bindi ve pozisyonlarımızı etkili bir şekilde değiştirdi. Dudağımı kabaca ısırды ve biraz kan çekti. Botanik bahçelerindekine benzer bir durumla karşılaşmamak için dudaklarımızı kilitli tuttum. Dilim dudağımdaki kesğin ve onunkinin üzerinden kaydı.

Kalçalarını sikimin üzerinde yuvarladı, umutsuzca onu daha derine sokmaya, olabildiğince fazla zevk almak için kullanmaya çalıştı. Ben çekilmeden önce ağzıma karşı inledi, onu duymak istiyordu. Çıkardığı tatlı sesler kendimi tutmamı zorlaştırıyordu. Bitirmesini bekleyecek, beni istediği her şey için kullanmasına izin verecektim. Ona her şeyimi verirdim, bedenimi, zihnimi ve ruhumu -eğer varsa. Hepsi onun olacaktı.

Dirseğimin üzerine yaslandım, bir elim kalçasındaydı, hareketlerinden büyülenmiştim. Eğer bana izin verseydi, sonsuza kadar her gün ona bu şekilde tapardım. Kalçalarını hareket ettirirken vücudu kendinden emin bir şekilde yükseliyor, beni kullanırken elleri göğsümde duruyordu. Onu rahatsız etmek istemediğim için hareketsiz kalmaya çalıştım. Gözlerini kapattı, üzerimde öne doğru kayarken başını yana eğdi.

"Alina... Daha fazla dayanamayacağım," diye nefes nefese kaldım, kalçalarımı onun ritmine göre hafifçe hareket ettirdim.

"O zaman kendini tutma," diye fısıldadı, boynumu şakacı bir şekilde ısırırken göğsüme doğru eğildi.

İznim olduğu sürece.

Onu ters çevirdim ve bir bacağını omzuma, diğerini bacaklarımın arasına koydum. Çimlerin üzerinde yan yatarken ona doğru eğildim. Yüzünü tutup kendime doğru çevirdim.

"Sen *benimsin*," diye fısıldadım dudaklarına, ona olabildiğince sert bir şekilde çarparken bir sırtma oluştu. "Benden asla kurtulamayacaksın."

O mavi gözler ara sıra geri çekilmeden önce yalvarırcasına bana baktı.

Bu doğru. Böyle hissetmeyi seviyorsun.

Onu izlerken nefesim kesildi. İtişlerimin gücü aynı anda yüzünü tutmamı zorlaştırıyordu, bu yüzden saçlarını tuttum ve kollarımı her iki tarafındaki çimlere sabitledim, her itişte uzunluğumu tamamen içine sokarken vücudunun üst kısmını bükerek hepsini almasını sağladım.

Orgazma ulaştığımda ve dikenler içerideki etine battığında artık hiçbir şeyi tutmanın faydası yoktu.

Dikenler onu deldiğinde irkildi. Canımı acıtması bana hiç keyif vermiyordu ama onun içinde bu şekilde olmak çok iyi hissettiriyordu. İstemsiz parçalarım bile onun içine girmek için can atıyordu. Sadece aletimin nabzının attığını hissetmekle kalmıyor, dikenlerin ona yapıştığını ve onu zehirle doldurduğunu da hissedebiliyordum.

İnlemeye benzer bir ses çıkardı. Sıcak tenini öperek onu rahatlatmaya çalıştım, havanın serinliği yanan bedenlerimizle çelişiyordu. Bacağı omzumdan kaydı ve belime dolanarak beni kendine çekti.

Basit bir açlık dışında birini arzulama noktasına ulaşabileceğimi hiç düşünmemiştim. Onun için aç kalmak, gerçek bir açlıktan daha acı verici olurdu. Yok olmayı tercih ederdim. Tüm kalbimle, patolojik olarak ona bağımlıydım.

CHAPTER FORT Y - THREE

ZEHİRLEYİCİ

I çok yakındı. İnanılmaz derecede yakındı.

Den'e yaptığımız ziyaret bana neyle uğraştığıma dair yeni bir bakış açısı kazandırdı. Dürtüsel, istismarcı, kendilerini kontrol edemeyen ve toplumda yeri olmayan dağınık zararlılar. Doğal değillerdi, bu da onlara *yozlaşmış* sıfatını uygun kılıyordu. Silas bozulmuş olanla gerçek doğmuş olan arasında bir fark olduğu konusunda ısrar etse de ben buna inanmıyordum. Birinin zanaatını mükemmelleştirmek için daha fazla zamanı olduğunu düşünüyordum.

Benim çalışma hipotezim, hepsinin derinlerde böyle olduğuydu. Genç Vipera ve bozulmuş insanların benzer bir dürtü kontrol seviyesini paylaştıklarını hayal ettim. Her ikisinin de bu tür şeyleri erken yaşta deneyimlemesi mantıklı olurdu, ancak genç Vipera yaşlandıkça, en azından Silas'ın bahsettiği bu "Yuvalar" içinde akıl hocalığı ayrıcalığına sahip oldular.

Gebe kalmanın ne kadar zor olduğunu söylediğini hatırladığımda neredeyse rahatlayacaktım. Zaten bu kadar yaygın olmamalarının tek nedeni de buydu. Birbiriyle bağlantılı pek çok aile ismi listesi hazırlanmıştı ama ben onları sadece bölgelere göre gruplandırıdım ve nesiller boyu zenginliği olan ama kötü şöhreti olmayan B ve C sınıfı isimlere sadık kaldım. En azından bir kişi fark etmeden geçip gidebileceklerini düşündüğüm tek yol buydu. Çoğunlukla bu Yuvalarla sınırlı kalırlarsa, dikkat çekmeden hayatta kalmaları zor olmazdı.

Bu da beni Mellifluous Hosts'a getirdi. Silas olmadığınız ve görünüşte eğlence olsun diye arkanızda cesetler bırakmadığınız sürece, bu onların medeni bir şekilde beslenmelerinin önemli bir parçasıydı.

Bir de her hareketimi izleyen diğerk gölge vardı, mutfağımdaya duran ve ben farkında bile olmadan benden beslenen karanlık hayalet. O zaman dilimindeki tek rahatsızlık uyku felci olabilirdi, tabii bu sadece adam benden beslenirken zehrin yan etkisi değilse. Yozlaşmış biri değil, Silas gibi şüphe uyandırmadan idare etme konusunda epeyce pratik yapmış biri olmalıydı.

Ensemdeki tüyler diken diken oldu ve bu hissi ovalayarak uzaklaştırmaya çalıştım. Ders kitabının sayfalarını çevirerek notlar aldım ve yeni zehir yorumum için varsayımsal tepkiler oluşturdum. Hem kendi iyiliğim hem de doğaya karşı işlenen bu hastalıklı suçlarla karşılaşabilecek herkesin iyiliği için bu sefer işe yaramasını sağlayacaktım.

"Sanırım seni neredeyse her gördüğümde burnunu ya bir kitaba ya da bir bardağa gömüyorsun." Kulağımdaya büyüleyici bir kahkaha çınladı. Viktor kütüphane masasında karşımdaki sandalyeye kaydı. "Bunu yaparsan gözlerini inciteceksin." Yanımdaki uzun masanın üzerindeki masa lambasını yaktı. Kütüphaneye yakın zamanda bunlardan bir düzine yerleştirilmişti. Dışarıda hava aydınlıkken geldiğim için açmayı düşünmemiştim.

"Teşekkür ederim." Göz ucuyla ona baktım.

"O parlak zekan şimdi ne üzerinde çalışıyor? Kimya mı?" Dirseklerini masaya dayadı ve öne doğru eğilerek çenesini eline dayadı.

"Evet, sadece küçük bir şey üzerinde çalışıyorum." Kalemimi kâğıda vurdum. "Tepkiler konusunda iyi olamazsın, değil mi?"

"Elimden geleni yapabilirim." Kararsızca bir omzunu kaldırdı, defterimi ona doğru sürükledi ve kalemimi elimden aldı. Gözlüklerinin kenarından bana bakmadan önce bir dakika inceledi. "Hâlâ toksin ve panzehir üzerinde mi çalışıyorsun?"

"Evet."

"Yapı dengesiz," diye dikkat çekti. "Bununla birlikte, panzehir onu parçalamaktan daha büyük bir reaksiyona neden olacaktır. Zehri ve muhtemelen etrafındaki maddeleri yok edecektir. Onunla ne yapmaya çalışıyorsun?"

"Kesinlikle öyle," dedim açıkça.

"Yani bir panzehiri silah haline mi getiriyorsunuz?"

"Her olasılığı görmek istiyorum," diye açıkladım. Eğlenmiş gibi bir gülümsemeyle başını salladı. "Ne?"

"Yok bir şey, sadece aklına hayran kaldım." Omuz silkti. "Bunlardan herhangi birini test ettin mi?"

"Bir kısmı. Sadece henüz bitmedi." Defterimi kendime doğru çektim ve kalemimi geri çaldım.

"Bittiğinde ne olacak?" Sesi merakını kaybetmişti. Daha çok bir meydan okuma gibiydi.

"Bilmiyorum," diye dürüstçe cevap verdim, ayağa kalkmadan önce kitabımı ve notlarımı kapattım.

"Şehirdeki evinizde kalmıyor musunuz?" diye sordu aniden. "Size bazı yayınlar vermeye gitmişim ama postaların biriktiğini fark ettim."

"Hayır, yapılması gereken bir bakım var," diye yalan söyledim. "Bir arkadaşımda kalıyorum."

"Bir arkadaş," diye tekrarladı, kelimeleri havada bırakarak. Sormak istediğini biliyordum ama çok kibardı. Beni daha fazla zorlamadı.

"Evet, belki bir ya da iki hafta kadar. Tamiratın ne kadar süreceğinden emin değilim."

"Anlıyorum." Durakladı. "Peki sizin için bazı kağıtları nereye bırakabilirim?"

"Emin değilim - bu hafta dükkana getiremediğiniz sürece onları elinizde tutmanız en iyisi."

"Birkaç gün sonra galaya gidecek misiniz?"

"Eğer Tanrı'nın bir yasağı yoksa, evet." Gözlerimi devirdim. "Phoebe benim gelmemi tercih ediyor. Beni yeni doğmuş bir av köpeği gibi sosyalleştirdiğini düşünüyor."

Sözlerime kıkırdadı. "O iyi bir arkadaş. Yöntemleri sıkıcı olsa bile. Gördüğüm kadarıyla senin için sadece en iyisini umuyor."

"Sevgisini göstermek için alışılmadık bir yolu var."

"Bu tür bir sevgi her zaman en saf olanıdır."

"Bunu söyleyecek kadar ileri gitmezdim."

"Seni eve bırakayım." Ayağa kalktı ve elini bana doğru uzattı.

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Neden olmasın?"

"Ben sadece-"

"Onun yüzünden mi?" Ses tonunda bir miktar zehir vardı.

Cevap vermekte tereddüt ettim ama o çoktan kendi sonuçlarını çıkarmıştı. "Merak etme, anlıyorum." Başını salladı. "Bu sadece bir jest, başka bir şey değil."

Daha fazla. İzin verin size evinize kadar eşlik edeyim. Geceleri pek çok kişinin yaptığı gibi kalkıp ortadan kaybolursan kendimi affetmem."

Sözleri beni tedirgin etti, belli belirsiz tehditkârdı. Belki de duyduğum kıskançlıktı ya da artık Silas'la birlikte olduğum gerçeğine karşı duyduğum acıydı. Her neyse, gündeme gelmesinden daha hızlı bir şekilde kaybolup gitti.

CHAPTER FORTY-FOUR

ZEHİRLEYİCİ

T Zehir bütün akşamımı tüketti ve sabaha kadar sürdü. Güneş doğana kadar ince ayarlar ve testler yaptım. Bir tartışmayı önlemek için Viktor'u Silas'ın evi yerine dükkânıma bir otobüs ayarlamaya ikna ettim. Yapacak çok iş vardı ve bir an önce fikirler zihnimde tazeyken ellerim aletlerimin üzerindeydi.

Çözeltiliyi kana eklediğimde hücrelerin çoğunun kimyasal bir ısıdan yanmasını sağlayacak noktaya getirmiştım. Hiçbir şekilde mükemmel değildi ve inanılmaz derecede kararsızdı, ancak amaçlanan amaçlar için yeterliydi. Bazen tüm kan hücrelerinin yanmasını sağlıyordu. Diğer zamanlarda ise sadece pıhtılaşmalarını sağlıyordu. Herhangi bir reaksiyon hiç olmamasından daha iyiydi.

Çantamda beş küçük şişe vardı. Bu gece ikinci gölgem ortaya çıkarsa test edebilirdim.

Sonunda bu yaratıkların yanında kendimi daha az çaresiz hissedeceğimi hayal ederken midemde kelebekler uçuşuyordu. Artık bir avantajım vardı.

"Alina!" diye seslendi tiz bir ses ve beni derin düşüncelerimden çekip çıkardı.

Defterimdeki yerimi işaretlemek istercesine kalemi sabit tuttum ve karşımdaki kızıl saçlı manyağa baktım.

"Dükkânda değildin ve prova için randevumuzda olmamız gerekiyor!" Phoebe benim asılı olduğum kahve dükkânı masasının önünde durdu. "Bunu alışkanlık haline getirme. Bu sabah aramadın bile! Sadece

Oynayacak yeni parlak bir oyuncağınız olması, en iyi arkadaşınızı görmezden gelebileceğiniz anlamına gelmez!"

"Saatin kaç olduğunu fark etmedim," diye açıkladım önümdeki huysuz periye bakarak. Bileğimdeki küçük saat kadranını kontrol ettim. "Hâlâ otuz dakikamız var."

"Evet! Ama sabah yürüyüşümüzü yapamadık!"

"Şimdi birlikte yürüyeceğiz."

"Bu aynı tür bir yürüyüş değil!" Hayal kırıklığı içinde ellerini havaya kaldırdı. "Hadi gidelim artık. Saat işliyor." Beni aceleyle yerimden kaldırdı, kitabımı aldı ve sürükleyerek götürdü.

"Sana ne oldu, Phoebe?"

"Asıl önemli soru, *sana kimin* girdiği?" "Bu hiç adil değil!" Isırarak karşılık verdim. "Bu seni ilgilendirmez."

"Alina!" diye tersledi, yürüyüş yolunun ortasında durup bana baktı. "Her şeye rağmen bir *adamın* seni etrafına kurduğun hayattan koparmasına izin veriyorsun. Dört ay önce sana ne hale geldiğini söylesem bana deli derdin." Kitabımın köşesini göğsüme doğru dürttü.

Onu hiç bu kadar öfkeyle dolup taşarken görmemiştim. "Phoebe-"

"Hayır! Bana 'Phoebe' deme!" Sesini yükseltti ve yayalar geçerken kargaşayı duyduklarında bize kısa bir süre baktılar.

Sessizlik içinde birbirimize baktık. Phoebe'nin göğsü geçirdiği endişe nöbeti yüzünden kabarıyordu.

Yavaşça ona sarıldım, başımı onunkinin üzerine koyarak onu sıkıca kavradım.

Vücudu gergindi ama başı göğsümde hafifçe gevşedi. "Özür dilerim," diye fısıldadım ona usulca. "Seni asla terk etmem ve Bu şekilde görünmesini istememiştim."

Sessizdi, bu da ona bir tür güvence vermem gerektiği anlamına geliyordu.

"Yokluğum Silas yüzünden değil. Çalışırken beni görmesine bile izin vermeyeceğim," dedim ona. "Büyük bir şey üzerinde çalışıyorum. Yeni bir şey. Pek çok insana yardımcı olacak." Omuzlarını kol mesafesinde tutmak için uzaklaştım. "İçime kapanmak benim hatam. Bir daha yapmayacağıma söz veriyorum."

İsteksizce başını sallamadan önce nefesinin altında bir şeyler mırıldandı. Bunu özrümün kabulü olarak kabul ediyorum.

"VERMİLYONU DÜŞÜNÜR MÜSÜN?" Phoebe blokta bana bakarken sordu. Terzi, koyu yeşil bir elbiseyi vücudumda kıvrılması ve içeri alınması gereken yerlerden tutturuyor ve iğneliyordu.

"Bu çok gösterişli olmaz mı?"

"Mesele de bu zaten! Bu bir gala. Cesur desenleri ve renkleri sergilemek için en iyi zaman!"

"Pembe dışında bir şey giyecek misin?" Kaşlarımı kaldırdım. "Sarı giyeceğim!" Işıl ışıl parlıyordu.

Küçük podyumdan indim ve aynada kendime baktım. Koyu yeşilin gözlerimi aydınlatması hoşuma gitmişti. Siyah dışında rahat olduğum tek renk buydu ama bu kadar koyu bir ton bir gala için fazla kasvetli olurdu. Daha önce umursamazdım ama şimdi normalden biraz daha fazla uyum sağlamam gerektiğini biliyordum. Hiçbir şey yas kıyafetleri kadar göze batmıyordu.

"Seni daha önce ne kızdırdı? Silas'tan neden bu kadar nefret ediyorsun?" Aynadaki yansımasıyla konuşarak aniden sordum.

"Neden herkes daha gösterişli erkeklerden nefret eder ki? Onun bulaşmaması gereken şeylere bulaşmasından bıktım," diye mırıldandı, güzel yanaklarında bir kızarıklık belirmişti.

Phoebe'nin çocukluğunda çok fazla arkadaş edinmesine izin verilmemiş, yetişkinliğinde bile küçük bir çevre edinmişti. Ben vardım ama kan bağı olmayan insanlarla arkadaşlık kurması söz konusu olduğunda bu kadardı. Sadece babalarımızın iş ilişkisi ve benim onların malikanesine sık sık gitmem nedeniyle arkadaş olmamıza izin veriliyordu.

Onu terk ettiğimi düşünmüş olabileceğini fark ettiğimde kalbimdeki suçlu bir kabarma göğsümü sıktı. Beni uzaklaştırmaya çalışan herkese karşı beslediği nefreti anlıyordum. Düşündükçe paniği bana daha anlamlı geliyordu.

"Bu gece eğlenceli olacak. Çaydan sonra uğrayıp elbiseleri alabiliriz. Bu nasıl?"

Bana sırtıttı ve başını salladı. "Kulağa bir plan gibi geliyor."

Hazırlıkların geri kalanı Phoebe'nin evinde yapıldı. Birlikte varmak istiyorduk ve o da bu vesileyle bana bazı mücevherler ödünç verecekti.

Elbisem kare yakalıydı ve kolları yoktu. Siluet uzun boyuma yakın tutulmuş ve bel ve kalçaları vurgulayacak şekilde kıvrımların etrafından dolanmıştı. Koyu yeşil kumaş, etek uçları boyunca ve tasarım boyunca küçük siyah ve altın tonlarıyla süslenmişti. Arkada zarif bir büstiyerle donatılmış ince bir tren vardı ve kumaşın katlanıp yere kadar inmesine izin veriyordu. Siyah eldivenler giydim ve Phoebe bana zümrüt bir kolye ile uyumlu küpeler ödünç verdi. Bu kez saçlarımı toplayarak uzun boynumu ve vücudumu ortaya çıkardım. Boynumdaki ısırık izleri konusunda biraz tereddütlüydüm, ancak arkadan düzgünce bağlanmış kadife bir kurdelenin altında çok fazla fark edilmeyecek kadar iyileşmişlerdi.

Phoebe'nin kıyafeti benimkinden çok daha parlaktı, en hafif tabirle. Benimkiyle aynı kare yakaya sahip sıcak sarı bir elbiseydi. Kolları uzundu ve ön kısmında çok sayıda düğme vardı. Sarı kumaş yanlardan aşağıya sarkmadan önce kıvrılıyor ve yere kadar inen lavanta rengi bir iç etek ortaya çıkıyordu. Arkasındaki sarı trenin süslemesi yumuşak morla uyumluydu. Modayı takip eden hoş bir parçaydı, tam ona göreydi. Sarı, çilek rengi saçlarını tamamlıyordu. Üzerinde ametistler sallanan altın küpeler takmıştı. Şu anda beyaz eldivenlerini ayarlıyordu.

"Bu hangi katalogdan?" Saçının bir telinin bile yerinde olmadığından emin olmak için etrafında döndüm.

"Birkaç tanesini seçtim ve terziye onları bir şekilde birleştirmesini söyledim." Gülümsedi. "Beğendiniz mi?"

"Çok parlak, çok sen." Gülümsedim. "Sence hazır mıyız?"

"Olmalıyız!" Bir paltoyu bana uzatmadan önce omuz silkti.

Siyah paltomu üzerime geçirdim ve kapıya doğru onu takip ettim. Ayrılmadan önce durakladım, bıçağımı ve tentürlerimi koyduğum küçük çantamı askıdan aldım. Dışarıda geçirilecek bir gece için en önemli eşyalar.

CHAPTER FORTY-FIVE

YARATIK

O Bu kadar çok değerli eşyanın bir odada bulunmasının bir sorumluluk olacağını düşünebilirsiniz. Sanırım bu odayı düzenlerken kimse bunu düşünmemiş.

Sirk.

Değeri milyonları bulacak kadar çok tablo ve sanat eseri olmalıydı, ancak meraklı müşterilerin onlara dokunmasını engelleyecek bir ip bariyer bile olmadan burada duruyorlardı.

Müze, odaların çoğunu kapatmış ve etkinliği sadece bir kanatta sınırlı tutmuştu, ancak yine de sırf parasını ödedikleri için bu konuklara değerli eşyaları konusunda ne kadar güvendikleri beni şaşırttı. Bu aşırı iddialı serginin tek kurtarılabilir yanı ücretsiz içkiydi.

Bardağımdan uzun bir yudum aldım. Sıvı sadece yakıyordu, yine de içtikçe biberli viski notalarının tadını alabiliyordum. Bu tür etkinlikler çok sıkıcıydı. Babamın neden gelmem için ısrar ettiğini bilmiyordum. Yuva'dan uzakta geçirdiğim zamanı onaylamadığını biliyordum, o yüzden bu anlamsız şeye katılmak en azından onu rahatlatmak için yapabileceğim bir şeydi. Bir sonraki aile toplantısını iple çekmiyordum.

Gürültüyü kalın bir Rus aksanı böldü. "Daha fazla gülümsemeniz gerektiğini biliyorsunuz. Yiyecekleri korkutup kaçırıyorsun."

Başımı yana eğdim. Ele avuca sığmayan Fixer'ın kendisi ortaya çıkmaya karar vermişti.

"Sanırım bugünlerde herkesi içeri alıyorlar," diye dudak büktüm ve katılımcılar arttıkça dikkatimi tekrar kalabalığa çevirdim.

"Bu kadar suratsız olmadan bir akşamın tadını çıkaramaz mısınız?" Luka yanından geçen bir grup kadını inceledi ve gözlüklerinin kenarını indirdikten sonra çıkarıp yeleğinin cebine soktu. "Bir sürü güzel küçük atıştırma. Sizce likörden sonra tatları daha mı iyi yoksa daha mı kötü?"

"Luka," diye uyardım.

"Aslında Viktor'dan oldukça hoşlanıyorum." Parlayan gözlerinde çılgin bir kıvılcım vardı. Kehribar rengi, o çirkin gözlükler olmadan ışıpta kırmızı bir parıltı yayıyordu. "Evcil hayvanınızın ağzından beceriksizce döküldüğünde kulağa çok daha hoş gelecektir."

Elim hızla dışarı fırladı ve onu boğazından yakaladı, parmaklarım derisine saplandı. "Ona elini sürersen söz veriyorum seni aradıklarında bulabilecekleri bir ceset olmayacak."

"Oh, çok komiksin. Baban bana komik olduğunu söylememişti." Sırıttı. "Korkarım bunun için çok geç kaldın. Ayrıca, çok hoş bir tekmesi var." Güldü, daha yakına eğildi. "O zamandan beri bu kadar eğlenmemiştim-" Düşünüyormuş gibi yaparak çenesine vurdu. "Yani, 1476'dan beri."

"Eğer bu yoldan gitmeyi seçersen ona dokunacak elin kalmayacak," diye tehdit ettim.

Luka barın üstünden içkimi aldı. "O zaman al onları." Kalan sıvıyı başının tek bir ucuyla boğazından aşağı süzdükten sonra bardağı bardan aşağıya, garsonlara doğru kaydırды. "Aklımdaki şeyi yapmak için onlara ihtiyacım yok."

Elimi bıraktı ve kalabalığın arasından geri çekilmeden önce göz kırptı.

Elimi saçlarımda gezdirdim ve hayal kırıklığı içinde kafa derimi kazıdım. Bu konuşmadan anladığım kadarıyla fazla zamanım kalmamıştı. Kızın yerini değiştirerek, benimle kalmasını sağlayarak ya da saatlerce ortadan kaybolmasına yetecek kadar örnekle dikkatini dağıtarak ona erişimini kesebilirdim. Bana sahip olduğu için şanslıydı, gerçekten, çünkü titizlikle planlanmış programının dışına çıktığı anda onu bağırsaklarını deşmekten alıkoyacak hiçbir şey olmayacaktı.

Kalabalığı taradım, insan denizi içinde ilerlerken izini kaybettim. Onun yerine gözlerim başka bir siyah saçlı figüre takıldı. Benim güzel gölgem, o geveze *aptal* arkadaşımın yanında pahalı yeşil bir elbiseyle süslenmişti.

Onu öldürmeye mi çalışıyor?

İnsanların cesetlerinin yanından geçtim. Alina'yı gözden kaybettim.

Sarı bir elbisenin parıltısı kalabalığın arasından geçti. Phoebe'nin kolunu tuttum ve öyle bir güçle çektim ki bana dik dik baktığı için kolunu yuvasından çıkarıp çıkarmadığımı merak ettim.

"Neden bu kadar vahşi olmak zorundasın?" Phoebe kolundaki elimi pençeleyerek bana tısladı.

"Alina'nın burada ne işi var?" Bu bir sorudan çok bir talepti.

"Onu ben davet ettim. Başka neden burada olsun ki?" "İş Bitirici burada," diye başladım.

"Evet! Kasabada olduğunu duydum. Ben de bir şeyler biliyorum, gördün mü?" Gözlerini devirdi. "Bir zehirleyici için burada. Babam bizi bu yüzden eve çağırdı. Umarım onu ibretlik bir hale getirir."

"Phoebe"-burun kemiğimi sıkarken sesim gerildi

- "Alina Zehirleyici. Nasıl bu kadar kör olabiliyorsun?"

Yüzü daha fazla solgunlaşamazdı. "Ben yapmadım-"

"Düşünmek mi? *Düşünmediniz* mi? Evet, bunun gayet iyi farkındayım," diye alay ettim. "Bunca zamandır dükkânında zehir yaptığını nasıl bilmezsin?"

"Seninle meşgul olduğu için artık bana hiçbir şey söylememesi benim suçum değil!" diye bağırdı ve parmağını göğsüme sapladı. "Bana söyleyebilirdin!"

"Bildiğini sanıyordum!" Ona karşı sesimi yükselttim. "Ona gerçeği söyleseydin belki sana söylerdi!"

"Benden nefret ederdi."

"Luka ona ilk ulaştığında ikimizi de asla affetmeyecek-" Durup etrafıma bakındım. "Nerede o?"

Phoebe dudağını çiğneyerek etrafına bakındı ama kalabalığın üzerini göremedi.

"Eğer onu benden önce bulursan, evine getir ve gitmesine izin verme," diye talimat verdim, kolunu bırakıp insan kalabalığını iterek geçtim, çılginca o koyu yeşil kumaşı arıyordum.

CHAPTER FORTY-SIX

ZEHİRLEYİCİ

"Birbirimize rastlayıp durmamız kader gibi görünüyor," diye mırıldandı Viktor. "Böyle hoş tesadüflere bayılıyorum."

"Ah, ben tesadüflere bu şekilde inanmam." Bir yudum aldım ben köşede beklerken fincanım.

Bütün gece, beni tanıdıkları belli olan tanımadığım insanlar tarafından bombardımana tutuldum. İşimden çok "romantik" hayatımla ilgili sorular vardı. En azından beni sorgulamayan birini görmek güzeldi.

"Belki de yapmalısın. Asla bilemezsin." Omuz silkti. "Gözlüklerin nerede?"

"Bu geceki görüntüye uymadıklarını düşündüm." Kolumu kendi koluna doladı. "Benimle gel. Silas seni getirmemi söyledi."

"Getirmek mi?" İfadesine kaşlarımı çattım ama yine de takip ettim. "Neden gelip beni kendisi almadı ki?"

"Çünkü o bir köpek ve onun için bir şeyler yapılmasını istiyor, tabii ki." Sırttı.

Viktor beni, isimleri tarihi metinlerde geçen bazı önemli şahsiyetlere ait yatak odalarının ortaçağdan kalma örneklerinin bulunduğu farklı bir kanada götürdü.

"Biliyor musun, çok şanslısın." Viktor kolumu onunkinden kurtardı ve bana doğru döndü. Ellerimi tuttu ve beni kapalı kanada doğru götürdü, benimle göz temasını kesmemek için geriye doğru yürüyordu.

"Neden böyle düşündün ki?"

"Hayatını rahatça yaşayacaksın, bu da çoğu kişinin söyleyebileceğinden daha fazlası." İç çekti. "Çoğu kişi bu pozisyon için yalvarır, hatta bunun için adam öldürür, yeter ki sen hizaya gel."

"Ne demek istiyorsun?" Ters ters baktım. "Romantik çabalarım hakkındaki söylentileri mi kastediyorsun?"

Başını bana doğru eğdi. "Hayır, ama eminim ki eve gelmeye karar verirse senin iyi bir ev sahibi olduğunu görecektir." Yüzünde hınzır bir gülümseme belirdi. Gözlerinde öyle şiddetli bir ateş vardı ki, karşımdaki adam neredeyse tanınmaz hale gelmişti.

Sırtışı genişlerken uzun dişlerinin parladığını görebiliyordum.

İşte o an her şey yerine oturdu. Bana eşlik etmek için hiç orada olmadı. Nerede yaşadığımı öğrenmek için o ilk gece beni eve bıraktı. Bu yüzden haftalar boyunca çok acı çektim. Bu canavar evime gizlice girmişti ve ben de onu geri davet ederek ona teşekkür etmiştim.

"Viktor-" dedim, sesimde bir parça panik vardı ama beni daha sıkı kavradı.

"Böyle söyleyince kulağa gerçekten daha hoş geliyor." Yakınıma eğildi, beni duvara yasladı. "Ama samimiyetsiz hissettiriyor. Adım Luka, gerçek adımları haykırdığında duymayı tercih ederim."

Elini ağzıma kapatınca gözlerim fal taşı gibi açıldı.

"İyi dinle, *dorogaya*." Yakına eğildi. "Bu acıtacak. Çılgılık atarsan daha kötü olmasını sağlarım," diye fısıldadı, dişleri dışarı fırlamıştı. Silas'inkilerden farklı görünüyorlardı. İkisi de oldukça uzun ve kalındı, sanki bir kâbus canlanmış gibiydi.

Ben tepki verecek zamanı bulamadan, iki hevesli iğne omzuma saplandı.

Eline doğru çılgılık attım ve yakıcı bir acı bedenimi yırttı. Bunu uyuşukluk takip etmedi, sadece kaslarım ve bilincim zayıfladı, beni yüzüstü bıraktı. Hatırladığım son şey, görüşüm kararırken etimi ısırarak dişlerin hissiydi.

CHAPTER FORTY - SEVEN

ZEHİRLEYİCİ

TArabanın engebeli yolu bilincimi yavaşça yüzeye çıkardı. Gözlerimi açtığımda bile kördüm. Çizgili yün Lifler yüzüme sürtündü ve ağzıma girdi. Başımda bir başlık vardı ama üzerimde başka bir giysi hissetmiyordum.

İpler bileklerimi ve dirseklerimi arkadan, dizlerimi ve ayak bileklerimi de birbirine bağlıyordu. Artık kıyafetlerimin çıkarıldığından emindim. Yan yataarken ağır bir çizme kalçama dayanmıştı.

Beni ayaklık olarak mı kullanıyor?

Koç durdu, bedenimi sarstı ve omzumdaki acı nedeniyle benden bir inilti çıkardı. Yavaş yavaş bilincim yerine gelirken acıyla birlikte vücudumun daha fazla farkına vardım.

Bir anlık durgunluktan sonra kapı açıldığında soğuk hava üzerime çarptı. Botun baskısı, beni tutan ipler tarafından güçlü kollara doğru çekilmem için kaldırıldı. Birinin kollarına doğru çekilirken irkilmemi hiçbir şey engelleyemedi.

"Ah, rüya âleminde bize katılabildiğine çok sevindim," Luka'nın boğuk sesi yünlerin arasından çınladı.

Esprili bir yanıt vermek isterdim ama enerjim yoktu. Sanki bir çeşit ateşli rüyanın içindeydim. Felç olmuşum.

İçeri girdiğimizde, çiçeklerin hastalıklı tatlı kokuları duyularımı bastırdı ve irkildim. Çok tatlıydı. Sanki başka bir kokuyu maskeliyordu.

"Üzerime atlarsan seni düşürürüm," diye tehdit etti.

Beni merdivenlerden yukarı taşıdı. Otuz beş basamak saydım, bir plato, sonra yirmi beş basamak. Kalçasıyla bir kapıyı iterek açtı ve arkasından tekmeleyerek kapattı.

Görmek için çaresizce başımı çevirdim. Bıraktı ve sırtım sert bir gümbürtüyle yere çarptı.

"Cehennem!" Vücudum sertleşerek bağırdım. Zaptedilmiş kollarımın üzerine düştüğümde nefesim kesildi.

"Bunun cehennem olup olmadığı tamamen sana bağlı." Yün örtüyü başımdan çekti.

Gözlerimin üzerimde beliren karanlık figüre odaklanması bir saniye sürdü. Eğildim ama göğsüme bir çizme koydu.

"Günaydın," dedi Luka tatlı bir sesle. "Yuva'ya hoş geldiniz." Ona cevap vermeyi reddettim.

Eğildi, yüzümü tuttu ve beni yanaklarımı emmeye zorladı. "*Günaydın* dedim. Biz ne diyeceğiz?"

Sessizce baktım.

"*Alina*" -ses tonu tatlıydı ama zehirle karışıktı- "Eğitmenin olmamı istediğini sanmıyorum. Bunun sonu asla iyi bitmez."

"Ben köpek değilim, seni şeytan."

"Yanlış cevap." Bastırmadan önce çizmesini yaralı omzuma doğru sürükledi.

Acı içinde bağırdım, gözlerimden zorla yaşlar aktı.

"Tekrar deneyelim. *Günaydın, Alina!*" dedi coşkuyla, yüz ifadesinde cinsel bir zevk vardı.

"Günaydın..." diye nefes almakta zorlandım.

"Aferin kızıma." Botunu çıkardı ve başını masumca bana doğru eğdi. "Cesaretin kırılmasın ufaklık. Yakında buralarda işlerin nasıl yürüdüğüne alışacaksın," dedi ve sonra kapı açıldı.

Üç hizmetçi ellerinde kâseler ve taze çarşaflarla içeri daldı.

Aşağı uzandı ve belinden bir bıçak çıkararak iplerden birinin altına yerleştirdi. "Bunları çıkararak seni ödüllendireceğim ama uslu durmazsan seni düğümlere sarmakta bir sakınca görmüyorum," diye uyardı.

İsteksizce başımı salladım.

İpleri kesti ve uzuvlarımdan kurtuldular. Beni kucağına aldı ve yatağın kenarına, bacaklarının arasına oturttu.

"Çöz beni."

"Bu senin ve diğerlerinin güvenliği için. Personele zarar vermeyeceğinden emin olmalıyım, seni vahşi şey." Burnuma şakacı bir şekilde dokunarak mırıldandı.

Nasıl görüldüğümü tarif edebilmemin en kibar yolu şaşkınlıktı. Sadece güldü, beni sırtımı göğsüne yaslayacak şekilde konumlandırdı ve yüzümü hizmetçilere döndüm.

Vücudumu silmek ve beni temizlemek için ıslak bezler kullanmaya başladılar. Yan tarafa bir kase sütlü sıvı kondu. Vanilya gibi kokuyordu ve cildimi yumuşatıyordu. Hizmetçilerden birinin elinde cildimi ovaladıktan sonra üzerine sürdüğü bir tür sıvı vardı. Onu sürdüğü koluma baktım ve yağlı maddeyi inceledim. Çiçek kokuyordu. İşlerini bitirdiklerinde iki hizmetçi gitti, biri kaldı ama bu sefer önündeki kutuda birbirine çarpan bir şey çıkardı. Uzandı ve altın bir *tasmaya* benzeyen bir şey çıkardı.

Gözlerim açıldı ve ayağa kalkmak için hamle yaptım ama Lukas'ın kolları belime dolandı ve beni tekrar oturur pozisyona getirdi.

"Bırak!" Bağırdım, döndüm ve yüzüne bir tokat attım.

Sallanan bileğini tuttu ve sıktı. "Az önce davranışların hakkında ne demiştik?"

Tutuşu paniğimi daha da arttırdı ve gözlerim birkaç metal parça getiren hizmetçiye doğru kaydı.

"Ne bu, Orta Çağ mı?" Homurdandım.

"Oh, öyle düşünme. Dekorasyon olarak düşünün."

Hizmetçi düz yakayı boynuma geçirdi. Metal gösterişli bir altın rengindeydi ve yakanın üzerinde, üst kısmı süsleyen ve yukarı doğru çıkan keskin fleur-de-lis desenleri vardı. Derime batmadan başımı çok fazla eğmeme izin vermeyecek şekilde tasarlanmıştı. Pratik olmaktan çok dekoratifti, kolayca sabitlenebilmemi ya da yakalanabilmemi sağlamanın bir yolu gibiydi. Tasmanın önünde sanki bir ipi sabitlemek için bir halka vardı. İşini bitirdiğinde, eşyalarını toplayıp bizi yalnız bırakmadan önce anahtarı Luka'ya verdi.

Aç gözlerini hissedebiliyordum, bu yüzden ona bakmayı reddettim.

"Bana sonsuza kadar kızgın kalamazsın. Ben senin buradaki tek arkadaşınım," diye nefes aldı omzumdaki morarmış deliklere doğru.

"Bana yalan söyledin."

"Yalan mı? Hayır, başka bir adamı düşünüyor olmalısınız," diye karşılık verdi. "Sana söylediğim her şeyde ciddiydim. O da aynı şeyi söyleyebilir mi?"

Tırnaklarımı karıştırdım, buna dürüstçe cevap verip veremeyeceğinden emin değildim. Luka beni kandırabiliyorsa, Silas'ın da kandırabileceğinden emindim.

Parmakları kalçalarımın önünde gezinirken, "Hepsini kastetmiştim," diye fısıldadı.

"Yakınlaşmak için öğrenci gibi davrandın, sırf sonunda bana ihanet edebilmek için çalıştığım şeyleri öğrendin." Ters ters baktım. "Bu nasıl adil olabilir?"

"Dediğim gibi yalan söylemedim," diye açıkladı açıkça. "Bir zamanlar öğrenciydim ve okullarda tıp eğitimi verilmeye başlanmadan önce de doktordum." Elimi avucunun içine aldı ve kırmızı lekeli parmak uçlarını inceledi. "Tahmin edersiniz ki kim olduğunuzu anlamak zor olmadı, gerçi bir kadın olmanızı beklemiyordum, bunu itiraf etmeliyim."

Elimi tiksintiyle çektim.

"Asla tehlikede değildin. Hayatın boyunca hiç tehlikede olmadın," dedi açıkça. "Bay Astor -ya da sanırım siz onu Bay Aston olarak tanıyorsunuz- sizi sakladı. Peşinde olduğu kötü şöhretli Zehirci'nin onun gizli mücevheri olduğunu söylediğimde yaşadığı şaşkınlığı bir düşünün."

"Ne diyorsun sen?" Sesim titriyordu.

"Küçük arkadaşın sana söylemedi mi?" diye alay etti. "Şimdi sana söyleyen ben olduğum için kendimi özel hissediyorum!"

"Bana neyi anlatacaksın?"

"Bay Aston sizi bunca yıl yakınında tuttu çünkü sizin bir Ev Sahibi olduğunuzu biliyordu. Kızının neden sadece tek bir arkadaşına izin verdiğini sanıyorsunuz? Onun gibi sosyal bir kelebeğin çocukken kişisel tercihleri yüzünden başka arkadaşlar edinmediğini mi sanıyorsunuz? Tek bir arkadaş için yalvardı. Sana göz kulak olmak için mükemmel bir yerdi."

"Bu doğru olamaz. O ve ben birlikte büyüdük. Aynı yaştayız. O sizden biri değil," diye adeta ısırdım. "Yalan söylüyorsun."

"Çünkü doğmak ve büyümek zorunda olsak da, yirmi beş yaşında duruyoruz." Güldü. "O sadece onun son çocuğu."

"Son zamanlarda mı?"

"Evet, en büyüğüyle tanıştınız."

Devam etmesini beklerken kaşlarım kalktı.

"Altın çocuk sana da mı söylemedi? Bugün Alina olmak için iyi bir gün değil, değil mi?" Başını iki yana salladı.

Parçalar zihnimde birleştikçe, bu kadar kör olduğum için içten içe kendimi cezalandırıyordum. Basit bir rekabet ve hoşnutsuzluk olduğunu sandığım şey aslında

Sadece *kardeşler* birbirleriyle etkileşim halindeydi. Birbirlerine olan aşinalıkları her zamankinden daha anlamlıydı. Şakalaşmalarını nasıl fark edemedim?

Bu, birlikte bu kadar çok zaman geçirmemiz konusundaki tereddütlerini açıklıyor.

İkisi de biliyordu ve bana hiçbir şey söylemediler.

"Bunun olacağını bilemezdi." En azından Phoebe için bir bahane bulmaya çalıştım.

"Ama o biliyordu." Kolumda küçük daireler çizdi. "Sergiden beri kim olduğumu biliyordu."

İçim içime sığmıyor, içim içimi yiyordu. Her yeni ifşaatla birlikte içimde yükselen öfkeyi hissedebiliyordum. Her anı, şimdi bildiklerimle yozlaşıyor, her şeyi yeni bir ışık altında açığa çıkarıyordu. Neden herkes sanki korunmaya muhtaç bir çocukmuşum gibi benden bir şeyler saklamak zorundaydı? Bu önemli ayrıntıları önceden bilseydim kendimi koruyabilirdim. Artık hiçbir işime yaramıyorlardı.

Luka beni kucağından indirdi. "Pekâlâ! Bugünkü görevlerim bu kadar. Bu gece burada kalacaksın - sana yemek getirilecek," diye açıkladı ve kapının önünde durup bana baktı. "Evine hoş geldin," diye cıvıldadı ve kapıyı kapatıp yerine oturduktan sonra kilitledi.

Odada tek başımayken nihayet etrafıma bakındım. Bir insandan çok şımarık bir evcil hayvan için uygun görünüyordu. Çok az mobilya vardı, bunlardan biri büyük pencerenin önünde uzanmış bir şezlongdu ama açılacak gibi görünmüyordu. Bunun dışında bir yatak vardı ve şezlongun üzerine çok sayıda yastık ve katlanmış yün battaniyeler özenle yerleştirilmişti. Bir aynanın nezaketine bile sahip değildim.

Duvarlar boş ve griydi, boyada birkaç çatlak vardı, bu da unutulmuş hallerinin bir kanıtıydı. Burası gelişigüzel düzenlenmiş bir hapishaneydi.

Utana sıkıla pencereye doğru ilerledim ve dışarı baktım. Ağaç sınırına kadar araziye çevreleyen bir tarla gördüm. Luka sigara içerken biriyle birlikte ön kapıdan çıktı. Diğer adamı sözde *akranı* Nikolai olarak tanıdım. Göz ucuyla beni gördü ve konuşmasına dönmeden önce bana masum bir el salladı.

Onu görünce yüzüm tiksintiyle buruştu ve odaya doğru geri döndüm. Şezlongun üzerinde özenle katlanmış bir yün battaniye kaparak kendimi ona sardım. Zihnim adımlarımı takip etmeye çalıştı. Kıyafetlerim neredeydi? I

içinde zehir olan çantama ihtiyacım vardı. Ne planladıklarını bilemezdim ama uzun süre silahsız kalamazdım.

Yatağın üzerine süründüm, düşünmeye çalışırken boyadaki küçük çatlaklara baktım.

Gerçek olan ne? Şimdi ne biliyorum?

Viktor'un gerçek adı Luka'ydı. Luka kiralık bir psikopattı. Silas ve Phoebe kardeşiler. Phoebe genç olmasına rağmen bunca zamandır bir Vipera'ydı. Bir Yuva'daki Ev Sahipleri koleksiyonuna ekleniyordum. Artık bir Yuva'daydım. Kırсалdaydım. Aynı zamanda babaları olan Bay Aston'ın mülklerinden birindeydim. Bay Aston da ya merhametinden ya da kötü niyetinden beni bu kadere hazırlamak için tımar ediyordu.

İnledim ve zonklayan başımı kavradım. Tüm bunları sindirmek benim için çok zordu ama yüzleşmek zorunda kalmadan önce kafamı toparlamak için elimden geleni yapıyordum.

Beni rahatlatan tek şey, Luka'nın anlattıklarına dayanarak beni öldürmeyeceklerini bilmektir, ancak bu sırayla beni kırmayacakları anlamına gelmiyordu. En kötüsü de beni arayacaklarını düşündüğüm herkesin benim için geleceklerine güvenemememdi.

Tanıdığım herkes benden bir şeyler saklıyordu.

Artık bu insanların hiçbirini tanıımıyordum.

DURUM pek de ideal olmasa da yatak pahalıydı ve ben ölümlerden daha iyi uyuyordum. Beni yalnız bıraktıkları andan ertesi sabaha kadar uyumuş, depresyon uzuvlarımı sarıp tüm enerjimi emerken uykuyu kucaklamıştım. Çaresizlik hissini görmezden gelmek faydasızdı. Metaforik mumumun ucundaki fitilim sönmüştü; artık yakacak mumum kalmamıştı. Bu fırsatı dinlenmek için kullanabilirdim.

Ben orada sessizce yatarken, hizmetçiler yenmemiş yemek tepsiilerini toplamak için içeri girip çıkıyorlardı. Yatağımdaki yerimden hiç kıpırdamadım ve hizmetçiler de beni rahatsız etmedi.

Yaralı omzumda aniden keskin bir sızı belirdi ve solgun eli yakalamak için arkamı döndüm.

Ani hareket karşısında irkildi. "Phoebe."

Gözlerim büyüdü.

"Alina-"

"Ne yaptın sen?" Yüz ifadem acı verici bir şekilde çarpıldı.

Bakışlarımı kaçırdı.

Onu kendime doğru çekmek için kolundan tuttum. "Beni duydun mu?" diye bağırdım.

Acınası görünüyordu. Yapmaması gereken bir şeyi yaparken yakalanmış bir köpek gibi. Böyle bir şey yapmalarına izin verecek kadar zayıf olabilir miydi? Onun için yaptığım onca şeyden sonra bana güvenecek gücü kendinde bulamıyor muydu? Bana gerçeği söylemeyi? Duygularım beni ele geçiriyordu ama artık ona karşı daha az empati duyuyordum. Bileğini daha sıkı sıktım.

"Canımı yakıyorsun," dedi sıkıntıyla.

"Güzel. Bunu hak ediyorsun," diye alay ettim. "Kendini beni gerçek bir tehlikeye karşı uyarmayı ihmal edecek kadar yetenekli gördüğüne göre, beni buradan sen çıkaracaksın." Sözlerim soğuk bir bıçak gibi kesiyordu.

Yargılamasını geri çektiğini hissedebiliyordum.

"Yapamam," diye fısıldadı, bana bakmakta zorlanıyordu.

"Ne demek yapamam?" Ayağa kalkarak ona tısladım.

"Ne yapacağımı bilmiyorum. İzliyorlar. Dinliyorlar," dedi sessizce ve bana sempatiyle baktı.

"Çantamı bulmanı istiyorum." Yakınıma eğildim ve alçak sesle konuştum. "Şu anda *çantan* için mi endişeleniyorsun?"

"Hayır, içinde bir şey var. Yarım inç uzunluğunda küçük cam tüpler," diye talimat verdim ve parmaklarımın arasındaki boyutu gösterdim.

"Pekala, tamam. Deneyebilirim. Nereye koyduklarını bilmiyorum-" "Bir yolunu bul," diye tersledim ve bileğini ona geri fırlattım.

"Alina," diye başladı, "sır saklayan tek kişi benmişim gibi davranamazsın."

"Silas'ı elime geçirdiğimde göğsünde bir bıçak bulmayacağını bir an bile düşünmeyin. İçiniz rahat olsun."

"Ben ondan bahsetmiyorum." Kaşlarını çatı. "Neden bana bir zehirci olduğunu söylemedin?"

"Bana o *şeylerden* biri olduğunu söylememenle aynı sebepten dolayı. Ya da Silas'ın senin kardeşin olduğunu!"

"Üvey kardeş," diye düzeltti. Gözleri omzumdaki morarmış ısırık izini buldu. "Sana yardım edebilirdim."

"Şimdi bana yardım edeceksin. Yaptıklarından sonra en azından bunu yapabilirsin."

İtiraz etmek istedi ama etmedi. Aramızdaki gerilim soğuk donyağı gibi keskindi.

"Neden bana söylemedin? Bana güvenilmeyecek kadar aşağılık biri olduğumu mu düşünüyorsun?" diye sordum.

"Alina, bilmiyordum."

"Birbirimizi hafızamızın alabildiği kadar uzun süredir tanıyoruz. Bu nasıl hiç gündeme gelmez?"

"Bunu yaparsam beni terk edeceğinizi söylediler. Babam bunun senin güvenliğinin için olduğunu söyledi." Dudağı titredi. "Sana söylersem incineceğini ve bunun tamamen benim hatam olacağını söyledi. Büyüdüğümüzde sana söylemek için çok geçti."

"Ben olsam dinlerdim."

"Biliyorum yapardın." İç çekti. "Ama sen kaybetme riskini göze alamayacak kadar önemliydin. Bunu kendime saklayarak kimseye zarar vermediğimi düşündüm." Ellerimi kendi ellerinin arasına aldı. "Anlamalısın, Silas yüzünden Yuva'nın dışında arkadaşım olmasına izin verilmiyordu, hatta tam zamanlı olarak Yuva'da bile yaşamıyordum. Babama sadece bir arkadaş için yalvardım ve o da seni görmeme izin verdi. Seni kaybedemezdim. Sahip olduğum tek şey sensin."

Bunu gözlerinde görebiliyordum ama utancı çok büyüktü ve bana söylemek istediği her şeyi bastırdı. Kollarım ona sarıldı ve o da beni sıktı. Islak gözyaşları omzuma düştü ve burnunu çekti. "Çok üzgünüm Alina. Böyle bitmemesi gerekiyordu."

"Biliyorum, sana inanıyorum," dedim usulca, ona sıkıca sarılarak. "Birlikte dışarı çıkacağız. Yeniden başlayacağız. Buradan çok uzaklara gideceğiz." Ona kızgın kalmak imkânsızdı. Bunu yüksek sesle itiraf edemezdim ama benzer nedenlerle sırlarımızı saklamıştık. Yaptığım her şey onu ve onun gibileri, dünyanın iyi kalpli insanlarını korumak içindi.

Bir süre sonra sessizce kalktı ve gitmeme izin verdi. "Eşyalarının nerede olduğunu öğrendiğimde geri geleceğim. Sadece... şimdilik dikkatleri üzerine çekme." Kapıya yaklaştı. Kapıyı arkasından kapatmadan önce bana baktı.

Uyku bundan sonra dönebileceğim bir şey değildi. Yine tırnaklarımı karıştırarak kafamda bir plan yaptım. Tek silahım zehirdi,

Bu da o kadar etkili olabilir de olmayabilir de. Bu karmaşadan kurtulmak için herkesi zehirlemek zorunda mıyım? Phoebe kaçmamızı sağlayabilir mi? Düşünmek zorundaydım ama aç karnına bunu yapmak imkânsızdı ve adrenalinimden geriye kalanlarla koşuyordum.

Ruh halim öfkelenmeye başlamıştı. Kendi kendime aldığım en yeni ilacı bırakıyordum, ki bu pek de akıllıca bir seçim olmayabilirdi, içinde bulunduğum durumu öngörebildiğimden değil. Büyük resmi bilseydim yapmayacağım bir başka şey daha.

CHAPTER FORTY - EIGHT

ZEHİRLEYİCİ

T duvarlar her geçen gün daha da kapanıyordu.

Geldiğimde odanın daha büyük olduğuna yemin edebilirim. O zamandan bu yana yedi gün geçmişti. Sanki gözlerimi her kapattığımda biri duvarları bir santim oynatıyor gibiydi. Ayrıca tanıdık birini görmeyeli de yedi gün olmuştu. Bana arkadaşlık eden tek kişi hizmetçilerdi ve onların da benimle konuşacak kadar bana güvenmeleri birkaç günlerini almıştı.

Gün boyunca üç oda arasında gidip geldim; yatak odası, yemek masası olan küçük bir oda ve banyo. Bu sabah bana nar, çilek, eski peynir, bisküvi ve biraz yumurta ikram ettiler.

Bana hala kıyafet vermemişlerdi.

"Yani, ev sahipliğinin gönüllü olduğunu mu söylüyorsunuz?" Tabagımdaki narı elime aldım ve boynumdaki yakadan dolayı tahriş olmuş deriyi ovuşturdum.

"Evet! Ev sahiplerine bir Yuva ya da kişiye hizmet etmeleri için başvurulur. Çok iyi maaş alırlar ve hayatlarını rahatça sürdürebilirler," diye cevap verdi hizmetçi.

"O zaman neden buradayım?" Karşımda özenle oturan sarı saçlı hizmetçiyi izledim.

"Ne yazık ki buna cevap veremem. Herhangi bir isteksizlikten değil, sadece bilmediğim için. Bu alışılmadık bir durum."

Kendisinden rica ettiğimde yemekte bana katılacak kadar nazikti. Hepsi olayların çoğuna karşı biraz cahil görünüyordu. Sanki benim özel sorularıma nasıl cevap vereceğini bir rehber kitaptan okuyor gibiydi.

"Neden kimseyi görmedim? Bir hafta oldu."

"İyileştiğin ve rutine alıştığın süre boyunca seni kimsenin görmesine izin vermememiz söylendi." Sesi prova edilmiş gibiydi.

Sanki ikna olmuş gibi cevabını onaylarcasına başımı salladım.

"İştahım artık burada değil. Geri dönmeye hazırım." Ona gülümsedim ve küçük peynir bıçağını avucumun içine alarak kucağıma koydum.

Odama geri götürüldüğümde ve kapı sıkıca kapatıldığında, bıçağı yastık kılıfının içine soktum. Tamamen çaresiz olmadığımı bilmek beni biraz rahatlattı, yine de beni kendi güvenliğim ve onların güvenliği için burada kilitli tuttuklarını biliyordum.

Hizmetçilerden öğrendiğime göre, Ev Sahipleri ve Engerekler sıkı bir programa bağlıydı. Ev Sahipleri ile ne zaman beslenebileceklerini belirtmek için bir yemek zili çalıyorlardı ve eğer bir tanesi bile zarar görürse, bu Yuva'dan sürülmek veya hasara bağlı olarak bir ya da iki parmağını kaybetmek anlamına gelebilirdi.

Hâlâ bir rehine olsam da, Ev Sahibi sıfatımın bazı korumalara sahip olduğum anlamına geldiğini bilmek beni daha iyi hissettirdi.

Kendi üzerimde kullandığım zehrin etkisi çoktan geçmişti, ama beni bir boşluğa batıyormuşum gibi hissettiriyordu. Maddelere olan bağımlılığım şimdiye kadar hesaba katmak zorunda kaldığım bir şey değildi. Darbeyi yumuşatmak için hiçbir şey kullanmadığınızda hayat son derece keskin oluyordu.

Kendimi yatağa attım ve yüzümü yumuşaklığa gömdüm. Boğazımdan bir çığlık koptu, gür yastık tarafından boğuldu. Tek yapabildiğim rutini takip etmektir, ne kadar basit olsa da. Bir dahaki sefere beni besleyene, yıkayana ve tekrarlayana kadar kaç saat boyunca dört duvar arasına hapsedilmişim.

Keskin bir ses havayı yararak beni uyandırdı. "Yaşayanlar diyarına tekrar hoş geldiniz!" Luka cıvıladı.

Bir çığlık atarak tahta bir sandalyeyi yerde sürükleyerek köşeye götürdü.

"Burada olmaman gerekiyordu." Çabucak doğruldum. "İzin verilmediğini biliyorum. Hizmetçiler söyledi."

"Bu doğru mu?" Sandalyenin yerleşimini incelerken bana hiç dikkat etmedi. Elinde ince örgülü bir kırbaç vardı. Onu yukarı doğru salladı, havayı keserken ıslık çalıyordu. Ucundaki düz deri çıkıntıyı inceledi.

"Benden beslenemezsin. İzin almadan bana dokunamazsın bile. Ben artık bir ev sahibiyim, değil mi? Bir parmağını kaybedeceksin."

"Peki parmakları almaktan sorumlu kişinin kim olduğunu düşünüyorsun, hmm?" Topuklarının üzerinde dönerek bana baktı. Kıyafetinin de biraz ata biner gibi olduğunu fark ettim. Uzun, parlak deri binici çizimleri, koyu renk pantolon ve bol bir gömlek.

"Bu bir oyun mu?"

"Bunun bir oyun olduğunu sana düşündüren nedir? Ders zamanı geldi." "Ders mi?"

"Ev sahibi olma konusunda yarı yarıya haklıydın. Sen aynı zamanda bir rehinesin. Biraz... kırılması gerekebilecek bir rehine." Sırıttı.

"Sen hastasın. Neden böyle söyleyince gülümsüyorsun?"

"Çünkü bu benim için senin için olduğundan daha eğlenceli olacak." Yatağın kenarına doğru ilerledi, yavaşça bana doğru sürünmeden önce dizini yatağın kenarına batırdı.

"Sen bir sadistsin."

"Bunu utanmam gereken bir şeymiş gibi söylüyorsun," dedi yavaşça. Saldırmadan önce hareketleri kısa süreliğine durdu.

Yastığının altından bıçağı çıkardım ve yatağın diğer tarafına doğru tökezlerken yanağını kestim.

Kıpırdamadan durdu ve parmağını taze kesiğin üzerinde gezdirdi. Kan düzgün bir çizgi halinde damlıyordu ve elindeki taze damlacıkları inceledi. Gözleri bana dikilmeden önce yüzünde yavaşça bir sırıtma belirdi ve avına doğru daraldı. "Bugün en korkunç, en *keyifli* kararları veriyorsun."

Tekrar saldırdı, yatağın üzerinden diğer tarafa geçti, beni yakamdan yakaladı ve tasarımın sivri uçlarının çene çizgimin altına girmesini sağladı.

"Luka, yapma-"

"Bunun için çok geç." Beni sandalyenin olduğu köşeye doğru çekerken gözleri parlıyordu.

Yumuşak bir klik sesi duyuldu ve ardından boynumdaki baskı azaldı, tasma yere düştü. Boynumu ovuştururken kirpiklerimin arasından ona baktım.

"O kadar umutlu bakma," dedi kesin bir ifadeyle. "Bu alıştırmaya odaklanmanı istiyorum. Elimizdeki görevden başka bir şeyle aşırı uyarılmana izin veremem."

"Ne demek istiyorsun?"

Yerden bir kavanoz aldı ve içindekileri sandalyenin önüne boşalttı. Yüzlerce pirinç tanesi yere saçıldı,

yumuşak yağmur sesini taklit ediyordu. Bu faaliyetle ilgili tek rahatlatıcı şeyin ses olacağından şüpheleniyordum.

"Diz çök."

"Diz çökmek mi?"

"Evet Alina, beni doğru duydun. Dizlerinin üzerine, pirincin üzerine çök," diye talimat verdi Luka.

Yere saçılmış pirinçlere baktım. Bu da neydi böyle?

Ben daha fazla düşünmeden Luka dizlerimin arkasını teker teker tekmeleyerek pürüzlü yüzeye düşmelerini sağladı.

Hareketin şokuyla titreyerek haykırdım. Üstündeki kendi ağırlığım yüzünden küçük pirinç parçaları derime battı.

Luka etrafımdan dolaştı ve sandalyeye oturdu. Bu pozisyonda ona dönük değildim. Oturduğu yerden yan profilimi çok iyi görebiliyordu. Uzun kırığını dizlerine dayamış, beni izliyordu.

"Dizlerinin üzerine çök, güzel ve dik dur," diye emretti ve kırbacın ucuyla arkama hafifçe vurdu.

Dizlerimin üzerine çıktığımda, pirincin dizlerimin kemikli kısımlarına süründüğünü hissedebiliyordum. Hafifçe öne doğru tökezledim ve ellerim yere indi.

Fwip!

Kırbacı elime çarptı ve irkilerek yerden uzaklaştım.

"Düz dedim, ileri ya da geri değil." Başını muzipçe bana doğru eğdi. Sanki bana kuralları söylemeden tüm yanlış hamleleri bekliyormuş gibiydi - onları ilerledikçe anlamam gerekiyordu.

"Benden ne yapmamı istediğini bilmiyorken beni cezalandıramazsın," diye dişlerimi sıktım, gözlerimi duvara diktim ve ona bakmayı reddettim.

"Sana oldukça açık talimatlar verdim."

Dizlerimin üzerinde mümkün olduğunca dik durmaya çalıştım ama pirinç yüzünden titrememek için kendimi zor tuttum. Kaba yüzeydeki pozisyonumu ayarlamak için hafifçe geriye yaslandım.

Fwip!

Kalçalarımın arkasını kırbaçladı ve benden bir çığlık kopardı. Kırbacın vurduğu yerde yanmanın düz bir çizgi halinde devam ettiğini hissedebiliyordum.

Çok fazla öne eğilirsem de aynı şey olur.

Fwip! Fwip!

Beni düz tutmak için ileri geri, kalçalarımın arkasına ve önüne vuruyordu. Kalçalarımın baktığımda, vurduğu yerlerde kırmızı çizgiler oluştuğunu görebiliyordum, derimi yakarak hatırlamasını sağlıyordu.

Bir süre sonra, *gerçekten* iyi oldum. Kendimi düz, hareketsiz ve sakin tuttum. Sadece önümdeki duvara odaklanıp kendimi bırakırsam, derime saplanan ve etimi yakan acıyı unutuyordum. Diğer her şeyi unutmaya çalışırken nefes kontrolü çok önemliydi. Bana kırbaçla vurmayı bıraktı. Kuralları tekrar değiştirmeye karar verene kadar eleştirecek bir şey yoktu.

Kırbaçla bana vurmayı bırakmasını sağlasam da, bu kafamın içindeki kırbaçlamayı durdurmadı. Acıdan uzaklaşmadığım sürece odaklanabileceğim tek şey acıydı ve bu da duruşumun bozulmasına neden oluyordu. Sersemlik yavaş yavaş üzerime çöktü. Çok geçmeden, artık acıyı görmezden gelemiyordum ama onunla birlikte başka bir his daha geldi. Sanki vücudum endorfin göndererek durumumu telafi ediyordu. Acı ve uyuşukluk küçük artışlarla ortaya çıkıyor ve bekledikçe daha da şiddetleniyordu. İlk yarı boyunca belki de adrenalinle koşuyordum ama şimdi hepsi birlikte eriyordu ve hissettiğim diğer hiçbir şeyden acıyı ayırt edemiyordum.

"Çok iyi gidiyorsun Alina," diye övdü Luka.

Ona doğru baktım. Gözlerim cam gibi olurken o da görüş alanıma girip çıkıyordu. Kendimi konuşmaya veremiyordum. Dikkatim dağılırdı.

"Pilavdan inmek ister misin?" diye sordu, neredeyse nazikçe. Yavaşça başımı salladım.

"Bir şeyleri nasıl isteriz?" diye mırıldandı, oturduğu yerden kalktı ve ön tarafa doğru dönerek yüzümün önünde diz çöktü. Kırbaacı kalçalarımın kırmızı izlerin üzerinde nazikçe geziniyor, dokunuşuyla tenimin bile seğirmesine neden oluyordu.

"Lütfen," diye zorlukla nefes nefese bir ses çıkardım.

"Lütfen ne?" diye sordu, kafası karışmış bir şey varmış gibi başını eğerek.

Umutsuzca yer değiştirdim. "*Lütfen* beni pirinçten kurtarın."

Sesim titriyordu. "Bunu hak ettiğini düşünüyor musun?"

"Evet." Başımı salladım. "Lütfen, istediğin her şeyi yaptım!"

"Her şey değil." Sırıttı. "Seni ödüllendireceğim ama pirincin üzerinde kalacaksın."

"Hayır!" Titredim. "Lütfen, her şeyi yaparım. Sadece kalkmama izin verin!"

"Tehlikeli kelimeler, Alina," diye uyardı, ayağa kalktı ve etrafında dolaşarak arkaya doğru yürüdü. "Bir şey daha soracağım, sonra kalkabilirsin."

"Herhangi bir şey." Titriyordum, ellerim kalçalarımın kenetlenmişti.

İki dizinin yere düştüğünü duydum ve sonra beni öne doğru itti.

Avuçlarım pirinç kaplı tahtaya çarptığında sesim titredi.

"Luka?" Sesim titredi. "Son şey ne?"

Sıcak, sert bir nesne bacaklarımın arasına bastırdı, uyluklarımın arasında sabit, alaycı vuruşlarla hareket etti.

"Hayır..." İnledim.

Öne doğru eğildi ve vücudu arkamdan üzerime sarkarken ellerini benimkilerin üzerine koydu.

Tüm bedenim kontrolünü kaybediyor, kapana kısılmış bir hayvan gibi titriyordu. "Bırak gireyim," diye kulağıma fısıldadı. "Ödülünü istemiyor musun?"

benim için çok mu iyi?"

Daha çok titredim, başım hafıfledi ve sadece ellerimizin altındaki, tahtaya dağılmış pirince odaklanabildim.

Dilini boynumda gezdirdi, vücudumda hızla dolaşan ter ve endorfinlerin tadından zevk alıyor gibiydi.

"Söz ver... artık yok," diye nefes aldım.

"Bundan sonra yok, söz veriyorum," dedi tenime karşı, sıcaklığı bacaklarımın arasından alıp vulvama doğru bastırarak. "Hazır olduğunda bana söyle."

Başımı salladım, etrafımdaki sürtünmenin farkına vardığımda zorlukla yutkundum. Ellerinin sıcaklığı, dizlerime sürtünen pirinç, tenimin üzerinde gezinen yumuşak dudakları, her şey çok fazlaydı.

"Hayır, senin söylemene ihtiyacım var," dedi, sesi alçaldı ve daha önce izini bıraktığı omzumu ısırdı.

"Ben hazırım."

"Ne için?"

"Sikin," diye boğuldum. "Lütfen sadece içine sok." "İşte iyi bir kız." Sözleri muhtaç ve aç bir şekilde çıkmıştı.

Öne doğru sarsıldı ve o da içeri itti. Vücudundan gelen sertlik ve tamamen hazırlıksız olmanın verdiği sürtünme *farklı* hissettirdi. Sanki bu tür bir acı, saatlerdir katlandığım kabalığa kıyasla daha tatlıydı.

Ellerimi yumruk yaptım ama o parmaklarını benimkilerin arasından geçirerek daha sıkı sıkı. Bu çok samimiydi. *Yanlıştı*. Yine de bunu durdurabilecek herhangi birinin kollarına atılıp ağlamak istiyordum.

Yumuşak öpücükler boynumun arkasına serpiştirildi. Bu şefkat tenimin ürpermesine ve kızarmasına neden oldu. Dirseklerim büküldü ve göğsümü yere indirdim, Luka'nın ellerini bıraktım, kendimi topraklamaya çalıştım.

Kıkırdadı ve öne doğru eğildi, ellerini omurgamda düzleştirdi, biri ensemdedir diğeri belimde dururken ileri doğru itti, içimde her derinleştiğinde vücudumu sarstı. Dizlerim ve göğsüm yere sürtünüyor, taneler tenime batıyordu.

"Nasıl hissediyorsun, Alina? Umduğun şey bu muydu yoksa bakirelik eylemini dört gözle bekliyor muydun?" diye alay etti.

Başımı salladım, cevap vermeyi reddettilim.

Boynumun dibindeki elini öne doğru uzattı, parmakları başımın arkasını taradıktan sonra bir avuç saçımı tuttu ve sırtım göğsüne değene kadar beni yukarı doğru çekti.

"Sana bir soru sordum," diye fısıldadı. "Ama madem yüksek sesle söylemiyorsun, izin ver."

Diğeri elini belimde gezdirerek öne doğru kaydırды ve karnımın alt kısmının üzerine koydu. "Şu anda kendinden nefret ediyorsun çünkü bunun iyi hissettirdiğini biliyorsun. Beni buranın derinliklerinde hissediyorsun." Karnıma bastırarak kendini daha da derine itti. "En kötüsü de beni burada, rahmine gömülü olarak istiyorsun ve seninle çiftleşmem için yalvaracaksın, içine ne yaparsam yapayım, ama bu düşüncenin o tatlı dudaklarında yalvarış olarak tezahür etmesine izin vermeyecek kadar inatçısın," diye soluk soluğa bana çarparken daha hızlı itti.

Beni bir hayvan gibi sikerken tırnaklarımla kalçalarını kazıyarak haykırdım.

Saçlarımı daha sıkı çekti, beni kendine doğru çekerken yanağını yanağıma bastırdı. "Oh, Alina... çok yumuşaksın. Tenin çok esnek ve tatlı, için ve dışın. Seni mahvetmekten büyük zevk alacağım," diye inledi, boynumu ısırırken karnımı sertçe aşağı itti, dizlerinin üzerine oturdu ve zonklayarak beni tohumuyla doldururken üzerine oturmamı sağladı.

Titriyordum, hayatımda hiç olmadığı kadar kötü titriyordum. Gözlerimden durmaksızın yaşlar dökülüyordu ama sesimi çıkarmaya cesaret edemiyordum. Aşağıya baktığımda, dikenlerinin kalçalarıma doğru büküldüğünü görebiliyordum, içeride olmak için kaşınıyordu, sadece dışarıda

bedenimden uzak tuttu. Beni acıdan ve utançtan kurtardığını bilmek beni biraz rahatlattı ama bana yaşattıklarından sonra onu en azından övdüğüm için kendimi suçlu hissettim.

Beni bıraktı ve bitirdiğinde kucağından kaydım.

Yere kıvrıldım. Az önce olanlardan zerre kadar zevk almanın utancı, bedenimin dışında bir deneyim yaşıyormuşum gibi hissettirdi. Vücudumun her parçası aynı anda hem iğrenç hissediyor hem de heyecanla titreşiyordu. Issac'ı tekrar yaşıyordum. Buna dayanamıyordum. Bu benim hatamdı.

"Ne hoş bir manzara." Kollarını bacaklarımın ve belimin altından geçirerek gevşek bedenimi göğsünde topladı. Bizi yatağa götürdü ve başlığa yaslandı. Şimdi nazikti, eskiden Viktor'un yanındayken hissettiğim o tanıdık duyguyu geri getiriyordu. Sanki ölmüştü, hiçbir zaman gerçek olmayan bir arkadaş, hafızamda geride kalmıştı. Kafamda, Luka'nın Viktor'u öldürdüğü ve onu daha çok özlememe neden olduğu kaydı vardı. Ama bedenim bunu bilmiyordu, bu da durumu daha da kafa karıştırıcı hale getiriyordu.

Luka beni yalarken battaniyenin üzerindeki yıpranmış bir iplik parçasına baktım... beni yaladı mı?

Bacağımı yukarı doğru eğdi, dizlerimdeki kırmızı kesikleri ve sıyrıkları yaladı, vücudum boyunca çalışırken yaralara o uyuşukluğu verdi. Avuç içlerimi usulca öptü, sonra çapraz kesikleri yalayarak cildimi tahriş etti. Beni sımsıkı kucaklarken bu hareketten huzur bulmak garipti.

Başımı göğsüne yasladım. Sanki koşuyordum, zihinsel ve fiziksel olarak tamamen tükenmişim. Bedenimde titremek, sarsılmak ya da dokunuşundan uzaklaşmak için gerekli enerji bile yoktu.

Kapının gıcirtısı bile dikkatimi tam olarak geri getirmedi. Tek yapmak istediğim gözlerimi kapatmaktı ve öyle de yaptım.

"Ah, katılmak için biraz geç kaldınız, ama belki bir dahaki sefere?"

Uzun bir duraklama oldu ama içeri kimin girdiğini anlamam için konuşmasına gerek kalmadı. Bu, aşağılanmışlığımın ağırlığıyla bataklık gibi yatağa gömülmek istememe neden oldu.

"Açıklamak için... tam otuz saniyen var." Sözcükler Silas'ın boğazında acı verici bir şekilde yankılanıyordu, sanki İncil boyutlarında olabilecek kadar korkunç bir şeyin öfkesini zapt ediyordu.

"Yeni evcil hayvanı eğitmek tabii ki. Harika vakit geçirdik, değil mi Alina?" Başımı salladım ve boynumla kulaklarımdaki ısı yükseldi.

"Yirmi saniye..."

"Aptal olma, Silas. İkimiz de biliyoruz ki ben senin en değerli varlığını tutarken sen bana elini bile süremezsın. Bileğimi boynuna bir kez vururum ve gider," dedi Luka neşeli bir ses tonuyla, sanki neşeli bir şaka yapıyormuş gibi. Sonra beni kucağında kaydırdı, böylece sırtım göğsüne yaslandı.

Silas'a ne yaptığını göstermek için bacaklarımı ayırıp kartal gibi açarken gözlerimi sıkıca kapattım. Sıcak meni bacaklarımın arasından sızarken titredim. Tek yapabildiğim bir inilti oldu ve sonra hıçkırığımı bastırmak için ellerimi ağzıma kapattım.

"Bahçe, on dakika."

"Kulağa randevu gibi geliyor," diye mırıldandı Luka, bacaklarımı benim için kapatırken.

Kelimeler tükenirken havada yoğun bir gerilim vardı. Ya söyleyecek başka bir şeyleri yoktu ya da benim önümde söylemek istemiyorlardı. Sonsuzluk gibi geldi. Yalnız kalmak istiyordum. İkisinin de beni kendi aptalca oyunları için kullanmak yerine beni terk etmelerini.

Zihnim karanlığa gömülürken dileğim gerçekleşti, tekrar zihnimin gerisine çekilmeden önce kapının çarpışını bile hatırlamıyordum.

CHAPTER FORT Y - N I N E

YARATIK

E uzun zamandır kayıp olan tek bir işkence yöntemi gözlerimin önünden geçti. Parmaklarını kesmek ya da aletini vücudundan ayırmak Ona ne yaptığını gördüğümde hissettiğim öfkeyi bastırmak için.

Zavallı Alina'm o *canavara* katlanmak zorunda kalmıştı. Kokularının birbirine karıştığı, o odayı doldurduğu ve burnumu ve boğazımı klor gibi yaktığı anıdan fiziksel olarak geri çekildim.

Prometheus'un hayat dediği sefil, sonsuz acısının her gününde yırtıcı bir kuşun bağırsaklarını yemesi gibi, ona rahatlamadan defalarca öldüğünü hissettirmenin bir yolunu bulmak istedim.

Luka'nın ölümünü ne kadar şiddetli bir şekilde hayal edersem edeyim, bu beni tatmin etmiyordu. Hiçbir şey beni sakinleştirmiyordu. Kırmızı görüyordum ve gerçeklik benim öfke renkli lenslerimle eşleşene kadar da bitmeyecekti.

"Bunların hepsi oldukça romantik. Benimle flört etmediğine emin misin?" Luke özenle budanmış çitlerin arkasından bahçeye çıkarken alay etti.

Yumruğum çoktan yüzünün yan tarafıyla buluşmuştu ve ya onun çenesi ya da benim eklemim olabilecek bir çatırtı duydum. Ayırt edemeyecek kadar uyuşmuşum. Uzuvarım artık sadece içgüdülerimle hareket ediyordu.

Tekrar salladım ama yumruğumun ön kollarına çarpması için kollarını kaldırdı.

"Zaten sıcak ve rahatsız." Luka güldü.

"Uzuvarını vücudundan ayıracağım ve seni onlarla döveceğim," diye hırladım. "Beni duyuyor musun? Seni sadece bir gün daha yaşayabilecek kadar

Sana yaptığım her şeyi hisset."

"Şimdi beni gerçekten heyecanlandırıyorsun. Bu daha çok benim hızım." Sırıttı. "Seni bu kadar rahatsız eden ne olabilir? Yeni evcil hayvanımız olamaz, değil mi?"

"O evcil hayvan değil," diye tısladım, onu boğazından yakalayıp çitlere yasladım. Kafasını çekip tam burada koparabilir, bahçeyi onun kanıyla bol bol sulayabilirdim.

"Uh-uh." Onaylamaz bir tavırla dilini şaklattı. Bileklerimi kavradı ve sıktı. "Kendini unutuyorsun, Silas." Ellerimi boynundan çekti ve beni kabaca geriye doğru itti. "Bir yemek için neden bu kadar sinirleniyorsun?"

"Eğer onu gerçekten basit bir yemek olarak düşünseydin onu becermezdin," diye tükürdüm ona.

"Haklısın. O tuhaf kuzgunumuza bağlandığımı kabul ediyorum ama onunla çiftleşecek kadar aptal olan ben değildim," diye alay etti. "Ne düşünüyordun? Mutlu yaşayacağınızı mı? Sabahları sana kahvaltı hazırlayacağını ve eve geldiğinde akşam yemeği yiyeceğini mi?"

"Tabii ki hayır, ama ikimizin toplamından daha büyük olma potansiyeline sahip. Bunu gördüğünü biliyorum." O benim hareketlerimi yansıtırken ben de onun etrafında döndüm. "Onun kanı, babamın burada sakladığı her şeyden bile daha güçlü. Dönüşürse ne olacağını hayal edebiliyor musun?"

"Muhtemelen, ama ne amaçla? Babanızın Yuvası'nı almayı planladığınız uzun zamandır fısıldanıyordu. İşe onunla mı başlamayı planlıyordun?" diye sordu eğlenceli bir şekilde. "Sıfırdan bir ordu mu kuracaksın?"

"Babama sadakatin varmış gibi davranma. Para geldiği sürece peşinden geleceksin," diye alay ettim, tekrar hamle yaptım ve mafsalım karnına gömüldü.

Beni omuzlarımdan yakaladı ve geriye doğru düştü. Düzgünce kesilmiş çimlerin üzerinde güreştik, kavga ederken çimleri ve toprağı tekmeledik.

"Bu doğru olsa da, benim de sana sadakat duymam için bir neden yok." Saçımı tuttu ve boynumu ısırdı.

Tısladım ve dişlerimi ona geçirdim, ısırmaaya çalıştım ama dişleri beni bıraktığında beni bir kol boyu uzakta tuttu.

Onu tırmaladım ama elimi ısırdı ve beni tekrar tekmeledi.

Isırıyor, tırmalıyor, tekmeliyor, pençeliyorduk; birbirimizi lime lime edecektik. Eşit olduğumuz için hiçbir bir sonuca varamadık.

güç ve canlılık maçı. Sonunda, orada durduk, hırpalanmış ve kanlar içindeydik. O sırada güneş kaybolmuştu. Yapabildiğimiz tek şey birbirimize bakmak ve takas ettiğimiz yaraları gözlemlemektir. Serin esintide titreyen yapraklarla çevrili bahçenin iki yanında sessizce oturduk, ikimizin de bu faydasız mücadeleyi sürdürecektir enerjisi yoktu.

"Huzuru asla tatmadığından emin olacağım," diye söz verdim. Luka, "Ben hiç böyle bir şey bilmedim," diye cevap verdi.

O sabah onu görmeye gittim, bilecek kadar bilinci yerinde değildi. Onu hiç bu kadar kederli, bu kadar kopuk görmemiştim. Dinlenirken bile bir şeyini kaybetmiş gibi görünüyordu. İçinde bir şeyler kırılıyordu. Hizmetçiler yemek yemediğini söylediler, ki solgunluğuna bakılırsa bu doğru görünüyordu. Dudaklarının ve yanaklarının yumuşak pembe rengi soluk ve donuktu. Bu yer onu zehirliyordu. Onu dışarı çıkarmanın bir yolunu bulmalıydım ama Luka beni izliyordu; benim ona yapmayı çok istediğim gibi beni parçalamak için bir neden bekliyordu.

Sabah ışığı pencereden içeri süzülürken yatağının kenarına oturdum, saatler geçtikçe yavaşça zeminde ilerliyordu. Sadece onu görmek, hayatta olduğuna tanıklık etmek ve kesinlikle soluyor olsa da yok olup gitmeyeceğini görmek istiyordum. Böyle bir yerde daha fazla kalmaya dayanamazdı. Bu doğal değildi.

Parmaklarımı saçlarında gezdirdim, onunla yüz yüze uzandım. Uyanmıyordu ama nefes alıyordu. Luka ona her ne yaptıysa, onu derin bir uykuya gönderecek kadar tüketmişti.

Onunla geçirdiğim anların değerini biliyordum, bu anın bile. Belki bir gün bu zamana dönüp bakabilir ve bunu başardığımız için gurur duyabilirdik. Kimsenin bizi bulamayacağı uzak bir yere gidebilir ve onunla kalan zamanımı huzur içinde geçirebilirdik. O yıllar benim en sevdiğim yıllar olurdu.

Luka'nın şirketimin ana katlarda olmadığını fark etmesi uzun sürmeyecekti. Er ya da geç dönmek zorundaydım.

"Her şey yakında bitecek, söz veriyorum," diye fısıldadım, alnından öpmeden önce yüzünü avuçladım. "Sadece biraz daha... Hepsi acı çekecek."

Yuva'nın alt katları çok havasızdı. Sanki her gün bir Paskalya toplantısı yapılıyor gibiydi. Herkes hafif ve pahalı kıyafetler giyiyor, bu cemaatin hastalıklı gerçekliğine rağmen saflık ve temizlik izlenimi veriyordu. En güzel Pazar kıyafetlerinizi giyerken dişlerinizin arasına insan eti sıkıştırmak ne kadar anlamsız olmalı?

Her köşede çiçekler, masalarda özenle hazırlanmış sergiler, koridorlarda ve kapının yanında vazolar vardı; hepsi de metalik kan kokusunu maskeleyerek içindi.

Sadece vücut sıvılarının kokusunu muhafaza etmelerinden daha iğrenç kokuyordu. Ayrıca, dışarıdaki hiç kimse için görünüşü korumaya gerek yoktu. Medeni yaratıklarımız gibi davranmak işe yaramazdı.

Hizmetkârlar yemek hazırlama telaşındaydı, ancak bunların çoğu Vipera için değildi. Konukçuların yanı sıra başka ithal ürünler de hazırlanıyordu. İnsan eti, daha az gelişmiş damak tatları için gelişen bir ticaretti ama Ev Sahipleri temel gıda maddesiydi. Malikânenin her tarafına dağılmış yirmi kadar kız olduğundan şüpheleniyordum.

Ev aydınlıktı, çok sayıda krem rengi ve açık renk vardı. Neredeyse steril bir his veriyordu.

Bu Yuva, benim ailem de dahil olmak üzere yirmi aileyi barındırıyordu; ancak duvarların içinde sadece babam kalmıştı. Her ne kadar Yuvalar modernmiş gibi davranmayı sevse de, romantik dönemin mahkemeleri gibi işliyorlardı. Belki de bu kadar duygusuz olmasaydı Yuva fikrini daha çok severdim. Ev Sahiplerine yaptıkları muamelenin adil ve ilerici olduğunu iddia ediyorlardı ama babamı ve onun her zamanki zalimliklerini görmezden geliyorlardı. *Korkaklar*. Sözde herkes aynı taraftaydı - tuttukları tek tarafın kendi tarafları olması dışında.

Bir fincan kahve yapmak niyetiyle mutfığa girdim, ama özellikle siyah saçlı bir vahşi odayı kaplıyordu.

"Silas! Dün geceki tüm o kavgalar iştahını mı açtı?" Luka sırtıttı, morarmış yüzü acı ana kısa bir neşe kattı.

"Evet, şimdi kımılta," diye mırıldandım, tezgahın üzerindeki sifonlu demlikten biraz kahve doldurmak için yanına gittim. Kolumu hareket ettirdiğimde omzumda bıraktığı çizik ve ısırtıkları hâlâ hissedebiliyordum.

"Bu sabah nasıl görünüyordun?" Sırıttı. "Üzerinde bıraktığım tüm o güzel izleri gördün mü? Onu görmeliydin. Muhteşemdi."

"Onun hakkında tek kelime daha edersen dilini koparırım."

"Ağzıma *ne* koymak istiyorsun?" Sesini yükseltti ve birkaç gözün bize doğru bakmasına neden oldu.

"Sessiz ol," diye tısladım ve onu göğsünden ittim.

Diğer Vipera'lardan bazıları bize doğru baktı, bizden çekiniyorlardı.

"Dikkatli olun, burada size sadık kimse yok. Etrafınız şimdiye kadar tanıdığınız en yaşlı Vipera'larla çevrili. Onlara senden kurtulmaları için bir sebep verme." Teslim olmak için ellerini kaldırdı.

Geri çekildim ve kahve fincanıma döndüm, yudumlarken tezgâha yaslandım. Acı tada odaklanmak, üzerimizde bu kadar çok göz varken Luka'yı sorgulamaya çalışmaktan daha kolaydı. Yuva odaklanmış ve sağlam olduğu sürece güvendeydi.

"Babam ne zaman dönüyor?"

"İki hafta, muhtemelen." Luka omuz silkti ve yanımdaki tezgâha yaslandı. "Neden? Babamı göreceğin için gergin misin?"

"Hayır," dedim basitçe, düşüncelere dalmıştım.

"Eminim oğlunun Ev Sahibi ve Zehirci ile yattığını duyunca çok sevinecektir. Bu sana onun gözünde gerçekten puan kazandıracaktır," diye alaycı bir şekilde konuştu.

"Kendisine ait olduğunu düşündüğü şeylerin kaydını tutmamı beklemesi mümkün değil."

"Hayır, ama onu daha önce nasıl bulamadığınızı anlıyorum." Luka güldü. "Belki de onu *senden* korumak için saklamıştır."

"Saçmalık."

"Onu göz önünde, güzel kız kardeşinin hemen yanına sakladı."

"İkisinden biri hakkında daha fazla konuşursanız, olay çıkarmaktan çekinmem." Gözlerim ona kaydı. "Phoebe yasak bölge. En sevdiğine karışırsan babam kelleni alır."

"Eminim Efendimiz anlayışla karşılayacaktır. Seni şimdi öldürürsem belki onu bana ödül olarak verir."

"Erkeklerle birlikte olmaktan hoşlanmıyor," dedim açıkça. "Biraz ters biridir, tam bir Bostonlu. Bu fetihten sandığınız kadar keyif almayacaksınız."

"Ah, ben de en küçük kardeşinizi ziyaret etmediğinizi sanıyordum, çünkü bunca zamandır onun yanındaki mücevheri göremediniz."

"Bu doğru değil. Kız kardeşimi iyi tanırım ve onu sık sık yalnız ziyaret ederim. Beni partilerinden men etti çünkü kendi deyimiyle 'misafirlerini kadınlaştırmamdan' hoşlanmıyordu. Ayrıca, Alina gibi bir gölgeyi kaçırmak kolaydır, zaten kendisi de nadiren katılmaya karar verir."

"Kız kardeşinin arkadaşı olmadığını mı sanıyordun?"

"Bir arkadaşı olduğunu biliyordum." İçimi çektim. "Onu benden sakladığını bana açıkça söyledi. Phoebe kaç erkeği sırf arkadaşını üzdükleri için yedi? Kız kardeşimin arkadaşının aşk hayatına karışma alışkanlığını bırakması yıllar aldı. Birbirlerine itiraf etmek istediklerinden daha çok benziyorlar. Alina'nın o arkadaş olduğunu sonradan öğrendim."

"Tek duyduğum, kız kardeşinle aynı kadın zevkine sahip olduğunuz."

Ona gözlerimi devirdim ve uzaklaştım. Benimle alay etmesine izin vermenin bir anlamı yoktu. O sadece kışkırtmak için oradaydı, bir tür çatışmaya bel bağlıyordu, böylece beni deşmek için bir bahanesi olacaktı. Bu karmaşadan kurtulmak için yeni bir planım vardı, Luka'yı kullanabileceğim bir plan.

CHAPTER FIFTY

ZEHİRLEYİCİ

TRutini o kadar katıydı ki günleri birbirinden ayırmak zorlaşıyordu.

Bir hafta sonra mıydı yoksa birkaç gün sonra mı? Tek ayırt edici kısım menüydü. Geri kalan her şey yıka, durula, tekrarla.

Beni hala ikinci katla sınırlandırıyorlardı. Bazen alt kattaki insanları duyuyordum. Kutlama sesleri, hikaye anlatımı, içki, yemek, dans, müzik, her şey.

Ayılar kış uykusunda böyle hissediyor olmalı. Her gün yavandı ve beyaza bürünmüştü, günleri birbirinden ayıracak hiçbir şey yoktu. Yapılacak tek şey uyumaktı.

Bana hiçbir eşya vermediler. Beni rahatlatacak hiçbir şey. Nadiren ziyaretçim olsa da bir sonraki misafirimi bekliyordum. Ölümcül bir şans oyunu gibiydi. Phoebe'yi mi, hizmetçileri mi yoksa bana işkence eden iki yaratıktan birini mi alacaktım?

Yatağın ortasında kıvrılmış yatarken, gece diğer geceler gibiydi. Sessiz, düşüncelerim ve rüyalarım arasında birbirlerine karışana kadar sürükleniyordum. Arada bir rüyamda kaçtığımı, o uzun tarlada koştuğumu, rüzgârın saçlarımı yüzüme savurduğunu ve özgürlüğe kaçarken bacaklarımın benim yerime geçtiğini görüyordum.

Sonra uyandım, ağladım ve tekrar uyudum. Bu birçok gece oldu.

Uykumun ortasında yatak önce bir tarafa, sonra diğer tarafa doğru eğildi.

Eller, bir set, hayır, iki.

Yan yattığımda iki beden beni aralarına sıkıştırdı.

Dudaklarımın yumuşak ve tanıdık olduğunu hissedebiliyordum. Silas olduğunu bilerek onu hafifçe öptüm. O kadar gerçekti ki, bana karşı o kadar sıcaktı ki. Parmak uçları tenimde beni ürperten sıcak izler bıraktı.

Arkamdaki beden Luka'dan başkası olamazdı. Tenime öpücükler bırakırken saçlarının yumuşak bukleleri boynumu gıdıklıyor, omzuma doğru ilerlerken alt dudağının sürünmesine izin veriyordu. Bu bir rüya olabilir miydi? Yoksa sadece öyle olmasını mı umuyordum?

Silas dudaklarımdan göğüslerime doğru ilerledi, dudaklarını etrafına sarmadan önce meme ucumu nazıkçe dişlerinin arasına aldı. Beni ısırduğunda elektrik çarptı içime.

Luka'nın elleri belime dolandı, boynumu emerken kalçalarımı daha yakın tuttu. Eli aşağı uzandı ve bacaklarımın arasına dokundu. O anda Silas Luka'ya tısladı.

Gözlerimi açtım. Bu bir rüya değildi.

Dakikalar geçtikçe dokunuşları daha sert ve daha sahiplenici hale geliyordu. Sanki ikisi de bir bölge oyunu oynuyorlardı ve ben ortada kalmıştım, elleri kendilerine ait olanı işaretliyordu.

"Dur-" Luka dişlerini omzuma geçirmeden önce kelimeyi ancak fısıltıyla söyleyebildim.

Acı başka hiçbir şeye benzemiyordu. Sanki uyuşturmak için gerekli zehre sahip değildi ya da kullanmayı umursamıyordu. Nasıl bir sadist olduğunu bildiğimden, büyük ihtimalle ikincisiydi.

Gözlerimi kırıştıtarak görüşümdeki bulanıklığı giderdim ve Silas'a baktım.

Bunun olmasına nasıl izin verirsin?

"Özür dilerim." Silas yüzümü kavradı, yüz hatlarını acınası bir ifade kapladı. Sonra iğne gibi dişlerini diğer omzuma geçirerek Luka'nın ısırtığından biraz olsun kurtulmamı sağladı.

Benden gelen ses acınasıydı, kuzgunlar yaralarını deşerken yaralı bir kedi yavrusu gibi sızlanıyordum. Kendimi tamamen çaresiz ve bir değil iki hayvanın merhametine kalmış hissetmek gözlerimi yaşartmaya yetti. Günler geçtikçe durumum daha da kötüye gidiyordu.

"Bırakın beni," diye bağırdım, ama artık gözyaşım kalmamıştı. Hapishane odamda tek başıma günlerce ağlamıştım. Doğrulamaya çalıştım.

Kolları beni sararken Luka'nın çenesi daha da kenetlendi.

Biri önümde, diğeri arkamda olmak üzere oturmama izin verdiler ama beni ölümcül pençelerinden kurtarmadılar. Yutkundum ve tavana baktım.

Çatlaklar ve girintiler, onları örtmeye çalışan boyanın yumurta kabuğu renginde belli belirsizdi.

Kollarım çıplak göğsümü ve yapabildiğim her şeyi örttü.

Artık hiçbir şey benim değildi. Ne bedenim, ne de kelimelerim. Kıvrılmaya çalıştım ama olduğumdan daha küçük olmama izin vermediler.

Luka'nın eli Silas'a çok yaklaştı. Tıslarken kanlı, seğiren dişlerini Luka'ya doğru uzatmak için geri çekildi. Luka da tıslayarak karşılık vermek için boynumu bırakınca ikisinin arasında irkildim.

Açgözlü elleri beni kavradı ve içimi boşaltırken beni aralarında tuttular. Tavanda yıldızlar görmeye başladım, tek görebildiğim karanlık olana kadar görüşüm daraldı, ama hala beni tüketme seslerini duyabiliyordum, dişleri içimde, elleri üzerimde.

Hizmetçiler o sabah beni temizlemek ve tekrar bir araya getirmek için vızıldarken o küçük odada uyandım. Hasta ya da yaralı hayvanların tüketicinin sağlığına nasıl zarar verebileceğini düşündükçe Ev Sahibi'nin cesetleri üzerindeki bu telaş bana daha anlamlı geliyordu. Artık onların vazgeçilmez olduğunu fark etmiştim, bu da o iki hayvan üzerinde kozum olabileceği anlamına geliyordu. Dinamikler hakkında söyleyebileceğim kadarıyla, bu Yuva'da beslenmek bir hak değil, bir ayrıcalıktı. Bu yüzden beni diğerlerinden uzak tutmakta bir sakınca görmüyorlardı. Beni kimin için saklıyorlardı?

Neden herkes bu kadar paniklemiş görünüyordu? Uyandığım için şok olmuşlardı. Oturmaya çalıştığımda, hizmetçilerin hepsi harekete geçti ve hareketsiz kalmam için ısrar ettiler.

Elimi omzuma götürdüm ve irkildim. İkisi de çok hassaslardı.

Bir gece önce olanlar bir anda aklıma geldi. Yüzümün öfke ve utançtan kızardığını hissedebiliyordum. Şu *bencil* hayvanlar.

Kapının gıcirtısı dikkatimi tekrar yeryüzüne çekti.

"Bölmüyorum, değil mi?" Odaya yaşlı bir adam girdi, korkuluk gibi uzun ve sırkılıydı.

Ağlamak istedim.

"Dr. Hayes?" Fısıldadım.

"Ah, Alina, keşke seni tekrar gördüğüme sevindiğimi söyleyebilseydim." Yüzünde garip bir gülümseme belirdi. "Bizi yalnız bırakın," diye hizmetçilere talimat verdi ve onlar da teker teker dışarı çıktılar.

"Biliyordun," diye tersledim. "Bunca zamandır biliyordun ve bana söylemedin."

"Lütfen duygularınıza hakim olun. Bunun senin için bir alışma süreci olduğunu biliyorum." Bir tabure çekti ve başucuma oturdu. "Zor bir gece geçirdiğini duydum."

Onu görmezden geldim. "Neden beni uyarmadın? Neden bana söylemedin?" "Seni düşüncelerinden uzaklaştırmaya çalıştım ama sen çok inatçıydın."

kesin bir dille ifade etti. "Küçük deneyinizi kirletmeyi bile denedim. Burada olmanızın sebebi sizsiniz. Etrafı kurcalamayı sen seçtin." Boynumu kontrol etmek için saçımı oynatmadan önce ters ters baktı. "Görüyorum ki oldukça iyi karşılanmışsın."

"Sen de en az onlar kadar kötüsün." Elini ittim. "Onlar için isteyerek çalışıyorsun."

"Besin kaynaklarının acı çekmediğinden, yaralanmadığından ve mümkün olan en iyi sağlık durumunda olduğundan emin olmam için bana para ödüyorlar" diye açıkladı, itirazlarımı görmezden gelerek boynumun diğer tarafını kontrol etti. "Neyi zalimlik olarak tanımladığınızı merak ediyorum."

"Beni kaçırdılar."

"Bir tek sen varsın, Alina." İçini çekti, öne doğru oturdu ve stetoskopunun tomurcuklarını kulaklarına yerleştirdi. "Bu Ev Sahipleri burada olmayı seçtikleri için buradalar," diye açıkladı aletinin soğuk parçasını göğsüme yerleştirerek. "Luka madamı kapınıza çivilediğinde insanları zehirlemeyi bırakmalıydınız," diye devam etti. "Şimdi nefes al ve ver," diye devam etti.

İsteğini yerine getirdim.

"Alina?" diye küçük bir ses duyuldu kapı aralığından. "Ah, özür dilerim. Sınavın hâlâ devam ettiğini fark etmemiştim," diye geveledi kızıl saçlı su perisi.

"Özür dilemeye gerek yok. İşimiz bitti." Dr. Hayes stetoskobu kulağından çıkarıp sardı ve siyah tıbbi çantasına yerleştirdi. "Onu göz hizasında tutun. Başka ziyaretçiler gelmesi ihtimaline karşı yalnız kalması akıllıca olmaz. En iyisi yanında bir hizmetçi otursun." Oturduğu yerden kalktı.

"Gerek yok. Ben yaparım." Adam giderken Phoebe ona garip bir şekilde

gölümsedi ve kapıyı arkasından kapattı.

"Buldun mu?" Ağrıyan boğazımı temizledim ve hayal kırıklığı içinde yüzümü ovaladım.

"Evet," diye fısıldadı, yanıma geldi ve elime küçük bir şişe tutuşturdu.

"Diğerleri nerede?"

"Onları sakladım. Her ihtimale karşı bir tanesini burada tutman gerektiğini düşündüm." Elimi tuttu. "Şimdi ne yapacağız?"

"Bilmiyorum."

"Bilmiyor musun? Ne demek 'bilmiyorum'? Bir planın olduğunu sanıyordum?" diye bastırdı, elimi endişeyle sıkarak.

"O kadarını düşünmemiştim. Tek bildiğim onu kullanmak zorunda kalacağım. Kullanacağım zaman anlarsın." Tentürden sıktığı eline baktım. "Bu ikimiz için de güvenli olmayacak. Kaçmak için sadece küçük bir fırsat penceremiz olacak. Ben rotayı çiz derim. Planlama konusunda iyi olan sensin."

"Nereden başlayacağımı bilmiyorum."

"Bir yolunu bulun. Eğer ayrıntılı balolar ve galalar planlayabiliyorsan, bizim için de bir kaçış rotası planlayabilirsin. Buradan uzakta bir yer seç."

"Pekâlâ," dedi usulca. Yüzündeki endişeli ifade midemi bulandırdı. Bunu başarabilir miydim? Sadece zamanı geldiğinde iyi bir plan yapabileceğini umuyordum.

CHAPTER FIFTY - ONE

ZEHİRLEYİCİ

B Bir evcil hayvan gibi izlenmek yalnızlıktan daha kötüydü.

Merdivenlerden aşağı indik, en güzel çay elbiselerini ve resmi olmayan kıyafetlerini giymiş birkaç erkek ve kadın masalarda oturuyor ve genel alanların etrafında uzanıyordu. Beni gördüklerinde sesleri kesildi. Onlara baktığımda, gözleri doyumsuz görünüyordu. Erkekler ve kadınlar bana, görmek için cömertçe para ödedikleri bir sirk hayvanıymışım gibi bakıyorlardı. Zaten sinirli olan halimle onlara bağırmamak için kendimi zor tuttum.

Bu durumun tek iyi tarafı, lütfedilip bana kıyafet verilmesi gibi görünüyordu. Sade beyaz bir çay elbisesi giymeme izin verdiler ama yıpratıcı altın yakayı sakladılar.

Onlar beni köşedeki sandalyeye oturtmadan önce, dinlenme odasının etrafına dağılmış kaç tane şarap şişesi olduğuna dair zihinsel bir envanter çıkarıyordum bile. Ayrıca aramızdaki bir değil iki yaratığı da fark ettim. İkisi de aşağıda olmama şaşırılmış görünüyordu, muhtemelen beni küçük kutumdan çıkarmaları için onları ikna edecek ne yaptığımı merak ediyorlardı.

Derimi kaşındırdılar. Bir şeylere ihtiyacım vardı. Bu sıradan toplantıda birbirleriyle içip gülen diğer figürlere özlemle baktım. Tereddütle, ev sahipleri için hazırlanmış meyve ve peynirlerin bulunduğu küçük süslü bir masaya doğru süzüldüm.

Diğer Ev Sahipleri de aynı beyaz elbiseyi giymişlerdi ama ayrıntılı kısıtlamalar yoktu.

Meyvelere baktım, bir elma dilimi kopardım ve inceledim.

"Daha sert bir şey ister misin?" Elinde bardak olan bir el önümde belirdi.

Bardağı yavaşça aldım ve Silas'tan başkası olamayacak yanımdaki adama baktım.

"Affımın içkiyle satın alınabileceğini mi sanıyorsun?" Alay ettim. İçimde barındırdığım öfkeyle kaşlarımın seğirdiğini hissedebiliyordum. Ondan nefret etmeye başlamıştım. Her şeyden önce bencil ve aç biriydi.

"Muhtemelen." Gözleri üzerimde geziniyor, geçen geceki hasarı değerlendiriyordu.

"Sorduğunuz için çok sevindim! O iki hayvanın kendi yatağında bana saldırmasının ardından doktorun diktiği dikişlerden sonra çok daha iyiyim! Sormanız çok nazik ve centilmence," dedim alaycı bir tavırla ve salonda olup bitenlere bakmak için ondan uzaklaştım.

"Alina," diye başladı.

"Senden nefret ediyorum, Silas. Bundan sonra ne olursa olsun bunu bilmeni istiyorum." Tekrar nefes alma zamanının geldiğine karar vermeden önce meyveli şarabın boğazımda kaybolmasına izin verdim.

"İsteddiğini biliyorum." Eğildi. "Luka o da gelmeden odaya girmeme izin vermezdi."

"Belki de gelmemeliydin diye düşündün mü?" Başımı ona doğru çevirdim. "Bu kadar bencil olmasaydın, burada olmayacağımı hiç düşündün mü?" Sesimi yükselttim.

"Alina, lütfen alçal-"

"Neyim? Benim sesim mi? Şimdi de kamuoyu algısından mı korkuyoruz? *Seninle* görünmekten korktuğum gibi mi?" Ona bağırdım.

Luka göz ucuyla bana yaklaştı.

"Hayır!" Çığlık attım, bardağı kafasına fırlattım, ancak tam zamanında hareket etti ve arkasındaki duvara çarparak parçalandı.

Salondaki konuklar soluk soluğa kaldı ve mırıldandı. Ne cüretle *şaşırmış* gibi davranırlar? Neden kimse bana yardım etmedi? Yakasında tasma olan, hırpalanmış ve yaralanmış bir kadının üst katta kilitli olması neden onları endişelendirmiyordu?

"Yeter," diye alçak sesle konuştu Luka kollarımdan birini tutarken.

"Özür dilerim! Bu işi hallettik!" Silas topluluğa hitap ederken diğer kolunu tuttu.

İkisi beni arazinin arka tarafına doğru sürükleyerek bahçeye getirdiler.

Bahçe uzun çitlerden oluşan bir labirent gibi görünüyordu. Bu ikisini parçalara ayırmak için mükemmel bir yerdi.

"Ne? Affedersin, bu *senin* için utanç verici mi? Tutsak bir hayvan gibi muamele gördüğümde kendimi nasıl hissediyorum sanıyorsunuz?" Bağırarak kollarımı tuttukları yerden çektim ve geri çekildim. Çimlerin ortasında durdum, iki yaratık beni dikkatle süzüyordu.

"Alina, Yuva çok yaşlı, çok güçlü Vipera'larla dolu ve bu şekilde çizginin dışına çıkarsan seni katletmekten çekinmezler. Eğer biz orada olmasaydık, sana ne yapacaklarını bilemeyiz," dedi Silas sakince ve bana doğru bir adım attı.

"Sen burada olmasaydın, ben de burada olmazdım! Nasıl çalıştığını gördün mü? İkiniz de şu anda tüm sorunlarımın kaynağısınız."

"Teknik olarak ben sadece Yuva'yı zehirlediğin için bu işin içindeyim," diye düzeltti Luka. "*Buradasın* çünkü bu *seni öldürmenin* bir adım ötesindeydi."

"Öylece saldıramazsın. Senin vahşi olduğunu düşünüyorlar. Eğer bir Konukçu tehlikeli hale gelirse, onları uyuturlar," diye azarladı Silas. "İşbirliği yapmalısın."

"Dün gece yaptığım gibi mi? Bu *senin* için yeterli bir işbirliği değil miydi? Size güvendiğimde bile, benden çok uzun süre beslenerek neredeyse beni öldürüyordunuz!" Onlara tükürdüm. "İkiniz de aptalsınız."

"Yemek buna değdi." Luka sıırttı.

Silas ona, "Hiç yardımcı olmuyorsun," diye çıkıştı.

Onlara dayanamıyordum. Sadece onların varlığı bile tüm duyularımı rahatsız ediyordu. Derin bir nefes aldım ve boğazımdan koparabildiğim en kan dondurucu çığlığı attım.

Silas bana doğru koştu ve eliyle ağzımı kapattı.

"Git Yuva'yı sakinleştir. Bunu ben hallederim," diye Luka'ya talimat verdi Silas ve beni çit labirentinin içine doğru sürüklemeye başladı.

Beni bırakıp dikenli çitlere doğru bastırana kadar elini çekip ısıarak tutuşuna karşı koydum.

"Alina, böyle davranmaya devam edersen sana yardım edemem," diye yalvardı. "Ne gibi? Bir hayvan gibi mi?" Ters ters baktım.

Gözlerinde gerçek gibi görünen bir şey vardı. Sanki benim için endişeleniyordu. Bu rolün bir parçasına bile inanmadım.

"Daha fazla zamana ihtiyacım var. Lütfen bana güven," diye fısıldadı başını benimkine yaslayarak.

"Daha ne kadar zaman? Altın şövalyemin beni kurtarmasını beklerken daha kaç saat işkenceye maruz bırakacaksın?" Onunla alay ettim. "Luka'nın beni tekrar becermesine izin verecek misin? Yoksa sen ellerine bakıp ne yapacağını düşünürken benden mi besleneceksin? Beklemekten bıktım."

"Karmaşık bir durum."

"Senin için belki," diye alay ettim. "Kendimi bu işten kurtaracağım ve kurtardığımda da seni bir daha asla görmek istemiyorum."

"Bunu kastetmiyorsun."

"Oh, ama ben biliyorum." Güldüm. "Senden ve bu berbat yerden uzaklaşmanın tek yolu buysa kendimi öldürürüm."

"Yapamazsın."

"Ne gerekiyorsa yaparım." Ondan uzaklaştım. "Bunu biliyorsun."

Beni geri çekti. "Bunları sadece kızgın olduğun için söylüyorsun."

"Bırak beni, seni doğal olmayan şey!" Ona bağırdım. "Beni burada zincirlerle tutmak zorunda kalacak kadar iğrenç bir yaratık bana ne yapıp ne yapamayacağımı söyleyemez."

"Ciddi değilsin." Çenesi sıkıştı. "Öyle olmadığını söyle."

"Seni parçalara ayırıp cesedini müzelere satmalıydım," diye öfkelen dim. "Böyle bir canavarı öldürdüğüm için beni alkışlardı. Leken i daha önce çıkarmış olsaydım dünya daha aydınlık olurdu. Sana gelince hatalarım burada başladı, *Yaratık*."

Gözlerindeki acı daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu. Bıçağı kalbine sapladığımda nasıl görüneceğini hayal ederdim. Bu benim olduğu kadar onun da iyiliği içindi. Amacım kesinlikle doğal olmayan bu şeyleri yok etmekken birlikte var olamazdık. *Biz doğal değildik*. Hayatta kalmayı başarırı sam, *her şeyi* parçalamam gerekecekti.

CHAPTER FIFTY - TWO

ZEHİRLEYİCİ

"Alina, uyan," diye fısıldadı Phoebe, yüzüme hafifçe vurarak. İnledim ve yatakta yuvarlandım, yanımda uzanırken kollarımı onun sıcak bedenine doladım. Bir hizmetçinin yanında kalmasına izin vermeyi reddetti.

Böylece daha fazla beslenme kazasını önlemek için bana eşlik edebilecekti. "İyi misin?" Başını göğsüme yasladı.

"Şimdilik iyiyim," diye mırıldandım, yüzümü yumuşak yastığa sürterek.

"Zar zor canlandırılmış bir cesede benziyorsun." Phoebe çarşafları çekip çıkardı ve beni inceledi.

"Sanırım bu seni tanıdığım yirmi yıl boyunca bana yaptığın en büyük iltifat." Zayıfça güldüm.

Yansımamı görmemiştim ama Phoebe'nin tarif ettiği kadar korkunç görüldüğümünden emindim. Yorgun, bitkin, ağrılı, çürük ve sürekli iyileşen bir yara. Son birkaç aydır çok şeye katlanmışım. Bu son uzvumdu. Bunu hissedebiliyordum.

"Bu gece alt kata bekleniyorsunuz." Phoebe parmağını omzumdaki morluğun etrafında gezdirdi. "Bence harekete geçmek için en uygun zaman bu. Herkes sarhoş, besleniyor ya da başka bir madde kullanıyor olacak."

"Madem öyle diyorsun, sana güveniyorum," dedim endişeli yüzü beni incelerken. "İyi olacağız. Bana öyle bakma." Onu rahatlatmaya çalıştım ama kendim de pek ikna olmamıştım.

Çok çeşitli meyveler ve renkli sebzeler vardı. Dilimlenmiş nar ve çilek. Pişmiş tatlı patates ve yeşillikler. İki tabak et vardı: biri limonlu mezzit balığı, diğeri ise dilimlenmiş kırmızı et. Cennet gibi kokuyordu. Sonra gözlerim bir kâsenin içindeki güzel portakal yığınınına takıldı. Kızların neden ayrılmak istemediklerini anlayabiliyordum. Kendi isteğinizle geldiyseniz burası gerçekten cennet gibiydi. Ortada büyük bir sürahi kırmızı şarap da vardı.

Sonunda, kendimi uyuşturacak bir şey.

Şu ana kadar ne kadar aç olduğumu fark etmemiştim. Yemekten önce kadehime bol miktarda şarap doldurdum. Etrafımda o kadar çok yiyecek vardı ki ilk önce ne yiyeceğime karar vermekte zorlandım. Kırmızı et ve şarapla yetinmeye karar verdim. Portakalımı en sona saklayacaktım. Şarabı hızla mideye indirdim ve kafamdaki hafiflik beni bir tren gibi çarptı. Bununla birlikte, ruh halimi biraz daha keyifli hale getirdi. Genel olarak vücudum rahatlamıştı. İyice dinlenmişim ve bu korkunç yerden ayrılmaya hazırdım.

Gözlerim yavaşça fincanımdaki koyu mora baktı. Şarap bir kan incelticiydi. Önümüze konan tüm malzemenin kan hacmini artıran maddelerden oluştuğunu fark ettim.

Masadan birkaç soyulmuş portakal dilimi kopardım. Ensemdeki bir karıncalanma beni izleyen gözlerle karşı uyardı.

Arkama baktığımda Silas'ı etrafında üç Host'la gördüm ama gözleri sadece benim üzerimdeydi. İçlerinde öyle bir nefret vardı ki, sempati duyabiliyordum.

Orada otururken her iki bacağımda bir kız vardı, sonra bacaklarının arasında göğsüne dokunan bir üçüncüsü vardı. Ona yaltaklanıyor, bir ısırık alması için yalvarıyorlardı.

Sahne çözülürken, neye varmaya çalıştığını merak ettim. Bunun bana bir şeyler hissettirmesi mi gerekiyordu?

Dikkatini kucağındaki kadınlardan birine vermeden önce bana sinsi bir sırıtış attı. Kadının boynunu tuttu ve ona göstermesini istedi. Dudaklarını yaladı ve bana doğru baktı, dişlerini kadına geçirirken göz temasını kesmedi.

Nefes nefese kaldı ve ona tutundu.

Ne demek istiyor?

Odanın diğerk tarafına baktım ve şarabını yudummlarken beni eğlenerek izleyen diğerk gizli hayranımı gördüm.

Bu aptal oyunu iki kişi oynayabilir.

Masadan bir kase kiraz aldım ve odanın diğerk tarafına doğru yürüdüm.

"Bu koltuk dolu mu?" Luka'ya tatlı tatlı sordum.

"Duruma göre değışir. Üzerinde keskin bir şey var mı?" Meyve tabağıma odaklanmadan önce beni bir aşağı bir yukarı süzdü, gözleri benimkilere döndüğünde yüzünde meraklı bir ifade vardı.

"Bunu hayır olarak kabul ediyorum." Mırıldandım, kucağına oturdum.

Luka odanın diğerk ucundaki Silas'a bakmadan önce bana baktı. "Ne istiyorsun?"

"Karşılığında bir şey aldığın sürece bu sorunun cevabını önemsiyormuşsun gibi davranmayalım." Bir kirazı sapından dişlerimle kopardım. Zengin bir tatlılıkları vardı ve çekirdekleri yoktu, bu da onları daha da keyifli hale getiriyordu.

"Beni orada yakaladın." Güldü. "Oldukça teşhirci birisin o zaman?"

"Bu seni vazgeçirir mi?" Ağzımın önünde bir kiraz daha tuttum.

"Tam tersi." Yakınıma eğildi ve dudaklarımın arasındaki kirazı dişleriyle kavradı, mesafeyi kapatmadan önce çatallı dilini içeri soktu ve küçük kırmızı meyveyi dillerimizin arasında yuvarladı.

Odanın öbür ucundaki mavi gözlerin yakıcı bakışlarını hissedebiliyordum. Silas pek kurnaz biri değildi. Suçlayacak başka kimsesi yoktu. Bunu o başlattı.

Eğer bu ikisini birbirlerine boğazlatabilirim, bir taşla iki kuş vurmuş olacaktım ve ikisinden de kurtulacaktım. Sadece biraz daha dayanmam gerekiyordu.

Luka kirazı benden çalarken kısık bir kahkaha attı, çiğnemek için çekildi ve Silas'a baktı. Onun yüzünü görünce eğlenerek güldü. "Haklıymışsın. Bir röntgenciniz olduğunda daha eğlenceli oluyor."

"Pek çok konuda yanılmıyorum," diye fısıldadım kulak memesini şakacı bir şekilde ısırarak.

"Kendini beğenmişlik yapma," diye uyardı bana bakarak. "Zaten aynı anda iki ayıyı birden dürtüyorsun."

"Gardiyanlarla oynayamadıktan sonra esir olmanın ne eğlencesi var ki?" Masumca sordum.

"Aramızdaki fark, birimizin sizi yerde et parçalarına dönüştürebilmesi. *İki kişinin* neler yapabileceğini bir düşünün," diye karşılık verdi. Gözlerini tehlikeli bir şekilde bana dikti ama yüzünde yakışıklı bir sırıtış vardı.

Onu görmezden geldim, ağızma bir kiraz daha attım ve odayı taradım. Silas gitmişti. Luka'nın kucağından kaydım ve şarap kadehini elinden alıp içtim.

"Tehditlere iyi yanıt vermem," diye mırıldandım. "Bir çingirak sesi duyduğunda, çalılıklara doğru daha fazla yürümezsin."

Neyse ki Phoebe'yi gördüm, küçük bir kokteyl barının yanında dururken sırtı bana dönüktü.

"Phoebe!" Ona yaklaşım omzundan tutarak çevirirken fısıldadım.

O irkildi ve benim gözlerim büyüdü.

Boynunun etrafında kırmızı izlerin yanı sıra pembe elbisesinin eteklerinin altında kaybolan başka morluklar da vardı.

"Biliyor," diye boğuldu Phoebe, gözleri kıpkırmızı olmuştu. "Diğer örnekleri buldu." Hıçkırıklarını tutmak için elinden geleni yapıyordu.

"Şşş." Ona sarıldım, başını göğsüme yasladım. Göz ucuyla Luka'nın yaklaştığını gördüm. Yüzümü hızla ona çevirdim.

Yüzüm kapalıyken, daha önce bana verdiği yarım inçlik küçük şişeyi kolumdan çıkarıp ağızma yerleştirdim.

"Bu ne kadar dokunaklı?"

Başımızda dikilen Luka'yı görmek için boynumu uzattım.

Silas ortak alan girişine yaslanarak, "Kuralları biliyorsun," diye uyardı.

"Kurallar umurunuzdaymış gibi davranmayın Bay Forbes," diye alay etti.

Gözlerimi kapattım. Phoebe'ye tutunarak onları bir dakikalığına kapatmam gerekiyordu. Onu bırakmakta tereddüt ettim; sürdüğü parfümü, saçlarının yumuşaklığını ve vücudunun benimkine değen sıcaklığını içime çektim. Bunun onu son görüşüm olup olmayacağını bilemezdim.

"Bu taraftan!" Luka beni kabaca kolumdan tutup diğer odaya doğru çekti ve maun süslemeli kırmızı kanepeye oturttu. "Sen şuraya otur. Kuralları biliyorsun, her seferinde bir tane," diyerek Silas'ı yönlendirdi.

Silas karşımızda oturuyordu. Phoebe kapının yanında duruyordu.

Diğer konuklar ev sahipleriyle meşguldü, herhangi bir kargaşayı fark edemeyecek kadar meşguldüler, ancak alkol ve kan içeren bir partide küstah karakterlerin yeni bir şey olmadığından şüpheleniyordum.

"Yaramazlık peşindeydin, değil mi?" Luka beni kucağına çekti ve bacaklarımı kalçalarının iki yanına yerleştirdi.

Sessizce baktım.

"Dilini kedi mi kaptı?" Parmaklarının arasında saçımın bir parçasıyla oynadı. "Biraz önce bu pozisyonu alacak kadar mutlu görünüyordun. Ne değişti?"

Yüzümü ondan başka tarafa çevirdim.

"Hayal kırıklığına uğradım. Hepimizin birbirimize bağlandığını sanıyordum, değil mi? Kendimizle ilgili bazı şeyleri paylaşmaya ne dersiniz?" Silas'a baktı. "Sana kır evinde olanlardan bahsetti mi?"

Sessiz kaldım ama Silas'a doğru baktım. İlgilenmiş görünüyordu ama yüz ifadesinde başka bir şey vardı. Küçümseme miydi? Kıskançlık mı? Daha kötü bir şey mi?

"Evet," dedi Silas.

"Babasıyla ilgili kısmı da mı?"

Silas sessiz kaldı.

"Kötü haberi vermekle görevlendirilmiş kişi ben olmalıyım." Luka yüzünü buruşturdu. "Babanın adli tabip raporu ne diyordu? Arsenik mi?"

Gözlerim öfkeyle Luka'ya kaydı. Kendimi tutmam gerekiyordu. Sadece biraz daha beklemeliydim. Alt dudağım titredi ve başımı salladım.

"Babanızı ve yardımcısını zehirlediğinizi öğrenmek ilginçti. Sonunda bir oğlu olmasını mı kıskandın?" Luka alay etti. "O günkü günlük girişinin de oldukça ilginç olduğunu düşündüm. 'Otuz beş saat, yirmi dokuz dakika ve on beş saniye. Ölümünün ne kadar sürdüğünü takip ettiğine inanmadım! Ne kadar ürkütücü.'"

Phoebe'nin yüzündeki ifadeyi görmeme rağmen uzaklara baktım. Yüz ifadesi taş kesilmişti, daha önce hiç görmediğim bir şekilde donup kalmıştı. Silas'ın yüzündeki ifadeyi görmek istemedim.

"Fırtına öncesi zehirlerle oynamak pek akıllıca değildi, değil mi? Gerçekten dikkatsizsin, Alina. Yine de bunun acemice bir hata olduğunu varsayıyorum." Güldü. "Küçük koleksiyonunu buldum. Arkadaşın onları saklamakla kötü bir iş çıkarmış." Gözleri bana kilitlenmiş, beni sorguya çekiyordu. "Söyle bana, önce hangimizi zehirlerdin? Beni mi Silas'ı mı?"

Öfkenin arttığını, gözyaşlarımın görüşümü bulandırdığını hissedebiliyordum.

"Bu kadar asık suratlı olma. O gösteriden sonra o güzel boynunu kırmadığım için şükretmeyi öğrenmelisin." Gülümseyerek elbisemi yukarı kaldırdı ve pantolonunun düğmelerini açtı.

"Luka!" Silas ayağa kalkarak bağırdı. "Bu kadar yeter!"

"Uh-uh! Orada kal!" Luka beni ensemden tutup göğsüne doğru çekti.

Başımı Silas'a doğru hafifçe salladım ve bakışlarımız

birbirine takıldı. Sonra sessiz olduğumu hatırladı.

"Ah!" Luka azarladı ve ona tekrar bakmam için yüzümü tuttu, gözlerinin korunda bir ateş yanıyordu, gülümsemesi o ölümcül diş pençelerini gösteriyordu. "Ona bakma. Bana bak."

Silas tereddütle yerine oturdu ve bana endişeyle baktı.

"Yöntemlerini bilmek zorundayım, Alina. Oldukça itaatkâr," dedi Luka kendini beğenmiş bir şekilde, yüzümü öncekinden daha nazik tutarak. "Şimdi, nerede kalmıştık?"

Elbisemin eteğini yukarı doğru kaydırды ve kalçalarımın arkasında kırbaçtan kalan morluk izlerinin bir kısmını ortaya çıkardı. Bunların hepsi Silas'ı kızdırmak için tasarlanmış iğrenç bir gösteriydi çünkü Luka benim etimin kalkan olarak arkasında güvende olduğunu biliyordu.

Başkaları üzerinde güç sahibi olma arzusu onun talihsiz zaafıydı. Tam da bu yüzden bu özel gösteri için mükemmeldi.

Öne doğru eğildim, gömleğinin kumaşını parmaklarımın arasında hafifçe tuttum. Dudaklarım ürkekçe göğsüne, boğazının ön kısmına, sonra da boynunun kıvrımlarına dokundu.

"Bu çok daha iyi bir tavır." Hastalıklı bir zafer kazandığına inanarak sırıttı. Yine de odak noktasının Silas olduğunu biliyordum. Ona çektiirdiği acının, kucağındaki bedenden daha büyük bir tahrik unsuru olduğunu varsayabilirdim.

Tahmin edilebilir.

Dişlerimi bardağın etrafında sıktım ve bir çatırtıyla ağzımda parçalanmasını sağladım.

"Neydi o?"

Dişlerimi boynuna geçirdim, çenemi daha sıkı sıkarken camın ve zehrin açtığım taze yarayla karışmasına izin verdim, tutundukça kanı ağzıma doluyordu.

Beni yere iterken tamamen hayvani bir çığlık attı ve bunu yaparken derimden bir parça koptu.

Nefesimi yeniden kazanmaya çalışırken ciğerlerimdeki rüzgâr kesildi, dudaklarımdan siyah kan damlarken cam parçalarını ve eti tükürdüm.

Luka acı bir çığlık attı. Sesi uzaktan bile insan gibi gelmiyordu. Silas'ın bedeni ona çarpmadan önce bana saldırdı, ikisi de dişlerini gösterip birbirlerini şiddetle parçaladılar.

Ağızımdaki yanma bana fazla zamanım olmadığını söylüyordu. Boğazım düğümleniyor, odaklanmaya ve dönen başımı sabitlemeye çalıştıkça nefesim daha da zorlaşıyordu.

Bu kargaşada diğ er müşteriler de etrafımıza üşüştü ve çoğunlukla odanın ortasındaki iki hayvanın etrafında toplandılar.

Yerde sürüklenirken gördüğüm son şey, birbirini kesen iki figür oldu. Luka'nın yüzü yanıyordu. Gözleri kanla dolmuş, kan gözyaşları halinde yüzünden aşağı akıyor, ısırığının etrafındaki deri ölüyor ve yüzüne yayıldıkça kırmızıya dönüyordu. Yanan etin nasıl koktuğunu hiç merak etmemiştim ama o geceden hatırlıyordum.

Beynimdeki havasızlıktan mı, kalan zehirden mi, yoksa zehrim iş e yaradığı için duyduğum tatminden mi emin değildim ama bu haşlanmış canavarın muhtemelen son başyapıtım olması beni rahatlatıyordu.

CHAPTER FIFTY - THREE

ZEHİRLEYİCİ

WO iki yaratığa ne olduğunu kim biliyordu? Artık bunun benim için pek bir önemi yoktu. Geride bıraktığım birçok şeyden sadece biri olacaktı. Eğer şans iki adam da ölmüş olacaktı.

Teknenin rıhtımdan uzaklaşmasını izlerken sigaramın ucu her nefes alışımında çitirdiyordu. Yeni varış noktamın yazılı olduğu buruşuk kâğıt ellerimdeydi.

BEYAZ YILDIZ HATTI
Liverpool'dan New York'a

New York'a. Yeni bir başlangıç.

Buradan olabildiğince taze. Artık yeni bir amacım vardı. Sadece oynayacak yeni konularım değil, mükemmelleştirmem gereken yeni bir zehirim de vardı.

Silas'ın iyiliği için beni öldü sanmasını umuyordum. İkimiz için de en iyisi buydu. Yaşadığımı öğrenirse ihanete uğramış hisseder miydi? *İhanet*. Bunca zaman sonra bunu bile hissedip hissetmeyeceğini merak ediyordum.

"İçeri geliyor musun?" Phoebe güvertenin arka tarafında bana doğru yaklaşırken yün şalını daha da sıkı sararak sordu.

İçimi çektim ve başımı arkaya yatırdım, dumanın burnumdan içeri girmesine izin verdim, gri gökyüzünde kaybolmasını izledim, karşılığında kirpiklerime kar taneleri bıraktı.

"Evet." İçimi çektim, sigarayı denize attım. "Bırak bizi gidelim."

Arkamdaki toprak yavaşça sonsuz bir su ufkuna dönüştü ve eski hayatımın anısıyla birlikte kayboldu.

Bir süreliğine ortadan kaybolmak iyi geldi. Batıya doğru gidiyordum.

I. KİTABIN SONU

UPDATES

ACKNOWLEDGMENT S

Bu kitabı mümkün kılan o kadar çok insana teşekkür etmeliyim ki, hiçbiri terapist değil.

Öncelikle, özellikle bu hikâye hakkında saçmaladığım birçok gece boyunca bana destek olan ortağım Ryan'a teşekkür ederim. *Lojistik koordinatörü* olarak yaptığı katkıları da takdir ediyorum.

Sonunda yayınlamam için bana güven veren Alfa okuyucularım Grace ve Brooke'a büyük bir teşekkür borçluyum. Aynı şey hikayeme bir şans veren tüm Beta okuyucularım için de geçerli!

Birlikte okumaya başladıktan sonra bu hikayenin ortaya çıkmasında emeği geçen Vanessa'ya teşekkür ederiz!

Editörüm Tiffany'ye teşekkür ederim, sen olmasaydın çok daha fazla virgül olurdu!

Aileme (bu kitabın varlığından *asla* haberdar olmayacaklar), size takma adımı söylemeyi reddetmeme rağmen yazarlık yolculuğumla ilgili kör desteğiniz için teşekkür ederim.

Son olarak, bu hikayeye şans veren tüm okuyuculara teşekkür ederim ve sizin için daha fazlasını yapmayı dört gözle bekliyorum!

ABOUT THE AUTHOR

Şimdi, yazarın hikayesine geçelim.

Ben New England doğumlu, New York'ta yaşayan bir yazarım. Yazarlığın yanı sıra tam zamanlı bir sanatçı ve fotoğrafçıyım. İnekçe şeylere olan hayranlığım nedeniyle eğitime tıp öncesi biyoloji öğrencisi olarak başladım, ancak okulumu Pazarlama alanında BBA ile bitirdim.

Yazılarım her zaman romantizmi, ilişkilerin karmaşıklığını ve daha önemli anlamlarını kapsayacaktır. Gotik tarihi romantizme yöneliyorum ve derin sembolizm bu türün temelini oluşturuyor. Viktorya dönemi bitki sembolizmi hakkında boşa gitmesine izin veremeyeceğim kadar çok şey biliyorum.

Erotika, kink topluluğu ve sanat yoluyla ifadenin önemini her zaman desteklemişimdir.

Ben üç güzel, kötü huylu hayvan çocuğun annesiyim: Boba, Sigma ve Lana. Sigma bu kitabı bitirdiğimde vefat etti. En iyi dilsiz, sağır, kör kediymi ve bahse girerim gökyüzündeki o acımasız tilt oyununu oynuyordu.

Daha önce hiç "yazar h a k k ı n d a " bölümü yazmak zorunda kalmamıştım, bu yüzden kendimle ilgili bazı rastgele bilgileri listeleyeceğim. Amerika'daki en büyük sürüngen dağıtıcıları için çalıştım, 1850-1910'lardan otantik elbiseler topluyorum (9 tane var), 2020 veba salgını sırasında eğlenmek için 200 yıllık bir fotoğraf makinesini restore ettim, Gerçek soyadım dünyadaki 30 soyadından biri, Fotoğraf çalışmalarım nedeniyle iki kez haberlere çıktım, 60 çekmeceli bir ecza dolabım var (bu antikacıları etkileyecek), 12 yaşındayken eyaletimde yedek şampiyon biniciydim.

Zehirci'nin ilk romanım olmasından gurur duyuyorum ve daha trajik derecede güzel hikayeler örmek için sabırsızlanıyorum.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.